

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATE OF THE NINE BOOK ONE

BY THE
SHARP^{AND}
SHADOWED
WINGS

RACHEL N. HARKER

<https://racheln.harker.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÜY THR SHARP ANo SHADOWED **WINGS**

Rachel N. HARKER

By the Sharp and Shadowed Wings bir kurgu eseridir. Bu yapımda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

İlk baskı 2025

Telif Hakkı© 2025 Rachel N. Harker Tüm

hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Word Weaver Press, LLC

tarafından yayınlanmıştır Ciltsiz ISBN: 979-8-9919919-1-9

Ebook ISBN: 979-8-9919919-0-2

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kitap Kapağı Stardust Book Services'ten Norman'dan

Harita İllüstrasyonu Violet Book Design'dan

Kurgu: Kearstie Simmons

Phoenix Rising Literary Services tarafından redaksiyon

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[İçerik Uyarısı Telaffuz](#)

[Kılavuzu Harita](#)

[Önsöz](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Fenrir](#)

[7. Revna](#)

[8. Fenrir](#)

[9. Revna](#)

[10. Fenrir](#)

[11. Revna](#)

- [12. Fenrir](#)
- [13. Revna](#)
- [14. Fenrir](#)
- [15. Revna](#)
- [16. Fenrir](#)
- [17. Revna](#)
- [18. Fenrir](#)
- [19. Revna](#)
- [20. Fenrir](#)
- [21. Revna](#)
- [22. Fenrir](#)
- [23. Revna](#)
- [24. Fenrir](#)
- [25. Revna](#)
- [26. Fenrir](#)
- [27. Revna](#)
- [28. Fenrir](#)
- [29. Revna](#)
- [30. Fenrir](#)
- [31. Revna](#)
- [32. Fenrir](#)
- [33. Revna](#)
- [34. Fenrir](#)
- [35. Revna](#)
- [36. Fenrir](#)
- [37. Revna](#)
- [38. Fenrir](#)

[39. Revna](#)

[40. Fenrir](#)

[41. Revna](#)

[42. Fenrir](#)

[43. Revna](#)

[44. Fenrir](#)

[45. Revna](#)

[46. Fenrir](#)

[47. Revna](#)

[48. Fenrir](#)

[49. Revna](#)

[50. Fenrir](#)

[51. Fenrir](#)

[52. Hel](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[hakkında](#)

*Dünyanın yükünü taşıyanlara... ve hala onun
içindeki yerlerini arayanlara.*

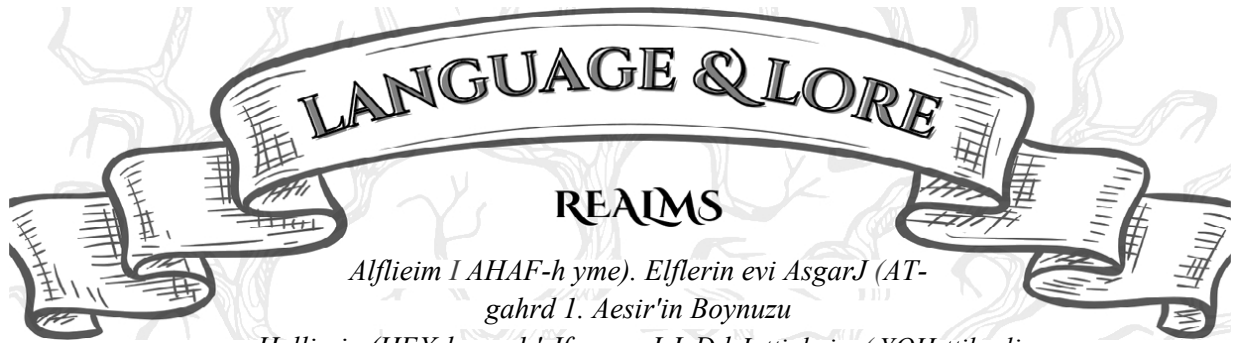

İÇERİK UYARISI

Kendinize iyi bakın sevgili okuyucu. Lütfen aşağıdaki içerik uyarılarını dikkatle okuyun ve ruh sağlığınız ve esenliğiniz için en iyi kararı verin. Bu kitap aşağıdaki hassas materyalleri içermektedir:

- Grafik Şiddet: Dövüş sahneleri ve geçmiş zamanda fiziksel istismar, işkence ve gıda yoksunluğundan bahsedilmesi dahil.
- Esaret/Kölelik: Esaret altında tutulurken istismar ve sömürü durumları yaşayan karakterlerden geçmiş zamanda bahsediliyor.
- Kendini Feda Etme ve Kendine Zarar Verme: Kendine zarar verme ve kendini yıkıcı kararlar alma olarak yorumlanabilecek kendini feda etme eğilimleri temaları.
- Akıl Sağlığı Mücadeleleri: Keder, kayıp ve depresyon, anksiyete ve duygusal travma temalarını içerir.
- Açık Cinsel İçerik: Cinsel aktivitenin ayrıntılı ve açık tasvirleri.

Devam etme kararını verirken lütfen kendinize iyi bakın ve zor temalarda gezinirken yalnız olmadığınızı bilin. Başka endişeleriniz veya sorularınız varsa, lütfen bana şu adresten ulaşmaktan çekinmeyin rachel@authorrachelnharker.com

Alflieim I AHAF-h yme). Elflerin evi AsgarJ (AT-gahrd I. Aesir'in Boynuzu
Hellic-in (HEX-hyme I. 'JfsgraceJ JeDd Jottinheim (YOH-ttihn-li yme) diyarı. Devlerin evi Muspelheim (TRUSS-puhl-h me). Ateş varlıklarının evi Myddheim (MID-hynie). Ölümlülerin evi. Nidavellir (NID-uh- YES-leer). Cücelerin evi Niflheiin (LIFE-fume). Lo diyarı. I . 'oul.
*Vanalieim (VAN-ah-li vme). Ev'in I*oDfr*

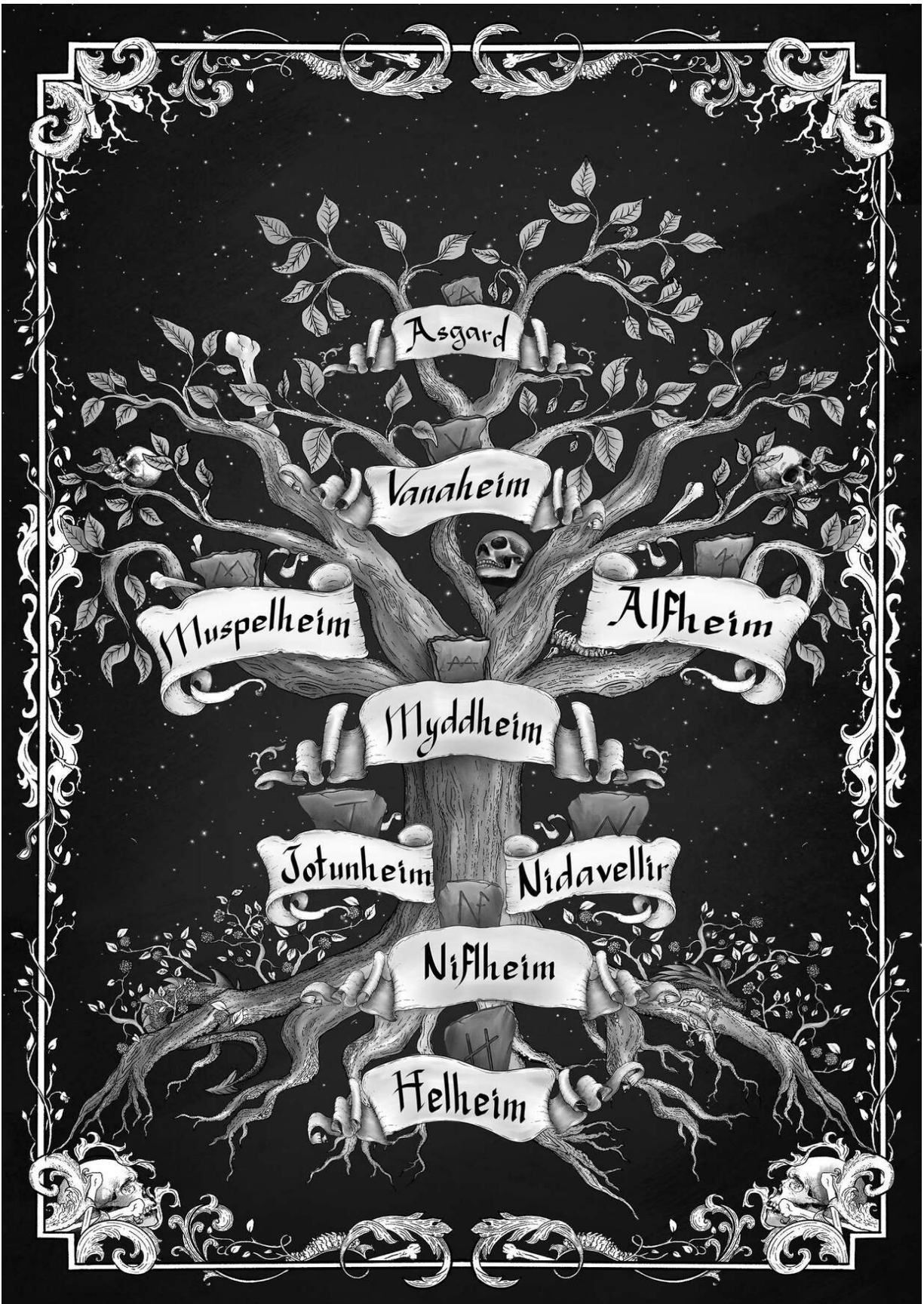
CHARACTERS

Angrboda (AHNG-gvr-be-duh). Dev dişi büyücü/
Fenrir (FEB-i eer). İnşaat Tanrısı
Freyja (FRA Y-yuli). Ölüm, Savaş, Seks, Güzellik ve Cehennemin Sonu Tanrıçası I. ' Ölüm Tanrıçası
Joi inun (YES-mun). Diyarlar Yılanı
Toji LO W-See). , I ve Tanrısı Revna (RE V-na). Myddlieim Maiden'ın Komutanı.
I yıl (I'eer). Aşk ve Savaş Tanrısı

OTHER

Aesir (AH-seer): Pantheon of Gods that inhabit Asgard
Galdrloka (GAHL-dr-loka): Power-sharing bind with unknown

Hjut th YA R-luh). Ruh Seiñi'nin (SA Z-tlvr) mtr ringe ipucu. Bir furiri oJ'miagic
Sk ylJa (SKUHA-tlu). Binfl oJ'ser i ic'e unJ obligation
Vcinir I LAH-neer). Mannheim'da yaşayan ikinci Tanrılar panteonu
Y@@f/?ff.vi/ (IG-tlra-sil). Onlar LVorh: I Trc-c- thut c'onnc-ct.v all Ninc- rc-alrn.v

ÖNSÖZ

TAĞAÇ DALLARI rüzgârın ağır çekimi altında inliyor, başarısızlığını - yüzlerce başarısızlığını- haykırıyor ve fısıldıyordu.

Yarısı yenmiş uzuvlar ve zamanla yumuşamış kafatasları ağacın sonsuz yüksekliğini çukurlaştırıyordu. Etleri sıyrılmış ve koyu, özlü kanla kaplanmış kemikler garip açılarla çıkıntı yapıyordu. Her biri hayal kırıklığının işaretiydi.

"Belki de farklı bir yaklaşım denemenin zamanı gelmiştir." Kadının sesi adamın mızrağını sıkıca kavramasına neden oldu. Bakışlarını ağaçtan ayırıp onunla yüzleştirdi.

Önünde duran kadının omuzları gururla geriye atılmıştı, bu da omuzlarının boyun eğerek içe doğru kıvrılmasını henüz sağlayamadığının bir kanıtıydı. Ama gözleri adamın emeğinin boşa gitmediğini kanıtlıyordu, parlak kahverengisi silik ve yorgundu. Gururu göğsünün ortasındaki işareti de gizleyemiyordu; bu işaret ona hizmet etmek zorunda olduğunu hatırlatıyordu. Ölene kadar.

Tanrılar zaman ve ölüm gibi şeylere boyun eğmezdi ama onların birçok başarısız girişimine baktığında, bunun yaklaşan bir tehdit olduğunu hissetti. Avını durdurmayacaktı. Başarısız olmayacaktı.

Yavaşça yaklaştı ve kızın yanağını avuçladı, gözleri ihtiyatla parlıyordu. "Beni yine hayal kırıklığına uğrattın diye duracak değiliz. Bu takip hayati önem taşıyor. Dokuz diyarın dengesi ve kaderi buna bağlı."

Kız kardeşlerin kehanetlerini bildirmelerinin ve onu ekilen sözcükleri ve imgeleri gözden geçirmeye bırakmalarının üzerinden uzun yıllar geçti.

zihninin gözünde. Yggdrasil'in dalına konduğunda ay beyazı tüyleri siyaha çalan bir kuzgun. Kış çenesini açıyor ve soğğun toprakları yutmasına izin veriyordu. Kararmış güneş ışınları ve kavrulmuş toprak. Enkazın üzerinde duran üç canavar. Onu bu bilgi lanetinin tedavisini araması için bıraktılar. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı...

Karanlık hızlı kanatlarla geldi. Karanlık alemler için geliyordu. *Karanlık onun için geliyordu.*

Ama önce o gelirse olmaz.

"Ve unutmayasın diye söylüyorum," dedi, elini kızın saçlarına daldırıp keskin bir şekilde çekerek boğazını ortaya çıkarırken. "Bana bağlısın. Bana hizmet etmek için. Bu bağı bozarsan ne olacağını hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır." Sözcük sertti ama çaresizlikle kaplıydı.

O da öyle düşündü. Onu serbest bıraktı ve kadın tökezleyerek uzaklaştı, bir sonraki emrini beklemek üzere pozisyonunu korudu. Kısa bir an için bakışları öyle bir ateşle parladı ki neredeyse dilindeki külü tadacaktı. Onun kim olduğunu unutmak iyi olmazdı. Ne olduğunu.

Onu fazla zorlarsa neler yapabileceğinden tam olarak emin değildi, bu yüzden sözlerini balla kaplamaya ve gerçeklerini örtmeye devam edecekti.

"Beni hayal kırıklığına uğratmak istemediğini biliyorum. İkimiz de bulmak istiyoruz

."

Rüzgârda uçuşan kanatların gıcirtısı ve geri dönen kuzgunların uyarıcı gıkılamaları sözlerini kısa kesti. Çılgınca daireler çizerek tepesinde uçuyorlardı. Karmakarışık sözlerini ve vıraklayan seslerini zihninde anlamlandıramıyordu.

"Gel!" Mızrağını toprağa sapladı, sesi kökte, uzuvda ve kemikte yankılandı.

İki kuzgun sonunda biri omzuna, diğeri mızrağının tepesine yerleşti. Onların sözlerine odaklanamadan, katledilenlerin seçicisinin dudaklarındaki küçük gülümseme seğirmesini fark etti. Bu ifade kanında kaynayan öfkenin incelmesine neden oldu.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu ona. "*Usta-*"

"Harika hikayelerle geliyoruz."

"Korkunç hikayeler."

Kuzgunların sesleri zihninde net bir şekilde canlandı. Bundan sonra ne konuşacakları onu şaşırtmamalıydı. Birçok lanetli çağdan beri biliyordu. Ama zaman yaklaşıyordu ve yüz ifadesini ilgisiz bir hale getirmek ve kalp atışlarını sabit tutmaya zorlamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

"Çıkarın şunu!" diye gürledi.

Ağacı çevreleyen alana bir dinginlik çöktü. Dallar iniltili salınımlarını durdurdu. Sanki bekliyorlarmış gibi.

Dinliyoru

m.

Nefes

veriyorum

.

"Kurt geri döndü."

BİR

BİR KÜKÜRTÜLÜ AYYAŞ DAHA KIZIN K.çını çimdiklerse, Revna onun parmaklarından bir kolye yapacaktı. Çok fazla bira ve Tanrıların onlara verdiği azıcık akı da kaybettiler. Acınası. Gözleri, birasını doldururken Ingrid'in eteğine uzanmaya çalışan bir adama takıldı. Revna bir adım öne çıktı, eli bıçaklarından birine uzanmak için kaşınıyordu ama kendini tuttu.

Henüz değil. Ingrid kendi başının çaresine bakabilirdi. Ve bu da planın bir parçasıydı: Adamların dikkatini dağıtmak.

İtaatkâr bir hizmetkâr maskesine dikkatle bürünen Revna yumuşak bir gülümsemeye zorlamaya çalıştı, ancak çıldırmış bir yarı hırıltının hızla onun yerini aldığını hissetti.

Bir diş bileziği. Bu gece bittiğinde Ingrid'e hediye edeceği şey buydu. Asta için bir göz küresi yüzüğü. Hildi için kulak memesi kollukları. Ayak kemiklerinden oluşan bir çember Brynn'e çok yakıştırdı. Torsten ve Haesten için de tırnaklardan yapılmış uygun bir şey...

Bakirelerin her biri için bir hediye.

Revna artık gülümsüyormuş gibi yapmak zorunda değildi. Bu aşağılık, değersiz köle tüccarlarını katletme düşüncesi içinde bir şeyleri yatıştırdı; dokuz uzun yıldır mücadele ettiği bir huzuru. Ölü köleleri krala teslim edemeyeceğini bilse de, onların bütün olarak gelmesine gerek yoktu.

Hem yem hem de tuzak rolüne bürünerek elbisesinin korsajını aşağı doğru çekti ve göğüslerini biraz kaldırarak kısıtlayıcı giysinin içinde derin bir nefes almaya çalıştı. Bira sürahisini elinde, Revna yeniden doldurmak için Ingrid'i bölmenin arkasından takip etmek üzere hareketlendi, kazayla sürahisini Ingrid'in eteklerine uzanan adamın kafasına çarptı. Adam dönüp ona parlak gözlerle baktı. Revna sahte bir özür mırıldanarak adamın yanağına tokat attı ve onu kaynamaya bıraktı.

Revna yanlarından geçerken, "Bazıları biraz gelse de, bu gruptan memnun kalacaklar," dedi pis bir adam.

Parmaklar. Ayak parmakları. Gözbebekleri. Kulak memeleri. Dişler ...

"Kız!" diye bağırdı bir başkası uzun masanın öbür ucundan. Diğer adamlar gülerken o da birasını kaldırıp salladı. Revna uysal ve ürkek görünmeye çalışarak çenesini itaatkâr bir hareketle kıvırdı ve masanın etrafından dolaştı. Borusunu doldurduktan sonra Ingrid'i bölmenin arkasında, yüzü kızarmış ve derin derin oflarken buldu.

"Yakında bitecek," dedi Revna ikincisine.

Çenesini orta masanın başında oturan adama doğru eğerek, "Daha fazla uzarsa elini çekerim," cevap verdi. Ingrid'in yükselen öfkesi Revna'nın kaşlarının çatılmasına neden oldu. Bunun Ingrid'den son kez dikkat dağıtma oyunu oynamasını isteyişi olacağına karar verdi. Revna bu rolden nefret etse de, buna katlanabilirdi ve katlanacaktı da.

"Siz bunu yaparken ben de onu seve seve tutarım." Yüksek sesli bir kahkaha patlaması ve toplantı zeminine vuran ayakların gürültüsü bu keyifli düşünceleri böldü. "Gözlerinizi kirşilerden ayırmayın."

Ingrid'in omzunu sıkan Revna tekrar masalara yöneldi; bira, ter ve sidik kokusu göz yakan tüyler halinde yayılıyordu. Birkaç bakış arsız bir açlıkla onu takip ediyordu; görünüşü tam da onun ne olduğunu düşündüklerini ortaya koyuyordu: savunmasız, ele geçirilmesi gereken bir ödül. Bu kadar güneyde, kuzgun tüyü gibi siyah saçları merak uyandıran bir şeydi. Revna istenmeyen ilginin yükünü taşımaya çalışarak saçlarını sergilemeye özen gösteriyordu. Geri kalanı sırtının ortasına kadar sarkan sade örgü tacı, gri gözleriyle birleştiğinde çoğu insanın iki kez bakmasına neden oluyordu.

Ne yazık ki onlar için.

Toplantı evinin ana kapısı açıldı ve beraberinde bitmekte olan yazın tadını getirdi. Aralık bırakılan kapıdan iki adam tökezleyerek içeri girdi, şüphesiz *mallarını* kontrol etmekten dönüyorlardı. Revna yine de gülümsedi. Şimdi on adam salonda oturuyordu ve tuzak kurulmaya hazırды.

Saçlarından bir tutamı omzuna atarak orta masanın üzerine öyle bir eğildi ki göğüsleri neredeyse üstünden taşacaktı. Utangaç bir bakışla tuzağı ortaya çıkardı. Gözleri masanın başında oturan -kendine gururla taktığı bir isim olan- kaçak avcıya takıldı. Adam gözlerini kırpmadan boynuzunu boşalttı, bira damlıyor ve budaklı sakalını kaplıyordu.

Revna ve Hizmetkârları aylardır onu takip ediyordu ve bu gece nihayet onunla ve yandaşlarıyla yüzleşme fırsatı buldular. Artık erkekler ve bakireler yağmaya çıkarken kadınları ve çocukları evlerinden alamayacaklardı. Onları vahşi ve onursuz bir son bekliyordu.

Hiçbir Skald bu hayatta cesaretlerinin hikâyesini anlatmayacaktı. Hiçbir Valkyr onları Odin'in salonu Valhalla'ya taşımayacaktı.

Hiçbir yaban domuzu onları Freyja'nın kucağına kabul edecek gibi görünmüyordu.

Helheim bile onlar için çok iyiydi.

Tek umut ışığı, Ölüm Tanrıçası tarafından fark edilmemeyi umarak Niflheim'in uçsuz bucaksız çorak topraklarında dolaşmak olacaktı.

Revna'nın arkasından gelen soğuk bir rüzgâr, avcıyla bakışmasını kesmesine ve hâlâ açık olan kapıya doğru dönmesine neden oldu. Asta duvara yaslanarak içeri girdi, kısa sarı saçlarını kapüşonunun gölgeleri arasına sıkıştırdı ve ona başıyla selam verdi.

Sonunda.

"Kız!" Avcının kusursuz ses tonu omurgasının sertleşmesine neden oldu. "Gel fincanımı doldur. Sonra kucağıma otur ve memelerini yüzüme koy."

Revna, bölmenin arkasından çıkan ve uzun kırmızı örgüsünü ensesinde sıkı bir topuz haline getirerek kemiklerini kırmaya hazırlanan Ingrid'e baktı. Asta, şimdi bir masaya yaslanmış olan

ahşap sütun, bir kaşını kaldırdı ve Revna'ya sırtıttı. Revna onun rahat duruşuna bakarak, kırıslara doğru bir bakış atsa daha fazla Bakirenin hazır beklediğini göreceğini biliyordu.

Gülümsemi ve avcıyı memnun etmek için önce bira boynuzunu doldurdu, sonra da dizine tünerek ellerini serbest bırakmak için bira sürahisini yere bıraktı.

"Eğer iyi olursan, belki seni daha sonra sikerim." Adam kızın kıcını sertçe okşadı, sonra eli kızın kalçasında gezinirken başını kızın göğüslerine gömmeye çalıştı. "Ya da belki küçük kızıl saçlı arkadaşınla yatarken beni izlemene izin veririm."

Revna'nın gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. *Sikerim böyle işi.*

Zavallı adamın örgülü saçlarını yakaladı ve acı verici bir şekilde çekti. Adam tıslayarak kadının kalçasını sıkıca kavradı.

Tüm gözler ekrana çevrildiği için adam gülüp geçmeye çalıştı. "Devam et kızım. Kavga etmelerini seviyorum." Adamın eli, kızın kalçasında kınına sokulmuş bıçağın belirgin sertliği durana kadar yukarı doğru ilerledi.

"Oh, *meylanın* dişleri var." Meyla-küçük kız.

Küçük bir kız olmaktan çok uzaktı ama dişlerini görmek isterse... nasıl reddedebilirdi ki?

Olaclardan tamamen habersiz olan çevredeki adamlardan daha fazla kahkaha geldi. "Hadi o zaman, bana küçük kadın kılıcını göster. Belki seni onunla damgalarım da benimle geçirdiğin geceyi asla unutmazsın."

Revna damgalanmış bir kadın olarak cezasını çekmişti. Boynunun arkasındaki kabarık kenarların yanığını hâlâ hissedebiliyordu.

Bir daha asla.

Kadın eteğini kaldırarak hafifçe düzeltti ve adamın gözleri açıkta kalan tene takıldı. Kadın küçük bıçağı kınından çıkarırken, metalin parıltısı adamın bıçağı elinden çekip almasına neden oldu.

izin verdi. *Şimdilik.*

Ingrid Revna'nın sağındaki adamların arkasında durdu. Asta hâlâ sütunun yanında duruyor, komutanının bu adamın dilini tutmasına izin vermesine biraz şaşırılmış görünüyordu. Hildi hafifçe nefes nefese kalmış bir halde içeri girerken başı kapıya doğru gitti. Kapı dış etkenlere karşı kapandığında Hildi parmak eklemlerini iki kez

Tahta, dışarıdan içeri girmelerini engellemek için işaret veriyordu. Adamların hepsi sarhoştı ve etraflarındaki havanın değiştiğini fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılmıştı.

"Adımı nereye kazıyayım?" diye sordu avcı, bıçağı Revna'nın göğüslerinin üstünde gezdirerek. Revna onun bileğini tuttu ve dilini şaklattı. Azarlanmaya alışık olmadığı belli olan adamın yüzü bu uyarı karşısında kızardı.

"Kimse sana izni olmadan birine dokunmanın kabalık olduğunu öğretmedi mi?" diye sordu kirpiklerini kırıştıtararak.

Onun tatlı ses tonuyla dikkati dağılan sersem, Revna'nın göğsünün hemen altındaki deri kılıflı büyük bıçağa uzanmasını sağladı. Eğilip adamın elini masaya vururken bakışlarını üzerinde tuttu ve bıçağı masaya saplayarak onu tahtaya yapıştırdı. Adamın çığlık atmasına fırsat vermeden kucağından kalkıp yüzünü masaya çarptı ve burnunun tahtaya çarparken çıkardığı o güzel çıtırtıya hayran kaldı.

Kısa bir süre şaşkın bir sessizlik oldu, ardından toplantı evi kaosa sürüklendi. Pelerinli kadınlar yukarıdaki kirişlerden masaların üzerine düştüler ve masum erkeklerin üzerine çullandılar.

Ingrid, önündeki adam Revna'ya hamle yapamadan önce sürahisini ona doğru savurdu. İkincisine minnettar bir bakış fırlattı ve zihninden Ingrid'e hediye edeceği başka aksesuarlar ekledi. Belki de kölelerden yapılmış yeni bir bitki çuvalı-

"Komutan!"

Revna başını çağrıya doğru çevirdi. Brynn masanın ortasında durdu, uzanan ellerin üzerinden atlayarak mızrağının kabzasını hedeflerinden birinin alnına sapladı ve onu bayılttı. Yere yığıldıktan sonra Revna'ya başıyla selam vererek silahı fırlattı.

Normalde özel yapım ikiz hançerlerini ve savaş baltasını tercih ederdi ama onlar bu kadar ince bir elbisenin altında iyi saklanmıyordu. Derilerini giymek için sabırsızlanıyordu.

Kavgaya tekrar katılmak için geri döndü ama hızlı bir bakış ona Hizmetkârlarının çoğunun zarar görme riski olmadığını söyledi. Sarhoşluk onların lehineydi. Ingrid önlüğünü çıkarmış ve bir adamın nefes borusunu kesiyordu, diğerleri ise yeni esirlerini domuz bağı ile bağlama aşamasındaydı.

Nantahalla'nın kralına teslim etmek için iyi bir vurgun.

"Seni *lanet* olası orospu!" dedi sol tarafından gergin bir ses. Kısa uykusundan uyanan kaçak avcı ayağa kalktı ve bıçağı saplı elinden çekip aldı. Birkaç Bakire ilerledi ama Revna elini kaldırdı.

"Bırakın da komutan ," diye söze karışan Ingrid, önlüğünü baygın bir adamın boynundan çözdü ve ayağıyla cesedi itti. "Buna ihtiyacı var."

Toplantı salonu, bağlanmış adamların homurtuları ve bıçağını hasarsız elinde ileri geri çeviren canavarın zor nefes alışları dışında sessizliğe büründü. Kan burnundan fışkırıyor, dişlerini ve sakalını parlak kızıla boyuyordu. Revna'ya bu bir gelişmeydi.

Mızrağını adamın elindeki bıçağa doğrulttu. "Onu geri almam gerekecek."

"Gel de al o zaman." Aralarındaki yere tükürdükten sonra hamle yaptı, şüphesiz çok fazla bira ve kan kaybından dolayı biraz dengesi bozulmuştu. Revna kenara çekildi ve bıçak az önce boşalttığı alanı keserken onun öne doğru tökezlemesini izledi. Hızla döndü, zarif olmayan yaylar çizerek savruldu.

Dövüşmekten çok korkunç bir partnerle dans etmeye benziyordu, hareketleri yavaş ve düzensizdi. Adım atıyor, salınıyor ve karnından yükselen korkunç kahkahayı tutmaya çalışıyordu. Revna bir dövüş için yanıp tutuşuyordu ama bu? Bu sadece sıkıcı ve utanç vericiydi. Bitmesini istiyordu.

Revna mızrağı elinde döndürerek savunma pozisyonunda boynuna dayadı; baş döndürücü hareket kaçak avcının midesini bulandırmaya yetti. Midesindekileri Revna'nın ayaklarının dibine, yere boşalttı.

İğrenerek döndü, mızrağını boynundan fırlattı ve adamın dizlerinin arkasını kesti. Adam tatmin edici bir gümbürtüyle kendi pisliğinin içine yüzüstü düştü. İpleri çağırdı ve iki Bakire ilerleyip onu bağlayarak diz çökmüş bir pozisyona getirdi.

"Yetkili kişiyle görüşmek istiyorum!" dedi kaçak avcı, yakıcı güneşin altında açıkta kalmış bir solucan gibi çırpınarak. Bir koro

Revna onun göz hizasına kadar çömeldiğinde toplantı salonunda kıkırdamalar yankılandı.

"Ona bakıyorsun."

Adamın bariz tiksintisine gülümsedi. Onun ve onun gibi pek çok kişinin nefret parıltısından ürkme dürtüsünü kaybetmesi dokuz uzun yılını almıştı. Hayatı ne kadar az önemsediklerini söyleyen o bakış.

"Kral bunun için senin kelleni alacak," diye tısladı.

"Kral ve benim bir anlaşmamız var," dedi ve ona hatasını bildirdi. "O köleliği yasakladı, biz de ona itaatsizlik etmek isteyenleri teslim edeceğiz."

Mavi gözleri keskinleşti, tekrar saçlarına ve gözlerine odaklandı ve kanlı dişlerini gösteren yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kim olduğunu biliyorum. *Revna*."

Suçluluk ve öfkenin çamurlu karışımı, kaçak avcının farkına varmasıyla derisinin hemen altında kaynadı. Yutkunma ya da göz kırpmaya, herhangi bir tepki gösterme dürtüsüne direndi. Adını geveleyerek söylemesi, onun Myddheim Bakireleri'nin Komutanı olduğunu kabul ettiğinden değildi. Hayır, adını ve Bakireler'den önceki kızın hikâyesini tanımıştı. Rüyalarına giren ve günlerine musallat olan geçmişti.

Fenrick. Tekne. Feda edildi. Gitti.

"O zaman bundan sonra ne olacağını bilmelisin," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi. Gülümsemesi zehirli bir hal aldı. "Tanrılara itaatsizlik eden kız."

Tanrıların Myddheim'ı terk etmesinden sorumlu kız. Çektiğimiz acılardan sorumlu kız-"

Bunu yapmamalıydı. Gerçekten yapmaması gerektiğini biliyordu ama mızrağının sivri ucu bir şekilde kendini onun karnına gömülmüş olarak buldu. Onu öldürecekti.

Asta yanından boğazını temizledi ve Revna eski dostunun en sevdiği iki hançerin asılı olduğu kemerini uzattığını görmek için ona baktı. Gülümseyerek onları kınlarından çıkardı ve tutuşundaki doğruluktan dolayı iç geçirdi.

"Bu onura nail olmak ister misin?" diye sordu Ingrid'e. Ne de olsa o akşam pisliklerin en çok ilgisini çeken kişi oydu.

Ingrid başını salladı, sonra çenesini kaldırdı. "Onu Helheim'in canavarlarına gönderin."

Revna gülümsedi ve avına geri döndü.

"Bu hançerleri neden uzun bir kılıç ya da yay yerine tercih ettiğimi biliyor musun?" Sivri uçlarından birini adamın boğazının kıvrımında gezdirdi. "Daha samimiler. Yaklaşabiliyorum. Boğazdaki kalp atışını, gözlerdeki korkuyu görebiliyorum. Hatta hepinizin kötü bir *kokusu* var."

Kaçak avcı, Revna'nın bıçağının yakıcı öpücüğünden kaçmaya çalışarak çırpınmaya başladı. Asta öne doğru ilerledi ve ayaklarını adamın diz çökmüş halinin iki yanına dikerek saçlarını kavradı ve boğazını komutanına göstermek için geriye doğru çekti. Uzun zamandır aldığı en güzel hediyeydi bu.

"Kral onu size getirmem gerektiğini söyledi ama kaç parça halinde getireceğimi belirtmedi."

"Odin seni lanetlesin-"

Revna hançerlerini adamın boynunun iki yanına sapladı. Yakınına eğilerek fısıldadı, "Çoktan öldürdü."

Bıçakları kas ve tendonlardan geçirirken, sıcak kan parmaklarını boyarken gözleri bir parça açıldı ve sonra karardı.

Sonra her şey sessizleşti, sadece bedeni öne doğru düşüp öldüğünde çıkan tatmin edici gümbürtü dışında.

İKİ

TUZUN EV temizlendi ve derme çatma şifa ve uyku alanları olarak yeniden düzenlendi. Kadınlar ve çocuklar ateşin etrafında Bakirelerle birlikte oturmuş, çatlak dudaklarının arasına et suyu kaşıklıyorlardı. Bazıları birbirlerine sarılıp usulca ağlıyordu. Diğerleri ise bakışlarını etrafta gezdiriyor, ateşin çatlaklarından ve tıslamalarından ürkererek tetikte bekliyorlardı.

Şüphesiz bir kabustan diğerine geçip geçmediklerini merak ediyorlardı.

On üç.

Bakireler o gece köleliğe ya da daha kötüsüne mahkum edilmiş on üç kadın ve çocuğu kurtarmıştı. Erkekler sarhoş olurken, onlar da kilitli tutuldukları küçük vagonlardan kurtarılmışlardı; hayvanlar gibi vagonun iç duvarlarına zincirlenmişlerdi. Revna bu iyiliğin adamlara iade edilmesini sağlamıştı.

Doyurucu bir çorba doldurdu ve o anda Hildi'nin kucağında olan grubun en küçüğüne uzattı. Küçük kız beş yazdan daha büyük olamazdı. Revna ona bakmaktan kendini alamıyordu. Genç, korkmuş ve dünyada yalnız olduğu zamanları hatırlamadan edemiyordu. Adamların onu annesinin soğuk, cansız bedeninden koparışını hatırlamasına engel olamıyordu. Boynunun arkasına yerleştirilen bir damganın yakıcı acısını ...

Parmaklarını eski hayatının izinin bulunduğu kabarık derinin üzerinde gezdirdi, iz şimdi mürekkepli rünlerle kaplıydı, omurgasından aşağı sarmaşık gibi tırmanıyor, onu güçlendiriyordu. Ona hatırlatıyorum. Her şey

Eski hayatlarından yara izleri taşıyan bakireler onları mürekkep ve kanın içinde sakarlardı; buna benliklerini geri kazanma derlerdi. Ama bazı yaralar vardı ki hiçbir mürekkebin ulaşamayacağı kadar derindi.

Fenrick.

Revna başını salladı, hafızasındaki o ipliğin dikkatle düğümlenmiş olarak kalmasını diledi. Bunu kaç kez yaparlarsa yapsınlar, Revna bir dövüşün yüksekliğinden kaynaklanan kaçınılmaz çöküşle savaşılamazdı. Düşünceler ve anılar bir bıçağın kalkan duvarını delip geçmesi gibi içeri dalıyordu. Sonunda nefes vermek için yer açıldığında bile nefes göğüs kafesinin içinde sıkışıp kalıyordu.

Ingrid, solgun yüzünü kaplayan çürükler ve çamur yüzünden yaşı ayırt edilemeyen ince yapılı bir kızla ilgileniyordu. Uzun, iltihaplı bir yara, şifacının yaptığı bir merhemle kapatılıyordu, Ingrid kız tedavi edilirken her adımda onunla konuşuyordu.

Revna, Ingrid'in sakin ve dingin sesine asla hâkim olamamıştı. Hiçbir zaman kibarlıkta ustalaşamadı. Hayır, o ilgisini hareketleriyle göstermeyi tercih etti. Hem kesici bir bıçak hem de sabit bir kalkan olmayı. Elinden gelen her şeyle koruyarak. Onları büyük bir komutan ve ikinci-Revna'yı yakıcı, Ingrid'i ise merhem yapan buydu. Asta, Bakireler'in üçüncüsü olarak, mizaç olarak diğer ikisinin arasında bir yerde oturuyor ve mükemmel bir denge yaratıyordu.

Revna Tanrılara pek teşekkür etmezdi ama son dokuz yılda Ingrid, Asta ve diğer Hizmetçilerle birlikte bulduğu yuva için büyük bir minnettarlık duyardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Hildi'nin tuttuğu genç kız, Revna bir parça ekmek koparıp kızın kâsesinin kenarına yavaşça yerleştirirken. Bir parça daha koparıp kâsenin diğer tarafına koyarak porsiyonu ikiye katlarken genç kızın kirle kaplı kaşları kalktı. Parlak mavi gözleri şaşkınlıkla onunkilerle buluştuğunda Revna genç kıza göz kırptı.

Hildi de ona minnettar bir bakış fırlattı ve kâsedan büyük yudumlar alırken kızın sırtını nazikçe okşamaya devam etti. Revna dönerek banklardan birinin üzerine örtülmüş büyük bir post buldu ve ikilinin etrafına sardı. Hildi'nin küçük kızın yanından ayrılmayacağını biliyordu ve gecenin soğuğu dişlerini daha da keskinleştirirken rahat olduklarından emin olmak istiyordu.

Gecenin başarılı geçtiğini hissetmeye çalışarak manzarayı seyretti. Sanki yeterince şey yapıyormuş gibi. Bu her gün oluyordu, kadınlar ve çocuklar kaçırılıyordu ve bazen Revna ve Hizmetçileri çok geç kalıyordu. Bir otu söküyorlar ve yerine on tane daha çıkıyor.

Son yıllarda Myddheim'ı boğucu, karanlık bir kısıp sarmıştı. Savaşlar sürekli ve ölümcüldü. Normalde Tanrıların kutsanmış yaz güneşleri altında gelişen ekinler, sanki toprak zehirlenmiş gibi köklerinden çürümüş ve solmuştu. İyilik, diyarın yalnızca birkaç köşesinde bulunabiliyordu.

Revna ve Hizmetçileri ellerinden geleni yaptılar. Karanlığın sonsuz pençesi sıkı ve amansız hissettirdiğinde bile. Sık sık Myddheim'ın Tanrılar tarafından cezalandırılan tek diyar olup olmadığını ya da ölümlülerin durumunu özellikle eğlenceli bulup bulmadıklarını merak ediyordu.

Toplantı salonunun etrafına bakarken göğsünde her zaman var olan ağırlık titriyordu. Hâlâ daha fazlasını yapması gerektiği hissini bastırdı.

En azından beş yıl önce kralı köleliği yasaklamaya ikna edebilmişti. Bunun için minnettardı.

O zamanlar Revna ve Bakireleri daha az sayıdaydı ama hızla tanınmaya başlamışlardı. Korkuluyorlardı. İnsanlar onları arıyor, eşlerini, çocuklarını, kız kardeşlerini bulmaları ve geri getirmeleri için yalvarıyorlardı. Bir gün, kraldan gelen bir çağrı Revna'yı Myddheim'ın kalbine getirdi. Kızı, en kutsal tapınaklarında Tanrılara haraç ödemek için çıktığı yolculuk sırasında kaçırılmıştı. Arama haftalar sürdü. Metal ve kan gerekti. Ama Revna kızıyla birlikte geri dönmüş ve Revna'nın isteğini yerine getirmişti. Ondan köleliği yasaklamasını istemekte tereddüt etmemişti. Kendisinin ve Hizmetkârlarının ona itaat etmeyenleri aramasına izin vermesini ve köle tacirlerini adalet için ona getirmeyi kabul etmesini.

Kralın onayı ve aralarında kralın kendi kızı Hildi'nin de bulunduğu yedi yeni Bakire ile birlikte ayrılmıştı.

Kadın ve çocuklarla ilgilenildiğini gören Revna, diğerlerinin yeni aldıkları esirlerle yola çıkmaya hazır olup olmadıklarını kontrol için dışarı çıktı. Ekibindeki tek iki erkek olan Torsten ve Haesten vagonları koruyordu; biri oturuyor, diğeri de

Biri kılıcını bilemekte, diğeri ise şu anda hangi Tanrı onların durumunu dinlerse ona yalvarmakta olan adamlara hançer gibi bakmaktadır.

"Komutanım." Torsten onu başıyla selamladı. "Bir şeye ihtiyaçları var mı?"

"Hayır, her şey ellerinde."

"Ingrid'in fazladan ihtiyacı olursa, biraz daha otumuz ve çarşafımız var. Gidip onları getirebilirim..."

Revna ona yumuşak bir gülümseme verdi. Torsten bütün yaz sezonu boyunca Ingrid'le birlikte şifa sanatları konusunda eğitim almıştı. Ancak, kurtuluştan sonraki anlarda erkeklerin varlığı olmadan kadınların ve çocukların kendilerini güvende hissetmelerinin daha kolay olduğunu fark etmişlerdi. "Sanırım her şeyi hazır. Onun için her şeyi iyi hazırlamışsın."

Haesten öne doğru eğildi ve Torsten'in omzunu sıktı, ortağının yardım etmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu - kadınları tehdit olmadıklarına ikna etmek için. Elbette iki adam da herhangi bir savaşçı kadar güçlü ve göz korkutucuydu ama Revna onlara kendisinin ve kurtardıklarının hayatı konusunda tamamen güveniyordu. Ellerinde kılıç olmadan ölmeyi, Valhalla'daki yerlerini kaybetmeyi, acı çeken bir insana zarar vermeye tercih ederlerdi.

Çift Revna'ya yaklaştığında Revna onlardan hemen hoşlanmıştı. Angarya işleri yapmak için yalvarmışlardı: silahları bilemek, yemek pişirmek ya da o anda krallıkta konuşlanmış olan diğerk Bakire gruplarına mesaj iletmek. Hepsi de Myddheim Bakireleri olma şansı içindi; bu unvanı kazanmak için ısrar etmişlerdi. Yardım etmek ve belki bir gün Haesten'in kayıp kız kardeşini ve annesini bulmak için.

Burnundan gelen bir ses onu adamlardan uzaklaştırdı. Bir ağaca yaslanmış bir kadın oturuyordu, alnı dizlerine yaslanmıştı ve açık kahverengi saçları yüzünü örtüyordu.

"Burada ne işi var? Onunla ilgilenildi mi?" Revna sordu.

Haesten iç çekti. "Dışarıda, yıldızların altında olmak istiyordu."

Revna anlayışla başını salladı. Eski kölesi onu haftalarca toprağın altındaki bir deliğearatarak cezalandıracaktı. Güneş yok, az yiyecek ve daha da az umut. "Torsten, Asta salonun kapısının yanında duruyor. Ingrid'i getirmesini söyle."

Yavaşça yaklaşan Revna kadını selamladı ama kendini güvende hissetmesini sağlayacak bir mesafeyi korudu. "Merhaba..."

Kadın yavaşça başını kaldırdı ve Revna keskin bir tanıma dalgasına kapıldı, zihni hafızasına geri döndü.

Kölesini öldürdükten sonra gecenin karanlığında kaçtığında, Fenrick'i elleri bağlı ve kanlar içinde, kimsenin çığlıklarını duyamayacağı kadar uzak bir mağarada bulmuştu. Orada olduğunu kimse bilmiyordu. Ama kader onu bulması için bir komplo kurmuştu. Revna, Fenrick'in gözlerinin onunkilerle ilk karşılaştığında nasıl baktığını düşünürken yutkundu. Başını zar zor kaldırabilmişti ama bakışları... bir uyarıyla yanıyordu. Onu zincirlerinden kurtarıırken bunu görmezden gelmişti.

Hayalinden sıyrılan Revna, bakmakta olduğunu fark etti ve boğazını temizledi.

"Sorun olmazsa şifacımdan gelip seni kontrol etmesini istedim."

Kadının yaşını tahmin etmek zordu. Acı çekerek yaşlananlar, sadece zamanla yaşlananlardan farklı bir görünüm sergilerler.

Kadın bakmaya devam edince Revna oturmak için çömeldi ve bir iniltiyle yere düştü. Üzerinde hâlâ ince bir elbise vardı ve kadının gözleri elbisenin önünü ıslatan kana takıldı. "Merak etme, benim değil. Kaçak avcının."

Koyu renk gözleri Revna'nın yüzüne kaydı, arıyordu.

"Güzel," diye mırıldandı kadın, ya çığlık atmaktan ya da kullanmamaktan boğazı kurumuş gibiydi.

"Katılıyorum." Revna ona küçük bir gülümseme verdi. "Benim adım Revna. Myddheim Hizmetçisi'nin komutanıyım."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Asta bana ihtiyacın olduğunu söyledi-oh, merhaba." Ingrid elindeki sepetle yaklaştı ama ağaca yaslanmış kadını görünce yavaşladı. Revna'yı atlayarak sordu: "Gelip yanınıza oturabilir miyim? Yanağınızdaki kesiği tedavi edebilir miyim?"

Kadın dikkatli gözlerle Ingrid'i süzdü ama başını salladı. "Omzum yine yerinden çıktı," diye ekledi sessizce.

Revna kadının kolunu tutuş şeklini fark edince boğazındaki düğümlenmeye karşı yutkundu.

Tekrar. Tekrar demişti. Bu tek kelime günlerce Revna'nın peşini . Kaç kere dışarı çıkmıştı? Belki de

kaçak avcılarını daha erken yakaladı ...

"Önce omzuna, sonra da kesiğine bakalım. Acına iyi gelecek bir toniğim var ama uyumak istemene neden olacak-"

Kadın hemen "Hayır," diye cevap verdi.

"Elbette. Bu senin seçimin. Her zaman. Ama bunu dişlerinin arasına koy." Ingrid kadına katlanmış bir deri şeridi uzattı ve omzunu arkaya koymak için doğru açığı elde etmek üzere öne doğru oturmasını işaret etti.

"Teşekkür , ama ihtiyacım yok."

Ingrid, dudakları kaşlarını çatarak Revna'ya baktı. İkisi de bu durumu biliyordu, akla gelebilecek her türlü acıyı zaten çektiğiniz için her türlü acıya karşı bağıışıklığınız varmış gibi hissettiğiniz durumu.

"Bana adını söyleyecek misin?" Ingrid sesini yumuşatarak sordu.

"Ellika"

Ellika kırılmamış bir tane. Revna başını salladı. Uygun.

"Pekâlâ Ellika, üçe kadar sayıyorum." Revna, Ingrid'in numarasını biliyordu, çünkü bu numara onun üzerinde birçok kez kullanılmıştı ve ikiye kadar saydıktan, mide bulandırıcı bir patlamadan ve Ellika'nın tıslamasından sonra omuz yerine geri döndü.

Kolunu askıya alan Ingrid, Ellika'nın yanağındaki yarayı temizlemeye başladı. Yarık gözünü sıyrıp geçmişti. Sessizlik ağır geliyordu ve Revna Ellika'nın soru sormayacağını hissedebiliyordu, bu yüzden devam etti ve bundan sonra ne olacağını açıkladı.

"Ingrid seninle ilgilendikten sonra içerideki diğerlerine katılabilirsin. Ya da burada yıldızların altında uyuyabilirsin - her iki durumda da sana göz kulak olacak birini bulacağım. Bütün gece." Revna acı çeken kadını bunaltmadığından emin olmak için durakladı ve küçük bir baş işareti alınca devam etti. "Yarın bir seçim yapacaksın."

"Bir seçim mi?"

Revna ona özgür olduğunu söylemek istiyordu ama bu o kadar basit değildi. Onu hâlâ sıkı sıkıya tutan görünmez zincirlere karşı savaşmak zorundaydı. Kaybettiği her şey için yas tutmalıydı. Olabileceği kişi ve bu acının yükünü taşımadan sahip olabileceği hayat için yas tutmalıydı.

"Bundan sonra ne yapmak istediğin sana kalmış. Seni eve götürebiliriz.

Sizi güvenli yere yerleştirebiliriz."

"Myddheim Bakireleri'ne katılmak istiyorum," diye araya girdi Ellika.

Ingrid bakımına ara verip Ellika'nın yüzünü inceledikten sonra kaşlarını kaldırarak Revna'ya döndü.

"Bunu yapmak istiyorum, buna ihtiyacım yok. Geri dönecek ve gidecek hiçbir yerim yok. Ama senin yaptığını yapmak istiyorum. Savaşmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum." Revna yanıt vermeyerek Ellika'nın kararını kesinleştirmesine izin verdi. "Bir seçeneğim olduğunu söylemiştin. Bu benim ."

Kadını düşündü ve ardından "Ne sürer?" diye sordu.

"Tam olarak emin değilim ama en az üç kış," dedi Ellika, Revna'nın ona ne sorduğunu, yani ne kadar zamandır erkeklerle birlikte olduğunu açıklamaya gerek duymadan. "Düzinelerce kadın ve çocuğun gemilere bindirildiğini gördüm ve her seferinde beni tuttu."

"Neden?" Ingrid ona nazik olması için yalvaran bir bakış fırlattı ama yine de sordu. Ellika'yı zorluyordu ama bu sebepsiz değildi. Diğer kadın yine ayrıntı istemeden cevap verdi.

"Başlangıçta... meydan okuyan biriydim. Ve sanırım bunu bir meydan okuma, fethedilecek bir şey olarak gördü - bir süreliğine öyle yaptı." Aralarındaki toprağa bakarken gözleri uzaklara daldı. "Ama elimde değildi. Belki kendimi küçültmüş . Belki itaat etmeye çalışsaydım, o-"

Ellika kelimelerinde boğuldu. Ingrid geçici olarak bir elini onun yaralanmamış koluna koydu. Revna ayağa kalktı ve çifte yaklaştı, bu sırada bir bıçak çıkardı - ikiz hançerlerinden biri değildi ama yine de deriyi kesebilecek kadar keskindi. Ellika'nın tam önüne çömeldi ve ne yapması gerekiyorsa onu yapmasını bekledi. Ağlamak, çılgılık atmak, gülmek, uyuşmak -hepsini görmüştü- her biri geçerli bir tepkiydi.

Ellika gözlerini kırıştırdı ve tuttuğu gözyaşlarının yüzünden aşağı serbestçe düşmesine izin verdi, bu hareket kendi başına bir güçtü.

"Tecrübelerime göre, şu ya da bu olmanız bir şeyi değiştirmezdi. İyi ve itaatkar. Gürültülü ve meydan okuyan. Tek gördüğünü söndürülecek bir ışık, kırılacak bir şeydi. Ama Ellika? Bana bak," dedi Revna kararlılıkla, o acı dolu gözler kendi gözlerini bulana kadar bekledi. "Başaramadı. Yanabiliriz ama kırılmayız."

Revna o zaman gördü. Ellika'nın gözlerinde yeniden alevlenen ateşi, umut ve kararlılığın küçük korunu.

Tam sağlardı.

"Ayrıca," dedi Revna, muzip bir gülümsemeyle, "kadın ne kadar zeki olursa, erkek de o kadar kolay kırılır."

Ellika gülmedi ama dudakları kıpırdadı. Dizlerini toprağa koyup topuklarının üzerinde geriye yaslanan Revna bıçağı bir eline aldı ve diğeri eliyle avucunu kesti. Başlangıçta Ingrid dışında bunu diğeriyle hiç yapmamıştı ama bu anlaşmayı bu kadınla paylaşmak çok önemliydi.

Bir kolunun bağı olduğunu unutarak bıçağın sapını uzattı ve Ellika'ya bıçağı alıp aynısını yapmasını işaret etti. Revna'yı şaşırtan bir şekilde, yaralı kadın bıçağı aldı ve zaten bağı olan elini kesti.

Ellika omuz silkti. "Zaten acıyor."

"Benden sonra tekrar et."

Revna Ellika'nın elini kendi eliyle nazikçe kavradı, hassas omzunu çekmemeye dikkat etti. Genç kadının tutuşundaki zayıflığı hissedebiliyordu. İçgüdüsel olarak onu korumak istedi. Tehdit ya da korku olmadan bir hayat yaşamasına izin vermek istiyordu. Ama bu Ellika'nın seçimiydi ve Revna bunu hafife almayacaktı. Ellika'nın onca karanlığın içinde canlı tuttuğı korları cesaretlendirecek ve körükleyecekti.

"Freyja, bu yemini duy," dedi Revna ve Ellika da aynı şekilde karşılık verdi. "Tuz ve toprak adına, kanım ve kemiklerim adına, bu savaşçılarla birlikte evimi . Kalkanım sırtımda, kılıcım yanımda. Kışın ısırığı ve yazın yükselişı boyunca. Biz karanlıkta konuşan sesiz. Uzanan el, kıvılcım saçan aleviz. Bugünden itibaren, tüm gecelerim boyunca, yemin ederim."

Sonunda Ellika gözyaşları içinde gülümsedi. "Myddheim Bakireleri'ne hoş geldiniz."

Revna biraz itiraz ettikten sonra kendini istemeye istemeye bir banyoda buldu. Bu köyün jarl'ı ona özel bir oda ayarlamakta ve onun ve Bakirelerin ihtiyacı olan her şeyi sağlamakta ısrar etmişti,

Büyük olasılıkla köle tacirlerinin salonunda ziyafet çekmesine izin verdikten sonra krala işbirliği ve misafirperverliği hakkında haber gitmesini sağlamak için. Revna'nın iki gün içinde krala sunum yapacağını bilen Ingrid, "Ölüm ve atının yuvarlandığı bok gibi" koktuğunu söyleyerek dinlenmesinde ve banyo yapmasında ısrar etti. Haksız da sayılmazdı.

Sıcaklık vücudunu sahte bir sükûnete sürüklüyordu ama yine de bir bıçağın ucunda duruyormuş gibi hissediyordu. Düşmesine bir yanlış adım kalmıştı. Köle tacirleri gittikçe daha da çaresizleşiyor ve korkusuzca saldırıyor gibiydi. Bakirelerin sayısı düzinelerce olsa da, herkesi kurtarmaya asla yetmiyordu. Bazıları köylerde konuşlanmıştı ve koruma olarak tek bir yerde kalmayı tercih ediyorlardı. Bazıları dolaşıyor ve köylerden geçen şüpheli grupların izini sürüyordu. Diğerleri, Revna'ya eşlik edenler gibi, hızlı adaleti sağlayan baltaydı.

Şafak vakti Myddheim'in merkezi ve kalbi olan Nantahalla'ya doğru yola çıktılar. Bakirelerden birkaçı dinlenmek ve özgürlüğüne kavuşanları sonraki adımlar için hazırlamak üzere geride kalacaktı. Ancak Revna'nın zihninin dönmeye devam etmesine neden olan şey bu değildi.

Kurban Günü büyük ve ağır bir gündü. Tanrılar dokuz yıldır bir adak sunmamıştı ama bu o günün yüksüz geçeceği anlamına gelmiyordu. Her zaman taşıyacağı bir yük.

Kapının çalınması düşüncelerini altüst etti.

"İyi misiniz Komutan?" Ingrid'in sesi diğer taraftan seslendi.

"Nadiren."

Ingrid kapıyı iterek açtı ve Revna'ya başını salladı. Botlarını tekmeleyerek uzun bir tabureyi küvetin kenarına çekti. "Elini göreyim."

" değil."

"Sormuyordum *Komutan*." Ingrid, Revna'nın küvetin kenarında duran ve elbisesinin altından söktüğü boktan ketene sarılmış elini tuttu. Ingrid'e kaşlarını çattı. Komutan unvanı Revna'nın aradığı bir şey değildi,

Ama Bakirelerine belli bir koruma sağlıyordu. Herkes Revna'nın kellesini başkasınınkinden daha çok isterdi.

"Peki, *İkinci*."

Dilini şaklatan Ingrid yarım ağızla ters ters baktı. "İltihaplı bir yaranın seni öldürebileceğini biliyorsun. Ve bu şekilde ölmenin senin için utanç verici olacağını söylerken herkes adına konuşuyorum."

Revna kıkırdadı ve arkadaşına doğru biraz su sıçrattı. Bu tartışmayı ilk kez duymuyordu, Bakireleri sık sık pervasız ve gururlu davranarak ölebileceği tüm utanç verici yolları sıralıyordu. Yaptığı işten memnun kalan Ingrid duvara yaslandı ve ayaklarını küvete sokarak iç geçirdi. Savaşçı ve şifacı arasındaki çizgide sürekli yürüyen Ingrid'den daha fazla çalışan kimse yoktu ve kimsenin elinde daha fazla kan yoktu.

Belki Revna hariç.

"Günün ilk ışıklarıyla yola mı çıkıyorsunuz?" Ingrid gözlerini kapatarak sordu. "Evet. Eskortlar köle tacirleriyle birlikte yola çıktılar mı?"

"Öyle yaptılar. Arabanın onları biraz yavaşlatmasıyla muhtemelen bizden yarım günlük mesafede olacaklar. Yarından sonraki sabah Nantahalla'ya varmış olurlar."

"Kraldan ayrıldıktan sonra Krussa'ya doğru yola çıkacağız. Geride kalanların biraz soluklanmak için bizimle orada buluşmasını istiyorum."

Krussa'dan bahsedilince Ingrid gözlerini açtı ve Revna'nıninkilerle buluştu. Krussa'nın ikisi için de iyi ve kötü pek çok geçmişi vardı. Ingrid'in büyüdüğü yerdi. Revna'nın acı ve ıstırap dolu bir hayata katlandıktan sonra kendini bulduğu yer.

"Biliyorum," diye fısıldadı Ingrid birkaç dakika süren sessizliğin ardından. Revna bundan sonra ne olacağını biliyor olmalıydı ama yine de Ingrid'in sözlerinin acısını hissetmekten kendini alamadı. "Kendini suçlamayı ne zaman bırakacaksın? O kendi seçimini yaptı."

"Ve bunu yaparken de benimkini elimden aldı," diye . Revna, Ingrid'in yüzünde beliren acıma ifadesine gözlerini kapadı ve son darbeyi bekledi.

Nazik bir el ön kolunu sıktı. "Bu senin hatan değil."

Revna daha önce her seferinde olduğu gibi güven verici sözlerin kök salamadan üzerinden kayıp izin verdi.

Fenrick geri gelmeyecekti.

Tanrılar Myddheim'ı terk etmişti.

Ve hepsi onun suçuydu.

Üç

TKRALLA BULUŞMA beklendiği gibi iyi geçti. Revna'nın öfkesini yenmesine izin vermesinden memnun değildi.

Onu. Tekrar.

Kral Haarald kaçak avcının uzatılan kellesine bakmış ve ancak uzun süredir acı çeken bir kraliyet mensubunun yapabileceği şekilde iç çekmişti bir adamın daha onun keskin öfkesi yüzünden hayatını kaybetmesine üzülyordu.

Revna aynı fikirde değildi elbette. Kaçak avcı sadece eylemlerinin sonuçlarını etmişti. Kral, kendisine itaatsizlik eden herkese yaptığı gibi onu da öldürecekti. Ellerini kana bulamış olsa ne fark ederdi ki? Sonuç aynıydı. Eğer bir şey varsa, ona bir iyilik yapmıştı.

Bir el hareketiyle Krussa Kontu'na bir mesaj iletmesi emrini vererek onu görevden almıştı.

Revna ve Bakireler geceyi Nantahalla'da geçirmedi, bunun yerine gecenin ilerleyen saatlerinde yola çıkıp kamp kurdular. Şehirde çok fazla insan vardı. Çok fazla dik dik bakan göz. Nefes altında ona çok fazla hakaret edildi. Özellikle de Kurban Günü'ne bu kadar yakinken...

Revna yorumlarla, acı bakışlarla başa çıkabilirdi. Bir bakıma anlıyordu. Sözlerini ve yüzlerini ekşiten üzüntü ve öfke

-Belki de bu ülkenin üyeleri onun kaderinden nasıl kurtulduğunu merak ederken

kendi aileleri yapmamıştı. Ancak Bakireler, birden fazla kez, daha cüretkâr ve acımasız hakaretçilerle kavga etmişlerdi.

Tabii ki, Myddheim Bakireleri'nden bir şey istediklerinde hakaretler her zaman dururdu. Bunun işe yaraması çok eğlenceliydi.

O ve bir avuç Bakire köye doğru ilerlerken ağaç gölgeliklerinin altından süzülen sönük güneş ışığı midesinin düğümlenmesine neden oluyordu. Revna uzanıp atının boynunu okşadı, vücudunun bacaklarının altında nazikçe sallanmasına ve temiz orman havasının kokusuna odaklanarak derin nefes almaya çalıştı. Savaşmak ve ilerlemek, bunu yapabiliyordu. Ama durmak, geçmişinin gözlerinin içine bakmak? Bu daha zordu. "Peki, kral ülkenin durumu hakkında ne söyledi?"

Kaçak avcı mı?" Asta arkasından bir yerden .

Revna gülümsedi ve eyerinde hafifçe döndü. "Krala sadece kaçak avcının içini rahatlattığımı söyledim."

"Kafasını mı?" Ellika sordu.

"Arada bir fark var mı?" Bakireler kahkahalara boğuldu; Ellika bile inanamama ile mizah arasında bir ses çıkardı.

Ancak ağaçların arasından çıkıp bir çiftliğin hastalıklı ve yanmış tarlalarına baktıklarında kahkahaları boğazlarında düğümlendi. Nantahalla'dan Krussa'ya giderken sık sık uğradıkları bir yerdi bu. Bir zamanlar yemyeşil ve mahsul dolu olan arazi şimdi kararmış ve harap bir haldeydi.

"Tanrılar adına," diye fısıldadı Ingrid Revna'nın yanından.

Revna topuklarını bineğinin yan tarafına bastırdı ve tarladan çiftliğin uzun evine doğru yola koyuldu. Bacadan yumuşak bir duman fısıltısı yükseliyordu ama o bile zayıf görünüyordu. Yeterince yaklaşıncı çiftçiye ve ailesine seslendi ve atından indi.

Çiftçi kapıyı açtı ve Revna ile diğer Bakirelerin arkasından yaklaştığını görünce biraz iç çekti. "Her şeyi denedik. Ama hiçbir şey büyümeyecek, hiçbir tohum kök salmayacak. Ve benim küçük kızım..." Gözlerini yere indirdi ve derin bir nefes aldı. "Gün geçtikçe daha da hastalanıyor. Öksürüğü geçmiyor."

Revna, göğsünde bir düğümün daha da sıkılaştığını hissederek Ingrid'in gözleriyle buluşmak için döndü.

"Tarlalarımızı kutsaması için Frey'e yalvararak tüm hayvanlarımızı bile kurban ettik. Ama ..."

Düşüncesini bitirmesine gerek yoktu. Revna biliyordu. Tanrılar artık Myddheim'dan gelen çağrıya cevap vermiyordu.

Revna çiftçiye yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Aileni ve taşıyabileceklerini topla. Bizimle Krussa'ya geliyorsun."

"Verecek hiçbir şeyimiz kalmadı-" diye başladı.

"Jarl Gunnilda sizi ve ailenizi hoş karşılayacak. Orada yerinizi bulacaksınız, söz veriyorum. Umarım zamanla geri dönebilir ve topraklarınızı geri alabilirsiniz."

Yenik bir iç çekişle ve başını sallayarak ailesini ve kalan eşyalarını toplamak üzere evine doğru döndü. Revna birkaç Bakireyi yardıma çağırdı ve aileyi yerleştirmek için atları iki katına çıkardı. Tüm bunlar olurken Revna Ingrid'in gözlerindeki yanmayı hissetti. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndü.

"Revna-" Ingrid denedi.

"Yapma, Ingrid. Şimdi olmaz. Bırak oturayım."

Ingrid gözlerini kıstı ve hasta çocuğun öksürüğü dikkatini çektiğinde tartışmak üzereymiş gibi görünüyordu. Atından şifa çantasını kaptığı gibi oradan ayrıldı.

Çiftçi toplanan gruptan uzakta durmuş, kararmış tarlalarına bakıyordu. Muhtemelen nesillerdir ailesine aitti. Şimdi onunla birlikte ölecekti. Revna ondan özür dilemek, affedilmesi için yalvarmak istedi. Eğer bunu düzeltebilseydi, yapardı. Eğer geri dönebilseydi... acıyı durdurmak için her şeyi yapardı.

Çiftçinin yanına gitti ve ona elinden geldiğince sessiz bir destek verdi. Lanetli toprağa baktılar ve kuşların bile üzerine konmaktan kaçındığını izlediler. Dalgın bir şekilde göğsünün ortasındaki noktayı ovuşturdu, sanki büyük düğüm kas ve kuvvetle yerinden oynatılabilirmiş gibi.

"Kader acımasızdır," diye mırıldandı adam, ancak duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. Boynundan Thor'un çekicinin oyma bir yorumunu kopardı ve toprağa fırlatarak hava ve zaman tarafından yenmeye bıraktı.

Revna arkasını dönüp ailesinin yanına giderken hiçbir şey söylemedi.

Kader acımasızdır, diye düşündü. Ama Tanrılar acımasızdır.

Kurban Bayramı arifesinde Krussa'ya vardılar.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Reis Gunnilda kollarını kavuşturmuş, bekliyordu. Son kurbandan beri her yıl olduğu gibi.

Fenrick'ten beri.

Reis Gunnilda şu anda Myddheim'daki tek kadın reisti, yerini kanla ama daha da önemlisi halkın sevgisiyle kazanmış ve almıştı. Tanrıların lütfuna mazhar olmuş azılı bir savaşçıydı. Ya da çoğuna öyle görünüyordu. Köyü asla aç kalmazdı ve halkı asla huzursuz olmazdı.

"Zamanı gelmişti," diye selamladı Jarl Gunnilda. Kül rengi saçları sıkıca arkaya toplanmıştı ve boynunu kaplayan mürekkep izlerini vurguluyordu. Gruba gülümsedi, sonra gözleri çiftçi ve ailesine takıldı. "Burada neyimiz varmış?"

"Güzel köyünüzün yeni sakinleri, Reis," dedi Revna, Reis'e daha sonra açıklayacağını vaat eden bir bakış atarak.

Kont Gunnilda, Revna'nın atının etrafından dolaşarak çiftçiyi ve ailesini selamladı. "Hoş geldiniz. Bu gece benimle birlikte uzun evde kalacaksınız. Yarın size daha kalıcı bir yer bulacağız."

Aile teşekkürlerini sundu ve kontun savaşçılarından birinin onlara yeni evlerini göstermesini izledi. Revna onların her kavrayışını izledi; gözleri küçük ama güçlü köyü çevreleyen duvarlardan, batan güneşin altında parılayan fiyorda doğru kaydı.

Revna bakışlarını fiyorttan çevirdi ve bu suların bir zamanlar ne yediğini düşünmemeye çalışarak kalın kalın yutkundu. Daha sonra. Bunu daha sonra düşünmek için kendine izin verecekti. Bunun yerine zihnini bacaklarını atının üzerinde sallamaya ve küçük çantasını çözmeye odakladı. Ingrid çoktan attan inmiş ve konta hızlıca sarılmıştı.

çiftçi ve ailesini takip ediyordu, şüphesiz hasta çocuklarıyla istiyorlardı.

Son kayış da çözülürken Gunnilda Revna'ya, "Bırak onu ve gel benimle yürü," dedi. Asta arka tarafa geldi ve atın sağrısını sıvazladıktan sonra Revna'nın çantasını alıp çenesine gitmesini işaret etti.

"Ellika-"

"Onu yakaladım," diye güvence verdi Asta. "Devam et."

Konta yaklaşırken Revna gülümsemekten kendini alamadı. Gunnilda annesi olacak yaşta olmasına rağmen o kadar sert ve enerji doluydu ki Revna yaşlı kadının onu dövüş ringinde rahatlıkla yere serebileceğini biliyordu.

Gunnilda bir kolunu Revna'nın boynuna doladı ve onları suyun kenarına doğru yönlendirdi. "Evine hoş geldin."

Home.

Kont, Krussa'ya her gelişinde bunu söylerdi ve Revna hâlâ bu kelimenin ne anlama geldiğinden emin değildi. Evin bir yer olduğunu hiç hissetmemişti. Çok fazla durgunluk vardı. Ona kalırsa, evi her zaman Bakireler'in yanı olacaktı. Nerede dolaşırlarsa dolaşsınlar, aralarındaki mesafe ve zaman ne kadar uzak olursa olsun.

"Kral selamlarını ve bir *ricasını* ilettiler," dedi Revna rıhtıma giden patikadan aşağı doğru yürürlerken. Sakinler küçük gruplar halinde toplanmış, yavaş yavaş uzun eve doğru ilerliyor, bal likörü içiyor ve gülüyorlardı. Sanki başka bir kutlamaymış gibi eğleniyorlardı.

Bu durum Revna'yı çelişkili hissettirdi. Gunnilda'nın bunu Fenrick'i onurlandırmak için başlattığını biliyordu. Onun fedakârlığı sayesinde geminin geri dönmediğini ve daha fazla can talep etmediğini kabul etmek için. Ama Revna güvendiği, değer vermeye başladığı birinin onu kurtarmak için kendini Tanrılara teslim ettiği günü kutlamak istemiyordu.

"Peki nedir bu *istek*?" Reis, ricanın talep etmenin kibarca söyleniş şekli olduğunu anlayarak sordu.

Revna bir ayağını diğerinin önüne atarak rıhtımda yürürken Gunnilda'nın kolunun biraz gerildiğini hissetti. "Tanrılara büyük bir fedakârlık yapılacak."

Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu. Rıhtımın sonuna geldiler ve Gunnilda sonunda kolunu Revna'nın etrafından çekerek onun kendi başına ayakta durmasına ve fiyorttan dışarı bakmasına izin verdi.

Bu suların nasıl bir his olduğunu, tadını ve dokusunu çok iyi biliyordu. Fenrick'i ölüme götüren uzun teknenin ardından suya atladığında boğazını nasıl işgal ettiklerini. Adını defalarca haykırdığında fiyortun taş duvarlarında nasıl yankılandığını.

Ta ki Ingrid ve Gunnilda onu çekip çıkarana kadar.

"Bu geceki ziyafetten kalan domuz kanını saklamamız ne tesadüf. Uygun bir kurban olduğunu düşünüyorum," dedi Gunnilda, bir önceki ifadesine yanıt olarak. "Peki siz ve sizinkilerin bu sefer ne kadar kalmasını bekleyebilirim?"

Soru masumdu ama Revna'nın midesinin endişeyle sıkışmasına neden oldu. Ne kadar uzun süre kalırlarsa, diğerlerinin kaçırılma riski de o kadar artıyordu. Aynı anda her yerde olamayacağı açıktı ama çok uzun süre hareketsiz oturmak da başarısız olmak gibi geliyordu.

"Merak etme," diye alay etti Revna. "Kışlık erzaklarınızın hepsini yemeyeceğiz. Yeni aya kadar gitmiş oluruz."

Kont yüzünü ona döndü, suyu izlemeye devam ederken bakışları Revna'nın profilini kavuruyordu.

"Yapma," diye uyardı Revna.

Gunnilda bir elini kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak uyardı. "Söyleyeceğimi söyleyeceğim ve sonra da bu işi bitireceğim."

Revna kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünü konta dönerek beklemeye başladı.

"Yarının senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Dokuz yıl oldu ve sen hâlâ bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyorsun. Buna ihtiyacın yok."

Dokuz yıldır bu suçluluğu taşıyordu. Dokuz yıl boyunca değerli olmak için savaşmıştı. Ve bu yara hâlâ dünkü kadar acıydı; hiç iyileşmeyecek kadar durmadan deştiği bir yara.

"Aynı konuşmayı Ingrid'den de duydum-"

"O zaman seni sevenlere kulak ver ve onları dinle Revna." Reis ellerini Revna'nın omuzlarına sıkıca koydu. "Sen Myddheim'ın kalbi ve kalkanısın. Pek çok kişiye hayatlarını geri verdin. Ve bu yeterli. *Sen yeterlisin.*"

Revna, Kont'un gözlerinde parlayan samimiyeti gördü. Diğer kadınla hissettiği akrabalık kan bağının ötesindeydi. Bu bir seçimdi. Fenrick'ten sonra Revna'nın eline bir kılıç, akla gelebilecek her türlü kılıcı veren ve ona savaşmasını söyleyen kişi Gunnilda'ydı. Ve o da savaştı. Revna'nın vücudunu süsleyen yara izlerinin birçoğu, Gunnilda'nın ona verdiği zorlu eğitim sayesinde oluşmuştu ve Revna bunları gururla taşıyordu.

Gunnilda'nın kendisine gösterdiği şefkati, korumayı ve kazanmasına yardım ettiği mevkiyi asla ödeyemezdi. Revna bir zamanlar o dalgaların arasında kaybolmuştu ama Gunnilda'nın yardımıyla bir amaca ve kendine ulaşmak için mücadele etmişti.

Ve yavaşlayamayacağını, yavaşlamayacağını biliyordu. Eğer yaparsa, batacağından ve bir daha asla yüzeye çıkamayacağından korkuyordu.

Suyun üzerinde mevsimsiz bir serinlikte esen rüzgâr Revna'nın tenini ürpertti. Bakışlarını fiyordun ortasına çevirdi ve bir anlığına o güne geri döndü.

Sisle kaplı sudan yükselen tekne, onun adını müjdeliyor. Bir ağaca bağlı olarak uyanmak. Ingrid'in onu bulması. Zamanında yetiştirmeyi umarak koşmak. Fenrick'in yüzü güverteden ona bakarken teknenin ardından şiddetli sulara dalmak ve sonra suyun aç ağzında kaybolmak.

Myddheim'da Tanrıları ve onların istediği kurbanı engelleyen bir kız hakkında söylentiler yayılmıştı. Sonra, mevsimler devam ettikçe ve gemi geri dönmedikçe, insanlar paniklemeye başladı. Ve her yıl, savaşlar arttıkça, ekinler solup hava kötüleştikçe, Revna bunun nedeni haline geldi.

Belki de öyleydi.

İşte bu yüzden savaşmaya devam edecekti. Bazı insanların ona karşı hissettiği küçümseme yüzünden değil, Fenrick'in fedakârlığının bir anlamı olması gerektiği için. Buna layık olacaktı. Son nefesine kadar savaşacaktı.

"Gel." Gunnilda kolunu tekrar Revna'nın omuzlarına doladı ve onu köye doğru geri çevirdi. "Gidip ziyafete katılalım, sarhoş olalım ve sonra da Tanrılara bağıralım."

Revna homurdandı ve kendini yanan sedir ateşlerinin ve kızarmış etlerin kokusuna doğru çekilmesine izin verdi.

midem sabırsızlıkla gurulduyor.

Uzun eve vardıklarında, Gunnilda onun yanından ayrıldı ve salonun ortasına doğru ilerledi - halkının atan kalbi olarak yerini aldı.

Asta kapıya yaslanmış, gözlerini salonun içine dikmişti. Revna da ona katılarak çerçevenin diğer tarafında yerini aldı ve köyün çoğunun toplandığı salona baktı.

Ortada bir masanın üzerinde, elinde asası, vücuduna çeşitli kumaşlar örtülmüş bir skald duruyordu. Hem gençleri hem de yaşlıları büyüleyen hikâyeler anlatıyordu. Revna birkaç dakika içinde skald'ın anlattığı hikâyenin içine çekildi.

"... ve Yüce Baba'nın kuzgunları -Huginn ve Muninn- büyük ve korkunç hikayeler getirmiş olsalar da, o daha fazlasını arzuluyordu, bilgeliğe ve bilgiye açtı. Ve böylece, büyük dünya ağacını besleyen ve besleyen kutsal bir kuyuya gitmeye cesaret etti: Yggdrasil. Ağaç her şeyi birbirine bağlar ve her şeydir. Yaşam ve ölüm. Düzen ve kaos. Hafıza ve bilgi. Dokuz diyarın tüm aydınlığı ve karanlığı için bir kanal ve kap. Odin görme gücü için gözünü ağaca kurban etti Dokuz gün dokuz gece boyunca ağacın dallarında asılı kaldı ve ağacın ona verebileceği her şeyi özümsedi..."

Revna gizliden gizliye Skald'ları severdi. Sadece kelimelerle hikâyeler örmelerini, zaman, insanlar ve mekânlar arasında köprüler kurmalarını. Ona göre onlar diyarın göz ardı edilen ve hafife alınan bir parçasıydı. Hikâyeleri dünyayla paylaşmaktan daha güzel bir övgü ne olabilirdi ki?

Buna rağmen, skald'ın söylediklerine konsantre olamıyordu. Vücudu huzursuz hissediyordu. Kapının pervazını itti ve uzaklaşmak için döndü, Asta'nın eli uzanıp ön kolunu kavradığında durakladı, kaşları soruyla çatılmıştı. Revna ona gülümseyip elini sıktı ve üçüncüsü rahatlayarak kolunu bıraktı.

Revna karanlık çöküp de Kurban Bayramı'nın coşkusuyla sokaklara dökülen birçok kişinin üzerini örterken dolaşmaya başladı. O akşam ikinci kez rıhtımın ucuna yaklaştığında durdu ve ayın su üzerinde açtığı yolu izledi.

Dokuz yıl.

Bunun peşini bırakamazdı. Fenrick'in yaptıklarını. Onun için neleri feda etmişti. Burada olmak anıları en kötü şekilde yeniden canlandırıyordu.

Rıhtımın ucunda oturuyordu, ayakları karanlık suya doğru sarkıyordu, gözleri uçurumun onu yuttuğu yerden kıpırdamıyordu. Sürekli hareket etmek bunca yıldır hayatta kalmasının tek yoluydu ama bu gün, bu gece, uyuyan karanlığın uyanmasına ve onu tüketmesine izin verdi. Güneş doğduğunda, onu varlığının o cebine geri itecek ve tekrar dinlenmesine izin verecekti.

Arkasındaki rıhtımda iki çift ayak sesi duyuldu, biri durakladı, diğeri tam arkasına gelene kadar devam etti. Ingrid onun yanına oturdu ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını Revna'nın omzuna yasladı. Zaman geçti, ay tembel yoluna devam etti ve nefes almak biraz daha kolaylaştı.

Sonunda diğer çift adımın kime ait olduğunu görmek için omzunun üzerinden baktı ve Ellika'nın yakınlarda oturup kendi düşüncelerine dalmış olduğunu görünce şaşırmadı. Ingrid başını kaldırdı ve Revna'nın bakışlarını takip ederek en yeni acemilerine doğru usulca gülümsedi. Ellika birkaç gün önce köyden ayrıldıklarından beri onların gölgesi olmuştu. Ama Revna'nın umurunda değildi. Yeni Bakireyi ışıkla yüzleşmeye hazır olana kadar gölgesinde tutacaktı.

Revna sesinin ürkütücü olmaması için boğazını temizledi. "Omzun nasıl, Ellika?"

"Hassas ama iyileştirici. Komutanım," diye ekledi sonradan. Revna bu resmiyet karşısında neredeyse homurdanıyordu.

Gözlerini Ellika'nın üzerinde gezdirerek duruşunu ve artık biraz daha rahatlamış olan çenesini inceledi. "İlk dövüş dersini almak ister misin?"

"Omzum ne olacak?"

Revna omuz silkti. "Bir kolun ve iki bacağın daha var. Ingrid de gerekirse bizi iyileştirmek için burada." Ingrid'in dirseği yan tarafını bulduğunda homurdandı. "Daha da önemlisi, bir aklın var."

Ellika kendini iskeleden aşağı itti, ayağa kalktı ve başını salladı. "Ben hazırım."

Revna ona sahile geri dönmesini işaret etti. İkincisi de Ellika'nın peşinden gitti. Suyu son bir kez bakmak için döndü. Bir bulut tabakası ayın üzerini örtmüştü, yansımasını bozmuştu.

Yüzeyde bir şey dalgalandı ve Revna gözlerini kıstı, kalp atışları tekledi, sonra belli belirsiz bir pul parıltısı görünce içini çekti. *Sadece bir balık.*

Ingrid ve Ellika sahilde onu bekliyorlardı, sessizce konuşuyorlardı ve Revna'yı yalnız bırakıyorlardı. Zihnini karartan düşünceleri ve anıları içine çekti, onları kalbinin o gömülü mağarasına geri kapattı.

Devam et, diye fısıldadı kafasının içindeki ses.

Arkasından bir su sesi daha geldiğinde bakmaya cesaret edemedi. Sadece ilerledi.

DÖRT

WAKE . Uyan. Wake.

Kısık bir fısıltı Revna'yı uykusundan uyandırdı. Uykuya daldığı kumsalda kendini iterek oturur pozisyona geldi.

Gecenin en karanlık kısmında, kendini tekrar suya çekilirken bulmuştu. Yorgunluk onu suyun altına çekene kadar alçak dalgalarla birlikte oturmuştu.

Kum derisine yapışmış ve sabahın erken saatlerinde oluşan ayaz tenine çakıl taşları dökmüştü ama onu uyandıran bu değildi.

Revna, fiyort duvarlarının heybetli taşlarında alçak, ağlamaklı bir feryat yankılanırken kendini ayakta durmaya zorladı; sanki yüzlerce ses dipsiz bir kayba ağıt yakıyordu. Çalkantılı ve sürünen bir sis körfezi kaplarken tanıdık bir dehşet duygusuyla midesi boğazına tırmandı.

Hayır.

İnsanlar kumsalda onun arkasında toplanmaya başladı ama Revna gelgit yükseldikçe çok yaklaşımlarını engellemek için elini uzattı. Revna göz ucuyla, elinde baltasıyla Jarl Gunnilda'nın bir avuç savaşçıyla birlikte rıhtımın sonuna doğru ilerlediğini gördü. Ama Revna köyü avlayan şeyi durdurabilecek ne bir kılıç ne de bir kalkan olduğunu biliyordu.

Feryat korusu giderek daha çılgınca bir hal aldı. Kıyıya vuran su, Revna'nın botları tamamen suya batana kadar daha da hızlandı ve yükseldi. Yine de gözlerini sisten ayırmadı. İnanılmaz derecede yoğundu, sanki çıplak elle tutup kenara çekebilirdi. Ancak sis kıyıya doğru ilerlemek yerine, fiyort duvarlarının keskin eğimiyle neredeyse aynı hizaya gelene kadar yükseldi.

Revna.

Adının fısıltısı başını sağa sola çevirip kaynağını araştırmasına neden oldu. Ses her yanından geliyor, zihninin her köşesinde yankılanıyordu. Kemiklerinde yankılanıyor, kaslarını kavırıyordu.

Gelin bakın, gelin bakın.

Ses tısladı ve kıvrıldı - tamamen tanımlanamaz, tamamen başka. Tüyleri diken diken eden bir cazibe ve dizleri titreten bir talepti.

Görmek istedi.

Meydan okumak istedi.

Her iki seçenek de onu olduğu yerde bıraktı.

Bir zamanlar ayak bileklerine kadar ulaşmış olan su hızla geri çekildi ve Revna tam onu gördüğü sırada arkasından bir yerden bir nefes sesi duyuldu.

Körfezin ortasında büyük bir yarık açıldı, su ve sis aşağı akarak büyük girişı besledi. Akan suyun sesi ve bilinmeyenin feryatları insanların kulaklarını kapatmasına yetti. Ardından gelen ani ses kesilmesi de bir o kadar sarsıcıydı. Arkasında, ensesindeki tüyleri diken diken eden bir sessizlik bıraktı.

Revna.

Gel gör, Revna. Gel, diyarın ötesinde ne olduğunu gör.

Bekler ve bekler.

Vadiden büyük bir gürleme başladı. Su bir kez daha yükselmeye başladığında Revna arkasındaki insanların geri çekildiğini hissetti ama bedeninden ve zihninden gelen tüm uyarılara rağmen suyun içinde daha da ilerledi. Fokurdayan delikten bir şey yükselmeye başladığında uyluğunun ortasına gelmişti.

Bir direk, bir ejderhanın oyulmuş başı ve bir uzun geminin kıvrımlı omurgası göründü. Yelken tamamen kurumuş ve işe yaramaz haldeydi, büyük pençeler ya da dişler tarafından parçalanmıştı. Ne kalkanlar, ne kürekler ne de oturaklar görülebiliyordu ama yine de parçalanmış yelken gerildi ve uzun gemi kıyıya doğru ilerledi.

Revna düzinelerce gözün sırtına dikildiğini hissedebiliyordu ama tekmeden başka bir yere bakamıyordu.

Geri dönmüştü.

Aradan geçen yıllar görünümünde hiçbir değişikliğe yol açmamıştı. Tahta kalaslar hâlâ ateşten kararmış, buzdan çatlamış ve sanki gemi dokuz âlemin parçalarından gibi aşılmaz bir uhrevilikle örtülmüş gibi görünüyordu.

"*Vakit geldi, Myddheim'ın ölümlüleri,*" dedi ses. Ama bu sefer kafasının içinde değildi. Bu kez o konuşurken herkes irkildi. "*Dokuz yıl önce eli boş bırakılan bir kurban talep ediliyor.*"

Gemi yavaşça ilerlerken Revna yutkundu, dönen suyun içinde olduğu yerde donup kaldığını hissetti.

"Gönder onu, kuzgun saçlı kadını.

Onu gönderin, fuarı özgürleştiren kadını.

Gönderin onu ve bu hafif onarılısın."

Dokuz yıl önce onun için gelmişti ve Fenrick'in eylemleriyle engellenmişti. Ve dokuz uzun, karanlık yıl boyunca, Tanrılar için kesinlikle bir göz kırpması, Myddheim cezalandırılmıştı ...

Ama şimdi bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

Buz gibi panik eriyerek kararlılığa dönüştü. Bugün Tanrılar sadece onu istiyordu. Yarın reddederse herhangi biri ya da herkes olabilirdi. Revna Bakirelerini düşündü, onlara zarar gelmesine izin vermek istemiyordu.

Gemi neredeyse ulaşabileceği mesafedeydi, ejderha oymalı gövdesi vücuduna bir gölge düşürüyordu. Revna derin bir nefes alarak kalçasından bir hançer çıkardı ve avucundaki iyileşmekte olan yarayı yeniden açtı. Yaklaşan gemiyle arasındaki mesafeyi kapatırken kanı soğuk suya damladı.

"Hayır!" Arkasında bir yerden gelen sesi duydu. Revna bir an için döndü ama keşke dönmeseydim dedi. Ingrid, Asta, Ellika ve diğer Hizmetçiler suyun içinden ona doğru ilerliyorlardı-

Korku gözlerini büyütüyor, öfke kaşlarını çatıyordu. Uzaklarda bir yerde suda sıçrayan ve hatta çekilen kol seslerinin Kont Gunnilda'nın iskeledeki yerinden atlayıp Revna'ya doğru ilerlemesinden kaynaklandığını biliyordu.

Onları içine çekti, yüz hatlarını, ailesinin yüzlerini ezberledi ve sonra onlar kendisine ulaşmadan tekneye geri döndü. Revna kanlı avucunu aldı ve kavisli gövdenin ortasına vurdu.

"Kendimi isteyerek veriyorum," diye fısıldadı, Tanrıların onun kabulünü umursayıp umursamadığını merak ediyordu.

Ingrid'in acı dolu çığlık sesi onu panik içinde geriye döndürdü. Dokuz yıl önceki o meşum günden beri yanında olan en eski arkadaşı ona doğru uzanıyordu ama hareket edemiyordu. Tüm Bakireler ve Jarl Gunnilda dalgaların içinde donmuştu, sanki bir anda buza dönüşmüştü ama su eskisi gibi görünüyordu.

"Revna, yapma! *Lütfen!*" Ingrid'in yalvarışı vücuduna yayıldı. Revna, Ingrid ve Bakirelerin yaşamak üzere oldukları acıyı biliyordu ve onları korumak için canlarını yakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ama bunu yapacaktı.

Kalçaları dirence karşı yanarken, suyun içinde kendini geriye doğru itti. Kollarını uzatan Ingrid, sanki bu kadarı ondan söküp alabilecekmiş gibi onu sıkıca çekti.

Revna bir eliyle arkadaşının sırtını okşarken diğer eliyle hançeri kalçasına geri yerleştirdi. İki kolunu da serbest bırakarak Ingrid'i öyle bir kucakladı ki kendi ciğerlerinden bile nefes çaldı. İsteksizce kendini geri çekti ve elleriyle Ingrid'in yüzünü kavrayarak bir tarafını akmayan kanla kapladı. Revna, Ingrid'in artık kendisini incittiği için onu azarlamak üzere yanında olmayacağını anladığında keskin bir keder kapladı içini.

"Beni dinle, Ingrid. Artık komutan sensin..."

"Hayır," diye bağırdı Ingrid, yüzündeki hüznün yerini hızla öfke aldı.

"Evet." Revna, Ingrid'in yüzünü ellerinin arasında sıkıca kavradı.

"Yapmalısın. İnşa ettiğimiz şeyi devam ettirmelisin."

"Bunu sensiz yapmak istemiyorum."

Ingrid'in omzunun üzerinden Asta, Hildi, Ellika ve diğerlerine bakarak, "Yalnız olmayacaksın," diye arkadaşına güvence verdi. Bir eli hâlâ Ingrid'in yüzündeyken diğer elini Asta'ya doğru uzattı ve onun parmaklarını kavrar kavramaz sıktı. "Ayrıca, bu ölmek için en az utanç verici yol."

Ingrid'in gözleri yeniden hıçkırmaya başlamadan önce şok içinde parladı. "Asta-"

"Biliyorum Komutan." Asta'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzülürken yüzündeki sert ifade bir anlığına değişti ama Asta onu silmek için hareket etmedi.

Revna yeni İkinci'ye başıyla selam verdi ve gözlerini suda toplanan diğer Bakireler üzerinde gezdirdi.

Hildi, Brynn, Tovi, Runa, Gyda, Sassa, Liv; hepsinin yüzünde şoktan öfkeye, üzüntüden inançsızlığa kadar değişen ifadeler vardı. Haesten ve Torsten, ayakları suyun içinde, gözleri fal taşı gibi açılmış ve çeneleri kenetlenmiş bir şekilde yakınlarda duruyordu.

Ve Ellika...

Revna Asta'nın elini bıraktı, Ingrid'in başını omzundan nazikçe kaldırdı ve Ellika'nın durduğu yere doğru ilerledi.

Revna onun omuzlarına nazik ellerini koyarak, "Savaş Ellika," dedi. "Seni kırmaya cüret eden her şeyle savaş. Kendin için savaş - ilerlemek için savaş çünkü Bakireler arkanı kollayacaktır. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum Komutan." Ellika bir elini Revna'nınkinin üzerine koydu. "Kırılmayacağız."

Revna diğer Bakirelere doğru ilerlerken bu sözleri parçalanmakta olan kalbine harç olarak kullandı. Onları nefes kesen sarılmalarla kendine çekti ve hiç yapmak istemediği vedaları etti. Sonunda Ingrid'e geri döndüğünde, boğazına dizginlenmiş gözyaşları doldu.

"Birbirinize iyi bakın. Bu ..." Revna boğazında giderek büyüyen yumruyu yutarak sözlerine devam etti. "Sizlerle birlikte hizmet etmek ve sizleri tanımak benim için hayatımın en büyük onuruydu."

Mirası ya da işin devam edip etmeyeceği konusunda endişelenmiyordu. Revna devam edeceğini biliyordu - bu Bakireler, bu

savaşçılar, onun mirasıydı. Hiçbir şey onu daha gururlu ya da kendisini bekleyenlerle yüzleşmeye daha hazır yapamazdı.

Ingrid duygularını dizginledi ve Revna'nın gözlerine bakarak herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle konuştu: "Tuz ve toprak adına, kanım ve kemiklerim adına..."

Diğer Bakireler de yemine katıldılar ve sanki Tanrıların onların bağlılıklarını ve yürek acılarını duymalarını sağlamak istercesine seslerini yükselterek birlikte yemin ettiler. Revna üzüntüsünü daha fazla tutamadı, bu yüzden çenesini dik tutarak gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. Bakirelerin önünde kaç kez ağladığını bir elin parmakları kadar sayabilirdi ama bu an, bu keder, o son duvarı da yıktı. Kendisi için ne anlam ifade ettiklerini görmelerine izin verdi.

Ingrid Revna'nın belindeki hançere uzandı ve bıçağın kenarını Revna'nın avucundaki uzun süredir iyileşmiş yara izinin üzerinde gezdirdi, elini Revna'nın hâlâ kanayan eliyle kavradı, tıpkı yıllar önce yaptıkları gibi. Gözleri buluştu, Revna'nın grisi Ingrid'in yeşiliyle buluştu ve söylenmemiş tüm sözlerin, tüm anıların aralarından geçmesine izin verdi.

Revna her şeyi Ingrid'in gözlerinde gördü, onları genç kadınlar olarak gördü, Ingrid Revna'nın hayatını birden fazla kez kurtarmıştı. İlk olarak, Fenrick'le birlikte aynı teknenin kaybolduğu yere doğru yüzmeye çalışırken onu tam da o koydan balık tutarak çıkarmıştı. Sonra tekrar tekrar, ondan vazgeçmeyerek, Revna'nın temkinliliğinin onu arkadaşlıktan, sertliğinin onu aşktan alıkoymasına izin vermeyerek.

Ingrid, Revna'ya kan bağıını aşan bir sevgi vermişti. kadar aileydiler.

Yeryüzü ayaklarının altında titredi ve kıyıdaki insanlar korku çığlıkları attı.

Gitme vakti gelmişti.

Ingrid bıçağı Revna'nın yanına geri koydu ve son bir an için alnını Revna'ninkine yasladı.

Revna başka bir şey söylemeden döndü ve tekneye doğru ilerledi. Her adım bir öncekinden daha ağır.

Kont Gunnilda hâlâ iskele ile toplanmış Bakireler arasında donup kalmıştı. Revna suyun içinde ilerleyerek Reis'i kucakladı. İkisi de tek kelime etmedi ve Revna bunun için minnettardı. Başka bir veda konuşması yapabileceğini sanmıyordu ve zaten söylenecek çok şey vardı.

Tekneye yaklařtıķa su daha da soğudu. Gölgesinin altına girdiğinde yan tarafı kavradı ve kendini güverteye attı. Ne oturacak yer, ne halat, ne de tutunacak bir şey vardı, bu yüzden Revna hayatına son bir kez bakmak için pruvaya doğru ilerledi.

Tekne yalpalayarak büyüyen sisin içinden ilerledi ama uçuruma geri dönmek yerine sarp kayalıklara doğru yöneldi.

Belki de bu ölmek için utanç verici bir yoldu.

Revna kıyıdan bir yerden, kalkanın üzerindeki kılıcın sabit ve kusursuz ritmini duydu. Ses büyüdüķçe dönüp baktı ve Bakirelerinin ellerindeki silahlarla onun gidişini selamladıklarını gördü. O izlerken tüm köy ona katılmış, yumruklar göğüslerde, ayaklar iskeleye vuruyor, onu onurla uğurluyorlardı. Bir süre daha izledi, sonra kaderiyle yüzleşmek için döndü.

Kayalara çarpacaklardı. Çenesi hâlâ yüksekte, çarpışmaya karşı kendini hazırladı.

Ancak gemi uçurumun kenarına endişe verici bir hızla yaklaşırken, taşın üzerinde parlayan rünler belirdi. Revna, sırtı güvertenin ortasındaki direğe çarpana kadar ejderha başlı pruvadan uzaklaştı ve geminin ön kısmının yok oluşunu, taşın onu yavaş yavaş yiyişini izledi. Kusacak gibi oldu, nefesini tutacak gibi oldu ama ikisinden birine karar veremedi o da taş tarafından yenildi.

Duyduğu son şey, kalbinin çılgınca atışıyla eşleşen kalkanlardaki birçok bıçağın sesiydi.

BEŞ

TBURADA SADECE KARANLIK VARDI.

O kadar karanlıktı ki Revna parmaklarını yüzünün önünde sallarken kendi parmaklarını göremiyordu. Ya kör olmuştu ya da ölmüştü. Tanrıların isteğini bekliyordu.

Yumuşak bir titreme bacaklarına yayıldı. Adım attığında, ayaklarının altında hâlâ sağlam duran tekneyi hissetti ve teknenin hızla akan gelgitte ilerlediğini sezdi. Tek ses akan, aç suların sesiydi...

Bu sesi sadece tek bir şey çıkarabilirdi: *Şelale*.

Sırtına bağlanmış balta kemerini eliyle yoklayan Revna, onu hızla çıkardı ve vücudunu sağlam tahtaya sabitlemek için kemeri kullanarak bir kez daha direğe yaslanana kadar geri çekildi.

Baltayı ellerinde kavradı, nefesini tuttu, kulakları yaklaşan düşüşün sesine dikildi.

Bir nefesle diğeri arasında, ciğerlerindeki hava büyük bir hışımla dışarı çıktı; midesi de bu hışımdan nasibini aldı. Dört bir yanından gelen su onu sırlıslam etmiş, soğuk tuzlu suda boğulmasına neden olmuştu.

Revna bu duygudan nefret ediyordu - savaştan hiçbir şey yokken korku ve hayal kırıklığının bu karışık karışımından. Kontrol edecek bir şey yokken. Dayanmak ve zarar görmeden geçmesini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Tekne bir kez daha şiddetli bir şekilde yana yatıp düz sulara oturduğunda, su duvarından güçlükle nefes alabiliyordu ve boğulmak üzereydi. Kalbinin çılgınca atışı sanki göğsünü içeriden çatlatacakmış gibi hissediyordu.

Ama yaşıyordu.

Karanlık yumuşamaya başladığında görüşünde noktalar belirdi. Soluk mavi-yeşil bir parıltı uyandı, mağarayı aydınlattı ve gözleri alıştıkça Revna mağara boyunca uzanan, bazıları uzun tekneden daha geniş olan büyük budaklı ağaç köklerini fark etti. Tavandan yukarıya ve sulardan aşağıya uzanarak yosun kaplı ahşaptan bir labirent oluşturuyorlardı.

Revna kendini direktten kurtardı. Geminin bir köke tehlikeli bir şekilde yaklaştığı tarafa doğru yürüdü ve gemi sanki onun merakını sezmiş gibi durakladı. Çekingen bir el ile uzandı ve avucunu köke doğru düz bir şekilde yerleştirdi. Elinin dayandığı yerden canlı maviler ve yeşiller fışkırdı, sanki karanlık mağara yüzlerce dans eden ışıkla doluymuş gibi boşluktaki her kökü izledi. Ağzının bir kenarı küçük bir gülümsemeyle kalktı, dünya dışı güzelliğe hayret etti.

Diğer dünyadan.

Artık Myddheim'da olmadığı gerçeğiyle yüzleşmesi gerektiğini biliyordu ama bu düşünce o kadar çığdı ki, geride bıraktıklarını düşünmek bile onu sarsıyordu.

Yavaşça elini çekti ve sanki kök son bir okşama için avucuna doğru eğilmiş gibi hissetti. Kesik avucundaki kan ahşaba karışırken gözleri parladı; ağaç kabuğu onun yaşam gücünü içiyordu. Tekne suyun içinde yavaşça süzölmeye devam etti.

Tekrar durduğunda başka bir duvarın önündeydi, bu duvar sert bir kayaydı. Taşın üzerinde rünler belirdi, köklerdeki yosunlarla birlikte parlıyor ve titreşiyordu, garip ve çılgın bir kalp atışı. Kaya eriyip bulanıklaşarak bir açıklık ortaya çıktı ve yumuşak güneş ışığı içeri süzöldü. Açıklıktan Revna daha fazla su, kayalık bir kıyı şeridi ve onun ötesinde yemyeşil bir orman seçebiliyordu. Hafif bir esinti mağaranın içinden geçip soğuk ve sırlıslık bedenine çarptığında titredi.

Arkasından su dolu tahtaların iniltili gıcirtısı duyuldu ve Revna sese doğru fırladı. Teknenin kıcı kalktı, ejderha başlı pruva baş aşağı suya daldı ve Revna herhangi bir şekilde tutunabilmek için çırpınmaya . Kayarken ve çırpınırken baltasının keskin topuğu bile güvertayı delemiyordu. Gemi şiddetli bir yalpalama yaptı ve Revna suya fırladı. Yüzeye çıktığında tekne kendini düzeltti ve küçük bir dalga yarattı.

"Beni biraz uyarabilirdiniz," diye mırıldandı kimseye.

Kavernöz boşluk hareketsiz kaldı. Yavaş, sürünen bir karanlık, sanki bekliyormuş gibi yosunları . Dinliyordu. Saklanıyordu. Tek ışık kaynağı taştaki rünlerle süslü açıklıktan ve onun ötesindeki dünyadan geliyordu.

Tekne sanki ona hareket etmesini söylüyormuş gibi ona doğru bir yalpalama yaptı, ama o yapmadı. Rünlü kapının ardında onu neyin beklediği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bir kez geçtikten sonra asla geri dönemeyeceğini derinden hissediyordu. Bu yüzden olduğu yerde kaldı, baltasını dinlenme yerine sabitlerken suda ilerledi.

Tekne agresif bir şekilde tekrar yalpaladı ve bir tekne tarafından boğulmaktansa vazgeçti, açıklığa doğru gönülsüzce tekmelemek için döndü. Uzakta kıyayı görebiliyordu ama bu uzun bir yüzüstü. Özellikle de deri ve bıçakla ağırlaşmışken.

Birden kendini bitkin hissetti. Vücudunun ağırlaşmasına neden olan tek şey giysilerinin ve silahlarının sırlıklam ağırlığı değildi. Yalnızdı. Bu fark ediş onu bir şekilde hem rahatlatmış hem de yıkıma uğratmıştı.

Görünüşe bakılırsa Revna'nın korkusundan bıkmış olan tekne hızını artırarak onu açıklığa doğru sürüklemeye başladı. Revna sırtüstü yüzmeye başladı, ele geçirilmiş gemiyi zar zor geride bıraktı.

"Defol git, seni çürümüş odun parçası."

Karanlığın içinde bir yerlerden derin, yankılanan bir hırıltı duyuldu.

Revna dondu.

Gemi de öyle.

Taş duvarların her köşesinde yankılanan bir uyarı hırıltısı daha duyuldu. Revna'nın daha fazla motivasyona ihtiyacı yoktu; açıklığa doğru döndü ve canını kurtarmak için yüzdü.

Kıyı çok uzaktaydı ama nefes alış verişini düzgün tuttu, kollarını çekti. Kafasının içinde onu lanet ayaklarını tekmelemeye çağıran bir ses duyduğunda bir yumruk kalbini sıktı, Ingrid'in Fenrick kaçırıldıktan sonra haftalarca ona şafağın ilk ışıklarında yüzmeyi öğrettiğini hatırladı.

Revna'nın tekrar batmasını istemediğini söylemişti.

Revna hayal kırıklığı homurdandı ve yumruğun göğsündeki tutuşunu bırakmasını diledi. Daha sonra yas tutabilirdi. Bir canavar olmadığında- Bir şey ayaklarını dürttü. Kanı dondu.

Bilinmeyen sular, bilinmeyen canavarlar demekti. Kendini çelikleştirdi. Türü ne olursa olsun, hiçbir canavar gözüne bıçak yemekten hoşlanmazdı. Yüzmeye devam etmek, sanki kendisi bir avmış gibi onu kovalamaya teşvik etmekten başka bir işe yaramazdı.

O hiçbir şeydi ve hiç kimsenin avı değildi.

Revna durakladı ve kalçasından bir hançer çıkararak dalgalı suda bir yüzgeç ya da kuyruk izi aradı. İsteksizce başını suyun altına daldırdı ve gözlerini açtı, tuzun yakıcılığı görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Bir an sonra sis dağıldı... ve Revna'nın bedeni dondu. Dev ötesi bir devin bakışları altında, tamamen hareketsiz bir şekilde süzülüyordu.

-Yılanımsı bir yaratık. Sarı ve bir yılan gibi dikey olarak yarılmış gözleri hiç durmadan bakıyordu. Göğsü serbest bırakılmamış nefesle yanmaya başladığında, bakışını kesti, titreyen vücudu üzerinde küçük bir tekme atacak ve yüzeye geri itecek kadar kontrolü yeniden kazandı, kalbi bir kalkandaki bıçaklar gibi atıyordu.

Yutkunarak nefes aldı ama yılanın başı bir vücut boyu yüzeye çıkınca rahatlaması bir anda yok oldu. Çılgılık atmanın ona bir faydası olmayacaktı, elindeki hançer de öyle.

Büyük canavar bir an için ona baktı, o kadar uzun boyluydu ki boynu, damlayan bir ağzın üzerinde bakışlarını karşılamaya çalışırken tamamen uzamıştı. Kalın, kama şeklindeki kafasından kolu kadar uzun dişler çıkıyordu. Fırtına bulutu grisi pullar, sivri uçlu, yılan gibi gövdesini kaplıyordu. Revna yutkunduydu ve yaratığın dikkatli bakışlarıyla karşılaştı. Bir ya da iki kalp atışı kadar öyle kaldılar ve sonra

Canavar yılan hızıyla sürünerek kuyruğunu aşağıya indirdi ve Revna'yı suya sürükleyen devasa bir dalga yarattı.

Revna'nın göğsünde yakıcı bir panik patladı ve akan suyun içinde çırpınmaya başladı. Yüzeyi bulamıyor, hangi yöne baktığını, gökyüzünün nerede olduğunu ya da en önemlisi canavarın nerede beklediğini anlayamıyordu. Bir başka dalga onu sert bir şeye çarpana kadar itti.

Almak için kavradı. Sert pullar parmak uçlarının altından kaydı. Dalgalanan suyun altında duyulmayan bir savaş ılııyla hançerini aşağıya sapladı. Vücudu çırpınırken canavardan sadece kızgınlık olarak tanımlanabilecek bir ses çıktı, onu su yüzeyine çıkana kadar itti ve havada neden oldu.

Revna sırt üstü sert, hareketsiz bir yüzeye düştü ve vücudundaki tüm nefes kesildi. Deniz suyunu şiddetle boşaltarak yuvarlandı ve ıslak ellerini kaplayan kuma baktı.

Kıyıya ulaşmayı başarmıştı.

Revna başını suya doğru çevirdi ve büyük yılanın gözlerinin yüzeyin altında kaybolmadan önce tek bir nefes için onunkilerle buluşmasını izledi.

Tanrılar aşkına.

Nefes almak için sırt üstü döndüğü anda bir kılıcın ucu boğazına dayandı.

"Peki sen kimsin ufaklık?" diye sordu derin bir ses, yüzü güneş tarafından gizlenmişti.

"Ben öldüm mü?" Revna cevap verdi.

"Bu korkunç bir isim, *Am-I-Dead*. Burada ne işin var?"

Revna bu cevabın saçmalığına gülebilirdi ama enerjisini toplayamadı. "*Buranın* nerede olduğunu bilmiyorum. Belki siz beni bilgilendirebilirsiniz."

Adam sanki onun sözlerini değerlendiriyormuş gibi başını sola doğru eğdi. "Sanırım bunun yerine seni bu toprakların liderine götüreceğim, o sana anlatabilir. Ya da anlatmaz. Nasıl bir ruh hali içinde olduğuna bağlı."

Onu başka bir yere götürmek istedi ama o daha iyisini biliyordu. "Hiç sanmıyorum."

Bir kahkaha attı, kılıcının ucu kızın boynunda bir santim bile kıpırdamadı. Kadın irkilmemeye çalıştı. "Yalvarırım, lütfen bana eşlik edin ve tavrınızı Fenrir'e yöneltin. Bu yaşlı çocuğa iyi gelecektir."

Fenrir. Bu isim onu duraksattı. Birine bir tür övgü olarak birçok Tanrı ve Tanrıçadan birinin adının verilmesi alışılmadık bir şey değildi. Ama hayatında hiç en nefret edilen ve korkulan Tanrı'nın adını taşıyan biriyle karşılaşmamıştı.

Yıkım Tanrısı-Fenrir, kurt. Bu ismi, atasının niteliklerine sahip olmayan hiç kimse isteyerek taşımazdı; bu da bu Fenrir'in muhtemelen tehlikeli ve acımasız olduğu anlamına geliyordu.

Ve Revna tehlikeli erkekleri ortadan kaldırmayı hayatının işi haline getirmişti.

"Bak," diye devam etti. "Benimle isteyerek gelmen senin için iyi olur. Seni bayıltabilirim ama o zaman da seni taşımak zorunda kalırım ve sırtım bugün biraz hassas."

Kılıcı kızın boğazından çekip aldı ve kızın etrafında dönerek sonunda parlayan güneşin yolundan çıktı.

Revna ne beklediğinden emin değildi ama üzerinde duran adam bu değildi.

Uzun boyluydu, bronz tenliydi ve saçları örülmüş ve başının arkasında toplanmıştı. Yüzünde alaycı bir ifade, gözlerinde de okuyabileceği bir kötülük yoktu. Hepsinden tuhafı, ona içten bir gülümseme gibi görünen bir şey veriyordu. Sıcak kahverengi gözlerine ulaşan bir gülümseme. Ona Haesten'ı o kadar çok hatırlatıyordu ki, bu onun kalbine buzdan dikenler gönderdi.

Onu ya da Bakirelerden herhangi birini bir daha asla göremeyecekti.

"Gel bakalım, kalk bakalım," diyerek kılıcını kınına soktu ve bir kolunu ona doğru uzattı. Kendisine uzatılan kola elini uzatmasının tek açıklaması şaşkınlıktı ama o kahverengi gözlerdeki nezaket karşısında silahsız kalarak bunu yaptı. Bilinçsizce elini onunkini kavramak için uzattı, ama sadece ağır kaslı bir pazuya kadar uzanan bir önkol parçası buldu. Hafif bir ayarlamayla yerine kolunun kıvrımına uzandı ve kolayca ayağa kalktı.

"Beni takip et, ateşli olan."

"Bekle-" Panik içinde arkasını dönüp diğer hançerini aradı, sonra güneş suyun yanındaki metal yüzeyinden yansıyınca rahat bir nefes aldı. Kadın hançeri kalçasına geri koyarken adam itiraz etmedi. Onu silahsızlandırmak istememesi iyiye işaretti ama insanların zarar vermesinin başka yolları da vardı. Daha kötü yollar.

"Neydi o şey?" Revna çenesiyle fiyortu işaret etti. "Ona aldırmayın." Elini fiyort yönünde salladı.

Su. "En iyi günlerinde bile huysuzdur."

Bu cevapsızlıkla birlikte arkasını döndü ve ormana doğru giden patikaya yöneldi. Tereddütle ve bir deniz canavarı tarafından sahilde mahsur kalmaktan başka bir seçeneği olmadığı için onu takip etti.

Kalp atış hızı normale dönerken, farkındalık hissi geri geldi ve aniden gözleri ve kulakları onu çevreleyen her şeye açılır gibi oldu. Her şey daha büyük, daha canlıydı. Ağaçlar güneşi öpmek için can atıyormuşçasına yükseklerle uzanıyordu. Yeşilin çeşitli tonlarında ve altın damarlarla bezeli yapraklar esintide hışırdarken bir parıltı yayıyordu. Ormanın zemini, her adımı yumuşatan kalın yosun ve toprak katmanlarıyla yemyeşildi. Koku ise hafızasının derinliklerinde gömülü olan ama tam olarak çıkaramadığı bir şeyi çekiştiriyordu. Çam, duman ve keskin bir kar sonrası ormanın karışımı.

Sık bitki örtüsünün içinde kaybolmadan önce son bir kez suya bakmak için döndü. Fiyort, içinden geçtiği dik uçurumun kenarıyla buluşuyordu; geride bıraktığı toprakların sularıyla tek benzerlik buydu. Altındaki canavardan hiçbir iz yoktu.

Revna paniğin nefesini kesmesini bekledi, çünkü artık bırakın Myddheim'ı, Krussa'da bile olmadığı açıktı. Ama yıllarca gergin durumlarda sakin ve soğukkanlı kaldıktan sonra, her seferinde tek bir şeyle uğraşmayı öğrenmişti. Vücudunun o tanıdık gerginliğe tutunduğunu, bundan sonra ne olursa olsun başa çıkmaya hazırlandığını hissetti. Tekrar patikaya döndüğünde, fıçı göğüslü adam hâlâ ona gülümsüyordu.

Onun sorunu ne?

"Ben bir tutsak mıyım?" Revna açıkça sordu.

Yoluna devam etmek için döndü ve "Bunu söylemek için çok erken!" diye .

Öfkeyle onun peşinden yürüdü, giysileri sıırıslıklardı ve yanlış yerlerinden yara almaya başlamıştı. Yürürken vücudunda yara olup olmadığını kontrol etti ama sudaki çilesi yüzünden ciğerlerinde ve boğazında hafif bir ağırdan başka bir şey bulamadı. Revna omuzlarını yuvarladı ve önünde ıslık çalan adamı alt etmenin ve ondan ihtiyacı olan bilgiyi almanın yollarını düşündü.

Bakalım o zaman hala rahatça gülümseyebilecek mi?

Karar veremedenden patika genişledi ve dik bir kenarın üzerinde kayboldu. Revna temkinli bir şekilde kenara yaklaştı ve patikanın hafifçe aşağı doğru kıvrıldığını, az önce tırmandıkları uçurumun kenarındaki küçük bir mağaraya açıldığını gördü.

"şimdi acele edin. Güneş battığında ve draugr uyandığında burada olmak istemiyorum."

Revna başını eğdi. "Draugr?"

"Topraktan hastalıklı küçük çiçekler gibi fışkıran, geceleri avlanıp kan ve ilikle ziyafet çekmeyi uman ölümsüzler. İğrenç şeyler."

"Ciddi olamazsın."

Döndü ve onun gözleriyle karşılaştı. "Ölümcül."

Birbirlerinin bakışlarını tuttular, Revna'nın gözleri kısıldı ve sonunda kendi ucuz şakası karşısında kahkahasını tutamayarak ağzı titredi.

"Ciddiyim, bunlar ısırgan piçler, o yüzden yolumuza devam etmeliyiz." Bununla birlikte, dolambaçlı patikadan aşağı inmeye başladı ve taş kemerden geçerek gözden kayboldu.

Akıl sağlığını sorguladı ama sadece zamanını beklediğini kendine hatırlatarak onu takip etti. Küçük tünel, mağarada gördüğü mavi-yeşil yosunlarla ışıl ışıldı ve bir an için bu manzara karşısında yeniden çarpıldı. Gücü sarsıldı. O güzelliğin içinde kalmak, anı askıya almak ve durum değerlendirmesi yapmak istedi. Bundan sonra olacaklarla yüzleşmektense, değer verdiği her şeyi kaybetmenin boşluğundan saklanmak istedi.

Biz kırılmayız.

Tünel sona erene kadar kocaman adamı takip ederek yoluna devam etti ve önünde yeni bir mucize belirirken hafifçe nefes almasına engel olamadı.

Dağın yamacına inşa edilmiş, kendi taşından oyulmuş büyük bir kale vardı. Çok katmanlı taş tahkimat katmanları kesinlikle insan eliyle oyulmuştu ama bu imkânsız bir iş gibi görünüyordu. Detay

...

Kule benzeri şekiller ve pencereli açıklıklar. Ahşap, taş ve doğa hem büyüleyici bir güzellik hem de cezbedici bir karanlık içinde bir araya getirilmiştir.

Sürünen sarmaşıklar parlayan yosunlarla yolları kaplıyor, şelaleler çağlayarak akıyor ve kaleyi çevreleyen ormanın içinden geçen yoğun akan bir nehri besliyordu. Büyük bir köprü nehir boyunca güvenli bir geçiş sağlıyor ve taş bir korkuluğun hemen altındaki karmaşık bir şekilde oyulmuş bir kapıya götürüyordu.

Revna hâlâ kaçıış yolları da dahil olmak üzere her ayrıntıyı ezberliyordu ki, bedenini gümbürdeten bir gök gürültüsü ve bir şimşek kırbacı onu kendine getirdi. Gökyüzüne baktı ama güneşin solan pembelerinden başka bir şey göremedi. Adam aniden durdu ve bir küfür fısıldadı, sonra ona döndü.

"Seni gerekecek."

Revna hançerlerinden birine uzandı. "Denediğini görmek isterim."

"Kılıcım üzerine yemin ederim ki bu sadece göstermelik olacak - sadece istenmeyen bir ziyaretçi gidene kadar. Bize zarar vermek istemiyorsanız, burada özgürsünüz."

"Kimin üzerine yemin ediyorsun?" Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Tanrınız," diye açıkladı.

Birinin kendini hangi Tanrı'ya adadığı, onun hakkında sözlerinden daha çok şey anlatır.

"Kendi üzerime yemin ederim." Sanki bu cevabın bir önemi varmış gibi başını kadına doğru eğdi. Bu adam her kimse, kesinlikle kendini çok önemsiyordu.

Gözlerindeki dürüstlüğü okuyarak ona baktı, sonra hançerini kınına soktu ve bileklerini adamın elinde bekleyen ipe uzattı. Ingrid ve Asta'nın bu aptallık karşısında kafasının içinde bağırdıklarını duyar gibiydi. Ama Revna'ya daha önce hiç kimse tedbirli dememişti ve o da sırf onları içeriden çökertmek için birden fazla kez köle tacirleri tarafından kaçırılmasına izin vermişti. Bu da pek farklı değildi.

Nerede olduğu ve kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak, sürekli gülümsemesi şaşırtıcı olsa da, müstakbel kaptanı henüz ona zarar vermemişti. Olayları akışına bırakmaya karar vermişti.

Kendini iplerden kurtarmak için pratik yapmamış değildi.

İri yarı adam ipi aldı ve küçük her iki bileğine geçirdi. Öne doğru eğildi ve ipin kısmını dişleriyle kavrayıp sıkıca çekti, ancak bıçakları olmadan bile kaçmasını engelleyecek kadar değil, eğer isterse.

"Uyumlu davranırsan bir sorunumuz olmaz. Sanki sizi buraya cazibemle değil de kaba kuvvetimle getirmişim gibi davranın."

Revna ona sinirli bir bakış attı.

"Mükemmel!" dedi. Bir elini kızın omzuna koyarak onu döndürdü ve bekleyen kapıya doğru nazikçe itti.

Eşği geçtiklerinde, oyun oynamalarını hatırlatan bir şeyler fısıldadı ve sonra yüzü değişti. Artık o kolay gülümseyen ve korkunç şakalar yapan adam değildi. Karşısındaki adam artık bir uyarı yayıyordu; ona savaşta meydan okumaya cüret edenlerin kesinlikle kaybedeceğine dair bir tehdit. Yüz ifadesi taş gibi sertleşti ve ipi sertçe çekti. Bir an için adamın gerçek yüzünün bu olup olmadığını ve kendisinin de onun tuzağına düşüp düşmediğini merak etti. Ama sonra aşağıya, hançerlerinin ulaşabileceği gevşekçe bağlanmış ellere baktı. Ya adam ona söylediklerinde ciddiydi ya da hayatında tanıdığı en kibirli insandı.

Revna giriş holünün sarmaşıklarla kaplı taş duvarlarını zar zor fark edebilmişti ki bir çift kapıya doğru çekildi. Kendisini yakalamış gibi yapan kişi kalın ahşabı tekmeledi, metal menteşeler onun saldırısı altında yüksek sesle haykırdı.

Odanın içinde iki adam vardı. Birinin sırtı kadına dönüktü; koyu renk saçlı, geniş omuzlu, uzun boylu ve pencereden dışarı bakıyordu. Diğer, kızıl saçlı, kızıl sakallı bir adam, davetsiz misafire bakmak için döndü, yüzü kızgınlıkla maskelenmişti.

"Bizi yalnız bırakın. Meşgulüz," diyerek onları başından savdı.

"Senden emir almıyorum," diye karşılık verdi onu esir alan kişi, meydan okuyan sesle.

"Kimsiniz?" diye sordu pencerenin yanındaki adam dönmeden, sesi derin ve tüyler ürperticiydi.

Tanıdık.

"Onu su kenarında buldum. Sorgulama için buraya getirmeyi düşündüm."

Revna tek kelime etmedi. Sadece pencerenin yanındaki adamın sırtına baktı, vücudundaki bir şey uyarı için haykırırken omurgasından aşağı buz akıyordu.

"Elbette, onu şimdi sorgulayın. Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye alay etti kızıl sakallı adam.

Revna dişlerini gösterdi ve tıslama ile hırlama arasında bir ses çıkardı. Onu yakalayan kişi, sanki Revna dizginlenmesi gereken vahşi bir şeymiş gibi ipi çekti.

"Onu zindana götürün. Eğer onu unutmazsak, bununla daha sonra ilgileniriz." Penceredeki adam sıkılmış gibi içini çekti ve sonunda ona doğru döndü.

Revna'nın içindeki her şey durdu.

Kalbi, nefesi, kanı.

Adamın gözleri bir an için onunkileri buldu - hâlâ rüyalarında ve kâbuslarında gördüğü derin altın rengi. Bu bakışlarda hiçbir tanıma yoktu. Sadece soğuk bir soğukluk.

Revna'nın tepki vermemesi için her şeyi yapması gerekiyordu. Onu kaçıran kişi omuzlarından tutup kapıya doğru iterken çığlık atmamak ya da ona doğru hamle yapmamak için her şeyi yaptı.

Uzun zamandır kayıp olan arkadaşı Fenrick onu zindana gönderdi.

ALTI

FENRIR

H Tyr kapıyı tekmeleyip açtığı anda onun kokusunu almıştı. Fenrir uzun yaşamı boyunca pek çok şeye katlanmıştı. Çocukluğunun büyük bir bölümünü mağaralarda saklanarak geçirmekten, annesinden ve kardeşlerinden alınıp hapsedilmeye kadar. Dövülmüş, kandırılmış, sürülmüş. Kelimenin ne anlama geldiğini tam olarak anlamadan önce canavar olarak adlandırılmak.

Ama hiçbir şey onu burada görmeye hazırlayamazdı.

Revna.

Revna buradaydı. Vanaheim'da.

Direnebildiği kadar direnmişti ama sonunda dönüp vücudunun zaten bildiği şeyi doğruladığında, tepki vermemek için sahip olduğu tüm kontrolü kaybetmişti. Herhangi bir tanıma belirtisi göstermemek için. Thor oradayken olmaz. Eğer Odin'e Myddheim'dan ölümlü bir kadının Vanaheim'a getirildiğini bildirirse...

Çıkarın beni, diye yalvardı derisinin altındaki kurt.

Thor saçma sapan konuşuyordu, yüzü neredeyse kafasındaki ve sakalındaki saçlar kadar kıpkırmızıydı. Ama Fenrir onun söylediği tek kelimeyi bile duyamıyordu. Görevini yapmak ve Fenrir'in Odin'le yaptığı anlaşmayı hatırlamakla ilgili bir şeyler söylüyordu.

Dişlerini sıkmaktan çenesi seğirdi; köpek dişlerinin uzamasına izin verme dürtüsünü zar zor zapt ediyordu.

Belki de onu tanımamıştı. Bir zamanlar kulaklarının üzerinde kesilmiş olan saçları şimdi omuzlarının üst kısmına değiyordu. Tanrılar diyarına geri dönmüş olmak, Myddheim diyarına sürgün edilip bağlandığı süre boyunca kaybettiği gücü yeniden kazanmasını sağlamıştı. Yüzünde biraz vardı ve vücudunu yeni bir mürekkep süslüyordu; kız bunu göremiyordu. Ama göz göze geldiklerinde yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Keskin kızgınlıkla tam bir can sıkıntısı arasında bir yerdeydi.

Ve rünlere göre, o tek bakış vücudunun gümbür gümbür atmasına neden olmuştu.

Kurdunu yüzeye kadar yakın çağırdığında derisinin hissetmişti.

Thor parmaklarını Fenrir'in yüzünün önünde iki kez şıklattı ve Fenrir göğsünde yükselen uyarı hırıltısını bastırdı.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu, köpek?"

Fenrir derin bir nefes aldı ve dişlerinin uzamasını bastırdı. Başka bir gün olsa Thor'u itip birkaç tur atmayı umursamazdı ama Revna buradaydı ve Thor'un ondan uzakta olması gerekiyordu.

Diğer Tanrılar onun kim olduğunu asla öğrenemezdi.

"Evet. Jotunheim'da filizlenmekte olan itaatsizliklerin kokusunu almakla görevliyim."

"Bekçi köpeği olarak görevinizi yapacaksınız ve söylediklerimize saldıracaksınız, söyledüğimizde."

Fenrir sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben görevimi yapıyorum," diye cevap verdi. "Anlaşmayı unutmadım."

"Güzel. Başka bir hatırlatmaya ihtiyacın olursa, çekicimin çenenle buluşması şeklinde gelebilir."

Fenrir sessiz kaldı.

"Kendim çıkacağım. Bu çürümüş, aşırı büyümüş yerin kokusuna dayanamıyorum." Thor tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Bu Koku o oldu atıfta bulunarak ağaçlara, zengin Toprak, ve a Yakındaki denizden gelen hafif tuzluluk Fenrir'in sevdiği bir şeydi.

Gök Gürültüsü Tanrısı arkasına bile bakmadan odadan .

Fenrir onun ağır yürüyüşünü artık duyamadığı anda ellerini masanın üzerine koydu ve başını öne eğdi. Bir saat içinde

birkaç dakika içinde her şey değişmişti. Yine de her şey aynı kaldı.

Revna buradaydı ve bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Yıllar önce gemi Myddheim'da belirip ondan Asgard'a kurban olmasını istediğinde, ona bir kez bakmış ve bir seçim yapmıştı. Onu korkutup kaçırma çabalarına rağmen, onu zincirlerinden kurtarmış ve gücünü yeniden kazanmasına yardım etmişti. Birlikte sadece iki ay seyahat etmişlerdi ama aralarında dostluğa yaklaşan bir güven oluşmuştu. Yoldaşlığa. Ve en azından onun için, çok daha tehlikeli bir şeyin başlangıcı.

Sonra tekne göründü ve onun içindeki bir şeyin kırılmasını izledi. Bir kalkan olarak kullandığı öfke kaymış ve acı veren bir yenilgi görmüştü.

Ona bir hayat borcu vardı.

Onun burada olması...

"Zor bir toplantı mı?" Tyr'ın neşeli sesi kapı aralığından geliyordu. Fenrir başını kaldırdı. "Nerede o?"

"Zindanlar." Fenrir bilerek Tyr'a bir kaşını kaldırdı. "Onu yakınlardaki bir odaya koydum."

"En azından odayı kilitledin mi?" Onun sorusu üzerine Tyr ona bir anahtar fırlattı. "Eminim bundan memnun olmuştur."

Eski dostu o fazla anlayışlı bakışlarıyla onu inceledi. Tyr'ın pek çok özelliği vardı ama en çok göz ardı edilen gücü bir insanın duygu ve düşüncelerini okuyup deşifre edebilmesiydi. Görevlerde bu yeteneği çok değerliydi ama Fenrir kendisine yöneltilen bakışları umursamıyordu.

"Onu tanıyorsun." Tyr başını eğdi. "Nasıl? O bir *mor-bekle*." Fenrir kemerli açık pencereye geri döndü ve dışarı baktı.

Tyr'ın amaçlı adımları onu takip etti.

"O kız olamaz. Myddheim'dan gelen mi?" "Kadın."

Fenrir düzeltti.

Tyr başını salladı. "Evet, kadın. Ama *rünler adına*, Fen."

sessizlik çöktü, sorular sıkılmış dişlerin ardına hapsoldü.

Fenrir ölümlüler diyarından dönüp Odin'le anlaşma yaptığında, Tyr onunla birlikte Vanaheim'da yaşamaya gönüllü olmuştu

ve yardım etmek istemişti. Fenrir öfkeyle diğer Tanrı'nın elini ısırp kopardıktan sonra bile Tyr hâlâ onunla arkadaş olmak istemişti. Israr etmişti.

Fenrir'in kardeşleri dışında hiç arkadaşı olmamıştı ve kendisine sunulan arkadaşlık teklifiyle ne yapacağını bilememişti. Ama Tyr öncülük etmişti ve uzun deneme ve yanımlardan sonra artık sadece arkadaşılar. Arkadaş. Yan yana savaşmışlar ve birbirlerinin güvenini kazanmışlardı. Birbirlerine güvenmişlerdi.

Tyr, Revna'nın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Muhtemelen çok fazla şey biliyordu. "O nasıl burada?" Fenrir sordu, sesi sessizliğin içinde gür çıkıyordu.

aralarına yerleşmişti.

"Onu fiyort kıyısında buldum. Kardeşin-" Fenrir döndü ve Tyr'la yüzleşti. "Peki ya kardeşim?"

"Onu kıyıya fırlatırken gördüm. *Diğer* haliyle."

Bunu söylemedi ama Fenrir onun *canavar* halini kastettiğini biliyordu.

Canavar olarak adlandırılmaktan nefret ederdi. Kendisinin yarısı olarak büyük, korkunç bir kurtla doğmasına engel olamıyordu. Dünyaları yok edebilmeyi ya da yeryüzünü çağıran bir güce sahip olmayı istememişti. Ama şimdi bir canavar olmayı umursamıyordu. Değer verdiği insanları koruyacaksa tabii.

"Jormun'un o fiyortta ne aradığını tahmin bile edemiyorum ama yakında onunla görüşeceğim," dedi Fenrir burnunun kenarını sıkarak. Jotunheim'a dönmeden önce Jor'u aramak için zaman yaratması gerekecekti. Belki kız kardeşleri Hel'i de yanında götürebilirdi.

"İstersen ona biraz yiyecek ve kuru giysiler getirebilirim." Tyr teklif etti.

Fenrir biraz fazla hızlı bir şekilde, "Hayır," diye tersledi. "Teşekkür ederim ama onunla konuşmam ."

"Pekâlâ, bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım," dedi Tyr, konuyu uzatmadan, sadece karnını okşayarak ve odadan çıkarak.

Fenrir elinde sıkıca tuttuğu anahtarla Revna'nın beklediği odaya doğru ilerledi. Tyr'ın ona nerede olduğunu söylemesine gerek yoktu; Revna'nın kokusunu alabiliyordu - onu dokuz yıl öncesine götüren tatlı toprak ve dağ havası. Serin taş koridorlar kanının ısınmaya başlamasını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Burada olmamalıydı. Kafası karışmıştı. Aynı zamanda ihtiyatlıydı ve ...

Kızgın.

Evet, bu. Kızgınlım.

Şelalenin arkasından geçerken derin bir nefes aldı ve içinde uyanan içeri girip cevap isteme dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Kız burada isteyerek bulunmuyor bile olabilirdi. Onun kim olduğunu henüz bilmiyor olabilirdi. Ama öğrenmek üzereydi ve Fenrir tereddüt içindeydi.

Siketim.

Yanından birkaç sakın geçti ve o da çenesini eğerek üstünkörü bir selam verdi. Onun ruh halini anlayan onlar da sözsüz selamına karşılık verip yollarına devam ettiler.

Kokusu küçük ahşap bir kapının önünde durdu ama eli anahtarı kilide sokmaya yetmedi. Odaya girdiğinde ne bulacağını belirsizliği onu duraksattı. Belki de Tyr'ı göndermeliydi.

Omuzlarını ve boynunu yuvarlayarak, gerginlikten kurtulmaya çalıştı ve başaramadı, anahtarı çevirdi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ama o hiçbir yerde yoktu. Onu göremiyordu ama kokusunu alabiliyordu. Rastgele sandalyeler, masalar ve bölmeler alanı kaplamıştı ve Fenrir aniden onun bir yerlerde yaralı ya da baygın olduğundan endişelendi.

Odaya doğru birkaç adım attı, onu aramaya hazırdı ki kapı çarparak kapandı ve dizleri arkasından tekmelendi. Bir bıçağın keskin ucu boğazına battı ama sadece bir anlığına. Bileğini kavradı, çevirdi ve keskin bir nefes alma sesi duydu. Bu dikkat dağınıklığını kullanarak döndü, tam o sırada bir diz mide bulandırıcı bir çatırtıyla burnunun ortasına çarptı.

Pekala, bu kadar sikiş yeter.

Revna bacaklarını dışarı çıkarmak için yuvarlanarak hamle yaptı; Revna bunu tahmin etmişti çünkü ona bu hareketi öğretmişti.

"," diye hırladı ve tekrar saldırdı.

Fenrir onun hareketini absorbe etti ve momentumu kullanarak kolunu Revna'nın vücudunun önünden geçirdi ve Revna'yı sırtı Revna'nın önüne gelecek şekilde döndürdü. Bir duvara ve Revna bir ayağını Fenrir'in destekli ayaklarının arasına koyarak onları itti ve kaldıraç gücünü kullanarak vücudunu

yere. Ama onu da yanında götürdü, ta ki taş zeminde yuvarlanıp hakimiyet mücadelesi verene kadar.

Büyük bir şaşkınlık içinde, kadın onun üstüne çıkmış, sırtına binmiş, bıçağını boğazına dayamış, diğerini de başının yan tarafına dayamıştı. Yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve kadının saçları karanlık bir perde gibi etraflarında asılı duruyordu.

Ona kurt gibi sıırttı. "Merhaba Revna."

"Merhaba yalancı."

YEDI

REVNA

HADINI AĞZINDAN , kadının bıçağı boğazına biraz daha sert bastırmasına neden oldu.

Onu tanıyordu. Onu hatırlıyordu.

Kan hâlâ burnundan akıyor, kulaklarına ve saçlarına kıpkırmızı izler bırakıyordu. Kırılmış olmasını umuyordu.

"Merhaba *yalancı*." Kelimeyi vurguladı ve isabet etmesini izledi. Adamın burun delikleri alevlendi ve çenesi sıkıştı ama onu yalanlamadı. Birkaç dakika daha birbirlerine baktılar, kehribar rengi gözleri Revna'nın yüzünde gezindi, ta ki Revna hâlâ onun üzerinde olduğunu fark edene kadar. Adamdan uzaklaşıp ayağa kalkarken ve birkaç adım geri çekilirken boynuna hafif bir sıcaklık yayıldı. Yine de başka bir dövüş istemesi ihtimaline karşı hançerini çıkarmaya karar verdi.

Ayağa kalktı ama oturmaya devam etti, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. "Burada ne yapıyorsun Revna?"

Alay etti ve hançerini ona doğrulttu. "Burada ne işin var *senin*?"

"Ben burada yaşıyorum. Burası benim evim." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkti.

Bunu sindirmesine izin verdi ve midesinde bir kaya gibi yerleşti. Revna ona baktı, gerçekten baktı. Aynı görünüyordu... ama yine de tamamen farklıydı. O mağarada bağlanmış ve parçalanmış halde bulunduğu adam çoktan gitmişti. Bu adam daha karanlık ve vahşiydi. Onun

Saçları daha uzundu, omuzlarına dökülüyordu ve yarısı arkaya bağlıydı. Tanıdık altın rengi gözleri daha keskin ve farkında görünüyor, onun her hareketini takip ediyordu. Yüzü hafif bir gölgeyle kaplıydı ama yine de çenesindeki hafif eğimi gizleyemiyordu. Oturduğu yerden bile daha uzun, daha heybetli görünüyor. Onu alt edebilmesinin tek nedeninin, ona izin vermiş olması olduğunu tahmin etti.

Tanıdığı Fenrick gibi görünüyor... ama *başka* bir şey altında oyalandı.

Gözleri kısıldı ve Revna'nın vücudu uyarıyla titredi.

"Bana sor," dedi, sesi az önce olduğundan daha alçaktı.

Sadece bir nefes için durakladı. Bilmek istiyor muydu? Ama sonra Revna kendini toparladı ve çenesini kaldırdı. "Kimsin sen? Gerçekten mi?"

"Fenrir. Ve sen de Vanaheim diyarındasın."

Revna gerçeği kavrayıp kavrayamayacağından emin olamadan bir an için orada asılı kalmasına izin verdi.

"Sen Fenrir misin?" diye sordu inanamayarak. "Yıkım Tanrısı, Loki'nin oğlu ve-"

Fenrick-Fenrir-yeri itti ve Revna geri adım atma dürtüsüne direndi. Bir adım attı, sonra bir adım daha attı, gözleri inanılmaz derecede altın sarısı parlıyordu, ilerleyen her adımda uzayan köpek dişleri parlıyordu. Adam neredeyse göğsüne bastırana kadar kendini tuttu.

"İnan bana, doğru olmasaydı diyarlardaki en nefret edilen Tanrı olduğumu kabul etmezdim," dedi dişlerini sıkarak. "Şimdi, buraya nasıl geldin?"

Hançerinin ucunu aldı ve adamın çenesinin altına yerleştirdi. "Bana lanet olası bir Tanrı olduğunu söyleyip bunun bir önemi yokmuş gibi davranamazsın."

İşlerin nasıl yürüdüğüne daha sonra dönecekti.

"Tam olarak hangi kısım sizi rahatsız ediyor? Benim bir Tanrı olmam mı, yoksa Tanrı olmam mı?"

Görüşüne kırmızı sızdı, acı bir öfke diline dolandı. "Beni *rahatsız* eden kısım bana yalan söylemiş olman."

Hırladı, bıçağı bir sinekmiş gibi çenesinin altından uzaklaştırdı, sıcaklığını hissedinceye kadar onun alanını tekrar sıkıştırdı.

nefesi yüzündeydi. Ama hareket etmeyi reddederek bir cevap bekledi.

"Başka seçeneğim yoktu. Sürgün edildim ve o diyara bağlandım. I size gerçekte kim olduğumu söyleyemezdim, bu çok büyük bir riskti."

"Ve senin ana kılık değiştirmen adını *Fen-rir*'den *Fen-rick*'e mi? Ne kadar !"

Fenrir yine göğsünün altından hırladı. Revna da tüm öfkesi ve hüsraniyla ona karşılık verdi. Birbirlerine baktılar, nefes nefese kalmışlardı ki içinde bir şeyler çatırdadı. Bu kadar kısa sürede çok şey kaybetmişti ve yorulmuştu. Bir iç çekti ve gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak kendine geldi.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden benim yerime tekneye bindin?"

Fenrir yutkundu, gözleri sanki cevabı orada arıyormuş gibi kızın yüzünü tarıyordu. "Sana bir borcum vardı. Sen benim bağlarımı çözdün ve ben ..." diye devam etti. "Sana bir vardı."

Nedense bu cevap onu daha da bitkin düşürdü.

"Kendime ne kadar işkence ettiğimi biliyor musun? *Senin yasını* ne kadar *tuttuğumu*?" Sesine sızan acıya engel olamadı.

"Ne kadar ?" diye sordu açıkça.

"Durduğumda sana haber veririm," diye fısıldadı kendini durduramadan ve onun irkilmesinden duyduğunu anladı. Fenrir bir adım geri çekildi, sonra iki adım, ta aralarındaki boşluk diyarlar arasındaki kadar büyük olana dek. Revna çenesini kaldırıp Fenrir'in ilk sorusunu yanıtlamadan önce birkaç dakika boyunca havada ağır bir sessizlik hüküm sürdü.

"Fedakârlığınızdan bu yana, tekne hiç geri dönmedi. Ta ki bu yıla kadar. Beni tekrar çağırdı ve buraya getirdi. Gerçi bu sefer beni seninle olduğu gibi suların içine götürmedi. Bir mağara sisteminden geçerek geldim-"

"Bir mağara sisteminden mi geçtiniz?" Fenrir araya girdi. Kadın başını salladı ve Fenrir'in gözleri sanki bir açıklama arıyormuş gibi uzaklara daldı. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Ben ölü müyüm?" diye sordu, şu anki durumundan hâlâ emin değildi. "Hayır, fazlasıyla hayattasın. Sadece başka bir âlemdesin."

"Yani senden ve benden önce yapılan tüm fedakârlıklar hâlâ hayatta mı?" Sorulması gereken önemli bir soru gibi görünse de

cevaptan korktu.

Başını salladı ve ayaklarının üzerinde kaydı. "Hayır, sanmıyorum."

Revna'nın başı zonklamaya başladı; şakaklarından çenesine ve boynuna doğru yavaşça ilerleyen bir ağrı. Uzanmak istedi, öfkelenmek istedi, içindeki her şey çelişkiler içindeydi ve yıllar sonra ilk kez ne yapacağını bilmiyordu. Revna'nın asıl amacı, kalbinin bir parçasıyla birlikte ondan koparılmıştı. Fenrir konuşmak üzere ağzını açmıştı ki kapı çalındı.

Onun yerine "Girin," dedi.

Kapıdan içeri, elinde kumaş yığınının benzeyen bir şey taşıyan ilk tutsağı girdi. Fenrir'e ve kanlı burnuna baktığında bilmiş bilmiş sırıttı.

"Seninkiler ıslak olduğu için sana yedek kıyafet getirmeyi düşündüm," diye açıkladı. "Belki de yüzün için bir bez getirmeliydim. Ne oldu Fen? Küçük bir takla mı attın?"

Revna onun yerine, "Evet, zavallı dizime," diye cevap verdi.

Fenrir ona alaycı bir gülümsemeyle bakarken iki elini birden kaldırdı ve burnunu kırarak yerine oturttu. Tuniğinin altından bir kumaş parçası kopardı ve kanı sildi.

Diğer adam Fenrir'e gözlerini devirdi. "Seni iyileştirebilirdim," dedi. "Sana zor anlar yaşattıktan sonra elbette."

Fenrir ona el salladı. "Kendini doğru dürüst tanıttın mı?" "Önce sen onunla konuşana kadar bekledim." Bununla birlikte birkaç adım ilerledi ve Revna'ya giysi bohçasını uzattı. "Ben

Tyr."

Tyr. Aşk ve Savaş Tanrısı ve Yüce Baba Odin'in oğlu. Revna bir, iki kez göz kırptı.

"Ben Revna," diye yavaşça cevap verdi, kıyafetleri alıp yakındaki bir masanın üzerine bıraktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Revna. Fenrir bana sizden ve Myddheim'da onun için yaptıklarınızdan biraz bahsetti."

Gözleri, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüş olan Fenrir'in gözlerine kaydı. Onu tanı mıyordu, şimdi değil. Ya da muhtemelen hiç tanımamıştı. Ama yüz ifadesinden konuşmalarının sona erdiğini anlayabiliyordu.

"Biraz önceki sertlik için özür dilerim," dedi Tyr, yükselen tansiyonu düşürerek. "Ama Thor burada olduğu için işler biraz belirsizdi."

Thor mu?

Revna midesinin kazındığını hissetti -hızlı ve ani, kafese kapatılamayan bir canavar. Başını geriye attı, teslim oldu ve güldü. İki adamın ona attığı şaşkın bakışlardan beslenerek büyüdü, ta ki iki büklüm olup ellerini dizlerine dayayana kadar.

Tanrılar, canavarlar, diyarlar, yaşam, ölüm. Demir atmamıştı ve nasıl sağlam bir zemin bulacağını bilmiyordu, bu yüzden kendini belirsizliğin selinde sürüklenmeye bıraktı.

Tyr biraz Fenrir'e doğru eğildi ve "Başını mı vurdu?" diye sordu. İyileşmeye ihtiyacı var mı?"

Kahkahaları ikiye katlandı, gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Kıcı taş zemine çarpana kadar daha da çömeldi, kahkaha tufanları sonunda yerini üzüntü ve yorgunluk hıçkırıklarına bıraktı. Bu duygu patlaması ona göre değildi. İzleyicilerinin kim olduğu düşünüldüğünde belki de utanması gerekiyordu ama bunu umursayacak enerjisi kalmamıştı.

Bu Tanrılar sadece içinden geçen fırtınaya tanıklık edebilir ve onu atlatabilirlerdi - ne de olsa o sadece bir insandı.

Kollarını gevşekçe dizlerine doladı ve başını öne eğerek derin, sakinleştirici nefesler almaya çalıştı. Göğsüne yeni bir tür korku yerleşmişti. Ama kendisi için değil, geride bıraktığı herkes için. Revna kendini feda ederek nazik ve asil bir şey yaptığını, bu borcunu çoktan ödemiş olduğunu düşünüyordu. Ama Bakirelere yüklediği yükü ve tehlikeyi düşündükçe midesini bulandıran bir suçluluk duygusuna kapılıyordu.

Belli belirsiz bir ses mırıltısı, ayak sesleri ve kapanan bir kapının sessiz tıkırtısını duydu. Ama yalnız olmadığını biliyordu. Fenrir yanına oturduğunda Revna'yı çevreleyen havaya bir gölge ve ani bir sıcaklık yayıldı. En ufak bir hareketinde omzu ona çarpıyordu. Hiçbir şey söylemedi, ona uzanmadı. Gözyaşları taş zemini boyarken onunla birlikte oturdu. Revna onu uzaklaştırmak, gitmesini söylemek için öfke ve enerji aradı ama bunu yapacak gücü kendinde bulamadı.

Birden dokuz yıl önceki genç kadın oluverdi. Az önce efendisini öldürüp kaçmış ve gecenin karanlığına karışmıştı. O geceki fırtına

Yağmur ve buz, ince elbisesini keserken keskin soğuğu tenini yakmıştı. Çıplak ayakları açıktaki kayalarda yırtılmış, elleri her ısırğan otuna ve çalıya takılmıştı. Kendini tekrar tekrar toplarken neyin kan ya da toprak olduğunu anlayamamıştı. Ve sonra sanki Freyja onun çığlıklarını duymuş gibi mağara göründü. İçeride yanındaki adam vardı. Bağlı ve kanlar içinde.

Kendi düşüncelerine dalmışken Fenrir'in sesi onu irkiltti. "Zor bir gün oldu ve ıslak kıyafetlerle oturup kendine acımak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Revna başını kaldırdı ve ona kuşkulu bir bakış fırlattı, öfke korları bir kez daha alevlendi.

"Sizi başka bir odaya götürmesi için birini göndereceğim, orada sıcak bir banyo ve yemek sizi bekliyor olacak. Sonra biraz dinleneceksin ve sabah tekrar konuşacağız."

Revna tam boyuna ulaştığında ona baktı, işgal ettiği alana soğuk kanlılık geri döndü.

Adam uzaklaşmaya başladığında, kadın sesini buldu. "Geri dönmenin bir yolu yok mu?"

Geri çekilen bedeni soru karşısında dondu ve dönmeden önce uzun, derin bir nefes aldı.

"Hayır. Geri dönüş yok."

Omurgası dikleşti. "Peki ya kaçarsam?"

Ona neşesiz bir gülümseme verirken gözlerinde meydan okumaya benzer bir şey parladı. "Bir kurttan daha hızlı koşamazsın."

Revna kollarındaki tüyler diken diken olsa da yüzünü kayıtsız kalmaya zorladı. Adam kapıyı kapatıp kendisini yalnız bıraktıktan ve gözyaşlarının lekeleriyle çevrelendikten sonra bile ona ters ters baktı.

SEKİZ

FENRİR

FENRİR Hel'i ARAMAYA ÇIKTI. Bölgesinde yaşayanlara güvenmesine rağmen, Revna'ya yardım etmek istediği kişi kız kardeşiydi.

Akşam.

Ne kadar acımasız olduğunu hatırlayınca çenesi sıkıştı; bakışlarını saf bir öfkeyle karşılayan kızın yüzündeki ifadeyi hatırladı.

Ama onun üzüntüsünden çok öfkesini tercih ederdi.

Öfkeyi biliyordu, bu ateşi nasıl besleyeceğini ve ihtiyaçlarına en iyi şekilde nasıl hizmet edeceğini biliyordu. Eğer hayatta kalmak istiyorsa Tanrıların ne kadar acımasız olduğunu öğrenmesi gerekecekti. Daha da önemlisi, nasıl saklanacağını öğrenmesi gerekecekti. En azından o neler olduğunu anlayana kadar.

Ama önce banyo ve yemek.

İlk durağı mutfaklardı; Tyr'ın orada olduğunu varsayarsak, belki de Hel'in nerede olduğunu biliyordu.

Sıcak mekâna inen merdivenlere ulaşır ulaşmaz, burnunu istila eden kokular karşısında midesi guruldadı. Kara tuz ve otlarla baharatlanmış kavrulmuş etler, taze ekmeğin eşsiz sıcaklığı, bal ve keçi peynirine bulanmış kök sebzeler. Aşçılar mutfağın etrafında koşuşturuyor, uzanan elleri uzaklaştırıyorlardı. Gençlerden biri Fenrir'e dişlek bir gülümseme atarak çaldığı tatlı ekmeklerle merdivenlere doğru koştu ve öfkeli bir aşçıdan kaçtı.

Biraz da istemeden, Vanaheim'daki bölgesi, kendi krallıklarında kendilerini yabancı hissedenler için bir yerleşim yeri haline gelmişti. Birer birer aidiyet, amaç ve büyüyen anlaşmazlıklardan kurtulmak için ortaya çıkmışlardı. Bazıları işlerin gidişatını sorguladıkları için klanlarından kovulmuştu. Diğerleri ise Freyja'nın Aesir-Vanir savaşından sonra kaleyi terk etmesinden beri burada yaşıyordu.

Jotunheim'dan devler, Alfheim'dan hafif elfler ve Nidavellir'den cüceler vardı. Herhangi bir günde iki ya da üç serseri Tanrı görmesi alışılmadık bir durum değildi. Bir şekilde Fenrir'in koruyuculuğunda kendilerine bir yuva bulan serserilerden oluşan bir klan. Bu onuru hafife almazdı.

Ve şimdi dışlanmış klanlarının yeni, öfkeli bir üyesi vardı. Myddheim'dan bir insan.

Sıcak mutfağın köşesindeki masada Fenrir, Tyr'ın büyük bir kupa birayı yudumladığını gördü. Onun karşısında da Fenrir'in kız kardeşi Hel bira içiyordu.

Aşk ve Savaş Tanrısı ile Ölüm Tanrıçası bir içki oyununa dalmışlardı.

Fenrir iç geçirdi, onları oyunlarının erken safhalarında yakalamış olmayı umuyordu, böylece Hel hâlâ işe yarayabilirdi ve belli bir konuğa karşı gevşek davranmazdı.

"Hel, yardımına ihtiyacım var," dedi masaya ulaştığında selamlama amacıyla. "Lütfen."

Bir parmağını kaldırdı, fincanın son suyunu içerken başı geriye eğikti. Ama tam son yudumunu yutarken, Tyr fincanı masaya çarptı ve galip geldi.

"Ha!" diye bağırdı Tyr, hâlâ sağlam olan elini masanın üzerinden uzatıp bir parmağını yüzünün önünde oynattı. Hel o parmağı yakaladı, geriye doğru büktü, kolunu büktü ve onu masanın üzerine çiviledi.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim kardeşim?" diye sordu, Tyr onun pençesinin altında debelenirken bile.

"Yeni bir misafirimiz var, ona biraz yiyecek getirmenizi ve banyolu bir odaya götürmenizi istiyorum."

"Onu da yıkayayım mı?" diye takıldı, bir kara kaşı kalkmıştı.

"Zavallı adamı rahat bırak Hellie. Ölümlü bir kadın," diye azarladı Tyr, yanağı hâlâ masanın tahtasına yaslanmıştı.

Bunun üzerine Hel'in gözleri Fenrir'inkilere kaydı ve Tyr'a tutunduğu yerden kurtuldu. Kendini sıranın üzerinden itti ve masanın etrafında dönerek Tyr'ın önünde durdu. Neredeyse çenesine kadar gelmişti ama derisinin altında titreşen ölümcül güç, varlığını istilacı kılıyordu.

"Seni çözen Myddheim'lı kadın mı?" Hel hafif bir hayretle sordu.

Fenrir başıyla onayladı. Fenrir'in gözlerine bakarken birkaç dakika geçti; altın rengi, siyah benekler ve draugr formu yüzeyin hemen altında gezinirken oluşan bulanıklık dışında Fenrir'inkiyle neredeyse aynıydı.

"Austri!" Hel mutfaktan sorumlu cüceye seslendi. "Bu gece yaptığın her şeyden biraz alabilir miyim lütfen? Oh! Ve büyük bir sürahi dutlu bal likörü."

"Hel-" diye başladı Fenrir ama o çoktan mutfağa doğru ilerliyor, hareket ettikçe bir şeyler kapıyordu.

"Belki iyi bir gece uykusu için bir tonik." Fenrir'e geri döndü. "Yaralı mı?"

"Hayır, ama Hel-" diye tekrar denedi, ama Hel çoktan başka bir şey bulmak için rafları karıştırmaya başlamıştı, Austri'ye bir şeyler söylüyordu, o da onu sadece kollarını doldurmaya teşvik ediyordu.

"Hel!" Fenrir gürledi ve yer ayaklarının altında sarsılırken tüm oda dondu kaldı. "Beni dinleyin."

Kız kardeşinin gözleri, herkese ölüme ne kadar yakın olduklarını hatırlatan o dumanlı şekilde kısa süreliğine bulutlandı. "Benimle bu tonda konuşma kardeşim."

Fenrir içini çekti ve ona doğru bir adım atarak ellerini hafifçe omuzlarına koydu. "Özür dilerim. Bugün keyfim yerinde değil."

Sürekli olarak başka diyarlardaki anlaşmazlıkları çözmeye çekilmesi, Aesir'in ona yerini hatırlatmak için ortaya çıkması ve şimdi de Revna arasında yorulmanın ötesindeydi. İliklerine kadar yorulmuştu. Etrafına bir göz attı; tüm gençler onun patlamasıyla kaçmıştı ama aşçılar hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ediyordu. Patlamaların sıklaştığını bildiği için midesinde suçluluk duygusu çalkalandı. O kadar sıkı ki, bölge sakinleri artık tepki bile vermiyordu. Bu kabul edilemezdi. Tüm bölgelerinden kaçmışlardı.

Daha iyi bir hayat umuduyla bildikleri her şeyden vazgeçerek yaşadılar. En azından kendilerini güvende ve rahat hissetmelerini sağlayabilirdi.

"Özür dilerim," dedi tüm odaya hitaben. "Patlamamı bağışlayın. Her zaman olduğu gibi, çalışmalarınız takdire şayandır."

Aşçılardan birkaç küçük gülümseme aldı, tam o sırada Hel'in yumruğu geri çekildi ve tam omzuna çarptı. Şiddet değil, kızgınlık yumruğuydu ve duruşundan neredeyse hiç kıpırdamadı.

"Özür dileme," dedi kızgınlıkla. "Yani, evet, özür dile, sadece..."

Fenrir ona kaşlarını çatarak baktı ve kelimelerinin düşüncelerini yakalamasını bekledi.

"Buradaki herkes senin kim ve ne olduğunu biliyor," dedi yavaşça. "Ve barışı korumak için neleri feda ettiğinizi de biliyorlar."

Tyr masadaki yerinden, "Haklı, biliyorsun," diye seslendi.

Bu, çocukları korkutmasını ya da öfkesinin normal görüldüğü bir ortam yaratmasını mazur göstermiyordu. Olmak istediği kişi bu değildi - Aesir'in onu resmettiği canavar.

Canavar olmak ve gerçek bir canavar olmak tamamen farklı iki şeydi.

Dikkatini yeniden kız kardeşine yöneltti. "Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum Hel. Revna'nın Odin'le yaptığım anlaşma hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyorum."

"Neden?" diye sordu. "Bu bir güven meselesi mi?"

Her zaman, demek istedi. Bunun yerine, "Çünkü ona ne zaman ve ne söylemek istediğim benim seçimim" dedi.

Revna'yı çevreleyen her şey çözülmesi zaman alacak bir düğümdü. Bir geçmişleri vardı. Kısa olsa da, ömür boyu sürecektir bir bağdı bu. Ancak, artık onun kim olduğunu bilmiyordu. Ve onu hiçbir zaman gerçekten tanımamıştı -gerçek adamı değil. Ne adamı ne de canavarı.

"Peki." Hel kabul etti. "Ona söylemeyeceğim. Ama kim ve ne olduğum hakkında yalan söylemeyeceğim. Sırların senin olabilir, çünkü onlar senin. Ama ben ışıktan saklanmayı uzun zaman önce bıraktım."

Bunu ona bir hakaret olarak söylemediğini biliyordu. Sadece nelere katlandığını ve bir daha asla böyle hissetmesine izin vermeyeceğini hatırlatmak için. Bu konuda sık sık konuşmazdı, ama bu yüzden

Karanlıkta geçirdiği onca zaman, ölümle geçirdiği onca zaman, varlığının utancıyla geçirdiği onca zaman... ona ağır geliyordu.

Ona anlayışla başını salladı ve bir tepsiye yiyecek ve içecek doldurmasına yardım etti. Üç yetişkini doyuracak kadar yiyecek aldıktan sonra kız kardeşi Revna'nın peşinden küçük merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

"İçki?" Tyr masadan seslendi, yedek bir fincana bira doldurmaya başlamıştı bile.

Fenrir'in bir yanı reddetmek istiyordu. Revna'nın odasının dışında pusuya yatmak ve onun bir şey yapmasını beklemek istiyordu. Çığlık atmak, ağlamak, dövüşmek, kaçmak.

Eğer çığlık atar ya da ağlarsa, onun yerine onu kızdırırdı.

Eğer kavga etmek isterse, ona kavga edecek bir şey verirdi.

Eğer kaçarsa, fazla uzaklaşmasına izin vermezdi.

Bırakın çıkayım. Bırakın kaçayım. Bırak avlanayım, diye yalvardı altındaki kurt ve zihnini tırmaladı. Fenrir, arzudan midesi ağrıyana kadar bu cazibeyi bastırdı.

Dalgınca kollarının etrafındaki, yaptığı anlaşmayı hatırlatan mürekkepli bantları ovuşturdu.

İçindeki dürtüyü silkeleyen Fenrir, Tyr'ın yanına gitti ve Hel'in boşalttığı yere oturarak uzattığı fincanı aldı. Fincanı dudaklarına götürerek hepsini tek seferde içti. Tyr ona dudak bükerek gülümsedi ve sürahiyi masaya doğru kaydırıldı.

"Peki," dedi Tyr, kendi fincanının kenarından ona bakarak, "yarın nereye gidiyoruz?"

Revna geldikten hemen sonra ondan ayrılmak yanlış gelmişti ama bir anlaşma yapmıştı. Kendisine verilen görevi yapmaya devam etmeliydi, yoksa Aesir koklamaya gelip ait olmayan şeyler bulabilirdi.

"Jotunheim."

DOKUZ

REVNA

REVNA KALÇASINDAKİ HİSSİ KAYBEDİYORDU. Sert, soğuk taş zeminde çok uzun süredir oturuyordu, o zamandan beri hareket etmemişti.

Fenrick - *Fenrir* - kapıdan çıkıp gitmiş, onu kendine acımakla baş başa bırakmıştı. Düşünceleri yakalayamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu ve bu onu hareket etmeye, yeni durumunu kabullenmeye isteksiz bırakıyordu. Onca yıl bir komutan olarak kullandığı mantık ve incelikle yaklaşmaya çalıştığında, yorgunluktan başka bir şey hissetmiyordu.

Belki de sadece uykuya ihtiyacı vardı. Ve bir şeyler yemeye. Bir plan yapmaya. Ona amaç ve odak verecek bir şey. Kendini kalkmaya ikna edemiyordu.

Fenrir geri dönüş olmadığını söylemişti. Nedense ona inanmıştı.

Kapıda keskin, hızlı bir dizi vuruş sesi duyuldu ve Revna irkildi. Hançer hâlâ elindeyken ayağa kalktı ve bacaklarından aşağı keskin bir karıncalanma aktı.

Savunma pozisyonu alarak, "Girin," diye seslendi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir elinde tepsiyi dengeleyen bir kadın içeri girdi.

Revna ne beklediğinden emin değildi ama bu korkunç güzellik o değildi.

Hem ruhu hem de bedeni güçlüydü. Zengin kahverengi teni çeşitli desenlerle süslenmişti. Çoğu siyah, mavi ya da kırmızı mürekkeple boyanmıştı ama bu kadın kendini parlak beyaza boyamıştı. Revna daha önce hiç böyle bir şey görmemişti; nefes kesiciydi. Koyu renk saçları düzinelerce küçük örgüyle örülmüş ve gevşekçe sarkıyordu.

Diğer kadın onun gözlerinin içine baktığında Revna irkildi. Gözleri Fenrir'inkilerle aynı kusursuz altın rengindeydi. Ama Fenrir'inkiler saf altın rengindeyken, Revna'ninkiler küçük siyah parçacıklarla doluydu.

Revna'nın hançerine baktı ve ona yarım bir gülümseme verdi.

"Buna ihtiyacınız olacağını sanmıyorum. Et o kadar yumuşak ki kemikten hemen düşüyor," dedi kadın, sesi neşeyle doluydu. Bir masaya doğru yürüdü ve tepsiyi yere bıraktı.

"Peki ya sen? Etin kemiklerinden ayrılacak mı?" Revna bunu bir uyarı olarak söylemişti ama en iyi ihtimalle gönülsüzce söylenmişti.

Kadın başını geriye attı ve güldü. O kadar gürültülü ve hayat doluydu ki, Revna kasvetli ruh haline rağmen kendi gülümsemesine karşı koymakta zorlandı.

"Yemeğini bitirdikten sonra seni yatağı ve banyosu olan uygun bir odaya götüreceğim," dedi, hâlâ kıkırdıyordu.

Bu kadında hem sakinleştirici hem de korkutucu bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Revna'yla yüzleşmek için döndü ve uzun bir süre birbirlerini değerlendirdiler.

"Peki ya sen?" Revna sonunda mümkün olduğunca çok bilgi toplamak isteyerek sordu.

"Ben Hel."

Revna'nın elleri iki yanında gevşedi. Kadın -Hel, Ölüm Tanrıçası- ona nazlı bir gülümseme verdi. Sanki dünyayı eğip bükerek Revna'nın tanıdık gelen her şeye tutunmasına neden olmamış gibi.

"Gerçekten bir şeyler yemelisin. Biraz solgun görünüyorsun," dedi Hel. Sanki Tanrıça'nın yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi küçük kapları ve yemek tabaklarını ortaya çıkarmaya başladı. Sanki ölümün vücut bulmuş hali ve Helheim'ın hükümdarı değilmiş gibi. Revna'nın içinden eğilmek için delice bir istek geldi. Bunun yerine masaya doğru yürüdü ve oturdu.

Sandalyeye oturduğunda, sonunda aklı başına geldi. "Sen Fenrir'in kız kardeşisin."

"Ve Jormun'un. Loki ve Angrboda'nın kızı. Ama diğer insanlar için kim olduğum, benimle ilgili en az ilginç olan şey." Revna'nın önüne bir tabak koydu, kokusu burnuna ulaştığında midesi etkileyici bir hırıltı çıkardı.

"Peki sen neden buradasın? Vanaheim'da mı?" Revna sordu.

Hel'in yeri ölümler diyarıydı. Orada her türlü canavar ve istenmeyen ölümlerle birlikte yaşadığı ve gün ışığından saklandığı söylenirdi. Cesaretle savaşp ölenler Valhalla'daki salonlarda yer alırdı. Bazılarının Freyja'nın kendisi tarafından dağ salonunda ikamet etmek üzere seçildiği söylenirdi. Ama Helheim artık içindi - katiller, hastalar, yaşlılar, savaşmayanlar. Aslında Hel hakkındaki tüm hikâyeler onun grotesk, yarı çürümüş bir ceset olduğunu söylüyordu. Revna'nın önündeki kadın bunların hiçbirini değildi.

Hel ona soru soran bir kaş kaldırdı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Neyi açığa çıkaracağını... Revna Tanrıların gerçek yöntemleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ne de olsa efsanevi canavar kardeşler hilekâr bir tanrı ile dev gibi bir cadının ürünüydü; herhangi birine ne kadar güvenebileceğinden emin değildi. "Ben de hâlâ bunu çalışıyorum," diye önerdi.

"Hmm." Hel ona baktı. "Peki, devam et. Ye."

Revna onu zehirleyip zehirlemeyeceklerini merak ederek reddetmeyi düşündü. Ama bunu umursamayacak kadar yorgun ve aç olduğunu fark etti. Bir parça et koparıp ağzına attı, baharat ve şefkatin mükemmel melodisi karşısında neredeyse inliyordu. Her türlü görgü kuralını bir kenara bırakarak aceleyle ağzına ekmek, kök sebzeler ve meyveler tıktırmaya başladı. Hel sürahiye uzanarak ikisine de birer fincan doldurdu ve ardından keçi peyniri ve böğürtlenli bir parça ekmekle kendine yardım etti.

Revna kocaman bir lokma yuttu, aniden endişelendi. "Özür dilerim, ikimiz için olduğunu fark etmemiştim."

Hel elini umursamazca salladı. "Öyle hevesle yiyordun ki, bu telaşın nedenini görmek istedim. Austri böylesine tutkulu bir misafiri ağırlamaktan çok memnun olacaktır."

Revna yavaşladı, fincanına uzandı ve bal liköründen bir yudum aldı, bir kez daha uygunsuz takdir sesleri çıkarma dürtüsünü bastırdı. Sonra Ölüm Tanrıçası ona bakarken yemeye devam etti.

Hel sessizliği bozarak, "Tüm bunları çok zor olduğunun farkındayım," dedi. "Ve güvenin kazanılması gerektiğini herkesten daha iyi anlıyorum. Bu yüzden size kendimle ilgili bazı şeyler anlatacağım ama Fenrir'le ilgili hiçbir şey anlatmayacağım çünkü onun hikâyesini ancak kendisi paylaşabilir. Bu kabul edilebilir mi?"

Revna yemeğini bıraktı ve başını salladı.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, burada Vanaheim'dayım çünkü kardeşlerime daha yakın olmak için zamanımı diyarlar arasında bölüştürmeyi seviyorum. Helheim'a giren hiç kimse oradan ayrılamaz. Tabii benim dışımda." Demek efsanenin en azından bir kısmı doğrudu, diye düşündü Revna. "Kardeşlerim ve ben küçükken ayrılmıştık. Şimdi kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyorum ve Aesir'e kardeşlerimi benden tekrar almayı düşünürlerse duraksamalarını sağlıyorum. Tanrılar için bile ölümün yüzüne bakmak zordur."

Hel'in sesi acı ve öfke dolu bir tona dönüştü. Revna düzinelerce soru sormak istiyordu; hayatı boyunca duyduğu hikâyelerin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama Hel'in konuşmayı kesmesini istemiyordu, bu yüzden sessiz kaldı.

"Fenrir'in sürgününden önce neler olduğunu anlatıp seni sıkımayacağım. Ama bir bakıma, Myddheim'da Fenrir'in bağlarını çözdüğünüzde beni de özgür bıraktınız," dedi Hel, Revna'nın bakışlarıyla buluşarak. "O yüzden teşekkür ederim."

Ölüm Tanrıçası'nın ona bakışı Revna'nın koltuğunda kaymasına neden oldu. Bu değerlendirici bakış onu çıplak bırakmıştı. Herhangi bir minnettarlığı kabul etmek onun için her zaman zor olmuştu, bu yüzden bunun yerine Tanrıça'nın yaptığını yaptı. Bir gerçeğe karşılık bir gerçek sundu.

"Buraya bir mağara sisteminden geçen bir gemiyle geldim. Dokuz yıl sonra ilk kez Myddheim'da ortaya çıktı. Sonuncusu Fen - kardeşin - benim yerime kendini feda ettiği zamandı."

Hel içki kadehine baktı, sanki cevapları içinde bulacakmış gibi içindekileri araştırdı.

"Beni çağırdı," diye devam etti Revna, bir Tanrıça ile bu konuşmayı yaptığına hâlâ biraz inanamıyordu.

"Seni nasıl çağırdılar?"

"Sanki kulağımın içine girmiş gibi adımı fısıldadığını duydum. Bana *gelip görmemi* söyledi." Revna, "*Bekler ve bekler...*" kısmını atlamaya karar verdi.

Aralarına garip bir şekilde rahat bir sessizlik yerleşti. Hel'in daha fazla cevap için ısrar etmeyeceği belli olunca Revna yemeğine geri döndü ve kaburgalarının arasına rahat bir sıcaklık kadar yemeye devam etti. Hel onu izliyordu, güzel yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Biliyor musun, bana kendini hiç tanıtmadın. Gerçekten çok kabasın. Burada sana korkunç yetiştirilme tarzımı anlatıyorum ve adını bile bilmiyorum." Hel fincanını yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu, mum ışığında opalesan işaretler göze çarpıyordu.

"Kardeşin sana söylemedi mi?"

Hel omuz silkti. "Olsaydı bile bunu senden duymayı tercih ederdim. Verilecek isim sizindir."

Birdenbire Revna, Hel'le olan zahmetsiz bağlantısı hakkında şaşırtıcı bir farkındalık yaşadı. Çünkü bu bir bağdı, Bakirelerle kurduklarından farklı olmayan bir bağ.

Bir köle olarak o kadar kötü dövüldüğü zamanlar olmuştu ki, geceyi atlatıp atlatamayacağını bilememişti. Onu güçten düşüren ve sayıklatan hastalıklar. Ve bir süre sonra ölümün korkulacak bir şey olmadığına karar verdi. Revna'yı ölümden çok daha fazla korkutan şey, kendisine ait olmayan bir hayatı yaşamaktı. Sevilmeye, hatta tanınmaya değer olup olmadığını sorgulayacak kadar alçalmak. O yıllar boyunca ölüm bir arkadaş olmuştu -zalimlikle dolu bir dünyada bir vaat. Şimdi Hel'i tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissediyordu, çünkü bir parçası tanıyordu.

"Ben Revna."

"Ah, kuzgun." Hel onun siyah saçlarına baktı. "Sana yakışıyor."

Revna Tanrıça'nın bakışlarını tuttu ve dudaklarında küçük bir gülümseme hissetti. "Peki, bundan sonra ne olacak?"

Hel sandalyesinde arkasına yaslandı ve bal likörü fincanını aldı. "Seni banyo yapabileceğin ve biraz dinlenebileceğin bir yatak odasına götüreceğim. Geri kalanıyla ise yarın ilgileniriz."

Revna yine tutsak olup olmadığını sormadı. Her iki şekilde de fark etmezdi, gerçekten. Burada sıkışıp kalmıştı ve yatak yataktı.

Revna'nın içindeki her şey toparlanmak, Myddheim'a ve ailesine bir yolunu bulmak istiyordu. Böyle belirsiz bir zamanda onları terk ettiği için suçluluk duyuyordu. Ya ekinler ürün vermezse ve kış için yeterli depoları olmazsa? Ya bu durum baskınların artmasına, ardından köle ticaretinin yeniden canlanmasına neden olursa? Artık aç değildi, fincanını bıraktı ve kederli bir şekilde arkasına yaslandı. Geri dönmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı... ama yapamayacağını da biliyordu.

Nereden başlayacağını bile bilemezdi.

"Bitirdiysen, seni şimdi alabilirim."

Revna başıyla onayladı ve Hel'i odadan çıkarken takip etti.

Daha önce, Tyr tarafından çekilirken, olası kaçış yollarını ve silah olarak kullanılabilecek şeyleri not etmişti. Dağ kalesinin ne kadar nefes kesici olduğunu gerçekten takdir etmemişti. Etrafını çevreleyen doğayla tam bir uyum içindeydi. Salonların çoğu elementlere açıktı, bir tanesi bir şelalenin arkasından geçiyordu, serin sprey yüzüne yapışıyordu.

Yosunlarla aydınlatılmış salonlara açılan küçük doğal taş basamaklardan yukarı çıktılar. Revna ellerini örgülü ahşap korkuluklarda ve tırmanan sarmaşıkların bulunduğu pürüzsüz taş duvarlarda gezdirdi. Geçtikleri daha açık alanlarda, tavanlardan büyük sarkıtlar damlıyordu. Her şey doğaya kapalı olmadan rahat hissettiriyordu. Ve koku ...

Revna nefes aldı, ne olduğunu anlamaya çalıştı. Odun dumanı, ağaçlar ve temiz bir şey. Çok yakından bakmak istemediği bir parçasını

Geniş ve yemyeşil, renkli halılarla kaplı bir koridordan aşağı döndüler. Duvarlarda sıralanan birkaç kapı büyük bir balkonla son buluyordu. Hel büyük bir ceviz kapının önünde durdu.

"Benim odam koridorun tam karşısında. Tyr benim yanımda ve Fenrir'in odası da balkona en yakın olanı. Bu da senin odan olacak." Hel kapıyı açtı ve Revna içerideki odayı görünce şaşırdı.

Bir Tanrı'nın odalarının beklediği gibi yaldızlı ve havasız değildi. Bunun yerine normaldi ama zengin bir şekilde döşenmişti. Bir tarafta kürklerle kaplı büyük bir yatak vardı. Kısık ateşin yanında küçük bir masa ve sandalye duruyordu. Daha fazla kilim alanı kaplıyordu ve dev pencereler ormana bakan küçük bir balkonu çerçeveliyordu. Bir köşede küçük bir oda vardı.

Bölme. Revna bölmenin etrafından dolaştı ve buharlar çıkararak bekleyen ahşap bir küvet buldu.

"Yatağın üzerinde sizin için birkaç takım kıyafet var. Eğer sizinkileri kapının dışında bırakırsanız, yıkanıp size geri verilecektir. Sabah size daha fazla seçenek sunmaya çalışacağız."

Revna dönüp Hel'e baktı, ne diyeceğini bilemiyordu. Çok nazik davranıyordu ve bu istenmeyen bir acıya neden oldu.

"Teşekkür . Yardımınız için minnettarım. Ve dürüstlüğün için."

Hel başını eğerek kabul etti. "Sabah görüşürüz ve yine birlikte yemek yeriz."

Bununla birlikte Ölüm Tanrıçası onu odada tek başına bıraktı.

Tek başına.

Revna en son ne zaman bu kadar yalnız kaldığını hatırlayamıyordu. Sadece fiziksel olarak değil, hayatı ve amacı ile arasındaki mesafeyi de hissedebiliyordu.

Düşüncelerinin akıntısına kapılmaktan kaçınmaya çalışarak soyundu, silahlarını ulaşabileceği bir yerde tuttu ve küvete adım attı. Sıcaklık hâlâ yoğundu ama iç çekerek içine gömüldü.

Cildi kızarana ve parmak uçları kırışana kadar suyun içinde oturdu. Düşüncelerinin olan biten her şeye ve geride bıraktıklarına kaymasına izin vermek yerine, yarına ve yalancı Tanrı-kurt-her neyse onunla ne konuşması gerektiğine odaklandı.

Onun aldatmacasını düşündükçe büyüyen öfkesini bastırmak için yanağının içini çiğniyordu. Bunu nasıl bilemezdi? Onu o mağarada bulduğunda, kırık ve kanayan bir şeydi. Başı dönmeden hareket edebilmesi günler almıştı ama Revna onu geride bırakamazdı. Ona, vücudundaki yara izlerine ve zulüm izlerine bir kez bakmış ve müttefiki olmayı teklif etmişti. Ve yaklaşık iki ay boyunca da öyle oldular. Müttefikler ve yoldaşlar. Krussa'ya kadar.

Ve şimdi, o buradaydı. Bir sebebi olmalıydı. Sanki hayatları her zaman kesişmesi gereken kader ipleri gibiydi.

Adamın omzunun kendininkine nasıl dokunduğunu, sıcak bedeninin yanında nasıl katı ve gerçek olduğunu düşündü. O rahat sessizlik

onu dokuz yıl öncesine götürdü. Bir an için sanki Myddheim'dan hiç ayrılmamış gibi hissetti. Sonra konuştu ve bu küçük rahatlama anını mahvetti. Bu düşüncelerden sıyrıldı.

Yakındaki bir sandalyenin üzerine örtülmüş olan yumuşak dokumayı aldı ve küvetten çıkarken kendi etrafına sardı. Yatağın üzerinde bir uyku tulumu, bir çift pantolon, birkaç tunik ve bir çift bot buldu. Gururlu tarafı kendisine bir şeyler verilmesine isyan etse de bunları kabul etti. Diğer seçeneği çıplak kalmaktı. Ve az önceki duygu gösterisi de en fazla çıplak kalmak istediği andı.

Geceliğini başına geçirdiğinde, şarap ve ılık banyo onu aniden çarptı. Hem zihnen hem de bedenen çok *yorgundu*. Ama bu yorgunluğun ardından hızla temkinlilik geldi. Fenrir'in karşısında ve koridorun aşağısında uyuma düşüncesi... Tanrılardan.

O ana kadar bunu tam olarak anlayamamıştı. *Tanrıların ve canavarların ülkesindeydi*.

Myddheim'ı iltihaplı karanlıktan kurtarabilecek olan Tanrılar.

Belki de geri dönüş yolunu bulmaya çalışmamalıydı. Bunun yerine Myddheim'a kaynağından yardım edebilirdi.

Revna bu düşünceyle bedeninde hissettiği rahatlama karşısında neredeyse ağlayacaktı. Çenesi hafifçe gevşedi, nefesi ciğerlerinden daha kolay çekildi. Amaç duygusu onu rahatlatmıştı. Hâlâ Myddheim için savaşabilirdi, hâlâ ona ihtiyacı olanlar için savaşabilirdi.

Ve ilk kiminle dövüşmek istediğini çok iyi biliyordu.

ON

FENRİR

T JOTUNHEIM DEVLERİ huzursuzdu.

Jotunheim diyarı ilk yaratılan diyarlardan biriydi ve ilkel gücün derin damarları topraklarda güçlü bir şekilde akıyordu. Yarı Jotunn olan Fenrir, ayakları yere değdiği anda onun çağrısını kanında hissetti. Ne de olsa burası uzun yıllardır onun eviydi.

Fenrir ve Tyr günün büyük bölümünü köylerde gizlenerek geçirmişlerdi. Onların varlığı her türlü şiddeti caydırmaya yetmişti ama Fenrir havadaki korkuyla kaplı öfkenin kokusunu alabiliyordu. Çoğu duygunun bir kokusu vardı ve Fenrir'in yüksek duyularıyla bunu görmezden gelmek imkânsızdı. Odin ve Aesir'in çoğu Jotunheim'ın bir savaşa hazırlandığına inanıyordu, ama aslında bu kontrol için bir bahaneydi. Kontrol altında tutmak için

güç ellerinde.

Fenrir bunu Tyr ve Hel dışında kimseye itiraf edemiyordu ama devleri öfkelerinden dolayı suçlamıyordu. Gerçek refahlarını ya da geleneklerini hiç umursamayan bir gücün önünde diz çöküyorlardı. Aesir koruma sağladığını iddia ediyordu ama savaşları bastırmaktan çok başlatma eğilimindeydiler. Öfke haklıydı.

Fenrir rün kapısından geri dönerken, Vanaheim'ın kokuları zihnini sakinleştirerek ona çarptı. Gündüz ve gece gökyüzünde hâkimiyet için savaşıyor, pembelerle bezeli alacakaranlık bir mavi yaratıyordu. Ağaçlar onun varlığıyla heyecanla hışırdadı. Tyr ile birlikte

Fenrir kaleye giden tünele geri dönerken ellerini geçtikleri her ağacın üzerinde gezdirdi ve onları eski dostları gibi selamladı. Ağaçların ve toprağın arasında rahat bir huzur kapladı içini ve kurt yarısı bile memnuniyetle mırıldandı.

Bu duygu kısa sürdü. Kendisini neyin beklediğini biliyordu; sadece bakışlarıyla bile onu oturduğu yerde soldurabileceği gibi kışına tekme basması da muhtemel bir kadın. Ve bu sadece Revna'ydı. Hel de ondan pek memnun değildi. O sabah Tyr'la birlikte Jotunheim'a gitmeden önce Hel'e bütün gün Revna'ya göz kulak olmasını söylemişti. Revna kabul etmeden önce ona korkak demişti.

Kabul etmeliydi ki, adil olan da buydu.

Kaçıp gitmişti. Fenrir'in kafasını toparlamak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı ve Jotunheim'daki görevi, son derece geçerli gerekçeleri olsa bile, uygun bir mazeret de sağlamıştı. Revna'yla konuşacak o kadar çok şeyleri vardı ki, yıllar ve güvensizlik arasındaki uçurumu nasıl kapatacağını bilemiyordu.

Diğer yöne koşmamak bir başlangıç olurdu, diye kendi kendini azarladı.

Tünele girdiklerinde, iyi bir yemek vaadiyle adımlarını hızlandırdılar. Çoğu insan akşam yemeğini çoktan yemiş olacaktı, bu yüzden yemek salonu oldukça temiz olacaktı. Yemeğini yiyecek ve sonra Revna'yla konuşmaya gidecekti. Tyr'ın göz ucuyla kendisine baktığını hissedebiliyordu, Fenrir'in vücudundan yayılan ve giderek artan gerginliği sezdiğine şüphe yoktu. Kavernöz yemek salonuna giden köşeyi döndüklerinde Tyr tereddütle konuştu.

"Belki de Revna'yı davet etmeliyiz..." diye devam etti, bakışları salonun ortasındaki bir masada oturan iki kadına takıldı.

Hel ve Revna zaten oradaydı, sanki dün gece tanışan yabancılar değil de uzun süredir görüşmedikleri arkadaşarmış gibi sohbet edip gülüşüyorlardı. İnsan ve Tanrıça değillerdi. Sadece arkadaşlardı. Revna başını geriye atıp Hel'in söylediği bir şeye güldü ve Fenrir yüzünün yeni bir duyguyla hissetti. Bu ne tam bir öfke ne de kederdi. Bu ikisinin ayırt edilemeyen bir bileşimiydi.

Kıskançlık.

Fenrir, Revna'yı böyle korunmasız bir yere getirdiği için Hel'i azarlamaya hazırlanarak salonun dört bir yanındaki masalara doğru ilerledi

ve bariz insanlığıyla gösteriş yapıyordu, ama kısa durdu. Kız kardeşine ve kendi bölgesinde kalacak kadar ona güvenen insanlara güvenmesi gerekiyordu. Alanda sadece birkaç kişi daha vardı ve hiçbiri odanın ortasında oturan iki kadına aldırış ediyor gibi görünmüyordu.

Hel onlar yaklaşıırken şöyle bir baktı. "Kardeşim! Tyrie! Gel bize katıl."

Fenrir'in gözleri Revna'ya kaydı ama Revna fincanından uzun bir yudum alarak kendini oyaladı. Fenrir'in önünde iki seçenek vardı: Revna'nın hemen yanındaki koltuğa oturabilir ya da Hel'in yanındaki koltuğa oturabilirdi. Bu iki seçeneği de bir kenara bırakarak, masanın , tam ikisinin arasındaki koltuğu seçti. Hel'in yanına oturduğunda Tyr ona şaşkınlıkla baktı. Fenrir, diğer diyarlardan ziyaretçileri olduğu zamanlar dışında asla masanın başına oturmazdı.

"Revna," dedi selamlayarak.

Sonra ona döndü ve sakarin bir gülümseme verdi. "Merhaba *kurt*."

Bir gece dinlenmenin ve rahat bir günün onun öfkesini yatıştıracağına dair umudu kısa sürede boşa çıktı.

Kadın adama, adam da kadına bakıyor, kimin önce gözlerini kaçıracağına dair çocukça bir oyuna giriyorlardı.

Kızın ne kadar farklı göründüğünü anlayamıyordu. Fiziksel görünüşü değil ama kendini tutuş şekli farklıydı. Daha uzun olsa da hâlâ aynı siyah saçlara ve aynı gri gözlere sahipti. Aldığı kilo ve kaslara bakılırsa yıllar ona iyi gelmişti. Saçları arkaya toplanmıştı ve eskiden köle damgasının olduğu ensesini süsleyen işaretin küçük bir kısmını görebiliyordu. İşaretlerin ne kadar aşağıya indiğini merak etti...

"İyi akşamlar Hel. Günün nasıl geçti Hel? Bu sabah kaçtığımda nazik bir ev sahibi olduğun için teşekkür ederim Hel." Kız kardeşinin alaycı sesi Fenrir'in dikkatini oturduğu yere çekerek fincanının kenarından sırttı. Fenrir onun sinsi gülümsemesini görmezden geldi ve kendisine başka tarafa bakması için bir sebep verdiği için minnettar oldu. Tyr homurdandı ve omzuyla onu dürttü.

"Senin gibi bir kız kardeşe sahip olduğum için ne kadar şanslıyım," diye karşılık verdi. "Ve bunu sakın unutma."

Fenrir iki parlak gözlü kadının arasına baktı. "Siz ikiniz bir şey yediniz mi yoksa şu ana kadar sadece yemeğinizi mi içtiniz?"

"Sonunda bize biraz yiyecek getirecektim. Revna bana Myddheim'da yaptıklarıyla ilgili inanılmaz hikâyeler anlatıyordu."

Fenrir sandalyesinde arkasına yaslanmış, tırnaklarını karıştıran Revna'ya baktı. Sinirli bir şekilde içini çekmek istedi. Ya da hırlamak. Bunun yerine, eşitleyici olacağını umduğu şeyi seçti.

"Gidip masaya biraz yiyecek getireyim."

"Size yardım edeyim," dedi Tyr, Revna ve Hel'e göz kırparak.

Fenrir mutfağa inen kapıya doğru ilerledi, Tyr onun yanında sessizce durarak Fenrir'e sessizce destek oldu ve kafasında bir şeyler tasarlamasına izin verdi. Kolları et, yumuşak peynir, ekmek, meyve ve birayla dolup taştıktan sonra kadınların yanına döndüler. Masaya doğru attıkları her adımda Fenrir'in ruh hali değişiyor ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak çözemiyordu. Zihni ve bedeni onun yakınında mı yoksa çok uzağında mı olmak istediği konusunda anlaşılamıyordu. Hayal kırıklığı göğsünü geriordu.

Tepsileri masaya bırakıp kendi yerlerine oturdular. Önce Hel, ardından da Tyr yemeğe uzandılar ve sanki uzun yaşamlarında daha önce hiç yemek yememişler gibi mideye indirdiler.

Fenrir Revna'ya bir tabak uzattı. "."

Bir teşekkür bile etmeden aldı, isteksizce rastgele parçalara uzandı ve onları tabağına yerleştirdi. İlk lokmasını aldığı anda küçük bir inilti çıkardı ve zevkle başını salladı, bu ses onun sandalyesinde biraz kaymasına neden oldu. Tyr ve Hel saçma ve önemsiz bir konuda tartışırken bunu duyan tek kişi Fenrir'di. Revna'nın kendi yemeğini nasıl çiğneyeceğini hatırlamaya çalışırken göz ucuyla coşkuyla yemesini izledi.

Onu mağarada bulduktan birkaç gün sonra, hâlâ yatıp su içmekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzken, Revna ava çıkmıştı. Omuzlarına asılı üç tavşan ve elinde birkaç yabani soğanla mağaraya nasıl girdiğini hatırlıyordu. Onun derilerini yüzmesini ve açık ateşte pişirmesini izlemiş ama sonra yemek zamanı geldiğinde tereddüt etmişti. Ona ne olduğunu sorduğunda

Yanlış, avın iyi kısımlarını bir yana bırakın, ilk lokmayı yemesine bile izin verilmediğini söylemişti. Üzüntüsü hızla kararlılığa dönüşmüş ve tavşanın tam ortasından büyük bir ısırık almıştı. O andan itibaren, ne kadar zayıf olursa olsun, önce onun yemesini sağlamıştı.

Şimdi onu izlerken, hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

Fenrir, Revna başını ona doğru çevirip gözlerini kısana kadar baktığını fark etmedi; gri gözleri mum ışığında parlıyordu.

"Kemikleri daha sonra çiğnemeniz için saklayayım mı?" diye sordu tavuk bacağını sallayarak.

Fenrir onun boşluğuna öyle bir eğildi ki, gözlerinde ilginin parladığını gördü; bu onu olması gerekenden çok daha fazla memnun etti. "Benimle alay edenlerin kemiklerini tercih ederim. İlikleri çok daha tatlıdır."

Tyr birasını yudumlarırken Hel nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve eliyle Fenrir'in omzuna vurdu. Ama Fenrir gözlerini Revna'dan ayırmayı reddetti. Revna'nın onun canavarca yanından ürküp ürkmeyeceğini ya da sinip sinmeyeceğini görmek istiyordu. Bunun yerine Revna ona meydan başını eğdi ve kolunu uzattı.

"Hadi o zaman," dedi ve tuniğinin kolunu yukarı çekerek ona doğru itti. Kadının kokusu burnunu istila edince köpek dişleri biraz daha aşağı indi. Kokladığı korku değil, hafif bir endişe tınısıyla karışan başka bir şeydi.

Ama sonra onun koluna baktı ve başka bir zamanı ve tam da bu masada oturan arkadaşının kolunu . Fenrir arkasına yaslandı ve fincanını kaldırarak bu zaferi Revna'ya bıraktı.

"Evet, Revna." Tyr başladı, şüphesiz havayı kalınlaştıran gerginliği dağıtmaya çalışıyordu. "Myddheim'da işler nasıl gidiyor?" Revna birasından büyük bir yudum aldığı anda Fenrir nefesini tuttu ve ardından Tyr'ın bakışları.

"Bizi terk etmeye, toprağımızı zehirlemeye ve kendi eğlenceleri için savaşlar çıkarmaya karar veren değişken Tanrıların merhametine kalmış durumdayız. Siz burada, yaldızlı salonlarınızda ne durumdasınız?"

O, Tyr ve Hel şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde Revna'ya bakarken salon sessizdi.

"Seni terk mi etti?" Fenrir sonunda sesini bularak sordu.

Revna omuz silktili ve fincanının içindekileri inceledi. "Sen benim yerime geçtikten sonra diyar kaosa sürüklenmiş gibi görünüyordu. Daha fazla savaş, daha fazla mahsul kaybı, daha fazla insanın köle olarak alınması. Bakireler ve ben zar zor ayak uydurabildik."

"Bakireler mi?" Tyr sordu.

"Revna köle tacirlerini yakalamak ve kaçırılanları kurtarmak için seçkin savaşçılardan oluşan bir grup kurdu. Hatta bir kralın bu uygulamayı yasaklamasını bile sağladı," dedi Hel ve Revna'ya nadiren kullandığı yumuşak bir gülümseme verdi.

"Sadece ben değildim, o-"

"Gerçekten mi?" Fenrir onun sözünü kesti.

"Evet." Basit ve duygusuz bir cevap.

Göğsünde gurur gibi bir şey kıvılcımlandı.

Fenrir iyileşmeye başladığında ve Revna ona daha fazla güvenmeye başladığında, ona nasıl dövüşüleceğini bilip bilmediğini sormuştu. Onu içinde bulduğu duruma rağmen, evet demişti. Revna *dövüşmeyi* öğrenmek istemişti; sadece kendini savunmayı *değil*, başkaları için dövüşmeyi de öğrenmek istiyordu. Birkaç ders almışlardı ama adam gitmeden önce onun bir savaşçı olmasına yetecek kadar değil. Önceki akşamki kavgaları sırasında onun yoğunluğuna ne kadar iyi ayak uydurduğuna bakılırsa, eğitimine başka biriyle devam etmiş olmalıydı.

"Bunun sadece kaderin bir oyunu değil de Tanrıların seninle oynadığını düşündüren nedir?" Tyr içtenlikle sordu ve Fenrir içindeki savaşçının olasılıkları hesapladığını görebiliyordu.

Revna kafasında kelimeleri bir araya getirirken bir an için uzaklara baktı. "bir şey söyleyemem. Tanrıların kaprislerini biliyormuş gibi davranmıyorum. Bildiğim tek şey, her yıl geminin geri dönmediği, işlerin daha da kötüye gittiği ve insanların ..." diye devam etti.

"Suçu atacak bir yere mi ihtiyacınız vardı?" Hel cevap verdi.

Revna başını salladı ve sonra her birine tek tek baktı. "Ee, öyle misiniz?"

"Neyiz biz?" Fenrir sordu.

"Kendi eğlenmeniz için biz ölümlülerle mi oynuyorsunuz? Bizi cezalandırıyor musun?" Çenesini kaldırdı, bu soru hem bir rica hem de bir talepti.

Yıkımın, ölümün, aşkın ve savaşın simgeleri masada Revna ile birlikte oturuyordu, böylece Fenrir sorduğu için onu suçlamıyordu. için

Merak ediyorum.

"Yemin ederim," diye söz verdi Hel, "biz değiliz."

Revna başını salladı ve fincanından bir yudum aldı. Yanakları içkiden kızarmış, gözleri yorulmuştu. Fenrir'in sormayı planladığı sorular vardı, her biri daha fazlasını getirecekti. Ama Revna'nın omuzlarının çökmeye başladığını görünce, yarına kadar bekleyebileceklerine karar verdi.

İnsan diyarındaki bu yeni gelişme hakkında Tyr ve Hel ile konuşması gerekiyordu. Dokuz diyarın tamamında çok fazla muhalif tesadüf vardı, bu da Aesir'in ona yerini hatırlatmak için şüphesiz daha fazla temsilci göndereceği anlamına geliyordu. Fenrir, kendi diyarında bir insanın yaşadığını ne yapacaklarını bilmek istemiyordu. Odin'in itaatini daha da sağlamlaştırmak için ne yapacağını.

Ama tekne geri dönmüştü ...

Fenrir her iki kolunu çevreleyen ikiz mürekkepli bantlara sürtünme dürtüsüne direndi, onların varlığı yeterli bir cevaptı.

"Belki de bu gecelik bu kadar yeter," dedi. "Revna, seninle odana kadar yürüyebilir miyim?"

Bakışlarının onun üzerinde tembelce dolaşmasına izin verdi. "Tutuklunuza kafesine eşlik mi ediyorsunuz?"

"Siz bir mahkûm değilsiniz. Günlerin ve gecelerle ne yapacağın tamamen sana bağlı. Dilediğin gibi dolaşabilirsin." Mantık çerçevesinde, ama bunu eklemedi.

"Geceleri orman hariç. Bir draugr ile karşılaşmak istemem." Yüksek sesle kahkaha atan Tyr'a bir kaşını kaldırdı.

"Ona burada draugr olduğunu mu söyledin?" Fenrir sesindeki küçük gülümsemeyi engelleyemedi.

"Yalan söylemedim-" diye söze başladı Tyr ama Hel kafasının arkasına vurarak sözünü kesti.

"Bu topraklarda dolaşan tek hayalet benim," diye söylendi Hel. "Belki de sen uyurken sana göz kulak olması için draugr formumu göndermeliyim."

Tyr Hel'e döndü, yüzü solmuştu. "Buna cesaret edemezsin." Hel sadece omuz silkti ve ağzına bir çilek attı.

Fenrir, Revna'nın onlarla alay ederken kıkırdadığını duydu ve ayrılmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Revna'nın

Küçük gülümsemesi soldu ama ayağa kalktı ve soru sormadan onu takip etti.

Yosunların aydınlattığı koridorda ilerlerken sessizlik her taraftan içeri sızıyordu. Buna nasıl yaklaşacağını düşünürken dişleri birbirine çarpıyordu. *Ona* nasıl yaklaşacağını. Arkadaştan çok yabancı olan bu kadına ne söyleyebilirdi ki? Sivri uçları tam kalbini kesmekle tehdit eden bu kadına.

"Söyleyecek bir şeyin mi vardı, yoksa sadece yanımda kara kara düşünmek mi istiyordun?" Revna sessizliği bozarak sordu.

Fenrir içini çekti. "Sadece burada kendini rahat hissettiğinden emin olmak istedim. Ve dediğim gibi, sen bir değilsin. Ama saygı duymanı istediğim bazı sınırlarım var."

"Ne ?"

"Hel, Tyr ya da ben olmadan kaleden fazla uzaklaşmayın. Ve eğer gök gürültüsü ya da şimşek sesi duyarsanız saklanın."

Revna kaskatı kesildi. "Yani ben bir mahkûm değilim ama hapsedildim."

Tüm odalarının bulunduğu koridordan aşağıya döndüler, sondaki açık balkondan gece öpücüğü gibi bir esinti geliyordu. Bu konuşma için zamanları tükeniyordu. Yarın konuşacaklardı. Yarın her şeyi tam olarak açıklayacaktı.

"Uzun birkaç gün oldu. Yarın dinlendiğinde daha fazla konuşuruz." Ve damarlarında bir sürahi bal likörü yüzmüyordu, eklememeye karar verdi.

Ona doğru dönerek aniden durmasına neden oldu, ancak ona çarpmadan önce değil, onu bir adım geri gönderdi. Yüzü hâlâ kızarmıştı ve koyu renk saçlarının tutamları yüzünün etrafında asılı duruyordu. Kokusu baharatlı bir şeye dönüşmüştü. *Öfke*.

"Bir şeyi çok açıklığa kavuşturmama izin verin," diye çıkıştı. "Bana nasıl hissettiğimi ya da neyle başa çıkabileceğimi söyleyemezsin. Beni tanı mıyorsun *Fenrir*. Kime dönüştüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Senin bir Tanrı olman umurumda değil. Kimse bana sınırlarımı söyleyemez. Artık söyleyemez."

Ağır ağır nefes alıyordu ama gözlerini onunkilerden ayırmıyordu. Onu yakıyorlardı... ve ikisinin de sığa ne kadar dayanabileceğini görmek istiyordu. İkisi de alev almadan ne kadar önce. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kadının başını geriye yatırarak boynunu ortaya çıkardı.

"İyi," dedi dişlerinin arasından. "Ama sen beni tanımıyorsun. Burası benim krallığım ve kurallarının olmasının bir sebebi var. Sakinlerini güvende tutmak için. Ve sırf baş belası olmak için bunu mahvetmene izin vermeyeceğim. Yeterince açık olabildim mi?"

Bir kalp atışı ile diğeri arasında yüzü tatlı bir masumiyete büründü. "Elbette, *Kurt Tanrım*."

Bununla birlikte döndü ve odasına doğru yürüdü. İçeri girdiğinde Fenrir başını arkaya eğdi ve alçak, uzun bir hırıltı çıkardı.
bir baş belası.

ON BİR

REVNA

A REVNA ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kalede hoşlanmayacağı bir şey bulamıyordu. Hel o gün ona etraflı bir tur attırmıştı.

Her köşede, her yarıktaki bir güzellik vardı. Açık hava koridorlarından sürünen sarmaşıklara ve kemerli kapılara kadar. Pürüzsüz taş zeminlerden karanlık koridorları aydınlatan dokulu yosunlara kadar her şey hem vahşi hem amaçlıydı ve sıcaklık doluydu.

Kaç kişi olduğundan emin değildi ama büyük kalenin taş duvarları arasında düzinelerce sakin yaşıyordu. Koridorlarda Hel'le birlikte yanlarından her türden insan geçmişti ve Revna onların farklı görünüşleri karşısında duyduğu hayranlığı gizlemek zorunda kalmıştı.

Erkenden uyanmış ve çok fazla bal likörü ve biradan dolayı gözlerinin arkasındaki zonklamadan kurtulmak için mutfığa gitmişti. Austri adında bir cüce onu mutfak ateşinin önüne oturtmuş ve taze ekmek, meyve, peynir ve tütsülenmiş etlerle tıka basa doldurmuştu. Pek bir şey söylememiş, sadece ona nazikçe gülümsemiş. Kız ne zaman bir parça yemek ısırıp memnuniyetle mırıldansa, adam tabağını bir kez daha dolduruyordu.

Rahatsız edici bir şekilde tok bir halde kalenin içinde dolaşıyor, her dönemeci, çatalı ve yerinde olmayan taşı ezberlemeye çalışıyordu. Ancak Revna kendi kendine verdiği bu görevde bile zihninin kaymasını engelleyemiyordu. Zihninin çatlaklarına bir tür karanlık sızmaya başlamıştı.

gücünü, onu aşağıya çekmekle ve uzun zaman önce yendiğini sandığı umutsuzluğa geri dönmekle tehdit ediyordu. Revna zihninin akıntısıyla savaşıırken adımları duraksadı. Kemerine uzanarak iki hançeri de eline aldı ve derin bir nefes aldı.

Tanrıların halkını kötüye kullanmasının kökenine inmeyi umarak bir amaç patlaması hissetmişti, ancak emrindeki sadece üç Tanrıyla akşam yemeği yemişti ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikirleri olmadığı açıktı. Bu onu bir kez daha kararsız bırakmış, soruna nasıl saldıracağını bilememiştir.

En son ne zaman sadece ... var olmuştu? Birlikte çalışacağı Bakireler, avlayacağı köle tacirleri, krala vereceği raporlar yoktu.

Revna dondu kaldı ve keder duygusunu yuttu. Bundan önce birçok kez yeniden başlamıştı, yine başlayabilirdi. Yine de, her şey yok olana kadar kaybedecek ne kadar çok şeyi olduğunu fark etmemiştir ve Myddheim'daki hayatının kayıp ağırlığıyla sonsuza dek dengesiz kalacakmış gibi hissediyordu. Aklına Ingrid'in yüzü geldi, onu Asta, Hildi, Brynn, Haesten ve Torsten izledi. Ve Ellika...

Biz kırılmayız.

"Umarım bunları benim üzerimde kullanmayı düşünmüyorsunuzdur," dedi derin bir ses arkasından. Döndüğünde, Tyr'ın her zamanki sırtışıyla ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Hâlâ tartışıyorum," diye cevap verince gülümsemesi daha da genişledi.

"Yemek yedin mi?"

Başını salladı.

"Demek Austri'yle tanıştın?" diye sordu bilerek.

Revna bir kahkaha attı. "Hiç bu kadar çok yemek yediğimi hatırlamıyorum."

Bunun üzerine Tyr'ın kaşları çatıldı ve gülümsemesi yüzünü

buruşturmaya dönüştü. "Myddheim'da bu kadar az yiyecek mi var?"

Kollarını kavuşturarak taş duvara yaslanmak için döndü. "Bazıları için israf etmeye yetecek kadar var. Diğerleri içinse haftada birkaç kez yerseniz şanslısınız."

Tyr anlamış gibi başını salladı ama Revna onun gerçekten aç hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden şüpheliydi. Yemek için harcadığın onca çabanın

ekinleriniz boşa giderdi - tamamen Tanrıların ruh hallerine bağılıydı.

"Seni bulmaya geliyordum. Biraz antrenman yapmak için bana antrenman sahasına eşlik eder misin diye soracaktım."

Revna'nın içinden gülmek geldi. Aşk ve Savaş Tanrısı bir ölümlüyle dövüşmek istiyordu.

"Benimle antrenman yapmak ister misin?" diye sordu.

Revna hayal kırıklığının bir kısmını kan ve terle giderme arzusunu inkâr edemiyordu. Biriyle teke tek dövüşmeyeli günler olmuştu. Ama adamın isteği biraz şüphe uyandırıcıydı. Bir ölümlüyle antrenman yaparak ne elde etmeyi düşünüyor olabilirdi ki?

"Neden?"

"Arada bir birini yenmek egom için iyi oluyor," dedi ona göz kırparak. "Fenrir ve Hel beni kabul etmek istemediğim kadar çok zorladılar. Artık bir galibiyet almamın zamanı geldi. Ne dersin?"

Revna insanların onu hafife almasına bayılırdı. "Yolu göster."

Eğitim sahası gerçek bir sahadan çok bir arenaya benziyordu. Revna çamur ve etrafa saçılmış silahlarla dolu açık bir alan bekliyordu ama kalenin geri kalanı gibi burası da hayranlık uyandıracak kadar güzeldi.

Dağ salonunun ana yaşam ve yemek alanlarından ayırıydı ve uçurumun kenarındaki bir açıklığın içine sıkışmıştı. Üst kenar boyunca yürüyüş yollarına ve oturma yerlerine çıkan taş basamaklar vardı. Alt kısımdaki küçük gölgeli oyuklar, göz kamaştırıcı güneşten korunmak için soluklanma alanları sağlıyordu.

Arenanın kenarı boyunca çeşitli silah rafları yerleştirilmişti ve birkaç ortak acımasız dövüşlere girişmişti. Diğerleri izliyor, kışkırtıyor ve gülüyordu. O ve Tyr alana girdiğinde çoğu selamlamak için hızlı bir el kaldırdı ve dövüşlerine veya alaylarına geri döndü.

Revna bu tanıdık dikkat dağınıklığı karşısında içinde bir şeylerin hafiflediğini hissetti. Yan gözle Tyr'a baktı ve bunun kendisi için ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak etti. Tüm şakalarının ve kolay gülümsemelerinin ardında, onun gösterdiğinden daha fazlasını bildiğini hissetti - bir gözlem ve strateji ustası. Kim olduğu düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı. Aşk ve savaş düşüncesiz ve amaçsız değildi.

"Göğüs göğüse dövüşle başlayıp silahlara doğru ilerleyelim," dedi ve arenanın ortasında işaretlenmiş bir çemberin içinde durdu. Teşhir edilmek onu rahatsız etmeliydi ama etmedi. Revna bu meydan okumayı memnuniyetle karşıladı.

Tyr Revna'nın kalçasına bağlanmış kemeri işaret etti. "Muhtemelen beni bıçaklamanın cazibesinden kendini kurtarmalısın."

Tereddüt etti. En sevdiği hançerler bir yana, silahlarından ayrılmak bile yapmak istediği bir şey değildi. "Bence silahlara sahip olup onları kullanmamayı seçerek pratik yapmak daha iyi, değil mi?"

Tyr gözlerini şakacı bir şekilde önce ona sonra da hançerlerine dikti. "Nasıl . Onlardan birini görebilir miyim? Şerefim üzerine, geri vereceğime söz veriyorum."

Bir elini uzattı. " bana senden şey ver."

"Gerçekten kimseye , değil mi?" Gülümsemesi hâlâ yerindeydi ama Tyr gülümsemenin görmeye başlamıştı. Tyr'ın yumuşak başlılığı bir tür maskeydi; insanları rahatlatmak ve onları savunmasız hale getirmek için kullanılan bir maske. Revna buna kanmazdı.

"Güven kazanılır. Ve şu ana kadar sadece Hel güvenimin bir kısmını kazandı."

Tyr gözlerini devirdi ve "*Tabii ki öyle*" gibi bir şeyler mırıldandı. Ona doğru birkaç adım attı, botunda sakladığı bıçağa uzandı ve ona uzattı. Kadın yanağını ısırarak isteksizce hançeri ona uzattı.

İşçiliği değerlendirirken kaşları çatıldı. "Bunları nereden aldınız?"

"Onları ben yaptırdım." Söylemek istediği tek şey buydu. Malzemelerin nereden geldiği, onları elde etmek için nelerle yüzleşmek zorunda kaldığı sır olarak kalacaktı.

Tyr'ın araştıran bakışları hanerlerden tekrar ona yöneldi. Birkaç dakika geçti ve derin bir i çekti. "Güven kazanılır," dedi ve hançeri önce sapından tutarak ona geri verdi.

Hançeri tekrar kemerine soktu ve ona geri verdi. Kalan eliyle hançeri sapından yakaladı ve zahmetsizce çemberin sınırına doğru fırlattı.

"Hadi bir oyunla bedenlerimizi ısıtalım. Hançeri ilk alan kazanır. Anlaştık mı?" Tokalaşmak için elini uzattı.

Revna gülümsedi ve elini onunkine doğru uzatarak vücudunu hazırladı. "Anlaştık."

Elini sallayarak bacağını hızla onunkinin arkasına geçirdi, dizlerinin arkasına vurdu ve kolunu büktü, ta ki sırt üstü yere düşmekten başka çaresi kalmayana kadar.

Revna bıçağa doğru yürüyüp onu topraktan çıkararak ilk raundu kazanırken Tyr ksrd ve güldü.

"Yine," diye nefes nefese kaldı Revna.

İlk matan sonra, silahlara geçmeden önce Revna arka arkaya birkaç raunt kaybetmişti. Tyr'ın bir eli eksik olduğu için zayıf bir tarafı olduğunu varsaymaması gerektiğini bilmeliydi. Kolunu bir kalkanın deri kayışlarının arasından geçirmiş ve diğer eliyle bir kılıç kullanmıştı, hareketleri tahmin edilemez ve bilenmiş. Tyr bir g ve zarafet fırtınasıydı ve Revna'yı nefesinin peşinden koşturuyordu.

Hel ve Fenrir'in onu sık sık alt ettiğini söylemişti. *Tanrılar adına...*

"Biraz ara vermek istemediğine emin misin? Belki gençlerden birinin buraya gelip sana bir iki şey öğretmesini isteyebilirim."

Revna savurdu ve Tyr . Yorulmaya ve dikkatsizleşmeye başlamıştı. Saatlerdir uğraşıyorlardı ama her yenilgi onun devam etme kararlılığını daha da artırıyordu. Garip bir şekilde, kızgın ya da sinirli değildi. Yüksek sesle söylemekten ekinse de eğleniyordu. ğrenecek çok şey vardı

Sevgi ve Savaş Tanrısı'yla tanıştı ve dört gözle beklediği bir şey olduğu için kendini umutlu hissetti.

"Çok çabuk saldırıya geçiyorsun, vahşi olan." Tyr ona hatırlattı. Tekrar. "Sen hızlı, çevik ve güçlüsün. Rakibinin sana gelmesine izin ver, özellikle de senden büyükse."

Kalkan kolu titremeye başlamıştı, bu yüzden onu bir kenara attı ve ona verdiği kılıcı iki eliyle kavradı. Tyr gülümsedi ve kendi kolunu da kalkandan çözerek onunkinin yanına attı. Onun tavsiyesine uydu ve ilk hamleyi onun yapmasına izin verdi. Bir süre dans ettiler, ara sıra metalin metal üzerinde çıkardığı çınlamalar diğer dövüş seslerine karışıyordu. Ter şakaklarından aşağı damlıyor, boynuna doğru yuvarlanıyordu. Kir bulutları yapış yapış tenine yapışıp kalıyordu ama kendini *iyi* hissediyordu. Kendisi gibi.

"Daha iyi," diye cesaretlendirdi Tyr, bir başka darbeyi savuştururken. Kızın başının üzerinden baktı ve hafifçe başını salladı. "Sanırım bugünlük bu yeter."

"Hayır," diye itiraz etti. "Devam etmek istiyorum."

Tyr ona bir bakış attı. Muhtemelen ayakları üzerinde ölü gibi göründüğünü biliyordu ama pes etmeye hazır değildi.

"Sana bir çıkış yolu göstermeye çalışmadığımı söyleme. İyi şanslar," diye fısıldadı ve ona göz kırptıktan sonra çemberin kenarına doğru çekildi. Revna kafası karışmış bir halde onu takip etmek üzereydi ki karanlık bir gölge yanı başındaki zeminde hareket etti. Revna hızla eğildi ve tam durduğu noktaya bir kılıç inerken yuvarlandı. Dönerek kılıcını tam zamanında kaldırdı ve saldırganın kılıcıyla temas etti; metal metale çarparak kemiklerinde yankılandı.

Fenrir çapraz bıçaklarının arasından ona doğru sıırttı. "Benim sıram."

ON İKİ

FENRİR

WGÜNEŞ gökyüzündeki en yüksek noktayı aştıktan ELLİ SONRA, Fenrir eğitim alanının karanlık bir oyuğunda durup Revna'yı izledi. Onun hareketini izlemek. O tek fikirli azmin içine düşmesini izlemek. Büyüleyiciydi.

Tyr onu sınırlarına kadar zorladı ama yüzyılların deneyimine sahipti. Revna kendini tutuyordu ve her hatadan bir şeyler öğreniyordu. Revna, Tyr'ın hareketlerini ancak yıllarca avcı ve av olmanın dengeli bıçak sırtında yürümenin getirebileceği bir odaklanmayla hesapladı.

Hareket edişinde, dövüşme biçiminde endişe verici bir şeyler vardı. Sanki kendi ölümünde bile asla durmayacakmış gibiydi. Ve bu Fenrir'in göğsündeki bir şeyi çekiştiriyordu.

Tyr'ın kılıcı kalkanının üzerine sertçe indiğinde irkildi. Kılıcın ağırlığını taşıyordu ama kolunun nasıl titrediğini gördü. Fenrir bir iç geçirdi ve elini yüzünde gezdirdi.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ mesafeni koruyorsun," dedi Hel arkasından, gölgelerin içinden. Sadece yıllarca onun karanlığı bir pelerin gibi kullandığına tanık olması, yanında belirdiğinde sıçramasını engellemiştir. Kız kardeşi sanki her gölge onun varlığının bir uzantısıymış gibi karanlığın içinde yürüyordu. Belki de öyleydi. Ya da belki de yıllarını gömülüp saklanarak geçirdiği ve karanlığın düşmanı olmak yerine onunla müttefik olmayı seçtiği için böyleydi.

"Alışmasına izin veriyorum. Bana kızgın olduğu çok açık." Çenesiyle Tyr'a yaptığı kaotik saldırıyı işaret etti. Hel'in sessiz kalması üzerine itiraf etti: "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu yeni ama tanıdık kadına tüm nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bilmesi gerekiyor mu?"

"Buna sadece siz cevap verebilirsiniz. Bu onun sizin için ne ifade ettiğine bağlı. Ve gelecekte senin için ne ifade etmesini istediğine." Omzunu onun koluna dayadı. "Ama onu karanlıkta tutmak ve güven beklemek, bir alevin havasız hayatta kalmasını beklemek gibidir."

Fenrir bir kez daha iç çekerek kız kardeşinin haklı olduğunu anladı.

", yavrum. Daha kötüsü de olabilirdi."

Fenrir, gençken yaptığı gibi onu yemlemeye çalıştığını bildiği için lakap takma alayını duymazdan geldi. "Nasıl yani?"

"Çekiç-kafa-gök gürültüsü-nuts çok yakından bakmış ve onu Asgard'a sürüklemiş olabilir. En azından şimdilik bizimle birlikte."

Küçük bir kıkırdama önlenemez bir hırıltıya dönüştü. *Deneyebilirlerdi.* İçinde bulunduğu tehlikeden ve Revna'nın neden ve nasıl orada olduğuna dair bilmediği tüm cevaplardan duyduğu hayal kırıklığı vücudundaki tüm kasları germişti. Burnundan sertçe nefes verirken köpek dişlerinin alt dudağına hafifçe battığını hissetti.

"Sakin ol kardeşim," diye yatıştırdı Hel, kurdun yüzeye çıktığını fark ederek. "Bu işin aslını öğreneceğiz. Eğer bulamazsak, her zaman bir bağlanma yolu vardır."

Fenrir döndü ve Hel'e kuşkulu bir bakış fırlattı. Hel onun bakışına karşılık verdi, yüzü tamamen ciddiye.

İşaretli kollarını yukarı kaldırdı. "Bunu Revna için asla istemezdim. Herkes için."

"Biliyorum." Hel'in yüzü biraz yumuşadı ve uzanıp onun kolunu sıktı.

"Ama *Skyldu* dışında başka bağlar da var." "Bir tanesi efsaneden başka bir şey değil," dedi Hel, onun söylediklerini duymazdan gelerek. ima ediyordu.

Hel birkaç örgüyü omzunun üzerinden itti ve kollarını kavuşturarak yüzünü arenaya döndü. "kişinin o olmadığını biliyorsun."

Bir Hjarta bağı.

Fenrir ne diyeceğini bilemedi. Umursamazca homurdandı ve Revna ile Tyr'ı izlemek için döndü. Kir ayaklarının etrafında bir buluttu, metal çınlamaları dans ettikleri bir şarkıydı. Revna kalkanını bir kenara fırlattı ve Tyr da onu takip etti. Tyr ona tekrar saldırdı ama Revna dönerek Tyr'ın uzanmasını engelledi. Tyr ona iltifat etti, Revna da başını sallayarak ve gülümseyerek karşılık verdi.

Fenrir, Hel'in hemen yanında durduğunu unutarak bir iç çekti.

Hel onun kolunu çimdikledi. "Git onunla konuş ve karanlık köşelerde kara kara düşünmeyi bırak, bu benim uzmanlık alanım."

Fenrir saygısız kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı. Bazen kendine, ayrıldıklarında Hel'in istenmeyen ölülerin arasına atıldığını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Ve Fenrir Myddheim'dan dönüp Odin'le anlaşmasını yapana kadar orada tek başına kalmıştı. Hel ve Jor'la yeniden bir araya geldikten sonraki günler kafa karıştırıcı ve karanlıktı; ta ki esaret altındayken dönüştükleri insanların, birlikteyken olmaları gereken kişiler olmadığını fark edene kadar.

Çoğu kişi için Fenrir, Hel ve Jormun asla yaratılmaması gereken canavarlardı. Sağlam ve lekeli bir panteonun hiyerarşisi için bir tehlike. Aesir onların güçlerinden neredeyse şekil değiştirme yeteneklerinden korktukları kadar korkuyordu. Bütün bir grup insan sizden korktuğunda, sizi cezalandırdığında ve sadece var olduğunuz için sizi aşağıladığında, gerçek canavar kimdir?

Hel başının yanındaki duvarda asılı duran kılıca uzanıp ona verdi, sonra Revna ve Tyr'a doğru bir işaret yaptı. "Gidin. Öfkenizi birbirinizden çıkarmanız ikinize de iyi gelecektir. Bırakın konuşmayı silahlar yapsın... şimdilik." *Şimdilik* vurgusunu özellikle yaparken ona göz kırptı.

"Beni rahatsız etmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu? Bir diyarı yönetmek gibi mi?"

"Bu çok daha ilginç. *Git hadi.*" Hel onu eğitim alanının ortasına doğru itti.

Antrenman yapan birkaç kişiye başını salladı, çoğu avlanmakta olan kurdu fark edemeyecek kadar kendi dövüşlerine odaklanmıştı. Tyr bakışlarını Fenrir'in takibine doğru kaydırdı ve küçük bir baş selamı verdi. Fenrir konuşmalarının sonuna odaklandı.

"... iyi şanslar."

Revna'nın durduğu yerden birkaç adım ötedeydi, kılıcı bir elinde gevşekçe sallanıyordu, Tyr uzaklaşmaya başladığında omuzları çökmüştü. Revna'nın mağlup bir şekilde iç çekmesi karşısında neredeyse tereddüt edecekti.

Neredeyse.

Onun izin vermezdi.

Kısa mesafeyi kapatarak kılıcını güneş ışığını yakalamak için yukarı kaldırdı ve bir savuruş yaptı. Revna tam zamanında döndü ve kılıcının havayı oyduğu yerden yuvarlanarak uzaklaştı. Fenrir, Revna tek dizinin üzerine çöküp kılıcı onunkiyle birleşene kadar peşinden gitti.

"Sıra bende." Ona sırtarak baktı.

Revna şaşkınlıkla ona sırtarak karşılık verdi. Yüzünün gerçek bir gülümsemeye dönüşmesi karşısında yaşadığı anlık şaşkınlık onu hayretler içinde bıraktı. Bu, Revna'ya yukarı itme ve ardından başka bir yuvarlanmaya geri dönerek Fenrir ve kılıcıyla arasına mesafe koyma fırsatı verdi.

"Korkak yüzeye çıkıyor. Benden kaçmayı bıraktın mı?" diye sordu adam onun etrafında yavaşça dönerken.

Belki de Fenrir, Revna'nın enerjisinin bir kısmını harcadığı için Tyr'a teşekkür etmeliydi, çünkü Revna eğitim çemberinin ortasında durmaktan oldukça memnun görünüyordu. Ona saldırmak için hareket etmedi, sadece Fenrir etrafta dolanırken yavaşça döndü, gözleri onunkilerden ayrılmıyordu.

"Senden kaçmıyorum." *Yalan.* "Ölümlü bir kadının üzerine titremekten başka sorumluluklarım da var. Bu diyarı gözetmek gibi."

Revna gözlerini devirdi. "Affet beni, *yüce Kurt Tanrısı*. Ben ölçüsüz bir güce sahip olmanın ağırlığını anlayamayan zavallı bir ölümlü kadınam."

Onun bariz alayına gözlerini devirme sırası Fenrir'deydi. Ona doğru hızlı bir hamle yaptı ama Fenrir bir adım geri çekilerek kılıcını ona doğrulttu.

Ah, yani onun kendisine gelmesine izin veriyordu. Bu olmazdı.

"Belki de benden kaçan sensin. Çoğu zaman buradaydın Tyr ile antrenman yaparak geçirdim. Beni ."

Bilerek gülümsedi. "Peki bugün nerede olduğumu nereden biliyorsun kurt?"

Lanet olsun. Onu kışkırtmaya çalışırken kendini köşeye sıkıştırmıştı.

"Ne kadar yıpranmış göründüğüne göre bir tahmin. Belki de yanılıyordum. Tek bildiğim, beni buraya kadar takip ettiğin. İsteyen herkesle her gün antrenman yaparım." Sesini alçalttı ve kılıcının ucunu neredeyse aynı nefesi alana kadar onunkinde gezdirdi. "Beni gömleksiz ve ter içinde görmek istiyorsan sorman yeterliydi."

Kokusu parladı ama ne anlama geldiğini tam olarak kestiremedi. Sinirliydi, evet. Ama bakışları taş gibi olsa da başka bir şey gözlerini büyütmişti.

Ama sonra yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı.

"Ve iyi bir çocuk gibi nefes nefese mi?"

Bu kadar konuşma yeter.

Fenrir saldırdı ama Revna onu izlerken yaptığı gibi dönüp kaçmak yerine vahşice üzerine atıldı. Kılıçlar ve karşı saldırılardan oluşan bir fırtına gibiydiler. Buraya konuşmak, belki aralarındaki gerginliği ve güvensizliği biraz olsun azaltmak için gelmişti. Bunun yerine, birbirlerinin boğazını hedef alan canavarlara dönüşmüşlerdi.

Diğer her şey kaybolup gitti. Duyabildiği tek ses onun ağır nefes alışları ve bıçaklarının çarpışmasıydı. Tek koku onun ter kokusu ve o tatlı toprak kokusuydu. Birbirlerini her itişlerinde, tenlerindeki her hafif sıyrıktaki Fenrir dövüşün sıcaklığına daha da gömülüyordu.

Kadının kılıcının altında yuvarlanmasına neden olan hızlı bir dizi darbe savurdu. İşaretli çemberin oldukça dışındaydılar ama Fenrir'in umurunda değildi. Diğerlerinin yollarından çekilip çekilmediğini fark etmedi. Revna arenanın duvarına geri çekildi ama Fenrir tam onu köşeye sıkıştırdığını düşündüğü anda eğildi, döndü ve onu duvara doğru itene kadar hamle yaptı.

"Şuna bak. Çok güzel nefes alıyorsun." Revna mırıldandı, nefesi onunkine karıştı.

Kadının gözlerinde zaferin ışıltısı parladığında Fenrir hırladı ve onu iterek uzaklaştırdı. Artık kendini tutamayarak saldırdı ve kendi belirledikleri çembere geri dönene kadar onu destekledi.

Kas hafızasının devreye girmesine izin vererek bıçağını omuzlarıyla aynı hizaya getirdi, döndü ve Revna'nın üst koluna sapladı. Kan hemen fışkırdı ve dirseğinin kıvrımına kadar aktı. Fenrir'in adımları durakladı, ne olduğunu anlayınca kalbi midesine indi.

yapmıştı. Revna hiç etkilenmemiş görünüyordu; kolundan aşağı süzülen kıpkırmızıya göz ucuyla bile bakmadı.

İstediği bu değildi - bu soğukluk ve öfke dolu bakış. Onun öfkesini üzüntüsüne, küçümsemesini ilgisizliğine tercih edeceğini düşünmüştü ama şimdi ona bakınca, bunların hiçbirini yerine karnına bir bıçak yemeyi tercih edeceğini fark etti. Fenrir tüm hayatını savunmakla geçirmiş bir kadına bakıyordu.

Ve onun savaşması için başka bir canavar olmak istemiyordu.

Göz ucuyla gördüğü bir hareket hem onun hem de Revna'nın başlarını çevirmesine neden oldu. Hel gölgelerdeki yerinden işaretlenmiş çemberin kenarına doğru ilerlemişti. Tahta bir kovayı ters çevirip üzerine oturdu.

"Sadece ikinizin birbirinizi öldürmemesini sağlıyorum." Elini devam et anlamına gelen bir hareketle salladı.

Fenrir gözlerini tekrar Revna'ya çevirdi. Nefesi hâlâ ağırdı, vücudu enerjiyle dolup taşıyordu. Onun ter ve kan kokusunu alabiliyordu; ilkinin hiç de çekici olmadığını fark etti. Revna meydan okumak için çenesini biraz eğdi ama Fenrir kararını çoktan vermişti.

Kılıcını Revna'nın ayaklarının dibine, yere fırlattı. "Teslim oluyorum."

Kızın bu tavizin bir özür olduğunu anladığını söyleyebilirdi. "Sakın *buna cüret* etme. Kılıcını al ve benimle dövüş," diye öfkelendi.

"Hayır, Revna."

Fenrir onun adını söyleyince ona doğru ilerledi ve peşinden giderken kılıcını aldı. Kılıcını Fenrir'in kalbine doğrulturken, eli kılıcın kabzasını kavırıyordu.

"Dövüş benimle." Sesi öfkeden daha kötü bir şeye dönüştü.

Onun yerine yavaşça önünde diz çöktü ve gözlerinin önce şüphe sonra da şaşkınlıkla parlayışını izledi. Ellerini kaldırdı ve kadının alt bacaklarını nazikçe kavrayarak onu daha yakına çekti. Kılıçları alıp çaprazladı, her iki ucunu da boynunun iki yanına bastıracak şekilde yerleştirdi, serinlik tenini öpüyordu. Nefesi düzensiz ve sert pantolonlarla geldi. Ona böyle bakarken, boynundan aşağı ter damlarken, saçları geriye doğru çekildiği yerden dökülürken, gri gözleri yanarken -Fenrir onun kendi başına bir Tanrıça olduğuna yemin edebilirdi. Ellerini kızın bacaklarından çekmekten nefret ediyordu ama buna izin verdi.

Bir damla, kapana kısılmış gibi hissetmesini istemiyordu. Diğer damlayı ise, kızın bu durumdan, yani kendisinden uzaklaşmaması ve uzaklaşmaması için sakladı.

"Özür dilerim Revna," dedi gözlerini onunkilerden ayırmadan. Bıçakların boynuna biraz daha sert bastırıldığını hissetti, yine de kan akıtacak kadar değil, ama Hel'in kovanın üzerindeki tüneğinden kalkıp onlara doğru birkaç adım attığını görmesine yetecek kadar. Revna ya fark etmemiş ya da umursamamıştı.

"Ne için?" diye sordu, fısıltıyı zorlukla aşarak.

Özür dileyebileceği -özür dilemesi *gereken*- pek çok şey vardı. Kadının bacağını biraz daha sıkı kavradı.

"Sana kim olduğumu söylemediğim için," dedi, burun deliklerinin alevlenmesini izleyerek. "Ve veda etmeden gittiğim için." *Seni terk ettiğim için*, diye eklemedi.

Bu kez bıçak daha sert bastırıldığında, derisini parçalayan acısını hissetti. Gözleri boynundan aşağı yuvarlanan küçük kan damlasına kayd ve sanki saçlarından çekilmiş gibi geri çekildi, kokusu ekşidi. Fenrir elini onun bacağından çekerek aralarına mesafe koymasına izin verdi ama yine de dizlerinden kıpırdamadı.

Hel, Revna'nın solunda belirdi ve hafifçe koluna dokunarak, "Neden gidip onu tamir ettirmiyoruz, sonra da sana kaplıcaların olduğu mağarayı göstereceğim," dedi.

"Ne?" Revna sesinin çok geldiğini söyleyerek sordu.

"Kolundaki kesik. İltihaplanmasını istemeyiz."

Revna'nın gözleri Hel'inkilere kayd. Fenrir onların birbirlerine bakışlarını izledi ve kız kardeşinin farkında olmadan hangi anısını yüzeye çıkardığını ve Revna'nın yüzünde nasıl bir şaşkınlık ifadesi belirlediğini merak etti.

Revna başıyla küçük bir selam vererek kılıçları Fenrir'in önüne attı ve dönerek ana dağ salonuna giden patıkaya doğru yürümeye başladı. Hel ona elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti, Revna'nın peşinden gitmeden önce ona hızlıca bir göz atıp gülümsedi.

Revna'nın uzun siyah saç örgüsü ve zarif formunun, amaçlı adımlarla köşede kayboluşunu izledi. Kurt yanı onun kendisinden uzaklaşmasından hoşlanmıyordu. Bacaklarındaki kaslar seğirdi, koşmak, kovalamak istedi. Kılıçları eline aldı

ve silah rafına geri koymadan önce bıçakları temizlemek için tuniğinin altını kullandı.

Sabırlı ol.

Fenrir bunu ona borçluydu. Ölümlüler âleminde Revna onu ilk öfkesi ve hırıltılı tehditleri yüzünden bir kez bile utandırmamıştı. Bunun yerine, ona daha önce hiç kimsenin vermediği hediyeler vermişti. Nezaket ve anlayış. Ona hiçbir şey borçluymuş gibi hissetmiyordu, affediciliğini bile, ama bunu kazanmaya çalışmaktan da vazgeçmeyecekti.

Fenrir daha uzun durdu ve göğsünde tehlikeli bir sıcaklığın titreştiğini hissetti.

Umut.

Bu bir başlangıçtı.

ON ÜÇ

REVNA

HEL LED REVNA Şifa malzemeleriyle dolu bir odaya.

Sargı bezleri, ağrı ve sinirler için tonikler, yatıştırıcı merhemler. Otlar ve çiçekler çeşitli kurutma aşamalarında ahşap raflarda asılı duruyordu. Ocakta yanan kısık bir ateş dans ediyor, küçük alanı aydınlatıyor ve ısıtıyordu.

Ingrid bu odaya bayılırdı. Böyle mağazalar kuracak kadar uzun süre bir yerde kalmayı çok isterdi. Ama yolda çok meşgul olmuşlardı ve eğer gerekli değilse ya da şifacıların seyahat çantasına sığmıyorsa, alamazdı. Onu ve tüm Bakireleri düşünmek, onları kaybetmenin hâlâ taze olan yarasına acı veriyordu.

Tanrılar, diyarlar ve kontrolü dışındaki şeyler tarafından ayrılmıştı ama kaybolmamıştı.

Bu garip bir kederdi ve daha önce Fenrir onun yerini aldığında da hissetmişti. Kalbinizde olan ama artık yanınızda olmayan biriyle bir hayat, bir varoluş inşa edecek gücü bulmaya çalışmak. Bir eli geçmişe tutunurken, diğer elini çalışarak karanlığın kıyısında sallanıyormuş gibi hissettiren bir keder. Bu kadar çok duygunun bir araya gelmesiyle göğüs kafesine bir ağrı yerleşmişti.

Revna acıyı bastırdı ve yapabileceği şeylere odaklandı. Bakirelere yardım etmek istiyordu, tüm Myddheim'a yardım etmek istiyordu. Onunla oynayanların onlar olmadığını söylediğinde Hel'e inanmıştı.

Ancak bunu yapmaya istekli ve eğilimli başka pek çok Tanrı vardı.

Ve başlangıçta neden burada olduğuna dair bir gizem vardı. Tekne onu neden daha önceki kurbanların gittiği söylenen Asgard'a değil de buraya getirmişti? Onu doğruca ...

"Özür dilerim."

Hel kolunu temizleyip sargılarken bu sözler zihninde tekrar tekrar yankılandı - Ölüm Tanrıçası hayata nazikçe bakıyordu.

Birçok açıdan, Revna'nın bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı, kurdun altında insani bir duygu olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ama sonunda bunu söylediğinde, hem de boğazına bıçaklar dayanmış bir halde diz çökmüşken, kendini çelişkide hissetmişti. Fenrir bunu öylesine içtenlikle söylemişti ki, midesinin düğümlenmesine neden olmuştu. Onun için hissettiği keder, rahatlamaya benzeyen bir şeye dönüşmüştü ama yine de hafif bir aldatma tadı vardı.

Fenrir'in geçmişinin ve varlığının, ölümlü zihninin anlamayı umabileceğinden çok daha karmaşık olduğunu anlıyordu. Ama bunun peşini bırakmaya tam olarak hazır değildi. Öfkeye tutunmak gerçeği itiraf etmekten daha kolaydı. Onun kalbini yaraladığını.

"Şu anda neredesin?" Hel, Revna'yı karanlık düşüncelerinden uyandırarak sordu.

Kolundaki bandaja ve sonra da Ölüm Tanrıçası'na baktı. Revna, Ingrid'in Hel'den etkileneceğine karar verdi. Kolu kirden ve kandan arınmış, beyaz bir beze özenle sarılmıştı.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordu. Hel başını salladı. "Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun? Kardeşini kurtardığım için kendini bana borçlu hissettiğin içinse-"

Hel onun sözünü kesti. "Hiç de değil." Odanın ortasındaki masaya doğru yürüdü ve kanlı bezi ateşe atarak kalan merhem ve bandajları kaldırmaya başladı.

"Bu sizi rahatsız ediyor mu? Sizin benim *nezaketim*."

Evet. Cevap Revna'ya kolayca geldi ama yüksek sesle söylemedi.

Hel sanki söylenmemiş yanıtı hissetmiş gibi başını salladı. "Kim olduğum yüzünden mi?"

"Hayır, tabii ki hayır." Revna masadan aşağı atladı ve diğer tarafa geçerek Tanrıça'ya baktı. "Sadece..." İçini çekti ve tavandaki ahşap kirişlere baktı. "Benim dünyamda nezaket nadiren karşılıksızdır. Ve uzun yıllar boyunca karşılığının ne olacağını düşünerek kabul etmedikten sonra, bu benim için zor olabiliyor."

Bunu çok iyi açıklayamadığını biliyordu. Nazik bir jest ya da iyiliğe eşlik eden şüphe ve suçluluk duygusu. Ingrid, Gunnilda, Asta ve diğer Bakirelerden gelen iyiliğe güvenmeyi öğrenmesi yıllar almıştı.

Hel sessizce, "Anlıyorum," dedi. Samimi olduğunda bu iki kelime çok şey ifade ederdi. Hel'in yüzündeki ifadeye, masaya bakarken gözlerinin bulutlanmasına bakılırsa, tamamen samimiydi. "Yüce Baba beni ölümlerin dokuz diyarına hükmetmem için gönderdiğinde bana iyilik yaptığını söyledi. O karanlıkta kalmak zorunda olmadığımı anlamam çok uzun zamanımı aldı; oradan ayrılabilceğimi fark ettim. Sonsuza dek gömülü , hayattan sonsuza dek kopacağımı sanıyordum."

Revna cesaretle başını salladı. Elbette Tanrıların efsanelerini ve hikâyelerini biliyordu. Bunlar çeşitli skaldlar tarafından anlatılır ve söylenirdi. Ama Hel'in hikâyesini gerçekten bilen tek kişi Hel'di ve Revna onun gerçeğini öğrenmek istiyordu.

Revna kalçasını masaya yasladı. "Bunu nasıl ?"

"O karanlıkta, yarı canlı bir şeye dönüştüm. Benim her zaman olduğumu düşündükleri şey. Kızgın, üzgün ve acıydım. Başkalarına yanlış yapanları cezalandırmaktan zevk alıyordum." Çarpık bir gülümseme verdi. "Hâlâ da . Ama bana yanlış yapan insanları cezalandıramadığım bundan bu kadar zevk aldığımı fark ettim."

"Odin."

"Evet." Hel omuz silkti ve parmaklarını masanın üzerindeki ahşap damarlarda gezdirdi. "Annem ve babam gibi. Bir dönem kardeşlerime bile kızmıştım, tüm kardeşlerime."

Revna kardeşlerinden bahsederken Tanrıça'nın sesindeki soğukluğu fark *etmemişti*. Ne de olsa Loki'nin iki karısı vardı.

"İnsanları incittim çünkü incinmişim. Ama Helheim'dan ayrılabilirdim çünkü sonunda bunu *seçtim*. Çünkü o acılarla yaşamaktan bıkmıştım.

Kalbimdeki karanlık. Sonunda bu parçalarımı kabul etmeyi seçtim ve aynı zamanda bunların beni tüketmesine izin vermemeyi seçtim."

Revna Hel'in hikâyesinin çoğunu kaçırdığını biliyordu; acılar ve iyileşmeler bir araya gelerek önünde duran Tanrıça'nın, kadının bu versiyonunu yaratmıştı. Şimdilik, güven ve savunmasızlık için minnettardı.

Hel'e küçük bir gülümseme verdi. "Yani, kapıdan çıkıp gittin, öyle mi?"

Hel güldü. "O lanet şeyi tekmeleyerek düşürdüm." Revna sınırsız bir kahkaha attı.

"Ve yaşayanlar, karanlıkla aydınlık arasında istediğim gibi gelip gidebileceğim bir köprü oluşturdum," diye devam etti Hel. "Ve öğrendim. Biri sizi aşağı atabilir ama orada tutamaz."

Revna'nın boğazının arkasında bir yumru oluştu. Yıllar boyunca Bakirelere ve özgürleştirdiklerine de benzer şeyler söylememiş miydi? Kendisinin bile inanmakta güçlük çektiği zamanlar olmuştu.

"Sen mıydın?" Revna'nın şaşkın bakışları karşısında Hel açıklık getirdi. "Kardeşimi öldürmek mi?"

"Hayır," diye cevap verdi kolayca. "Dediğin gibi, incinmek istedim çünkü incindim. Bu karmaşık bir durum."

"Ne olursa olsun, o üzgün. Ve kolay kolay özür dilemez."

"Ve ben kolay kolay affetmem."

"Bunu hak etmesini sağla." Hel Revna'ya göz kırparak masanın etrafından dolaştı ve kapıya doğru yöneldi. "Gelin, size kaplıcaları göstereyim."

Hel kaplıcalardan söz ettiğinde Revna küçük bir mağaranın içinde ılık su bulunan karanlık bir rezervuar hayal etmişti. Bunun yerine, kendini o büyüleyici maviyle hafifçe aydınlatılmış kavernöz bir alanda buldu-

yeşil yosun. Çeşitli derinliklerdeki havuzlar alanı süslüyor, üzerlerinden hafif bir pus halinde buharlar yükseliyordu. Taş ve dikitlerden yapılmış doğal duvarlar bazı havuzları diğerlerinden daha özel tutuyordu ve Hel de kendine biraz yalnızlık sağlamak için arka köşede bir tane bulmuştu. Hel ona alanı gösterdikten sonra, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için birkaç günlüğüne kendi diyarına dönmesi gerektiğini açıklayarak oradan ayrılmıştı.

O ve Hel içeri girdiklerinde alanda bir aile vardı; hafif bir elf ve sürekli kahkahalarıyla Revna'yı gülümseten iki şamatacı kız. Bir süre sonra Revna adamın kızlara gitme vaktinin geldiğini söylediğini duydu ve mağara sessizleşti.

O kadar sessizdi ki, dikkatinin dağılmamasıyla birlikte düşünceler tekrar içeri hücum etti. Bir süre onlarla oturdu, rahatsızlığın tanıdık bir acıya dönüşmesine izin verdi. Bazen bir çıkış yolu aramaktansa acının içinde oturmak kolaydı. Ne kadar keskin olursa olsun buna dayanabileceğini ve zamanla geçeceğini bilmek.

Islak taşa vuran çizmelerin sesi Revna'nın biraz daha dik oturmasını ve bir kolunu hançerlerinin yakınında durduğu yere uzatmasını sağladı. Birden çırılçıplak kaldığı ve bu kadar uzun süre sıırıslıkam olduğu için pişman oldu. Çıplaklığından utanmıyordu, sadece koruyucu katmanlar olmadan kendini savunmayı biraz daha tehlikeli hale getiriyordu.

Fenrir köşeyi döndüğünde giysisizliğine daha da pişman oldu. Revna yüzünün ve bedeninin tepki vermemesini, ürkmemesini ya da saklanmamasını diledi. Bunun yerine sırtını taşa yasladı ve bakışlarının sıkılmış bir şekilde Fenrir'in üzerinde gezinmesine izin verdi. Hâlâ eğitim alanında giydiği derileri ve koyu renk tuniği üzerindeydi ama bağlı saçları şimdi omuzlarına gevşekçe dökülüyordu. Silah taşımıyordu ama derisinin altında gizlenenler düşünıldüğünde bu Revna'yı şaşırtmamıştı. Kurdu nihayet ne zaman göreceğini merak ediyordu. Bu fikrin onu meraklandırdığı kadar korkutmadığını fark etti.

Fenrir'in burun delikleri alevlendi ve başını eğdi. Ellerini süt mavisi suyun içinde döndürerek onun konuşmasını bekledi.

"Konuşabilmemiz için size katılabilir miyim?" diye sordu, sesi sessiz ve derindi.

"Duruma göre değişir. Burayı ıslak köpek kokusuna mı boğacaksın?"

Fenrir öyle bir kahkaha attı ki, midesinin sıkılmaması ve etkilenmemesi için verdiği emirlere itaatsizlik etmesine neden oldu.

"Yıllar boyunca keskin zekânı ve görgü kurallarını koruduğunu görmek güzel." Bununla birlikte botlarını tekmeledi ve tuniğini yukarı çekerek bronzlaşmış tenini, kaslarını ve mürekkebini ortaya çıkardı. Pantolonunun bağını çözmeye gittiğinde başını kaldırıp bir kaşını kaldırdı.

Boynunda bir kızarıklık belirdi. Adamın bunun havuzun sıcaklığından kaynaklandığını düşüneceğini umuyordu. "Daha önce görmediğim bir şey değil Fenrir. Unuttuysan diye söylüyorum, sen de dahilsin."

Omuz silktili ve pantolonunu aşağı iterek teker teker dışarı çıktı. Revna bakışlarını onun yüzünde kilitli tutmak için elinden geleni yaptı. Ona bu zevki tattırmak istemiyordu ama hain gözleri, bacaklarını saran, sırtının arkasında kaybolan ve omuzlarına kadar uzanan karmaşık mürekkepli sarmaşık desenlerini görmezden gelemezdi. Adam suya adımını attığında bakışlarını kaçırdı, başını arkaya eğip saçlarını taraması gerekiyormuş gibi yaptı.

Fenrir bir an suyun altında kayboldu ve sonra saçlarını yüzünden iterek yeniden yüzeye çıktı. Sırtını taşın kenarına yasladı, kollarını iki yana açtı ve su göğsünden aşağıya doğru akmaya başladı. Büyük havuz, içinde o varken birden küçük göründü. Bacaklarını düzeltse, hiç şüphesiz onunkilere dolanacaklardı.

"Kolun nasıl?" diye sordu pazı çevresindeki bandaja bakarken.

"Bir çizikten fazlası değil." Revna parmaklarını boğumlu saçlarında gezdirmeye başladı. Sargılı kolu sıırıslıklamdı ama Hel ona suyun bazı iyileştirici özellikleri olduğunu söyleyerek iyi olacağını garanti etmişti. Daha şimdiden yorgun kaslarındaki derin ağrının hafiflemeye başladığını hissetti.

"Özür dilerim Revna," dedi tekrar, doğrudan konuya girerek.

"Bugün bunu çok sık söylüyorsun. Samimi olup şüphe ediyorum," dedi.

karşılık verdi.

Parmaklarını suda gezdirerek kadının dikkatini kollarının her iki alt kısmındaki mürekkep şeritlerine çekti. "Bu ayrı bir

Bir öncekinden özür dilerim. Kolunuzdaki kesik için özür dilerim. Niyetim bu değildi."

Revna sessiz kalarak onu yemlemeye devam etti. Fenrir sisin içinden Revna'ya bakarken, havuzun sıcağından çıkan buhar aralarında hafifçe dalgalanıyordu. Revna tam pes edip onun sözlerini kabul etmek üzereyken, Fenrir'in sabırsızlığı galip geldi.

"Kanımı akıttığın için özür dilemeyecek misin?" Fenrir kaşlarını çatı.

"İsterdim ama böyle bir pişmanlık hissetmiyorum," diye yalan söyledi. Revna onun kanını akıtmış olmasından hiç hoşlanmamıştı. İçindeki duyguların kontrolünü parçalayana kadar yükselmesine izin vermişti.

Cevap niteliğindeki kıkırdaması kırmızıyı yeniden alevlendirdi. "Bir yalanın bu kadar güzel kokabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"*Yalanlar*, Revna." Derin bir nefes aldı, gözleri altın sarısı parlıyordu. "Onların kokusunu alabiliyorum. Diğer şeylerin yanı sıra."

Siktiğimin Kurt Tanrısı.

Duygularının ölçülü kalmasını diledi. "Yalanlar hakkında her şeyi bilirsin, değil mi *Fenrir*?"

Hiç irkilmedi bile. "Kendi çıkarım için, kendimi korumak için sana yalan söylediğimi inkâr edemem. Ama aynı zamanda senin içindi. Kendimi sana açıklamak sadece kaçıp gitmenle sonuçlanırdı çünkü deli olduğumu düşünürdün. Ve bizim ihtiyacımız vardı."

"Unuttuysan diye söylüyorum, *kurt*, seni serbest bıraktım."

"Ben de sana kendini nasıl savunacağını öğrettim. Bugün gördüklerime bakılırsa derslerimizi unutmamışsın."

"Kendini övme. Senden sonra pek çok savaşçıyla eğitim gördüm," diye verdi Revna.

Hayal kırıklığıyla kısık bir hırıltı çıkardı ve başını geriye eğdi. Başını tekrar yukarı kaldırdığında, birkaç tutam saç kehribar rengi gözlerinin önüne düştü.

Fenrir kollarını kenarlardan çekti ve öne doğru eğildi. "Beni deli ediyorsun. Neden sadece söyleyeceklerimi dinlemiyorsun?"

Revna da öne doğru eğildi, neredeyse adamın nefesini yüzünde hissedecekti. "Dinliyorum kurt. Lütfen, neyle başa çıkabileceğime ve neyi bilmeyi hak ettiğime nasıl karar verdiğinizi anlatmaya devam edin."

"İster inanın ister inanmayın, o tekneye binmek için tek sebebim siz değildiniz."

İrkilmemek için kendini zor tuttu. Bu itirafı duyarken incinmişti ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Bunun nasıl koktuğunu merak etti.

"Kız kardeşime ve erkek kardeşime geri dönmem ve birçok yanlış düzeltmem gerekiyordu. Tekne, Tanrıların diyarlarına geri dönmek için bir fırsattı. Ve evet, bu aynı zamanda seni ölümden kurtarmanın bir yoluydu." Başını eğdi ve daha uzun görünen dişlerini göstererek alaycı bir gülümseme takındı. "Belki de özür dilememeliyim. Belki de bana teşekkür etmelisin."

Revna uzun bir süre ona baktı, nihayet kendisine verilen tüm cevapları zihninden geçirmeye çalışıyordu ki son sözleri aklına geldi. Ona teşekkür etmeli miydi? Adamın kibirli gözlerine baktı; bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Durgun bir şekilde ayağa kalktı, dudaklarında hınzır bir gülümseme oynasıyordu. Su beline kadar inmiş, üst kısmı tamamen açıkta kalmıştı. Şerefine, Fenrir'in gözleri onunkilerden ayrılmadı. Yine de Fenrir'in burun deliklerinin açıldığını, kokusunu içine çektiğini ve gergin boğazının yutkunduğunu gördü.

"Dizlerimin üzerine çöküp sana teşekkür etmemi ister misin kurt?" Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı, su onun etrafında çalkalanıyordu, ta ki adam gözlerini onun yüzünde tutmak için başını geriye eğmek zorunda kalana kadar. Bu açıdan bakıldığında, adamın muhtemelen göğüslerinin kıvrımlarını gördüğünü biliyordu.

Fenrir yavaşça ayağa kalktı, su göğsünden ve karnından aşağı kayıyordu, ta ki Revna başını geriye eğip ona bakana kadar. Gözleri daha önce kılıcıyla onu yaraladığı yere kaydı ve sadece en silik pembe çizgileri buldu.

"Diz çökmene gerek yok," dedi, dudakları neredeyse kulağını sıyrana kadar eğilerek. "Ben önünde eğilinecek bir Tanrı değilim. Ben kaçılan bir tanrıyım."

Ona bakmak için geri çekildi. Adamın gözlerinde bir meydan okuma parıltısı, çenesinde bir gerginlik vardı. Sanki onu test ediyordu. Ondan korkup korkmadığını görmek için. Adam ona bakarken yanağında bir kas titredi.

Belki de Yıkım Tanrısı'nın kendi canavarları vardı.

"Hiçbir şeyden kaçmıyorum," dedi, sesini ve nefesini eşit tutmaya çalışarak ve ancak yarı yarıya başarılı olarak.

Yüzünde acıklı bir gülümseme belirdi. "Göreceğiz."

Revna gözlerini hafifçe devirdi ve yüzünü yöne çevirmek üzereyken adamın eli bir anda yukarı kalkıp çenesini kavradı. Revna şaşkınlıkla geri çekilmeye çalıştı ama adam hızlıca tuttu - canını acıtacak kadar değil ama hiçbir yere gitmeyeceğini anlamasını sağlayacak kadar.

"Senin ve benim halletmemiz gereken çok şey var, ama sözümü unutma Revna, bunu halledeceğiz." Adam çenesindeki tutuşunu bıraktı ama Revna hâlâ adamın tenindeki sert sıcaklığı hissedebiliyordu. Gözlerinin muhtemelen alev alev yandığını bilerek onun bakışlarını tuttu. "Şimdi neden gidip temiz kıyafetler giymiyorsun ve akşam yemeği için benimle salonda buluşmuyorsun?"

Vücudunda yükselen hisler üzerine düşünmeden ya da daha kötüsü harekete geçmeden döndü ve havuzdan çıktı, arka tarafı tam teşhir oldu. Sırtını süsleyen mürekkebin gözlerini yaktığını hissederek saçlarını kıvrıp açmakla vakit geçirdi. Pantolonunu tekrar giymek için eğildikten sonra, tuniğini yukarı doğru çekerken kamburunu çıkararak döndü ve adamın hâlâ suyun içinde durduğunu gördü. Kurt Tanrı bu kez yumruklarını sıkmış, bakışlarını yana dikmişti.

Revna güçlü, disiplinli ve sabırlıydı ama Tanrılar aşkına, bakışları adamın karnının alt kısmıyla suyun buluştuğu yere kaydıığında kendini tutamadı. Bakışları, su çizgisinin altında gizlenen şeye giden kas diplerine takıldı, sadece bir an için, onları eğitmeden önce. Arzuya benzediğini varsaydığı şeyin kokusunu lekelemesine izin vermeden önce botlarını ve hançerlerinin bulunduğu kemeri aldı.

"Belki başka bir zaman. Yorgunum," diyerek neredeyse unutulmuş olan akşam yemeğinde ona katılma isteğine yanıt verdi.

Sonunda gözlerinin tekrar onun bedenine, yüzüne dönmesine izin verdi. Tekrar yaya oturdu ve kolları doğal kenarından sarkacak şekilde pozisyonunu aldı.

Ona saf bir erkek kibri içeren bir gülümseme verdi. "İyi dinlen, Revna."

dönüp mağara gibi boşluğa doğru ilerlerken başka bir şey söylemedi. Koşuyormuş gibi hissetti.

ON DÖRT

FENRİR

Q UYUYAMADIĞI GECELER, Fenrir kurt formuna geçebilmeyi ve dikkatli ay ışığı altında koşabilmeyi özliyordu. Balçıklı toprakta koşma hissinde kaybolmayı ve ağaçların kokusunu içine çekmeyi dilediği geceler. Revna'yla geçirdiği akşamdan sonra, tam da bunu yapmanın eşiğine gelmişti

Odin'e lanet olsun.

Revna'nın gelişinden beri her an dönüp durduğu yatağında yatarken vücudu sarmal ve huzursuz hissediyordu. Planı onu bulmak ve akşam yemeğinde kendisine katılmasını istemektir. Konuşmak için. İçini dökmek ve umarım yoluna devam etmek. Revna'nın bunu kolaylaştırmayacağını tahmin etmeliydi.

Ama garip bir şekilde, onunla her karşı karşıya gelişinde göğsünü sıcak bir gurur duygusu kaplıyordu. Ve o hazır olana kadar kendini onun keskin kenarlarından kesmeye istekli olduğunu fark etti.

Sırtında. Mürekkep izleri ...

Cildindeki yara izleri onun için yeni değildi ama boynundan omurgasının dibine kadar uzanan mürekkep yeniydi. Ve gözlerini onlardan alamıyordu. Bir köleyken, Revna'nın efendisi onu boynunun arkasına bir işaret yakarak damgalamıştı. Yara izi şimdi zar zor görülebiliyordu; solgun boynunda koyu renk ve iç içe geçmiş koruma, güç Freyja'nın sembolü olan rünlerle kaplıydı. Tanrıça'nın hikâyesi düşünüldüğünde Freyja'yı seçmiş olması şaşırtıcı değildi.

Fenrir, kız tuniğini tekrar giymeden önce ona doyasıya bakmıştı. Boynundan bir ağaca benzeyen kökler dallanıp budaklanıyor, sonra da omurga çizgisi boyunca birbirine örölerek onu güçlendiriyordu.

Günlerce süren kırılma, kanama ve iyileşme süreçlerinden geçtiğini bilerek bakmak hem güzel hem de yürek . Kendi geçmişi, bugünü ve geleceği için örölmüş bir övgü.

Fenrir Revna'da öyle bir güç gördü ki. Her yara izinde, her yumuşak kıvrımda

...

Bir elini yüzünde gezdirdi ve yatağından kalkarak bir

Bir çift bol pantolon ve tunik giydi ama ayaklarını çıplak bıraktı ve saçlarını mümkün olduğunca serbest bırakmak istedi. Koridorda yürürken alçak fener ışığı taşın üzerine gölgeler düşürüyordu. Tyr'ın horultuları kalın kapının dışından yankılanıyordu ama Revna'nınkinden hiç ses gelmiyordu. Ya ölü gibi uyuyordu ya da bir sonraki saldırısı için planlar yaparak pusuya yatmıştı. Kapının hemen dışında kalan Revna'nın kokusunu içine çekti. Son dokuz yılda dönüştüğü kişi hâlâ inatçılıkla örtülüydü ama bazı parçaları ortaya çıkmaya başlamıştı. Kendini her şeyi bilmek isterken buldu - *onu* tanımak istiyordu. Yumruğunu kapısına doğru kaldırdı, kapıyı çalmaya hazırlanıyordu ama daha iyi düşündü ve yürümeye devam etti.

Hel birkaç günlüğüne Helheim'a dönmüş, krallığında ve atanmış muhafızlarında her şeyin yolunda olduğundan emin olmuştu. Kız kardeşinin yaşayanlar ve ölüler arasında nasıl gidip gelebildiği onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti.

Hel'i düşünen Fenrir, şu anki gezintilerinin nereye varacağını biliyordu. Kaleden çıktı ve ormanda ilerledi, ayaklarının altındaki toprağı hissediyor ve yol boyunca bazı ağaçları selamlamak için duruyordu. Dokunuşunun altında titreyerek emir bekliyorlardı.

Büyürken kurt formuna geçmek nefes almak kadar doğaldı. Bazen sırf annesini kızdırmak için aylarını bu formda geçirirdi. Güçlerine tam olarak adım attığında, ağaçları, toprağı ve büyüyen diğer şeyleri manipüle etmesine izin veren bir tür toprak büyüüne sahip olmak çok daha az kolaydı. Bu büyü vahşi ve inatçıydı ve saygı istiyordu. Uzun yıllar onu kontrol etmek için mücadele ettikten sonra, kendini bırakmış ve onun bir parçası olmasına izin vermişti.

Ruhunun bir uzantısı, kurdu gibi. Ortaklaşa çalışılacak bir şey.

Hel kendini ikiye ayırabiliyordu; yarı çürümüş ve korkunç bir draugr formu. Kolayca öldürmek ya da birini Helheim'a yönlendirmek için onu kendinden çıkarabilirdi. Onun gücü karanlıkta yatıyordu.

Yılan formuna bürünmenin yanı sıra, Jormun'un gücü sularda yatıyordu. Gelgitler, dalgalar ve girdaplar onun manipüle edebileceği şeylerdi, ancak Fenrir Jormun'un güçlerinin kapasitesini hiçbir zaman tam olarak ortaya koymadığından şüpheleniyordu.

Uçurumun kenarındaki patikadan aşağı inen Fenrir, Tyr'ın Revna'yı bulduğu -Jor'un onu attığı- fiyorda doğru baktı. Sular durgundu, ay yüzeyinden yansiyordu. Suyun kenarına doğru ilerlerken kıyıdaki kayalar ayaklarına batıyordu.

Fenrir çömeldi ve parmaklarını suya daldırdı. "Jor."

Bir an için hiçbir şey olmadı. Her şey ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Ağaçlar ve su nefeslerini tutmuş bekliyordu. Yavaşça, iri sarı gözler su yüzeyini kırdı ve Fenrir'e dikildi.

"Seninle konuşmak istiyorum." Fenrir birkaç adım geri çekildi ve kollarını büktüğü dizlerinin üzerine koyarak oturdu.

Jormun oflayarak ona hafif bir sis gönderdi.

"*Lütfen* bana katılır mısın kardeşim?" Fenrir alaycı bir tavırla yalvardı ve bu da Jormun'un gözlerinin daha da kısılmasını sağladı.

Kardeşi yüzeyin altında kayboldu ve Fenrir belki de bu gece konuşacak havada olmadığını düşündü. Sonra, yılan kuyruğunun hızlı bir sıçraması ve çırpınışıyla su Fenrir'i tamamen ıslattı. Yüzündeki suyu sildiğinde, Jormun dizlerine kadar çıplak bir halde suyun içinde durmuş, Fenrir'e kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" Jor kollarını kavuşturarak sordu.

Fenrir alay etti. "Ben de seni gördüğüme sevindim." Kardeşi sadece soluk bir kaşını kaldırdı. "Neden gelip benimle oturmuyorsun ve şu şeyi suratımdan ?" Fenrir, her yerinden belli olan sikini işaret etti.

Jormun ağzının bir tarafını kaldırdı. "Kıskandın mı kardeşim?"

Fenrir, Revna ve Jormun'un karşılaşacağı günden korkuyordu. Onların birleşik sözlü saldırıları karşısında hiç şansı olmayacaktı.

"Buraya seninle sidik yarışına girmeye gelmedim."

"Merak ediyorum, insan formundayken de işerken bacağınızı kaldırıyor musunuz?"

11

Fenrir kardeşinin Revna'yı kokladığı düşüncesiyle beklenmedik bir hırlamayı bastırdı. Yanındaki bir taşla uzandı ve onu sıkıca kavradı. "Onu Myddheim'dan buraya kadar takip mi ettin?"

Derin sular dokuz diyarın hepsinden akıyordu ve Jormun yılan formunda her birinden geçebiliyordu. Yine de Helheim'a giremiyor ya da Myddheim'da yüzeye çıkamıyordu. Küçük bir çocukken denemişti ama bazı engeller onu günlerce geri tepip hasta etmişti; yine de anneleri yücelik için acının gerekli olduğunu söyleyerek onu tekrar denemeye teşvik etmişti.

Jormun sessiz kaldı ve muhtemelen sorudan kaçmanın bir yolunu arıyordu. Bu da Fenrir'i daha da kuşkulandırdı. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Jormun konuştu.

"Annemin selamı var."

Fenrir'in tüm vücudu annelerinden bahsedilmesine tepki verdi; kasları gerildi, çenesi sıkıştı, midesi burkuldu. Dev cadı hâlâ Jotunheim'daki ücra bir mağara sisteminde yaşıyordu ama Fenrir onu görme ihtiyacını hiç hissetmemişti. Jormun'un bunu neden hâlâ yaptığı ise korkutucu olduğu kadar endişe vericiydi. Kadının kardeşini tutuşu köpek dişlerinin uzamasına neden olmuştu.

"Tüm *seyahatlerin* boyunca onu neden ziyaret etmediğini bilmek istiyor.

Jotunheim'a."

Fenrir elindeki taşı ezdi ve hüsrânının gücüyle parçaladı. Kardeşiyle bu konuşmayı bir daha yapmayacaktı, özellikle de Hel arabuluculuk yapmak için burada değilken. Birkaç derin nefes aldı ve dişlerinin yavaşça geri çekildiğini hissetti.

"Kapımız sana her zaman açık kardeşim." Fenrir denedi. "Kendi odan olabilir, istediğin gibi girip çıkabilirsin-"

"Benim kendi evim var." Jormun araya girdi.

Ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu; ne o ne de Hel Jormun'a nerede yaşadığını söyletebilmişti. Fenrir kardeşinin diğer formunda çok fazla zaman geçirdiğinden, karanlık bir derin deniz mağarasına çekilip kendini her şeyden soyutladığından endişeleniyordu. Ama daha da kötüsü, Jormun'un denizlerde dolaşmadığı zamanlarda annelerinin yanında kaldığı fikriydi.

"Kıyıya fırlattığın kadın beni bağlarımdan kurtaran Myddheim'lı kadındı," dedi Fenrir, konuşmayı tekrar eldeki soruna yönlendirerek.

Jormun, Hel'in öğrendiğinde tepki gibi gözünü bile kırpmadı.

"Odin onu isteyecektir."

Fenrir'in kavrayışı altında bir kaya daha parçalandı. Dişlerini sıkarak konuştu. "Bunu sana söyleten ne?"

Jormun ayağa kalktı, suya doğru yürüdü ve suya girmeye başladı. "O Myddheim'dan bir kurban. Özenle inşa ettiği varlığını tehdit eden her şeyde yaptığı gibi, kontrol etmek isteyeceği kaderin gevşek bir ipliği." Su kalçalarına ulaştığında Fenrir'e döndü, beyaz saçları karanlık suda bir fener gibiydi. "Belki de asıl soru buraya *nasıl* geldiği değil, *neden geldiğidir*."

Bununla birlikte, Jormun fiyortun içine geri daldı, tamamen kaybolmadan önce suların içinde kıpırdandı ve kıvrandı. Dalgalar kıyıya vurarak Fenrir'in ayaklarına ulaşıyordu ama o olduğu yerde donup kalmıştı. Kardeşinin sözleri aklına yatmıştı ve bir plan hazırlıyordu.

Kader.

Fenrir, Jormun'un suyun altında kaybolduğu noktaya baktı. Tüm kurnaz mizacına rağmen, kardeşinin şeffaflığı rahatsız edici derecede açıktı. Tamamen dürüst davranmadığı açıktı. Eğer Odin Revna'nın burada olduğunu bilseydi, onu çoktan bulurdu. Ve eğer Odin Myddheim'dan bir kurban çağırmış olsaydı, Fenrir bunu bilirdi. Ellerini kavradı ve mürekkepli ön kollarındaki kasların esnemesini sağladı.

Başka biri tekneyi çağırdı. Revna'yı doğruca Fenrir'e gönderdi. Bu düşünce soğuk bir dehşetin derisini karıncalandırmasına neden oldu.

Kardeşini geri çağırıp dürüstlük talep etmek istiyordu ama Jormun'u zorlamanın hiçbir faydası olmamıştı. Fenrir bunun yerine kaleye geri döndü ve doğruca Tyr'ın odasına gitti. Kapıyı usulca çaldıktan birkaç dakika sonra arkadaşı kapıyı açtı, pantolonu gelişigüzel yukarı çekilmişti.

"Her şey yolunda mı?" Tyr uykulu bir şekilde sordu.

"Giyinin ve yolculuğa hazırlanın," dedi Fenrir. "Rahibeleri görmeye gidiyoruz."

ON BEŞ

REVNA

WYATAK ODASININ KAPISI, içeriye küçük bir ışık sızmasına izin verecek kadar açıkken Revna Fenrir'i göremiyordu ama duyabiliyordu

onu. Daha önce kapısının önünde bir şekilde onun olduğunu bildiği adımları duyduğundan beri uyanıktı ve odasında volta atıyordu. Hafif vurma sesini duyduğunda kapıyı kırdı.

Fenrir, Tyr ile alçak sesle *kız kardeşleri* görmeye gitmekten bahsetti. Revna kız kardeşlerin kim olabileceğini araştırdı ama çok fazla olasılık başını döndürdü.

Tyr'ın kapısının kapanma sesi ve Fenrir'in koridorda geri çekilmesi onu harekete geçirdi. Revna kapısını açıp Kurt Tanrı'nın peşinden seslenmeyi ve nereye gittiğini öğrenmeyi düşündü ama entrikacı yanı galip geldi. Kaplıcada geçirdikleri andan beri kanı hâlâ soğumamıştı ve peşinden koşacak, zihnini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Tekne geldiğinde üzerinde olan giysiler temizlenmiş ve kurutulmuş olarak kendisine iade edilmişti ve onları giymek rahatlatıcı bir his veriyordu. Ateş çoktan sönmüş, kül ve korlar soğumuştı. Revna parmaklarını siyah isin içine daldırıp yüzünde gezdirdi, bu seremoni içindeki savaşıyı yüzeye çıkardı.

Olabildiğince hazırlıklı olan Revna kapısındaki çatlağa geri döndü ve bekledi. Dakikalar geçtikçe, bunun akıllıca bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başladı. İyi donanımlı iki Tanrı'nın peşinden

Bilinmeyen engeller ve tuzakların pusuda beklediği yabancı bir yer. Ingrid'e benzeyen bir ses zihninde onu dikkatsizliği için azarlardı ve duraklamasına neden oldu.

Ama tereddüt ederek Myddheim'ın en büyük ve en sert kalkan kızları grubunun komutanı olmamıştı. Tyr'ın kapısının açılıp kapandığını duyduğunda, onun geri çekilen adımlarını takip etmeden önce birkaç kalp atışı bekledi.

Koridorlar, hareketli gölgeler yaratan, az yanan meşalelerle aydınlatılmıştı. Revna karanlıktan ayrılmıyor, elinden geldiğince sesleri takip ediyordu. Hafif bir esinti taş koridorlardan süzülerek meşalelerin tıslamasına neden oluyordu. Duyulmamayı umarak Tyr'ı takip ederken adımlarını hafif tuttu. Tyr yavaşladı ve Revna'nın sağındaki koridordan ikinci bir çift ayak sesi duyuldu. Saklanacak bir yer ararken kulaklarına kan hücum etti. Solunda yeterince büyük görünen açık bir pencere vardı. Sürünerek çıkıntıya çıktı ve aşağıya baktı... ve aşağıya.

Sikeyim.

Pencerenin her iki yanında, üzerinde durabileceği kadar geniş, küçük bir çıkıntı vardı. Umarım. Başka seçeneği olmayan Revna pencere pervazına tırmandı ve dar taşın üzerine çıktı. Parmakları engebeli kayayı acıyla kavradı, tırnakları çukurları kazıyordu. Aşağıda ne olduğunu göremiyordu, bu yüzden nefesini sabit ve derin tuttu, kavraması amansızdı.

Ayak sesleri kesildi. Alçak sesler konuşmaya başladı.

"Revna'ya gideceğimizi söyleyelim mi?" Tyr sordu ve o da Tanrı'nın o kadar da kötü olmadığına karar verdi.

"Austri'ye haber verdim, sabah ona söyleyecek," diye gürledi Fenrir'in sesi. "Onu da yanımızda götürürdüm, hatta götürmeliyiz. Kız kardeşlerin ne diyeceğini görmek için.."

"Ama?" Tyr itti.

"Daha önce Jor'la görüştüm." Fenrir içini çekti ve kız onun çenesinin nasıl kasıldığını görebiliyordu. "Odin hakkında kafama girdi ve ..."

Konuşmanın geri kalanı rüzgârla ve onların geri çekilen adımlarıyla birlikte uzaklaştı. Kendini dikkatlice açık pervazın güvenliğine geri taşıırken kolları . Salonun bir anda

temiz olduğunu anlayınca kendini yere bıraktı ve bir dizi merdiveni aceleyle inmeden önce nefesini dengeledi.

Revna onları bir tünele gelene kadar koridorlarda ve merdivenlerde takip etti ve rüzgârın esintisi güçlendi. Tavanda sarmaşıklar geziniyor ve yosunlar alanı aydınlatarak gölgeleri ve saklanma yerlerini yiyip bitiriyordu. Kendini duvara yasladı ve takibine devam etti. Serin bir esinti teninin üzerinden geçerek, tünel sona erip ormana çıkarken, arkasında çarpma izleri bıraktı. Ay kısmen dolgun olsa da parlıyordu ve Fenrir ile Tyr'ın çalılıkların arasında kaybolduğunu görebiliyordu.

Taş koridorlarda sürünmek neyse de, tek bir yanlış adımda bir dalı kırıp onları varlığından haberdar edebileceği bilinmeyen ormanları çiğnemek riskliydi. Ama ömrünün sonuna kadar birilerinin ona geride bıraktığı ailesine yardım edecek cevapları vermesini umarak kalede boş boş oturamazdı.

Revna kötü aydınlatılmış gecede bile Fenrir'i Tyr'dan ayırt edebiliyordu. Fenrir sessizce ve dikkatle hareket ederken, Tyr dikkat ve kısıtlama olmadan hareket ediyor, kolayca takip edilebilecek kadar gürültü çıkarıyordu.

Fenrir'in sırtındaki bir şey, onun kendisinden uzaklaştığını görmek, yıllar önce gidişinin açtığı yarayı daha da kötüleştirdi. O anının -o *adamın*- üzerinde *hâlâ* böyle bir etkisi olmasından nefret ediyordu. Hâlâ en istenmeyen şekillerde sinsice yaklaşıyor, bedenini zihniyle işbirliği yapmaya isteksiz bırakıyordu.

Bir daha geride kalmayacaktı.

Ay ona adımlarına dikkat etmesine yetecek kadar ışık veriyordu ama bu ekstra dikkat onu yavaşlatıyordu ve onları kaybetmekten korkuyordu. Çalılıkların kalın örtüsü altında kalmaya çalışırken giysileri dallara takılıyor ve derisini kesiyordu. Güçlü bir esinti Fenrir'in durmasına neden oldu ve Revna büyük bir ağacın arkasına saklandı.

"Ne oldu?" Tyr sordu.

Hafif bir ayak sesi duydu ama bakmaya cesaret edemedi.

"Kokuyu aldım..." Fenrir sözünü kesti. "Önemli bir şey değil. Hadi gidelim."

Siktiğimin Kurt Tanrısı. Onun kokusunu alabiliyordu.

Revna yönlendirildi onu yol Yani o oldu Hayır daha uzun yukarı Rüzgar.

Umarım.

İleride, yosunların aksine ve aydan daha canlı olan soluk mavi bir parıltı görebiliyordu. Taştan bir patika, bir uçurumun dik yamacına kadar uzanıyordu. Söz konusu uçurumun içine oyulmuş ...

Tanrılar adına.

Hafifçe parlayan kemerli bir kapının etrafı, hiçbirinin bilmediği çeşitli rünlerle çevriliydi. Bunlar onun dünyasına ait değildi.

Bir kayanın arkasına çömelip Fenrir ve Tyr'ın kemere yaklaşmasını izledi. Fenrir elini uzatarak art arda dokuz rüne dokundu. Revna taşın hafifçe kaymasını ve parıldamasını hayretle izledi; Fenrir'in dokunduğu dokuz rün diğerlerinden daha parlaktı. Sonra taşın içinden geçtiler.

Revna çömeldiği yerden hızla kalktı; ağzı hafifçe aralıktı. Zihni az önce ne olduğunu tam olarak kavrayamadan ayakları onu taş patikadan yukarı taşımaya başladı. Burası bir tür geçitti, kendisinin buraya geldiğinden farklı değildi.

Belki geri dönebilir...

Bu düşünce midesini tatlıdan ekşiye çevirdi. Myddheim'daki hayatına geri dönme düşüncesi vücudunda bir sıcaklık dalgası yaratmıştı ama Fenrir geri dönüş olmadığını söylemişti ve o da onun sözüne güvenmişti. Nedenini bilmiyordu -bilmemek için her türlü sebebi vardı -Ama o yaptı.

Myddheim'a geri dönmek istemesinin pek çok nedeni, yanına dönmek istediği pek çok insan vardı. Ama kader onu hayatı boyunca bu yola sürüklemişti. Kendini özgür bırakmış, Fenrir'i bulmuş, bağlarını çözmüş, onu kaybetmiş ve tekrar bulmuştu. Çok fazla soru vardı ve cevap beklemekten yorulmuştu. Tanrıların, kaderin, onu kontrol eden güç her neyse onun kendisiyle oynamasını beklemekten ve nedenini bilmemekten yorulmuştu.

Uzandı, Fenrir'in yaptığı gibi dokuz tılsıma dokundu ve taşın içinde yürürken nefesini tuttu.

Soğuk.

Tüm kaslarının kemiklerine yapışmasına neden olan bir soğuk.

Arazi kayalıktı ama hafif don ve kar tabakasının arasından yeşil parçalar görünüyordu. Vanaheim'da gözlemediğinden daha sertti.

Revna nerede olduğunu, Myddheim dışındaki diğer sekiz diyar hakkında ne hatırladığını anlamak için zihnini taradı. Asgard'da olamazdı, çünkü görünürde altın parıltılar ve büyük saraylar yoktu. Burası Myddheim değildi, çünkü her şey daha büyük ve daha sertti. Hiçbir şey yanmıyordu, bu yüzden ateş varlıklarının ülkesi Muspelheim pek olası görünmüyordu. Helheim ve karanlık yeraltı dünyası hakkındaki hikâyeler şu anda gördükleriyle uyuşmuyordu.

Tabii...

Revna'nın kanı, kayıp ruhların yaşadığı buz, sis ve buğu diyarı Niflheim'da olabileceği ihtimaliyle dondu. Belki de ölümlü formu geçitten geçmeyi kaldıramadı ve şimdi sonsuza dek dolaşacaktı.

Ama etrafına baktığında hiç buz ya da sis görmedi. Aslında manzara canlı ve hayat dolu görünüyordu. Buz bile güneşin yükselen sıcaklığında parlıyordu.

Diğer tek seçenekler cücelerin evi Nidavellir, hafif elflerin evi Alfheim ya da devlerin evi Jotunheim'dı. Revna nefesini tutarak Fenrir ve Tyr'ın işaretlerini dinledi.

Kuşlar sabah güneşine merhaba diyerek onun dinleme yeteneğini bozuyordu. Yere baktı ve kapının bulunduğu taş duvardan uzaklaşan iki çift ayak izi buldu. Revna geldiği yerden geriye bakmak için döndü ve tereddüt etti. Dürtüsellliği ve cevap arama hevesi içinde nasıl geri döneceğini hiç düşünmemişti.

Ingrid'in sesi yine kendini beğenmiş bir ifadeyle zihninde yankılandı: "*Sana söylemiştim.*"

Revna bu düşüncüyü elinin tersiyle itti. Artık bunu görmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Baltasını sırtındaki kayıştan çıkardı ve hafif bir koşuya başlayarak ormandan çıkan izleri takip ederek bir açıklığa ulaştı. Tam karşılarında iki Tanrı vardı. Bu iki tanrıyı almak yerine

Açıklığın tam karşısındaki patikada, ağaçlık kenarları tuttu ama hızla ilerledi. Nereye gittiklerini merak ederek bir süre bu tempoyu sürdürdü.

Hiçbir canlıya, hiçbir köye rastlamadılar. Sadece dev kayalar, ağaçlar ve kar parçaları vardı. Uzakta karla kaplı siyah dağları görebiliyordu ve oraya kadar yürüyerek gitmeyeceklerini umuyordu.

BOOM.

Revna ayaklarının altındaki zeminin sarsıldığını hissedince dondu ve bir ağacın arkasına çömeldi.

İleride Fenrir ve Tyr'ın da durduğu yere baktı ama teslim olmak için ellerini kaldırdıklarında umursamaz görünüyorlardı.

"Bu kadar çabuk mu döndün, it?" diye sordu yüksek ve derin bir ses, göremediği bir yerden.

Fenrir, "Sadece , Jalmir," diye karşılık verdi.

Fenrir'in ona taktığı isimle Jalmir, "Aesir burada hoş karşılanmaz," diye cevap verdi. "Başkalarının diyarımıza davetsizce gizlice girmesini de hoş karşılamayız."

Revna'nın hemen arkasından bir başka gürültülü patlama sesi gelmeden önce ağaç dalları çatırdadı ve kırıldı. Döndüğünde bir kaya parçasının yere düştüğünü ve her yöne koyu renkli toprak parçaları savurduğunu gördü.

Tanrıların peşinden hangi diyara gittiğinin farkına varınca nefesi kesildi.

Jotunheim-devlerin ülkesi.

"Jalmir, benim Aesir'lerden biri olmadığımı biliyorsun. Ve Tyr'ın uzun zaman önce gittiğini de biliyorsun. Sana zarar vermek istemiyoruz, yemin ederim."

"Yalanlar," diye tükürdü Jalmir, sesi daha yakın ve daha yüksek çıkıyordu. "Kurnaz baban gibi yalan söylüyorsun."

Yer tekrar sarsıldı ve Revna'nın kafası biraz karıştı. Ağacın arkasından çıktı ve bir kayanın arkasına saklandı.

"Kardeşimi benden aldın!" Jalmir daha da öfkelenerek bağırdı. "Gizlice diyarımıza giriyorsun ve bizi uyuduğumuz yerde vuruyorsun!"

"Ne-" Fenrir söze başladı ama bir başka çarpma sesiyle kesildi. "Yeter!"

Fenrir'in kendisine fırlatılan bir kayanın üzerine tırmandığını görmek için tam zamanında dev kayanın arkasından dışarı baktı. Ama vücudu ileriye dönük olmak yerine Revna'ya doğru eğilmişti.

Kahretsin.

"Jalmir, neden bahsettiğini bilmiyorum ama beni ezmeye çalışmadığın bir zamanda bunu konuşmaktan mutluluk duyarım. Kardeşine ne oldu? Spjut'a ne oldu?"

"Artık yalanlarınızı duymak istemiyorum! Onu senin öldürdüğünü biliyoruz! Asgard'ın fısıltılarını biliyoruz." Ağaç dalları tepesinde kırılıp inledi ve Revna yüzünü parçalardan korumak için eğildi. "Ödemeyi kanla alacağım. Ve onu nereden alacağımı biliyorum."

Revna'nın yakınlarından dalların çatırdaması ve ayak sesleri geliyordu. Baltasını iki eliyle kavradı ve tam savaşımaya hazırlanıyordu ki bir dev -gerçek bir dev- ağaçların arasından fırlayıp ona doğru koşmaya başladı. Vanaheim'da yaşayan Jotunnlar iriydi, evet, ama çoğu Fenrir'den uzun değildi. Ancak Revnanın savaşımaya hazırlandığı şey, dev isminin anlamını ortaya koyuyordu.

Jalmir ondan bir beden daha uzundu, kas doluydu ve mavimsi gri bir deriyle kaplıydı. Ona doğru hamle yaparken hırladı ve içgüdüsel olarak baltasını savurarak Jalmir'in kendisine uzanan eline vurdu. Jotunn acı dolu bir ses çıkararak biraz geri çekildi ve ona baltasını havaya kaldırıp fırlatma şansı verdi; balta adamın omzuyla göğsünün birleştiği yere saplandı ve saplandığı yerden kurtuldu.

İkiz hançerlerini geri çekip tekrar saldırmaya hazırlanırken, bir ok yan tarafını deldi.

"HAYIR!"

Uzaklardan gelen bir kükreme duydu ve yeryüzünün titrediğini hissetti. Dünyanın kenarları bulanıklaştı ve kanı çatlayan bir buzla soğuktan kavruldu.

Göremiyordu, zar zor duyabiliyordu, ayaklarını vücudunun altında hissedemiyordu. Yere yığılırken tek bir isim sayıkladı.

"Fenrir..."

ON ALTI

FENRIR

S Bir kurdu takip edebileceğini mi düşündü?

Koridorda Tyr'la karşılaştığı anda onun kokusu burnunu istila etmişti. Fenrir onun kendilerini takip ettiğini biliyordu ve ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu görmek istemişti. Onun kokusunu kalenin dışında tekrar yakalamıştı ama yine de, eğer isterse onu takip etme özgürlüğüne sahip olmasına izin vermeyi seçmişti. Kızın geçitten geçebileceğini hiç düşünmemişti ama bunu bilmeliydi.

Zeki, ısrarcı ve çıldırtıcıydı.

Ve şimdi...

"HAYIR!" diye kükredi, yer sarsıldı, dişleri uzadı. "Fenrir..." diye seslendi hafifçe.

Odin'in onu bağlamasından bu yana geçen sürede Fenrir'in kendini kaybettiği ve kurt formuna bürünmekten kendini zor alıkoyduğu anlar olmuştu. Ama hiçbirinin bununla kıyaslanamazdı. Hiçbir şey Revna'nın bir okla vurulup yere yığıldığını görmekle kıyaslanamazdı.

Bırakın beni, diye bağırdı kurt, kanında kabaran öfkeyle boğazını tırmalayarak.

Fenrir toprağa seslendi, ağaçlara seslendi; kökler ve dallar onun emirlerini yerine getirmeye hevesliydi. Revna'ya doğru koştu ve onunla bir sonraki ok arasına kök ve çalılardan bir bariyer ördü. Dalgın bir şekilde Tyr'ın kılıcını çekip Jalmir'e doğru koştuğunu gördü

ve bilinmeyen okçu. Ama onlara zamanında ulaşamayacaktı. Fenrir'in onlarla işi bitmeden önce olmazdı.

Hel yakında yeni bir sakini kabul edecek.

Topraktan fışkıran kökler devi sıkıca sardı, ta ki Fenrir ciğerlerindeki havanın çekildiğini duyana dek. Jotunn'u orada tuttu, Revna'nın çöktüğü yere ulaşırken onu o sınırdaki tuttu.

Fenrir onu nazikçe kollarının arasına aldı ve okun böğrünü deldiği yere baktı. Temiz bir atıştı, ok ucu sırtını delip geçmişti ama kanının kokusu farklıydı. Bilinci yerinde değildi, cildi solgun ve nemliydi. Olabildiğince dikkatli bir şekilde, oku çıkarmaya hazırlanmak için gömleğini yırttı.

Kadının derisini açığa çıkarırken yüzünden kan süzüldü. Kan vardı ama kristalleşiyordu. Sanki vücudunu içten donduruyordu. Koyu mavi damarlar yaradan dallanarak derisini buza dönüştürüyordu.

"Tyr!" Fenrir bağırdı. Kendi sesindeki paniği duyabiliyordu.

Birkaç dakika sonra arkadaşı, Revna kucağındayken oturduğu yerin yanına diz çöktü ve tısladı. "Fen..."

"Biliyorum." Sakinleştirici nefesler almaya çalıştı ama vücudu öfke ve korkudan titriyordu. Çok fazla korku.

Revna zehirli bir okla vurulmuştu; Jotunheim topraklarında doğmuş bir zehir. İçine batırılmış bir kılıç parçası bile en güçlü Tanrı'yı bile hasta edebilirdi. Ve bu ok Revna'nın içine saplanmıştı. Onun içinden.

"Oku çıkarmamız gerekiyor. Eğer ucunu kırıp içinden geçirebilersen ben onu tutarım," dedi Fenrir. Onu bırakmak istemiyordu.

"Bunun-" olup olmadığını bilmiyorum.

"Okun tamamı zehirle kaplı. Eğer içinde bırakırsak, sadece daha hızlı yayılır."

Tyr başını salladı. "Zehir dışarı çıktığında, onu zehri yavaşlatacak kadar iyileştirebilirim ama zehir hala içindeyken yarayı tamamen iyileştirmekten korkuyorum. Orada yaşayacak ve yozlaşmaya devam edecek. Panzehire ihtiyacımız var."

Boğuk bir öksürük her ikisinin de başını kaynağa doğru çevirmesine neden oldu. Jalmir hâlâ köklere sarılmış, nefes almak için çırpınıyordu. "Diğeri mi?"

"Kayboldu." Tyr kıpırdandı, okun uzun ucunu çekmeye hazırlanıyordu. Fenrir, Revna'nın tenine en yakın ucunu kavradı ve Tyr'a başıyla onay verdi. Tyr okun ucunu kopardığında Revna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi.

"Yanımdayım Revna," diye onu rahatlattı ve uyanık olduğu için rünlere teşekkür etti. "Tyr'ın onu şimdi çıkarması gerekiyor. Canın yanacak ama sen çok güçlü ve inatçısın. İnatçı ol, *máni'm*."

Bu isim dilinden kolayca döküldü, vücudunun uzun zamandır görmezden gelinen bir oyuğundan çekilip çıkarıldı.

Fenrir onun kafasının karıştığını anlayabiliyordu. Sanki bu duygudan kurtulabileceymiş gibi başını küçük küçük sallamaya devam etti. Her zamanki gibi inatçı bir şekilde doğrulup yarasına bakmaya çalıştı.

Yavaşça kızın yüzünü tuttu ve kendi yüzüne doğru eğdi. "Hayır, bana bak.

Gözlerini benden ayırma."

Onunla mücadele etmedi. Bunun yerine gözlerini keskinleştirdi ve onunkilere odakladı. Fenrir onun yoğunluğuna karşılık verdi ve Tyr çekmeye başladığında ve Revna'nın gözleri yaşlarla dolduğunda tereddüt etmedi. Hissettiği acının onu bırakması için yalvardığını biliyordu, kaybolması için yalvarıyordu, böylece şimdiki zamandan uzaklaşabilecekti ama Revna dayanıyordu.

Fenrir elini hareket ettirerek parmaklarını Revna'nın ensesinde gezdirdi ve başparmağıyla çenesini okşadı. Revna'nın ellerinden biri havaya kalkıp ön kolunu kavradığında kanın şıpırtısını duydu. Gözyaşları şimdi düzenli bir akışla dökülüyor, yüzündeki siyah isin içinde izler oluşturunuyordu. Nefesi kısa, kısıtlı soluklarla geliyordu.

"O kadar güçlü ki," diye fısıldadı ona.

"Sıkı tutun, vahşi şey," diye uyardı Tyr. "Bu son küçük parça canını yakacak. Zehir seni içten içe donduruyor ve oka sıkı sıkıya bağlıyor."

Revna başını hafifçe salladı, gözleri Fenrir'in gözlerinden hiç ayrılmıyordu. "Yap ."

Tyr elinden geldiğince nazikçe çekti. Tırnakları ön koluna batarken Fenrir boynunu sıkıca kavradı.

Artık kendini tutamadığında, acı içinde çığlık attı.

Ve Fenrir o anda, onu bir daha bu kadar acı çekerken görmektense, onun için atılan her oku almayı tercih edeceğini biliyordu.

"Çıktı," diye onayladı Tyr.

Fenrir yere baktı ve yaranın kenarlarının koyu mavi olduğunu gördü, Tyr parçalanmış pelerinin bir parçasıyla yarayı kapatmadan önce. Ok çıktığında kan yaradan zahmetsizce aktı, kırmızı siyaha yakın bir koyuluğa büründü.

Revna'nın gözleri düşmeye başladı, nefesi yavaşlıyordu.

"Sakin buna cüret etme," diye uyardı onu, sesini kalınlaştırarak. Kız başını sallayarak itiraz eder gibi bir ses çıkardı. Fenrir onun gözlerindeki mücadeleyi, kalmak için nasıl çırpındığını görebiliyordu. Kız acı veren zehirle savaşırken Fenrir'in kolunu kavrayışı bir gevşeyip bir sıkılaşıyordu.

Kan akışı durduktan sonra Tyr elini yavaşça yaranın üzerine koydu. Güçleri parlak bir ışıkla parlarken Revna irkildi. Yarayı neredeyse kapattı ama damarlar hâlâ koyu mavi ve sürünüyordu. Tyr haklıydı, panzehire ihtiyaçları vardı. İhtiyaçları vardı...

Dokuz diyarın da canı cehenneme.

Fenrir'in annesine ihtiyaçları vardı.

Cadı buradan neredeyse bir günlük mesafede, uzak bir mağara sisteminde yaşıyordu. Ama bu Revna için nazik ya da kolay bir yolculuk olmayacaktı.

"Tyr, gidip annemi bulmanı ve onu bize gelmesi için ikna etmeni istiyorum." Fenrir, onu kurtarmak için her şeye deeceğini bildiğini söyledi.

Tyr olduğu kişi olarak Fenrir'e soru bile sormadı. "Bana nereye gideceğimi ve ne söyleyeceğimi söyle, ona ulaşip geri getirene kadar durmayacağım."

Yolculuk zorlu olacaktı ve Fenrir annesinin istenmeyen ziyaretçileri engellemek için hâlâ ne tür büyüler kullandığını bilmiyordu. Daha önce işe yaradıklarından da değil. Tyr'ı dikkatli olması konusunda uyararak dikkatli talimatlar verdi. Onu gelmeye ikna etmek işin en zor kısmı olacaktı.

Fenrir, Tyr'a Fenrir'in ona ihtiyacı olduğunu kanıtlamak için verebileceği bir şey aradı. Gözleri çıkarılan oka takıldı. Oku yakalayabilmek için Revna'yı yavaşça kaydırды ve sonra kendi ön kolunu kesti.

"Lanet olası rünler, Fen!" Tyr onu azarladı.

Fenrir kırık oku Tyr'a uzattı, artık ucunda kendi kanı ve damarlarında zehir vardı. K     bir kesikti ve zehrin vücudunda k   salması saatler alacaktı. "Kanımı ve içimdeki zehri hissedebilecek." Annesinin t   hatalarına rağmen, canavar çocuklarını h    seviyordu ve onları korumak için her şeyi yapardı

-Sadece kendisinden ya da babalarından değil.

"Onu ateşi olan bir mağaraya götürmeme yardım et, sonra da elini çabuk tut." Fenrir ayağa kalktı ve zar zor kendine gelen Revna'yı kollarının arasına aldı. Yerini de i tirdi inde Revna tısladı ve Fenrir onun g   kapaklarının  ırpını ını izledi.  ıkardı ı her ses, yaptığı her hareket Fenrir'in kalbindeki yumru u hem panik hem de rahatlama içinde burkuyordu.

Bölgeyi taradı. Valkyrilerden, Hel'den ya da Freyja'nın domuzundan iz yoktu.

-   leri ya da ölmekte olanları sahiplenecek kimse yoktu. H    zamanları vardı.

"Peki ya o?" Tyr artık baygın olan Jalmir'i işaret etti. Fenrir hırladı.

"O kalıyor."

Fenrir'in yüzündeki ifade Tyr'ın ihtiya ı olan her şeyi anlatmış olmalıydı, çünkü dönüp yakındaki k     mağara kümesine doğru ilerledi.

Revna Fenrir'in kollarında titremeye başladı.

", Revna. Seni ısıtaca ım," diye s   verdi ona.

Tyr ma araların boş olduğunu teyit ettikten sonra Fenrir dış etkenlere en kapalı olana girdi ve Revna'yı elinden geldiğince nazikçe ta  duvara yaslayarak yere bıraktı. Pelerinini çabucak çıkarıp ta  zemine serdi. Tyr da kendi pelerinini silkti ve Fenrir'e fırlattı.

"Gidip odun toplayaca ım ve ateş ," dedi Tyr.

Fenrir, Revna'nın   n nde çömelip ellerini nazikçe dizlerinin üzerine koyarken dalgınca başını salladı. Dudaklarının rengi maviye d nm  t  ve kalbi boynundaki derinin içinden deli gibi atıyordu.

"Seni sıcak tutmamız gerek. Kanınızdaki zehir" -*kanlarımız*, demedi- "damarlarınızı buzla dolduracak. Mümkün olduğunca çözülmesini sa lamalıyız."

Gri güçleri hızla kırpı ıyordu ama onun s  zlerini onaylarcasına hafifçe başını salladı.

"Önce kendi kıyafetlerimi, sonra da seninkileri çıkaracağım ve yardım gelene kadar seni sıcak tutacağım. Sorun olur mu?"

Lütfen olmadığını söyle.

Tekrar başını salladı, bu sefer daha hevesli bir şekilde. Adamın ağzının kenarı küçük bir gülümsemeye dönüştü. Onun bu hevesinin çıplak bedenlerinin birbirine dolanacağından değil, ısınacağından kaynaklandığını biliyordu ama yine de bu küçük arzu anının tadını çıkarmasına izin verdi. Bu şekilde bile.

Botlarını tekmeledi, tuniğini üstünden çekti, pantolonunun bağcıklarını çözdü ve sonra Revna'ya döndü. Olabildiğince nazikçe onu soydu. Çizmeler, silah kayışları, hançerler. Pantolonunu biraz çekiştirmek zorunda kaldı, bu da onun kısık bir inilti çıkarmasına neden oldu. Vücudunun her hafif hareketinde ona tekrar tekrar özürler fısıldadı.

Sadece tuniği kaldığında durakladı. Kollarını başının üzerine uzatmasını istemiyordu, bu yüzden bıçaklarından birini kaptı.

Gözleri zar zor açılıyordu ve başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. "Tuniğini keseceğim ve sonra seni ateşin yanında güzel bir kürk pelerinin altına sokacağız."

Küçük bir baş sallama daha.

Önce kollar çıkarıldı, omuz dikişlerindeki iplik kolayca yırtıldı. Alt kısmı gerdi, bıçağı tam önden geçirdi ve göğüslerini örten, önden bağcıklı deri bir bant ortaya çıktı.

"Siktiğimin rünleri, kadın." Bıçağı deri bağcıkların arasından geçirdi ve kayışları kopardı. "Bir dahaki sefere seni ısıtmamı bu kadar zorlaştırma."

"Bir dahaki sefer olmayacak," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı.

Fenrir kıkırdadı ve elini kaldırarak önce alına, sonra da boğazının dibindeki deriye dokundu. Başındaki deri sıcaktan yanıyordu ama vücudunun geri kalanı buz gibi soğuktu. Zehir ve kanın altında hâlâ onun kokusunu alabiliyordu ama bu koku hafiflemişti.

"Bundan sonraki kısım rahatsız edici olacak," diye uyardı onu pelerinin yanına götürmek için kaldırırken. Nefesini içine çekti ve adamın omzunu kavradı. Tyr dev bir odun yığınıyla döndüğünde onu yavaşça yere bırakıyordu. Fenrir Revna'yı yavaşça yere bıraktı.

ve onunla birlikte ikinci pelerinin altına girerek vücudunu onunkine bastırdı.

Fenrir kollarını ona sarıp yüzünü göğsüne gömdüğünde içini çekti. Fenrir'in vücudu bir an için kaskatı kesildi, vücudunun sıcak ve soğuk kısımlarının çelişkili doğasının üstesinden geldi, ama daha çok bunu hiç umursamadığının üstesinden geldi.

Tyr odunları üst üste yığdı ve alevi yükseltmek için çakmaktaşı ve biraz fırça kullandı. Ateşi soğuk gece boyunca yanar halde tutmak için Fenrir'in başının hemen üzerine, kolayca tutabileceği büyük bir odun yığını yerleştirdi.

Tyr mağarayı hazırlamayı bitirip ellerindeki az sayıdaki erzağı bıraktığında Fenrir'in titreyen Revna'yı tuttuğu yere baktı.

"Ben anneni geri getirirken sakın ölme. Hel beni öldürür ve sonra Helheim'da onun tarafından yönetilen iki aptal oluruz," diye şaka yaptı Tyr ama Fenrir altta yatan endişeyi duyabiliyordu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim." Revna daha büyük bir titreme ve yumuşak bir inilti gösterdi. "*Gît*."

Tyr başını salladı ve başka bir şey söylemeden mağaradan çıktı.

Mağara hareketsizleşti. Ateşin çıtırtısını ve Revna'nın dişlerinin takırtısını duyabiliyordu; bu ses onu korkuyla dolduruyordu. Zehir onu saatlerce, hatta belki de tam bir gün boyunca etkilemeyecekti ama Revna'ya bakmak için bilincini koruyamayacağından endişeleniyordu. Onu mümkün olduğunca uzun süre uyanık tutması gerekiyordu.

"Revna?"

"H-hmm?"

Elini kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi ve boynunun dibindeki kabarık derinin kenarlarını hissetti. "Bana Myddheim'da geçirdiğin zamanı anlatır mısın? Kurduğun savaşçı grubundan bahseder misin?"

Bir an için onun uykuya daldığını düşündü. Yüzüne bakabilmek için biraz geri çekildi ve birkaç damla gözyaşının gözlerinin kenarından kaçıp burnunun kenarından yuvarlanarak adamın pazusunda birikmesini izledi.

"Bundan nefret ediyorum," diye

fısıldadı. "Neyden nefret

ediyorsun?"

"Zayıf hissetmek. Savunmasız."

Elini kızın sırtından çekti ve parmağıyla yüzündeki nemi sildi. "Beni mağarada bulduğunda ne halde hatırlıyor musun?"

"Bu aynı şey değil." Büyük bir titreme vücudunu sararken gözleri sıkıca kapandı.

"Belki de değil. Ama yardımı kabul etmek bir zayıflık işareti değildir, Revna."

Cevap vermedi ama gözlerini tekrar açtı ve adamın boğazının dibindeki çukura baktı. Şu anda onunla tartışmanın hiçbir yararı olmayacaktı. Onun bu kadar güçlü olduğunu görmesini sağlayamayacağını biliyordu, bu onu hayrete düşürdüğü kadar dehşete de düşürüyordu.

"Bana savaşçı grubunuzdan bahsedin," diye tekrar sordu.

"Sadece ben değil. Ingrid de." Küçük bir kahkaha attı. "Muhtemelen işe alabilmemizin tek nedeni oydu."

Fenrir onun bahsettiği Ingrid'in yıllar önce Revna'nın yerine geçerken kullandığı uyku toniği için yaklaştığı Ingrid olup olmadığından emin değildi ama öğreneceğinden emindi. Öğreneceğini umuyordu.

"Bana daha fazlasını anlat. Bana Ingrid'den bahset."

Bana her şeyi anlat.

Biraz yapmacık ve bazen de tutarsızdı ama ona anlatıyordu. Ona köydeki aynı kız olan Ingrid'nasıl arkadaş olduklarını anlattı, ilk başta isteksizce de olsa. Reis ve köyün diğer savaşçılarıyla nasıl ciddi bir eğitime başladıklarını. Karanlıkta bir akıncı grubu gelip kadınları ve çocukları yataklarından çalmaya çalıştığında, onları kölelikten kurtarmak istediğini anladığını anlattı. Revna, Ingrid ve jarl ile birlikte onları öldürmüş. Ve bu sadece başlangıçtı.

Fenrir, Bakireler'den bahsederken sözlerindeki gücü duyabiliyordu. Onları ne kadar özlediğini ancak hayal edebiliyordu. Eğer onu geri gönderebilseydi, gönderirdi. Ama Myddheim'ın etrafındaki bazı güçler bunu imkânsız kılıyordu.

Bilmesi gerekirdi. Denemişti.

Kızın sessizleştiğini fark edince elini sırtında gezdirdi ve boynunun iki yanındaki kasları nazikçe sıktı. Kadın bir

Yumuşak bir iç çekti ve boynunun kıvrımlarına daha da sokuldu.

"Biliyor musun," diye başladı, "geldiğinden beri ilk kez benimle kavga etmiyorsun."

"Bana zaman ver," diye mırıldandı.

Fenrir onun başının tepesine doğru gülümsedi ve her ikisini de sevdiğine karar verdi. Dövüşmeyi ve... bu her neyse onu. Ama dokuz yıldır aklını kurcalayan soruyu sormaya hazırlanırken ciddileşti.

"Benden nefret mi ediyorsun Revna?" diye fısıldadı.

Sözler mağaranın her köşesinde yankılanıyor gibiydi, tıpkı kız geldiğinden beri zihninde olduğu gibi. Bir tür duygu, kokusunun alevlenmesine neden oldu ama zehrin gücü altında söndü.

"Senden nefret etmiyorum, Fenrir," diye karşılık verdi ve göğsünde bir sıcaklık yükseldi.

Şimdilik bu kadarının yeterli olmasına izin verdi.

Ara sıra uyukluyor ve Fenrir onun nefeslerini sayıyor, sonra onu tekrar uyandırıp konuşması için ikna ediyordu. Boğazına bir şey kaçtığına, içebilmesi için başını tutardı. Ateş çok az yandığında, daha fazla odun parçası atmak için bir kolunu uzatırdı. Yarasını sık sık kontrol ediyordu, deri her geçen saat daha da sertleşiyor ve maviye dönüyordu. Koyu mavi damarlar zehirli bir şimşek gibi yayılıyordu. Öğleden sonra gökyüzü mürekkep gibi geceye karışıyor ve her saat bir öncekinden daha uzun geliyordu.

Ertesi sabah güneş doğduğunda, kanındaki zehrin ilk etkilerini hissetmeye başladı. Yarası maviye dönüyordu ve sanki düzinelerce buz parçası derisine batıyormuş gibi hissediyordu. Revna'nın çektiği acıyı hayal bile edemiyordu.

"Kardeşim."

Fenrir yanlışlıkla uykuya daldığı için sarsıldı. Hel'in karşısında durduğunu fark etmeden önce hızla bıçağına uzandı.

Kafası çabucak berraklaştı. Hel buradaydı.

Bu da demek oluyor ki..

"Hayır." Revna'yı göğsüne doğru çekerek kız kardeşini uyardı.

Revna ona hüznle baktı, dudaklarında acıyan bir gülümseme vardı. "Onun için burada değilim."

ON YEDI

REVNA

TDÜNYA, derisinin altındaki yanığın her keskin darbesiyle BİR GELİP BİR GİDİYORDU. Revna o kadar üşümüştü ki, hisleri o kadar bastırmıştı ki

Sanki ateş ve buz onun acısı için yarışıyormuş gibi hissetti.

Zaman durmuş, sonra da sonsuza dek uzamış gibiydi. Sayıklama ve bilinç zihnini çekiştiriyor, bu varoluş düzlemine bir çapa olarak Fenrir'e tutunmasına neden oluyordu. Bırakırsa kendini kaybedeceğinden korkuyordu.

Onunla konuştu, ona sorular sordu. Elinden geldiğince cevap verdi, kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez cevaplarını unuttu. Zihni uyuması için ona yalvarıyordu. Uykuya daldığında Fenrir onu geri çağırıyordu; sesi, sıcak boynuna bastırdığı yüzüne karşı gürlüyordu.

Anlar ya da ömürler olabilirdi. Revna'nın tek bildiği, sonsuz bir ıstırap içinde kapana kısılmış olduğuydu.

"Hayır," diye hırladı Fenrir, onu hafif uykusundan uyandırarak. Bir şey söylediğini hatırlamıyordu ama belki de söylemişti.

Sonra başka bir ses havayı doldurdu. "Onun için burada değilim."

Revna'nın sesin Hel'e ait olduğunu anlaması bir anını aldı. Her zamanki kendinden emin ve şakacı tavrı gitmişti. Onun yerine acımaya yakın bir şey vardı.

Hel burada olsaydı...

için burada değilim, demişti.

Revna elini hafifçe hareket ettirdi ve kalan gücünün elverdiği ölçüde Fenrir'in yan tarafına tutundu.

"Bir daha olmaz," diye fısıldadı, bu istek gömülü bir yerden çıkmıştı. Sözleri üzerine adamın sertleştiğini hissetti ve sonra eli sırtının derisine gömülerek onu daha sıkı çekti.

"Annemi çağırttım," dedi Hel'e. "Lütfen onun iyileştiğini görene kadar kalmama izin verin."

"Sen de değilsin kardeşim. Bu mağarada ölümün başlangıcının kokusunu alabilsem de, bu sen değilsin." Fenrir'in yaptığı ama onun fark etmediği bir şey Hel'in konuşmaya devam etmesine neden olmuş olmalıydı. "Dev Jalmir buradan çok uzakta değil, kök ve toprakla boğulmuş halde ölü yatıyor."

Revna Fenrir'in iç çektiğini hissetti.

"Bunu yapmak istememiştim." "Ne oldu?" Hel sordu.

"Jalmir öfkeliydi ve Revna da bu öfkeyi kusmak için uygun bir yerdi. Ona saldırdı ama onu vuran kişi kaçtı."

Yağlı ve mide bulandırıcı suçluluk duygusu Revna'nın midesini bulandırdı. Başkalarını öldürmeye yabancı değildi, geçmişte bunu hevesle yapmıştı. Ama bir insanın kendisi yüzünden -kendisini içine soktuğu bir durum yüzünden- öldürülmesiyle ilgili bir şey vicdan azabının göğsünü sıkmasına neden oldu.

"Neden senin için burada olduğumu düşündün ki?" Hel sordu.

Fenrir'in derin sesi Revna'nın yüzünde gürleyerek Hel'e tüm olanları ve annelerinin gelmesini sağlamak için kendini nasıl zehirlediğini anlattı.

"Ne yaptın?" Revna içine akıtabildiği kadar zehirle konuştu. Onun kendini zehirlediğini hatırlamıyordu. Akıntıya kapılmış olmalıydı. "Seni lanet olası *apta!*"

"Ben de onunla aynı fikirdeyim," diye öfkeleni Hel. "Neden Jotunheim'dasın? Bir şeyler mi oluyordu?"

"Kız kardeşleri görmeye geldim. Revna'nın gelişi ve bunun ne anlama geldiği hakkında sorularım var," dedi Fenrir, sesi alçak bir gümbürtüydü.

Revna'nın zihnindeki sisin arasından bir aydınlık ışını parladı. Görmek için yola çıktığı kız kardeşler, kız kardeşlerdi. Nornlar, Kader'in üç kız kardeşi.

Revna Fenrir'den uzaklaşmaya çalıştı, onun için kendini tehlikeye attığı için, tüm bunlara neden olduğu için kendisine öfkeliydi ama Fenrir

tutundu ve gücü tükendi. Mağara birkaç dakikalığına sessizliğe gömüldü; Revna'nın ara sıra çıkardığı diş gıcırtiları, ateşin patlaması ve dışarıda uğuldayan rüzgârın sesi dışında. Başını Fenrir'in yüzüne bakacak kadar eğdi ama Fenrir, Hel'in ters ters bakıyor olması gereken yere bakıyordu.

"Sence annemiz-"

"Annen ne yapacak, kızım?" dedi mağaranın ağzından bir ses ve hepsini irkiltti. "Çocuklarım çağırdığında duymazdan mı gelecek?"

Angrboda'nın varlığıyla mağaradaki hava yoğunlaşmış gibiydi. Kimse konuşmadı, kimse nefes almadı. Revna botların çıkardığı sesleri duydu ve ardından Tyr'ın sesinin tanıdık tınısı *onun peşinden gideceğini* söylüyordu.

Revna'nın omurgasından aşağı buz gibi bir ateş fışkırdı ve acıya doğru eğilerek tısladı. Midesi çalkalandı ve kasıldı. Ağzından kara safra fışkırırken Fenrir onu yuvarlamasına yardım etti.

"Onu iyileştir," dedi Fenrir annesine, sesinde aciliyet çınlıyordu.

"Buraya senin için geldim, zavallı bir ölümlü kız için değil."

"O kadar iyileşmeyi reddediyorum. Onu şimdi iyileştir."

Revna'nın bilincini açık tutan tek şey cesareti ve acının dayanılmaz çekiciliği idi. Görüşünde noktalar parlıyordu ve sanki tüm mağara dönüp duruyormuş gibi hissediyordu. Kanı alev alev yanıyordu; sırf soğuması için kendi derisini tırnaklarıyla kazımak istiyordu.

"Neden? Senin için kim o?"

Revna, Fenrir'in nefes alışındaki tereddütü, çektiği acıya rağmen duyabiliyordu. Ama onu suçlamıyordu. Birbirleri için ne oldukları - geçmişte ya da başka türlü- kolayca tanımlanamazdı.

Myddheim'da müttefiklikleri ve geçici güvenleri bir tür arkadaşlığa dönüşmüştü. O zamanlar Revna bir arkadaşına sahip olmanın ne anlama geldiğini, nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Güvenmeye başladığı adama duyduğu ilginin derinliğini, onun ortadan kayboluşunu izleyene kadar fark etmemişti. Ve şimdi, aldatılmanın verdiği acının altında, aralarında büyüyen başka bir şey onu pençeliyordu.

yüzeye doğru yol alıyordu. Uykuda yatan ama artık uyanmış bir şey. Ve aç.

"Beni Myddheim'da serbest bıraktı. Onun sayesinde buradayım, sadece onun sayesinde." Fenrir'in sesi keskin bir hal aldı. "Bunun için onu kurtarmanı istiyorum. Lütfen."

Mağaraya yeniden sessizlik hakim oldu.

"Hoş olmayacak. Bu noktada ölüm bir merhamet olurdu. Zehir kök saldı."

Fenrir homurdandı. "Bununla başa çıkabilir. O güçlüdür."

Arkasında bir yerden, hareket eden şeylerin hışırtısını, taşın taşa sürtünmesini, ateşe eklenen kuru odunların çatırdamasını duydu. Topraksı, ekşi bir koku Revna'nın burnunu istila etti ve tekrar arınma isteği uyandırdı.

"onu, bunu içmesi gerek."

Fenrir onu dikkatle hareket ettirdi ama kız bir rahatsızlık iniltisinin kaçmasına engel olamadı. Onu nazikçe bacaklarının arasına çekti, sırtı ön tarafına bastırıyordu. Gözleri odaklanmakta zorlanıyordu ama önündeki ateşin yanında oturan figüre takıldı.

Angrboda buz mavisini gözleriyle ona baktı. Zayıf, uzun boylu, kahverengi saçları beyaza çalan bir kadındı. Ten rengi Hel'inkiyle Fenrir'inkinin arasında bir yerdeydi ama grimsi mavi bir tonu vardı. Hem güzel hem de ürkütücüydü.

Angrboda ilerledi ve küçük bir toprak kabı Revna'nın dudaklarına bastırdı. "İç kızım."

Terreddütü yüzünden okunuyor olmalıydı. "Oğlum da seninle birlikte içiyor olacak. Ama senin arınman daha büyük olacak. Daha uzun saatler boyunca hasta olacaksın."

Revna hâlâ tereddüt ediyordu, bu yüzden Fenrir annesinin elinden taşı aldı ve bir yudum içti. Sonra da Revna'nın dudaklarına götürdü. Annesine güvenmesine gerek yoktu, sadece Fenrir'e güvenmesi gerekiyordu.

Ve o anda, hâlâ öyle olduğunu fark etti.

Tadı, kokusundan çok daha kötü olan pütürlü sıvıdan uzunca bir yudum aldı. Boğazını yutmaya zorlarken, kanının kaynamaya başladığını, midesinin yeni istilayı reddederek sıkıştığını hissedebiliyordu. Sıvı ona ulaşır ulaşmaz

Mide, geri geldi. Yana doğru eğildi ve ağzından siyah çamur akarken sarsıldı.

Duramıyordu, görüşü o kadar bulanıklaşmıştı ki ateşin dans eden alevlerini zar zor seçebiliyordu. Bir ara Fenrir'in kaydığını ve midesini dışarı atmak için eğildiğini hissettiğini sandı ama kulaklarındaki uğultudan bunu anlamak zordu.

"Kendine hakim ol kızım. Bu işin kolay kısmıydı," diye uyardı Angrboda. "Ona bir dakika daha ver-"

Ama dişi dev dinlemedi ve Revna, okun yan tarafını deldiği yaraya sıcak bir bıçak sokulduğunda çığlık attı. Bacakları kasıldı, oda döndü. Ağzından daha fazla siyah safra akarken başını çevirdi. Artık bitmesini istiyordu. Belki de ölüm bir iyilik olurdu.

Kendi dışında bir yerden, göğsünün üzerinde sağlam kollar hissetti ve kulağında bir ses duydu. Ama ses azalıyordu. Işık azalıyordu. Dokunma azalıyordu.

Ve dünya karanlığa gömüldü.

Revna'nın şakaklarına kızgın bir demir sokuluyordu. Uzuvarı yüklü ve ağırlı hissediyordu. Yanağına bastırılan yumuşak kürkü hissedebiliyor ve bir bileme taşının bıçağı bileme sesini duyabiliyordu.

Terreddütle gözlerini araladı, bu küçük hareket onu yoruyordu. Görüşü hâlâ bulanıktı ve sadece dans eden alevlerin kontrastını seçebiliyordu. Yavaşça gözlerini kırptırınca sis dağıldı.

Tyr ateşin diğer tarafından, "Tekrar hoş geldin vahşi şey," dedi. "O uyandı!"

Revna mağaranın zemininde ayak sesleri duydu, ardından Hel önünde çömelmiş, nazik parmaklarını alnına koyuyordu.

"Ateşin düşüyor. Biraz su içmek için oturabilir misin?" diye sordu. Revna başını salladı. Yavaş hareket ediyordu ama

Hel'in yardımıyla mağara duvarına yaslanabilecek kadar oturabildi. Tanrıça kürk pelerini Revna'nın hâlâ çıplak olan bedenini örtecek şekilde düzeltti. Bir fincan kaldırdığında Revna ona sorgulayan bir bakış attı. "Merak etme, sadece su."

Soğuk sıvı Revna'nın boğazından aşağı inerken yaktı ama Revna acıyı görmezden gelerek derin derin içti.

Fenrir zaten dar olan mağaraya hızla girdi, annesi de hemen arkasından onu takip ediyordu. Pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu ve bağcıkları bile tam olarak bağlanmamıştı. Üst tarafı çıplaktı ve saçları gevşemişti, çıplak göğsünden aşağıya su damlıyordu. Sert bir nefes verirken kehribar rengi gözleri karanlıktan aydınlığa doğru titreşiyordu. Ateş gibi bir sıcaklık vücuduna yayıldı, çok farklı bir acı derinleşti.

Revna birkaç yudum daha su içtikten sonra altın rengi bakışını korudu ve başını duvara yaslayıp bir an için kendi bedenini değerlendirdi. Bakamayacak kadar korkmuştu, bu yüzden ayak parmaklarını oynatarak ve bacak kaslarını gererek işe başladı. Alabildiği kadar derin bir nefes aldı ve havayı mümkün olduğunca karnına gönderdi. Boğazında yandı ve midesinde bir dirençle karşılaştı, sanki yarayı çevreleyen kas ve tendon sertleşmiş ve onu korumaya çalışıyordu. Kendini berbat hissediyordu ama yaşıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Fenrir sordu.

Revna cevap vermeye çalıştı ama boğazındaki yakıcı acıdan hiçbir sesin geçemediğini fark etti. Elini nazikçe boynuna götürdü ve oradaki deriyi yokladı; hafif bir dokunuş bile canını yaktı.

"Çok fazla zehri temizledi. Sesinin geri gelmesi bir ya da iki gün sürer," dedi Angrboda Fenrir'in arkasından.

"Ben de arındım. Nasıl konuşabiliyorum?"

"Çünkü sen güçlü bir Tanrısın oğlum. Çelimsiz ölümlü bir kadın değilsin."

Revna bu dikenli hakaret karşısında kaşlarını çattı. Hel diz çöktüğü yerden yavaşça kalktı ve annesiyle yüzleşti.

"Ondan bu şekilde bahsetme -sanki burada değilmiş gibi." Hel'in etrafındaki hava tekrar durulmadan önce bulanıklaşıyor ve titreşiyor gibiydi.

Angrboda alay etti. "Ben sadece gerçeği söylüyorum kızım."

Revna Hel'den Fenrir'e ve annelerine baktı. Her beden gerginlikle doluydu; mağaranın havası bunaltıcıydı. Taş duvarların üç Tanrı ve güçlü bir cadı arasındaki bir kavgaya dayanıp dayanamayacağını merak etti.

Revna'nın göğsü, Tyr ve Fenrir'i o kapıdan takip etme seçiminin bir başka bedeli daha ortaya çıkınca sıkıştı. Revna istemeden de olsa, ne Fenrir'in ne de Hel'in istemediği bir aile buluşmasına neden olmuştu. Hel karanlıktan çıkmaktan söz etmişti ve Revna Tanrıça'yı tekrar karanlığa gömdüğü için dehşete düşmüştü.

Ve Fenrir.

Revna onun yüzünü aradı ama gözleri Hel ile Angrboda arasındaki boşluğa sabitlenmişti, sanki en ufak bir harekette ortaya geçip darbeyi alacaktı.

Onları asla takip etmemeliydi, Vanaheim'dan asla ayrılmamalıydı.

Tyr boğazını temizledi ve çok gergin ve güçlü varlıkların yanına geldi. "Hel, neden sen ve ben Revna'yı temizlenmesi için göle götürmüyoruz ve sonra da karnına biraz yiyecek sokmaya çalışmıyoruz?"

O söylemedi ama hepsi onun gerçek anlamını duydu. Revna ne kadar çabuk seyahat edebilirse, bu diyardan o kadar çabuk ayrılabilirlerdi.

Fenrir, Revna'nın duvara yaslandığı yere doğru yürüdü. "Onu aşağıya taşıyacağım. Sonra Tyr ve ben avlanmaya gideceğiz." Annesine baktı. "Sen burada kal."

Fenrir eğilip onu kürk peleriniyle birlikte kucağına aldı. Kız narin bedenini hareket ettirmenin verdiği acıyla kıvrılırken Fenrir'in kaşları çatıldı ama Hel ve Tyr'ın peşinden mağaradan hızla çıktı.

Mağaranın ağzından geçerken Revna etrafındaki sarp araziye baktı. Güneş ışığı sessiz ve donuktu ve zaten gri olan manzarayı daha da karartıyordu. Yaprakları solmuş ağaçlar rüzgâra boyun eğmiş, yaklaşan karın kokusunu da beraberinde getiriyordu.

Esinti ve Fenrir'in ıslak saçlarından bir su damlası açıkta kalan omzuna çarptığında titredi. Fenrir sanki onun vücudunun soğuktan gerildiğini hissetmiş gibi onu daha sıkı sıkı ve başparmağının sırtına dalgınca sürtündüğünü hissetti.

Fenrir, "Göl havadan biraz daha sıcak ama ben olsam fazla oyalanmazdım," dedi. Kız başını salladı.

Yeteneği olsa bile Revna konuşacak enerjisi olacağını sanmıyordu. Son birkaç gün gözünün önüne anlık olarak geliyordu ve her netlik anında zihninde birbiriyle çelişen bir duygu seli oluşuyordu. Fenrir göz ucuyla ona bakıp duruyordu ve Revna tüm bu çatışan duyguların nasıl koktuğunu merak ediyordu.

Bir kaya parçasını yuvarladılar ve göle geldiler. Küçük ve maviydi, puslu hava suyun hemen üzerinde asılı duruyordu. Fenrir onu suyun kenarına bıraktı ve Fenrir hemen Fenrir'in bedeninin sıcaklığını kaybetmesine üzüldü.

Hel ona yaklaştı ve Revna özür dileyen bir gülümseme takınmaya çalıştı; kaşlarını hafifçe çattı ve dudaklarını hafifçe eğdi. Ama Hel'in gözleri hâlâ uzak görünüyordu, bu yüzden Revna Tanrıça'nıninkileri kavramak için ellerini uzattı ve bakışları sonunda buluştu.

Çok üzgünüm -gözleriyle ve ellerini zayıfça sıkarak söylemeye çalıştı. Lütfen beni affet.

Hel gözlerini Revna'ya dikti ama dudaklarının kenarında küçük bir seğirme oldu. "Aptallığını kendini daha iyi hissettiğinde tartışabiliriz. Şimdilik seni temizleyelim."

Revna'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Revna biraz sallandı. Fenrir onu sabitlemek için elini uzattı ama Revna kendi başına ayakta durmak isteyerek ikisini de elinin tersiyle itti. Sabit durduktan sonra, Fenrir ve Tyr'in endişeyle oyalandıkları yere döndü ve elini *gît* der gibi bir hareketle salladı.

Tyr kıkırdadı, Fenrir kaşlarını çattı ama dinlediler ve avlanmak için ormanda kayboldular.

Suya girmek yavaş ve acı verici bir süreçti. Göl havadan daha sıcaktı ama Vanaheim'daki kaplıcalar gibi rahat değildi. Su Revna'nın beline ulaştığında, yavaşça omuzlarına kadar battı ve sonra başını geriye eğdi.

Hel suda ona doğru yaklaşırken yanından gelen su sıçraması dikkat çekti, o da çıplaktı. "Seni boğulasın diye hayatta tutmadık."

Revna'nın burnundan çıkan hava gülme girişiminde bulundu.

Yeterince temizlendiğinde, vücudundaki ateş tabakasından kurtulduğunda, Tyr ve Fenrir ellerinde dört tavşanla göründüklerinde tekrar kürk pelerine sarındı. Angrboda'nın beklediği mağaraya geri dönmek yerine, derilerini yüzmeye, ateş yakmaya ve tavşanları kızartmaya başladılar. Kimse konuşmadı, hepsi kendi zihinlerinde kaybolmuştu.

Tyr Revna'ya bütün bir tavşan verdiğinde, Revna yanmış etten bir parça kopardı ve midesinin isyan etmeyeceğinden emin olmak için yavaşça çiğnedi. İlk birkaç ısırıktan sonra, tavşanın tamamını ağzına götürüp iştahla yemeye karşı koyamadı. Geriye kemik ve gözbebeklerinden başka bir şey kalmadığında, bir kayaya yaslandı ve bitkin bir halde iç çekti.

Fenrir, "Eğer yapabilecek durumdaysan," diye söze başladı, "geçide geri dönüp Vanaheim'a geri döneceğiz. Biraz zaman alabilir ama bence en iyisi bu-"

Revna onu durdurmak için elini kaldırdı. Fenrir'in ağzı kapandı, çenesi sıkıştı.

Revna banyo yaparken bunu düşünmüştü. Fenrir ve Tyr'ın kız kardeşleri görmek için yaptıkları ilk yolculuğa devam etmek istiyordu. Fenrir haklıydı, Vanaheim'a gelişi tedirgin edici olmasa da tuhaftı. Kader bir oyun oynuyordu ve onu ağına düşürüp ziyafet çekmesini beklerken öylece oturmaktan hoşnut değildi. En iyi yaptığı şeyi yapmak istiyordu. Savaşmak. Ama *neyle* savaştığını bilmesi gerekiyordu...

Bir an için yanağının içini çiğnedi ve nasıl açıklayacağını düşündü. Hizmetçilerinden biri olan Gyda da bir köleydi ve boğazı kesilmişti. Ölmemiş olmasına rağmen bir daha asla konuşamamıştı. Revna ve diğer Bakireler onunla el işaretleri kullanarak iletişim kurmuşlardı.

Revna Fenrir'in bakışlarını yakaladı. İki parmağını diğer elinin avuç içinde gezdirdi, sonra üç parmağını kaldırdı ve Hel'i işaret etti.

Yolculuk. Üç. Kardeşim.

Önce Tyr anladı. "Üç kız kardeşe yolculuk mu?"

"Onları görmeye mi gitmek istiyorsun?" Hel sordu.

Ama Revna Fenrir'e, Fenrir de ona bakıyordu. Kurt gözlerinde hâkimiyet mücadelesi verirken Fenrir'in çenesi sıkılmıştı. Revna çenesini eğerek meydan okudu.

"Risk-" diye başladı ama Revna başını salladı ve elini sallayarak reddetti.

Bu riske değerci. Amacını bilmek, Myddheim'a hâlâ yapabildiği her şekilde yardım etmek. Oraya neden getirildiğini anlamak için -ve Tanrıların arkasına gizlenerek değil, onlarla birlikte. Fenrir'e baktığında neden onu tutup kendine çekmesi için yalvaran gergin bir iplik hissettiğini anlamak için.

Fenrir onun yüzünde her ne gördüyse yumuşadı, sonra da boyun eğerek iç geçirdi.

"Güzel. Şafakta Norn'ları görmek için yola çıkıyoruz."

ON SEKİZ

FENRİR

FENRİR mağaranın ağzına oturdu ve güneşin doğuşunu izledi. Jotunheim, dev kayaları, ağaçları ile sert ve güzel bir diyardı, ve kanını çağıran dünyevi bir büyü. Burası doğduğu yer olduğu için mi, yoksa Ymir tarafından yaratılan ilk diyarlardan biri olduğu için mi, bilemiyordu. Toprak ve ağaçlar onu çağırıyor, kurduna dışarı çıkıp oynaması, koşması için yalvarıyordu ama o bu cazibeyi görmezden geldi.

Jalmir'i öldürmüştü.

Kasıtlı değildi ama ölümler için niyetin hiçbir anlamı yoktu. Ya da intikam almak isteyebilecek yaşayanlar için. Fenrir'in bildiği kadarıyla Jalmir'in ailesinden sadece kardeşi Spjut vardı. Ve eğer Jalmir'e inanılacaksa, o da ölmüştü. Fenrir Hel'e onun diyarına girip girmediğini sormayı bir kenara not etti.

Arkasında Revna, Tyr ve Hel hâlâ uyuyordu. Annesinin nereye kaybolduğundan emin değildi. Kendine ait bir mağaraya gittiğini tahmin ediyordu. Hepsi uyandığında Fenrir'in planını aktarması gerekecekti. Kız kardeşleri görmek için yolculuğa çıkacak olanlar sadece o ve Revna olacaktı; Tyr ve Hel Vanaheim'a dönecekti.

Ne yazık ki annesinden isteyeceği son bir iyilik vardı. Karşılığında ne isteyeceğini düşünerek dişlerini sıktı; Angrboda için karşılıksız hiçbir şey yoktu.

Revna'nın korkunç iyileşmesinden sonra, Revna'ya göstermediği nazik bir özenle onu iyileştirmişti. İyileştirici iksirin vücudunda kök salmasına izin vererek bir süre uyuyakaldı ve uyandığında Hel'le birbirlerine zehir kusuyorlardı -Tyr birbirlerinin boğazlarını parçalamamaları için elinden geleni yapıyordu.

Uzun bir geceydi. Fenrir Revna'yı yakınında tutmuş, bir elini her zaman hafifçe nabzının üzerine koymuştu. Revna, Fenrir vücudundan çıkan zehrin siyah safrasıyla kaplanana kadar defalarca kusmuştu. Güneş doğduğunda ve Revna birkaç saattir hastalanmadığında, Hel ve Tyr onu gidip yıkanması için ikna etmişlerdi. Döndüğünde Revna uyanmıştı ve tekrar nefes alabiliyordu.

Onun iyiliğini çevreleyen yoğunluk onu endişelendiriyordu. Değer verdiği kişiler için tehlike söz konusuydu. Kız hayatına yeni girmişti ama yine de kızın içinde uyandırdığı duygulara engel olamıyordu - özlem gibi bir şeydi bu.

Kıştan ısırılmış bir çiçeğin tatlı kokusu burnunu gıdıkladı, ardından arkasından hafif adımların sesi geldi. Hel bir an için onun yanında oturdu, gözleri doğan güneşle birlikte uyanan renklere sabitlenmişti, kollarındaki opalesan mürekkep ışığı yakalıyordu.

"Bizsiz gitmek , değil mi?"

Fenrir gülümsedi ve sessiz, inanmayan bir kıkırdama çıkardı. Kız kardeşi her zaman onun içini görebiliyordu.

"En iyisi bu. Bu Revna ve benim birlikte yapmamız gereken bir şey. Annemden bir kapı açmasını ve bizi götürebildiği kadar uzağa götürmesini isteyeceğim. Onunla etkileşiminizi sınırlandırmanın en güvenli yol olduğunu düşünüyorum." Fenrir Hel'in omzunu kendi omzuyla dürttü.

Başını salladı ama sessiz kaldı.

"Revna hâlâ tam olarak iyileşmediği için yolculuğu yürüyerek yapmasını istemiyorum. Bu günler sürer. Kız kardeşlere ulaştığımızda onlara verecek hiçbir şeyi kalmaz." Fenrir başına gelecekleri düşünerek ürperdi.

Kız kardeşleri hayatında bir kez görmüştü; annesi onu ve kardeşlerini küçükken yanına aldığı anda. Onu hâlâ rahatsız eden şeyler görmüştü. Kaderinizin birçok olasılığını öğrenmek, tepenizde bir fırtına bulutuyla yaşamak ve onun kopmasını beklemek gibiydi.

Bundan sonra Revna'yla eskisi gibi olmayacaklardı ve hâlâ bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda kendine işkence ediyordu. Son birkaç gündür aralarındaki buzlar erimişti. Bunun uzun süreceğinden emin değildi. Sürmesini umuyordu. Ve belirsiz bir geleceğin hayalleriyle bunu mahvetmek istemiyordu.

Fenrir başını çevirdiğinde kız kardeşinin ona bilmiş bilmiş gülümsediğini gördü. "Ne?"

"Ona değer veriyorsun," diye fısıldadı.

Bu ifadenin yoğunluğu kalbinin göğsünde rahatsız edici bir şekilde çarpmasına neden oldu. Revna'ya değer veriyordu. Her zaman önemsemişti. Sadece onu özgürleştirdiği için değil, kendisi olmanın korku ve nefretle karşılandığı bir dünyada kendisini güvende hissetmesini sağladığı için. Gerçek kimliğini paylaştığında, Revna çabucak iyileşmişti. Rahatsızlık kokusu yoktu, sadece ona yalan söylediği hafiften kaynayan bir öfke vardı.

Ona verebileceğinden çok daha fazla değer veriyordu. Okun içinden geçtiğini görmek bu duyguları daha da inkar edilemez hale getirmişti. Ve şimdi Hel bunu yüksek sesle dile getirmiş, yüzleşmesi için onu ortaya çıkarmıştı...

Omzunun üzerinden Revna'nın hâlâ uyuduğu yere baktı, midesi hem özlem hem de suçluluk duygusuyla çırpınıyordu. Ona hâlâ tüm gerçeği anlatmamıştı. Myddheim'dan ayrıldığında olan biten her şeyi, yaptıklarını. Şimdi onun fedakârlığı yüzünden kendisine ne kadar işkence ettiğini biliyordu ve bu yükü daha da arttırmak istemiyordu.

Yine de bilmeyi hak ediyordu. Kız kardeşlere yaptıkları yolculuktan sonra ona anlatacaktı. Her şeyi.

"Ya onu kaybedersem?" diye sordu sessizce, sonunda kız kardeşinin ifadesine cevap vererek. İster gerçek olsun ister kader, Revna'ı kaybetmesinin pek çok yolu vardı.

Hel kolunu onun koluna doladı ve başını onun omzuna yasladı, gücünün alçak uğultusu sinirlerini yatıştırdı. "O zaman onu tekrar bul."

Bu hem basit hem de derin bir ifadeydi ve gerçekliğiyle kalbine kök salmıştı.

Ama şimdilik, ileride olacıklara hazırlanması gerekiyordu. Ne olursa olsun.

Fenrir'in annesi fazla hoşgörölü davranıyordu ve bu durum Fenrir'in şüphelenmesine neden oluyordu.

Onun kokusunu ayırt edemedi.

Adam planını önerdiğinde, kadın kabul etti, sadece yolculuklarına devam etmeden önce bir akşam onunla kalmalarını istedi, böylece yaralarının tamamen iyileştiğinden emin olabilirdi.

Başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu. Annesinin evi kız kardeşlerden yarım günlük yürüyüş mesafesinden daha azdı. Zaten onları Vanaheim'a dönmeleri için geçide gönderebilmesi için geri dönmeleri gerekecekti. Bu riskli bir sihirdi ama annesi riskli sihirleri severdi. Kendisine yapamayacağı söylenen şeylerin sınırlarını zorlamayı severdi. Tyr ve Hel'le vedalaştıktan sonra Revna'yla birlikte annesinin önceki akşam keşfettiği mağaraya gittiler. Revna hâlâ sesini geri kazanamamıştı ve Fenrir onun sesini özlediğini fark etti - genellikle kendisine yönelttiği sert karşılıklar olsa bile. Büyük bir kayanın üzerinden inmesi için ona elini uzattı, ona dokunmak için bahane arıyordu. Elini görmezden geldi, onun yerine oturdu ve ayakları yere çarpana kadar aşağı kayarak

sallanıyor.

Lanet demir iradeli kadın.

Annesi kabaca yontulmuş mağara duvarına bakıp kendi kendine mırıldanıyordu. Diz çöktü ve etrafına rünlerden bir daire çizdi. Bazı korunma ve yolculuk sembollerini tanıdı, ama diğerleri bilinmeyenin kaotik kombinasyonlarıydı. Revna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onu endişeyle izledi. Kendi kanlı pantolonu ile Hel'in pelerini ve üstünden oluşan derme çatma bir kıyafet giymişti ve Hel Vanaheim'a yarı çıplak dönmüştü. Revna'nın kalçalarına hançerler bağlanmıştı ama baltasını kaybetmişti. Muhtemelen hâlâ Jalmir'in çürüyen bedeninde gömülüydü.

Biraz daha kendine benziyordu ve Fenrir bundan memnundu. Yüzündeki çatık kaşlar garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Annesi omzunun üzerinden, "Kanına ihtiyacım var," dedi. Fenrir ona yaklaştı. "Sen değil, oğlum. Ölümlü olan."

"Neden?" diye hırladı.

"Portalın ödemeye ihtiyacı var ve seninle aynı kanı paylaştığımız için bu bedeli çoktan hallettim."

Revna kollarını açarak annesinin diz çöktüğü yere doğru yürüdü ve işaretlenmiş rünlerin üzerinden dikkatlice geçti. Saygı için elini uzattı. Annesinin kılıcı hızlı ve sert bir şekilde Revna'nın parmağının ucundan geçti ama Revna hiç irkilmedi. İçgüdü Fenrir'e bir adım öne çıkıp Revna'nın parmağını ağzına götürmesi, acıyı dindirmesi, yaranın içinde annesinin kalp atışlarını tatması için yalvardı. Annesi ona el sall Fenrir başını hafifçe sallayarak bu isteğinden kurtuldu.

Mağara duvarı bulanıklaştı ve eridi, sanki taş sıvıya dönüşmüş gibi görünüyordu. Etraflarındaki rünler titreşti ve hava kemik dondurucu bir soğuğa dönüştü. Tanıdık bir koku kapıdan içeri süzülürken Fenrir kaskatı kesildi; acı ve topraksı bir koku, biraz da tuzlu su.

Revna'ya o kadar odaklanmıştı ki, eve dönmek zorunda kalacağı aklına bile gelmemişti.

Aesir tarafından götürüldüğünden beri eve -ya da ev olması gereken yere- gitmemişti. Myddheim'dan döndüğünde annesiyle birkaç kez görüşmüştü ama her seferinde topraklarının eteklerinde. Kaçırıldıkları sabahtan beri kendisini, kız kardeşini ve erkek kardeşini koruması gereken mağaraya adımını atmamıştı. Boğazında taşmakla tehdit eden duyguları yuttu.

"Önce sen, oğlum." Gülümsedi ve kapıya doğru işaret etti.

Revna'yla yalnız kalabilsin diye mi? *Hayatta olmaz.*

"Önce senin gitmende ısrar ediyorum, sonra Revna ve ben takip edeceğiz. Birlikte." Bunu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde söyledi.

Annesinin ağzı inceldi ama dönen kapıdan içeri adımını atarken başka bir şey söylemedi.

Fenrir bunu düşünmek için durmadı. Bunun yerine Revna'nın elini tuttu ve göğsü kendi göğsüne bastırana kadar onu çekti.

Karnının üst kısmı. Kadının elini tutup boynuna doladı ve aynı şeyi diğer eli için de yaptı. Aşağıya baktı ve onun ay gibi parlayan gri gözleriyle karşılaştı ve çok çelişkili duygular gördü. Adamın kaşları soru sorarcasına eğildi ama kadın sadece başını salladı ve bakışlarını adamın göğsünün ortasındaki bir noktaya odakladı.

Kulağına fısıldamak için eğildi. "Bana tutun, *máni'm*."

Yüzünü onunkine doğru çevirdi ama adam tepki vermesi için ona zaman tanımadı, bunun yerine vücutlarını kapıdan düşene kadar eğdi.

Home.

Annesinin kendisine ait olduğunu iddia ettiği mağara sisteminin alt kısımlarından birine indiklerinde Revna onun kollarında sallandı. Her ne kadar bencilce ona dokunmak istese de, annesinin kapılarından birinden geçerken Revna'ya için başka nedenleri vardı. Tıpkı kadının kendisi gibi, onun kapıları da kaotik ve kafa karıştırıcıydı.

Revna'nın kolları adamın boynundan düştü, biri ağzını kapatırken diğeri midesine gitti. Ona bir bakış fırlattı ve sonra mağaranın zeminine kusmak için döndü.

Adam sırtını ovmak için uzandı ama kadın elini geri itti. Adam usulca kıkırdadı.

Annesi çok uzakta olmayan bir tünel girişinin yanında durmuş Revna'ya bakıyordu. İstemedi de olsa boğazından bir hırıltı yükseldi. Revna sadece başını ona doğru eğdi, sonra da ana mağaraya doğru dönmeye başladı.

Revna işini bitirdiğinde Fenrir ona takip etmesini işaret etti. Her adımda, tünelin her kıvrımında, mağara duvarlarındaki her tanıdık oyukta midesi düğümleniyor ve omuzları geriliyordu. Her köşe olasılıklar hayaleti ile doluydu, sevgi ve kahkaha dolu olabilecek ama bunun yerine yaralı ve hastalıklı bir çocukluk.

Bu koku yaraları yeniden açmakla tehdit ediyordu; annesinin gücü ile toprak, deniz ve ölümcül çiçeklerin karışımından oluşan tuhaf bir koku. Bir zamanlar mağaralarda başka kimlerin yaşadığına dair ince bir hatıra.

Ana yaşam alanının içinde her şey aynı görünüyordu. Bir köşede, çeşitli kaplar, havan ve havaneli ile dolu büyük bir ahşap tezgah vardı. Çiçekler, otlar, dallar ve sarmaşıklar sarkıtlar arasında asılı duran sicimlerde kuruyordu. Odanın ortasında kazılmış büyük bir ateş çukuru vardı. Sürekli yanan alevlerin üzerinde büyük bir kazan duruyordu. Annesinin dokuma tezgâhı ateşin yanında duruyordu ve dokuma devam ediyordu. Büyük kürk postları zeminin bir kısmını kaplıyor ve annesinin uyuduğu köşedeki bir yığına uzanıyordu - eskiden hep birlikte uyudukları yere.

Revna'nın omzu koluna değdi. Fenrir onun bakışlarına karşılık vermek için döndü ama Revna üç büyük dokumanın asılı olduğu tarafa bakıyordu. Fenrir'in nefesi göğsünde durdu.

Duvarda onun kurt formunda, kardeşleriyle birlikte durduğu dokuma bir resim vardı. Hel ortadaydı, iki formu da gerçek hayatta olduğu kadar korkunçtu. Jormun'un yılan formu ise onun diğer tarafında kıvrılmış bekliyordu. Üçü de Angrboda ve Loki'nin canavar çocuklarıydı.

Fenrir, ara sıra durgun sulardaki yansıması dışında kendisini hiçbir zaman gerçekten kurt olarak görmemişti. Ve bakmak için hiç oyalanmamıştı. Ama şimdi kendisinin dokuma görüntüsüne baktı -siyah kürkü, erimiş altın rengi gözleri, sürekli hırlayan keskin dişleri, neredeyse ağaç tepeleri kadar uzun iri formu- ve kendi yargılarından çok Revna'nın tepkisiyle ilgilendiğini fark etti. Şimdi altında gizlenen canavarı gördüğüne göre, ondan korkacak mıydı? Nefret mi edecekti?

Revna yavaşça örgüye yaklaştı, gözleri iri ve ağzı hafif aralıktı. Kürke dokunacakmış gibi uzandı ama neredeyse suçlu bir ifadeyle geri çekildi. Gözleri Hel'i taradı ve küçük bir gülümseme verdi. Gözleri Jormun'a takıldığında çılgınca işaret etti ve sonra Fenrir'e baktı.

"Jormun." Fenrir onun iri gözlerine bakarak başını salladı. "Fiyort'tan gelen kardeşim. Bunun için üzgünüm. İnsanlarla arası pek iyi değildir."

Revna onaylarcasına burnundan hava üfledi ve tekrar onun dokumasına baktı. Yavaş ve ölçülü bir nefes aldığı anda, adam yanına geldi.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu, diğer formunun görüntüsünü işaret ederek. *Benden korkuyor musun?*

Ona döndü ve bir elini koluna koydu, gri gözleri sıcak ve ciddiye, başını net ve yankılanan bir *hayır* anlamında sallıyordu. Adamın göğsünde bir şey hafifledi. Çok hızlı bir şekilde, kolunu tuttuğunu fark eder gibi oldu ve elini çekti.

"Yaralarınızı kontrol etmem gerek," diye seslendi annesinin hışırtılı sesi arkalarından, ikisini de irkiltti.

Onları çalışma tezgâhına götürdü ve hızlıca onun kolundaki çizige baktı, zaten mavi-gri bir yara izi oluşmuştu ve sonra Revna'nın yeni kabuk bağlamış ama iyileşmekte olan büyük çizicine geçti.

"Teşekkür ," dedi annesine. "Biraz erzak için size zahmet verebilirsek, hemen kız kardeşlere doğru yola çıkmak istiyorum."

Kadın ona kaşlarını çatı. "Sana bu gece seni gözlemlemem gerektiğini söylemişim."

"Bu akşam dönmüş olmalıyız," dedi ona, bu plan değişikliğinde kararlıydı. Bir şey ona bu mağaradan çıkmasını söylüyordu. Muhtemelen geçmiş.

Annesi gri-kahverengi bir tutam saçını yüzünden çekip masanın etrafına bakmaya başladı. "İyi ama daha fazla iyileştirici merheme ihtiyacı olacak. Bunu yapmam bütün gece sürecektir, bu yüzden geri dönmelisin, eğer düzgün bir şekilde iyileşmesini istemiyorsan."

Fenrir gözlerini annesine dikti ama annesi küçük bir bez çantayı elma, peynir ve bir parça ekmekle doldururken sessiz kaldı. İstemeye istemeye Revna'ya sıcak tutan bir kürk pelerin de verdi. Revna annesinden bir şey alma konusunda biraz görünüyordu ama yolculukları için buna ihtiyacı olacaktı. Geçici olarak vedalaştılar ama Fenrir Revna'yı mağaradan dışarı kadar takip edemedi annesi onun kolunu yakaladı; gücü hâlâ kesik kesik ve emrediciydi.

"Norn'lardan aldığın görümlere dikkat et oğlum," uyardı. "Gerçekler seni herhangi bir hayaletten daha fazla rahatsız edebilir."

Kadının mavi gözleri donuk ve uzaktı; Fenrir onun elini kolundan nazikçe çekmeden önce sıktı. Mağaranın ağzında kaşlarını çatmış onlara doğru bakan Revna'ya baktı

-Öfkesi annesine yönelmişti. Ona doğru ilerledi ama o bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi gözlerini annesinden ayırmadı. O da

bir elini sırtına koydu ve onu mağaranın dışına yönlendirdi.
"Gidip bazı cevaplar alalım."

ON DOKUZ

REVNA

A NGRBODA BİR ŞEYLER SAKLIYORDU. Sesini kaybetmesiyle birlikte Revna diğer duyularının da arttığını hissetti. Ya da belki sadece sezgileri baskı yapıyor, Fenrir'in Annem saklıyordu.

Yolculuklarının ilk kısmı boyunca aklını kurcalamıştı. Fenrir ara sıra bir şeyler söylüyordu ama o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki sadece küçük baş sallamalarla cevap verebiliyordu.

Örgünün üzerinde onun diğer halini görmek Revna'nın içinde garip bir şekilde bir şeylerin yerine oturmasını sağlamıştı. Devasa ve korkunçtu, muhteşem ve güzeldi ve sonunda anlamıştı. Belki her şeyi değil ama neden yalan söylediğini anlamıştı. Kendisinin bu yönünün onu korkutmasını bekliyordu. Kendisine ve kardeşlerine bakarken omuzlarının duruşunda bunu görebiliyordu; bunca yıldır onu takip eden korku ve utanç. Çok fazla hayal kırıklığı, çok fazla kırık.

Ve o da bu şeylerden biri olmak istemiyordu.

Birkaç saat boyunca, birkaç mola vererek yürüdükten sonra, Jotunheim'ın sarp ve sert manzarası yumuşayarak yemyeşil ağaçlara ve sık çalılıklara dönüşüyordu. Budaklı kökler topraktan kurtulmuş, altına girilebilecek kadar büyümüşü. Hafif bir sis tabakası zeminin hemen üzerine yerleşmiş, dikkatli adımlarının sesini yutuyordu. Başka bir kökün altına eğilirken, elini kökün pürüzlü kısmına koydu

Yüzey ve kök temasla titredi. Revna kaşlarını çatarak elini geri çekti. Fenrir'e işaret etmek üzereydi ama Fenrir önce konuştu.

"Yakında orada oluruz ama seni hazırlamam gerek." Dönüp yüzünü tamamen ona döndüğünde kadının nefesi göğsünde sıkıştı.

Artık ona duyduğu öfkenin sisi dağılmaya başladığından, Revna'nın zihni ve bedeni yeniden bir araya geldiklerinden beri dikkatini çeken diğer şeylerle oyalanıyordu. Omuzlarının biçimi, kollarındaki damarlar, çenesindeki küçük çukur, dudakları gibi

...

Ama ona karşı hissettiği bu çekim onu çelişkili hissettiriyordu. Farklı dünyalardandılar ve kendini onun içkisindeki bir sinek gibi hissediyordu, onu öyle görmesi gerektiğinden emindi. Ona, Hel'e ve Tyr'a zaten yeterince pahalıya mal olmuştu. Duygularının ve arzularının işin içine girmesine ve hepsi için daha fazla karmaşaya neden olmasına ihtiyacı yoktu.

Ve bu kadar kısa sürede olan onca şeyden sonra nasıl hissettiğinden emin değildi. Yine de onu kapıdan çekmeden önce söylediği sözleri hatırlayınca omurgasında bir ürperti belirdi. *Annem* ...

"Benimle misin Revna?" Fenrir onun dikkatini yeniden toplayarak sordu. Revna başını salladı. "Kız kardeşler Yggdrasil'in üç ana kökünden birinin dibinde, Urd'un kuyusunun bulunduğu yerde yaşarlar."

Revna bu kadarını biliyordu. Orada, kaderin ağını örerken yozlaşmasını önlemek için Yggdrasil'in kökünü suladılar ve ona baktılar.

"Vardığımızda bir bedel talep edecekler. Hiçbir geçmiş, şimdiki zaman ya da potansiyel gelecek bedelsiz gelmez. Bu bedel kan, gerçek ya da anı olabilir."

Revna bunun üzerine yutkundu. Kolayca kan verebilirdi. Ama bir gerçek? Bir anı? Bu olasılıkların savunmasızlığı ensesinden terler boşalmasına neden oldu.

"O zaman kuyuya dalacaksın ve tüm duyuların senden alınacak. Bir olasılık olarak var olacaksın, başka bir şey değil. Kuyunun dibindeyken gördüğün ve duyduğun şeylerin hepsi bir bütünün parçalarıdır - senin için örülmüş eşsiz bir ağ. Netlik ya da daha fazla kafa karışıklığı olabilir. Kız kardeşler örer ama kaderiniz ağın hangi ipini takip etmeye karar verdiğinizze bağlı olarak değişebilir."

Revna ayaklarını dinlendirmek için geniş bir kökün üzerine oturdu. Fenrir'e baktı ve el kol hareketleri yapmaya başladı. *Kuyuya girecek misin?*

"Evet," dedi yüzünde okunamayan bir ifadeyle.

Vücudunun kenarlarında sinirler karıncalanıyordu ama faydası maliyetinden daha ağır basmalıydı. Öyle değil miydi? Neden burada olduğunu, neden Myddheim'dan çağrılıp Vanaheim'a, Fenrir'e götürüldüğünü bilmesi gerekiyordu.

Revna bir süre daha oturup ağrıyan uzuvlarını esnetti, sonra ayağa kalkıp elini salladı. *Hadi gidelim.*

Fenrir ilerledi ve Revna her adımda onun omuzlarının kulaklarına doğru tırmanışını izledi. Yoğunlaşan hava tenine yapıştı. Nefesini ciğerlerine çekerken sanki su soluyormuş gibi hissediyordu. Fenrir onun elini silah kayışının arkasına sabitlemek için uzandı. Normalde kendisine rehberlik edilmesine itiraz ederdi ama sis, gökten inen bir fırtına bulutu gibi havada asılı duruyordu ve Fenrir ona rehberlik etmezse günlerce kaybolacağını anlayacak kadar çok şey biliyordu. Bir göz kırpma ile bir sonraki göz kırpma arasında, yoğunlaşmış havadan tamamen arınmış bir açıklığa girene kadar yürüdüler.

Önündeki manzara karşısında Revna'nın yüzü gevşedi. İleride, açıklığın ortasında, Yggdrasil kökü üç büyük ağaç kadar geniş duruyordu. Kök yere ulaştığında üçe bölündü, her bir açıklıktan yoğun bir şekilde akan bir şelale akıyordu. Sular büyük kristal bir havuzda - Ürd'ün kuyusunda- buluşuyordu. Yaklaştıkça Revna hayat ağacının köküne tırmanan belli belirsiz rün izlerini ve Wyrd'in Ağını . Çürük bir gökyüzünde kaybolana kadar tırmandı ve uzandı.

Gözyaşlarının tehdidi gözlerinin arkasını yaktı; dokuz âlemin bu göz kamaştırıcı doğa gösterisindeki bağlantısını görmek, adı konmamış duyguların yüzeye çıkmasına neden oldu.

Myddheim'da, Yggdrasil'in bir köküne sahip olduklarını iddia eden birkaç krallık vardı. Kader onlara diyarlara doğrudan uzanan bir çizgiye sahip olma onurunu bahşetmişti. Ama onu burada görmek, büyük kökün ezici doğasına tanık olmak - böyle bir şeyin Myddheim'da bulunması mümkün değildi.

"Kurtların olduğu yerde kuzgunlar da vardır," diye fısıldadı ruhani bir ses arkalarından. Revna döndü ve yaşlı bir kadınla yüz yüze geldi. Yüzünde derin kırışıklıklar vardı ve saçlarının tüm rengi dökülmüştü. Ama koyu mavi gözlerinde Revna'yı rahatlatan bir bilgelik ve sıcaklık vardı.

Fenrir başını saygılı bir hareketle eğdi. "Urduca."

"Kardeşlerim!" diye bağırdı Revna'nın düşünebileceğinden daha büyük bir coşkuyla. "Arayıcılarımız var."

Yaşlı kadın-Urdu-kuyunun kenarında durmak için etraflarından dolanırken Revna gülümsemesini gizledi. Sonbaharın bir çatalının arkasından koyu kızıl saçlı genç bir kadın çıktı. Savaş kıyafetleri giymişti ve Revna tuniğinin altından göğsündeki bir tür işaretin üst kısmını . Vahşi görünüyordu ama kahverengi gözlerinde yersiz gibi görünen bir donukluk vardı. Tam üçüncü kız kardeş sudan yükselirken Revna kuyunun önündeki yaşlı kadınlara katıldı. Yavaşça dışarı çıktı ve onları bilmiş bir şekilde süzdü. Uzun, siyah saçları sırlıslıkla olmuş bedenine beyaz bir çizgi gibi yapışmıştı. Sert ve yumuşak açların tuhaf bir bileşimiydi ve bir gözü tamamen bulanıktı. Elbisesinin altından tutarak fazla suyu dışarı attı ve ellerini önünde kavuşturarak beklemeye başladı.

Fenrir yaşlı kadını tekrar onaylamak için başını sallayarak, "Urduca," dedi. "Verdhandi." Kuyudan sürünerek çıkan kadına baktı. "Skuld," dedi sonunda genç savaşçıya.

Nornlar, kaderin dokuyucuları; geçmişin, bugünün ve geleceğin.

Hel'le ilk karşılaşmasında olduğu gibi, Revna'nın içinden aniden dizlerinin üzerine çöküp saygı göstermek geldi. Bunun yerine başını eğdi.

"Ne arıyorsun Fenrir, Yıkım Tanrısı?" Skuld sordu ve Revna onun sahip olduğu yumuşak ama buyurgan sese şaşırdı.

Fenrir unvanın onu yakıp yakmadığını belli etmedi, bunun yerine yavaş ve saygılı bir şekilde konuştu. "Yol arkadaşım ve ben onun Vanaheim'a gelişiyile ilgili cevaplar arıyoruz. O-"

"Belli ki ölümlü." Urdu daha o söyleyemeden elini kızgınlıkla salladı.

"Kendi adına konuşamaz mı?" Skuld sordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Revna ayaklarının üzerinde biraz kıpırdandı ve toprağın yumuşaklığının onu yere indirmesine izin verdi. Fenrir hızla Vanaheim'a gelişini ve Jotunheim'dayken olan her şeyi anlattı; buna şu anda neden konuşamadığı da dahildi. Ancak Revna onu dinlerken, hikâyesinin başında, Myddheim'daki fedakârlığını ve Asgard'a dönüşünü anlatırken bir şeyin eksik olduğunu fark etti. Tam olarak anlayamamıştı ama anlatmadığı bir şey vardı. Eğer Norn'lar biliyorlarsa bile, bunu ona söylememişlerdi.

Üzerinde bir bakış hissettiğinde Revna'nın duyuları karıncalanıyordu. Gözlerini yavaşça kaldırdı ve Skuld'unkilerle karşılaştı. Endişe ve şaşkınlık Norn'un yüzüne kazınmıştı; bakışları bir cevap arar gibi Revna'nın bedeninde bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Revna'nın bakışları isteksizce geleceği dokuyan Norn'unkinden ayrıldı ve üç kız kardeşi birlikte süzdü. Gergin görünüyorlardı ama dokuz diyarın geçmişi, bugünü ve geleceğinin dengesini sürekli omuzlarında taşıırken kim taşımazdı ki? Bu kıskanmadığı bir yükü.

"Kurbanını seç kurt," dedi Verhandi. "Bir gerçek ya da bir anı."

Revna, Fenrir'in gergin haline baktı ve çenesinin saçlarının altında sıkışmasını izledi. "Bir anı."

Bir gerçeği söylemek istemedi. *İlginç.*

"Sen de bir anı olarak yaşayacaksın, çocuk," dedi Urdu, sesi acıma duygusundan yoksun değildi. "Eğer bir gerçeği söyleyemiyorsan, bu samimiyetle söylenmiş bir söz değildir."

Kız kardeşler kenara çekilip havuzu işaret ettiklerinde açıklık kararmaya başladı. Revna kız kardeşlerden Fenrir'e, sonra tekrar havuza baktı. Fenrir silahlarını atmaya başladı. Revna kollarını göğsünde kavuşturdu, ilk kendisinin gitmeyeceği için rahatlamıştı.

"Birlikte gideceksiniz," dedi Skuld ve Revna'nın kanını dondurdu.

Fenrir dondu ve kız kardeşinin konuştuğu yere baktı.

"Ben de hissediyorum kardeşim," diye onayladı Verhandi. "Çözülmesi gereken bir düğüm var. Serbest bırakılması gereken bir iplik."

Urdu başıyla onayladı. "Yeniden dokunmak için."

Onun geçmişinden nelere tanık olacaktı? Boğazında yükselen safrayı yuttu; bir düzine kötü anı zihninin yüzeyinde savaşıırken önsezi hissine kapıldı.

"Birbirimizin anılarını mı göreceğiz?" Fenrir sordu, sesi kendi gerginliğinin bir yankısıydı.

"Yggdrasil'in görmenizi istediği şeyi tam olarak göreceksiniz," diye açıkladı Urdu. "İkinizin de arkasında beliren ve yeniden gözden geçirilmesi gereken bir şey var. Bunun serbest bırakılması gerekiyor."

Ani bir korku, özenle harçlanmış kalbinden süzülüp geçti. Fenrir'in dikkati Revna'ya kaydı ve kararlı adımlarla ona doğru yürüdü. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Vermek istemediğin bir şeyi senden asla istemem."

Adamın kehribar rengi gözlerine baktı, sözlerini düşündü ve sonra başını salladı. Kendi kendine, görmesi gerekeni göreceğini söyledi. Başını eğerek bir elini kaldırdı ve hafifçe göğsünün ortasına dokundu. *Peki ya sen?*

Fenrir onun elinin hâlâ kalbinin üzerinde durduğu yere baktı. Kızardı ve elini çekmeye hazırlanırken, Fenrir elini onunkinin üzerine koyarak orada tuttu. Onun derin nefeslerini ve kalbinin güçlü gümürtüsünü hissedebiliyordu.

"Bunu seninle paylaşmaktan onur duyarım," diye fısıldadı, sesi o kadar derindi ki kadının omurgasında bir ürperti izi bıraktı. Ya da belki de kelimelerin kendisiydi. *Onun kendisini* görmesine izin vermeye hazırды. En karanlık kısımlarını bile.

Kısa bir süre önce ona hiçbir şeyden kaçmadığını söylemişti. Belki de bu sözlerin doğruluğunu kanıtlaması ve kendinden kaçmayı bırakması gerekiyordu.

Çenesini kaldırdı ve Fenrir'e tartışmasız bir baş selamı verdi. Bunu yapacaklardı. Birlikte.

"Teşekkür ederim." Ondan uzaklaşmadan önce elini uzun uzun sıktı, doğruca havuza yöneldi ve giderken kıyafetlerini çıkardı.

Sadece hangi anıyı görmek üzere olduğunu merak etmenin verdiği dikkat dağınıklığı, Fenrir'i suyun kenarında beklerken onu aşağı yukarı süzmesini engelledi. Kız kardeşler beklenti içinde ona bakarken o da soyunmaya başladı. Gömleğini çıkarmak için kollarını başının üzerine doğru uzatırken dudaklarından küçük bir nefes kaçtı; bu hareket iyileşmekte olan yarasını çekti. Fenrir'in başı yana savruldu, gözleri yere kaydı ama tek kelime etmedi.

Çıplak, savunmasız ve titreyen Revna havuza yaklaştı ve Fenrir'in yanında durdu. Bir kez daha kendini onunla birlikte çıplak buldu. Bir kez daha onu rahatsız eden şey çıplaklık değildi.

Derin bir nefes aldı ve burnundan yavaşça verdi. Yaşayan insanlarla savaşılabildi ama kendi hayaletleri? Kendi geçmişi? Kendi acıları? Başına gelen her korkunç şeyi içine attığı ve sonra da onları taşla kapattığı o mağaralar... Birinin bunlara tanık olmasına hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Eline değen küçük bir fırça vücudunun kilitlenmesine neden oldu. Göz ucuyla baktığında Fenrir'in yaklaştığını fark etti, ta ki en ufak bir hareketle elleri birbirine değene kadar. Bakışlarını ona çevirdi, Fenrir'in gözleri çoktan yüzünü arıyordu. Görünüşe göre güvenceyi bulan Fenrir ona küçük bir baş selamı verdikten sonra havuza adım attı ve başı görünmeyecek kadar suya daldı.

"Bu ipliklerle geçmiş, şimdi ve gelecek bilinsin," dedi üç kız kardeş ürkütücü bir uyum içinde.

Kendini çelikleştirerek onun arkasındaki kuyuya adım attı... ve hiçbir şey hissetmedi. Su o kadar yumuşak ve hafifti ki, kendisi de dahil olmak üzere hiçbir şey hissedemiyordu. Omuzlarına kadar geldiğinde, başını suyun altına daldırmadan önce kız kardeşlere son bir kez baktı. Suyun onu sardığını, tuttuğunu hissetti, ta ki başlangıcı ya da sonu olmayana kadar. Olasılıklar içinde asılı kalmıştı.

Sonra parlak bir ışık onu altına çekti.

YIRMI

FENRİR

REVNA bir ağaca bağlanmıştı. Boynu o kadar öne eğilmişti ki çenesi neredeyse göğsüne dayanıyordu, saçlarının perdesi onu engelliyordu.

Yüzünü.

Fenrir'in zihninin neye çağrıldığını anlaması bir an aldı. Ama Revna'nın bu halini, bu ağacı, onu gövdesine bağlayan düğümleri tanıdı.

Onun yerini alacağı günü görüyordu.

Vücudunun bir yerinde, anının bulanıklığı içinde Fenrir kendini hasta hissetti.

Bir kuzgunun hırıltılı sesi onu uyandırdı ve Fenrir onun nerede olduğunu anlamaya çalışmasını izledi. Nefesinin panikle kesilmesini, iplerin tutuşuna karşı mücadele etmesini izledi. Bir o yana bir bu yana kayarak kurtulmaya çalıştı ama bu sırada sadece köprücük kemiğinin yakınındaki açıkta kalan deriyi yıprattı ve yapışkan kandan küçük izler oluşturdu.

Fenrir onun daha da öfkelenmesini, tırnaklarının toprağı kazmasını ve yüzünün kızarmasını izledi. Ve sonra çığlık attı. Yardım istemek için değil, korkudan değil, öylesine tüyler ürpertici bir öfkeyle bağıırıyordu ki, Fenrir buna tanık olmakta zorlandı.

Bedeli bu, diye düşündü.

Bir dalın gürültülü kırılışı arkasındaki ormanda yankılandığında dondu kaldı. Dinliyordu.

O gün olanlar hakkında hiç konuşmamışlardı ve ses yükseldikçe Fenrir, Revna'yı bir adak olarak bağlanmış halde bulmak üzere olan yaratığın ne olduğunu merak etti.

Ama sonra nefes nefese kalan kızıl saçlı Revna'yı görünce durdu ve rahatlatarak iç çekti.

Ingrid.

Fenrir'in uyku ilacı aldığı eğitimdeki şifacı. Revna'nın mağarada anlattığına göre, onun emir subayı olan genç kadın.

"Bana burada olduğunu söyledi ama seni köyden ne kadar bağladığından bahsetmedi," dedi Ingrid, ipleri çözmeye çalışırken. Revna'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve Ingrid "Fenrick" diye açıkladı.

Öfkeli sözcükler dişlerinin arasından gıcırdarken suçluluk duygusu içinde yoğunlaştı. "Nerede o?"

"Dün gece bana gelip uyumak için bir tonik , bunu yapacağını hiç beklemiyordum," dedi Ingrid sempatik bir şekilde, küçük bıçağı her ipi yıpratarak.

"Cevap ver bana!" Revna bağırdı. Hakkını yemeyelim, Ingrid irkilmedi bile.

"O senin yerini alıyor."

Norn'ların bu anıyı paylaşmak için sahip oldukları güç her neyse, Fenrir sayısız duygudan oluşan bir titremenin onu sarıp sarmaladığını hissetti. Revna'nın yüzü bembeyaz kesilmişti ve başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Hayır." Sözcükler fısıltıdan öteye geçmiyordu. "O yapamaz-"

Kadının korkusunun kokusu, anının içinden bile ona güçlü bir şekilde çarptı.

Son ip de kesildi ve Revna ilk birkaç adımda yalpalayarak ve topallayarak dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Sonra koşmaya başladı.

Fenrir'in zihni onu ağaçların etrafında ve vadilerde takip etti, dalların ve çalıların derisini parçalamasını izledi. Zorlukla aldığı nefesin çaresiz bir takırtıya dönüştüğünü duydu.

Tüm bunlar, bana zamanında ulaşmaya çalışmak.

Adımları sendeledi ve ayağı kayınca kendini zor tuttu. Elleri ve dizleri üzerinde sürünmeye başladı, sonra keskin bir kayaya uzandı, avucunun etini keserek

ayakta duruyordu. Elindeki yara izini daha önce görmüştü ama hiç bilmiyordu ...

Tekrar koşmaya başlarken kanının toprağa damlamasına izin verdi.

"Freyja," diye nefes nefese Tanrıça'ya seslendi. "Bana rüzgârı ver.

Bana hız ver. Bana güç ver."

Fenrir yakınlarda bir yerden, Revna'nın peşinden köye doğru giden Ingrid'e ait olması gereken bir ses duydu ama Revna durup beklemedi.

"Lütfen, Freyja. Onu benden almalarına izin verme."

Onun için kan kaybediyordu. Onun için yalvarıyordu.

Eğer bunu yapabilseydi, Fenrir yoğun duygu seli karşısında dizlerinin üzerine çökecekti. Bu duyguların Revna'dan mı yoksa kendisinden mi kaynaklandığını anlayamıyordu. O anda Revna'yla öylesine birlikteydi ki, ikisi birbirinden ayrılamazdı. Revna'nın nerede başlayıp nerede bittiğinin hiçbir önemi yoktu.

Bacakları titriyordu ve kanı hâlâ damlıyordu, sonunda köyün kenarına varmayı başardı. Fenrir bundan sonra ne göreceğini biliyordu. Teknenin güvertesine tırmanırken hissettiğı kararlılığı hatırladı.

Son bir köşeyi daha dönerek rıhtıma ve orada toplanan insanlara giden patıkaya doğru hızla ilerledi. Kendisini bir anının bulanık sisinde görmek garipti ama toplanan köyün başlarının üzerinden tekneye tırmanışını izledi.

"Fenrick!" Revna o kadar yüksek sesle bağırdı ki çoğı kafa ona bakmak için döndü. Yüzlerin çoğı üzüntü ve öfkeyle karıştı. Onları iterek geçmeye çalıştı ama çoğı onu oyalamaya niyetli görünüyordu. Fenrir'in yeteneğı olsaydı, onları kenara iterdi. Bu anıda bile, onun kendisine, kendisinin de son bir kez bakmasını engellemeye çalışan bu köylülere karşı mantıksız bir öfke duyuyordu. Her geçen an göğsündeki acı daha sonra ne olacağını bildiğı için yanıyor ve bükülüyordu.

Küçük kumsaldaki insanların arasından geçemeyen Revna iskeleye doğru koştu. Fenrir bu anı şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordu, çünkü kararlılığında bocaladığı an buydu. Revna yüzmeyi bilmiyordu ama yine de kendini rıhtımın ucundan teknenin geri çekilen dümen suyuna doğru fırlatmıştı.

Fiyortun ortasında açılmış olan aç, yutkunan uçuruma doğru.

Fenrir onun başını su yüzeyinin üzerinde tutmak için verdiği mücadeleyi izledi. Öksürük nöbetleri arasında onun adını haykırışını, kolları ve bacaklarının suyun tüketme arzusuna karşı savaşını duydu. Suyun içinde onunla birlikteydi, buz gibi acısını ve nefes kesen çekiciliğini hissediyordu. Ya da belki de ciğerlerinde acı hisseden kendi nefesi idi. Onun bakış açısından bu ortak ana tanıklık ediyor, hissediyordu.

"*Lütfen*," diye boğuk bir ses çıkardı.

Dikkati sudaki kadından tekne de duran kendi formuna yöneldi. Onun çağrısıyla omuzlarından geçen ürperti yi gördü ve sonunda döndüğünde onu izledi.

Yüzünü nötr bir hale getirmeye çalıştığını hatırlıyordu ama şimdi kendini gördüğünde başarısız olmuştu. Öfke, korku, çaresizlik, keder... Bir an içinde o kadar çok şey vardı ki, serbest bırakılmak için yalvaran kaburgalarına çarpıyordu.

Adamın anısı teknenin güvertesinden ona bakıyordu, kadın da ona. Girdabın aç ağızı onu bütün üyle yutana kadar gözleri Revna'dan hiç ayrılmadı.

Sular durgunlaştı.

Revna çığlık attı.

Tekmelemeyi bıraktı ve suyun ağırlığının onu altına çekmesine izin verdi. Ama yüzeye çıkmak için mücadele etmek yerine aşağıya, aşağıya, aşağıya uzandı. Sanki hala ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi. Onu takip etmeye çalışıyordu. Onu geri getirmek için savaşıyordu.

Fenrir kendini hasta ve çaresiz hissetti. Çok çaresiz. Tek yapmak istediği, hafıza ve zamanın içinden ona ulaşmak ve onu sulardan çıkarmaktı. Ciğerlerindeki tüm nefesi ona vermekt i. Onu ısıtmak, rahatlatmak, acısını dindirmek istiyordu.

Nefesi dudakları ve burnu arasından dışarı çıkarken dudaklarından hava boşlukları koptu. Ama yine de aşağı doğru yüzmeye çalıştı.

Derisinin altındaki kurt pençelerini kalbine geçirdi ve hayal kırıklığı içinde bir ulumanın yükseldiğini hissetti.

Bunu onu kurtarmak, Myddheim'daki evini korumak için yapmıştı. Hel ve Jormun'u kurtarmak için. Ama acelesi ve hevesi yüzünden

Revna, bunun neden olacağı acıyı hiç düşünmemişti. Bunun yaratacağı yankıları. Geçmişten gelen eski yaraların, değer verdiği biri tehlikeye girdiği anda nasıl yırtılıp açılacağını düşünmemişti.

Tam Revna'nın boğuluşunu izleyeceğinden emin olduğu anda, su Revna'nın her iki yanından kesildi ve ardından iki çift kol onu sabahın erken saatlerinde güneş ışığına doğru çekmeye başladı. Ingrid ve saçları beyazlayan yaşlı bir kadın, Revna'yı küçük bir teknenin kenarlarına tutunana kadar nefes nefese kaldırdılar.

Yaşlı kadın soluk soluğa kalırken bir kolunu Revna'nın beline dolamıştı. Revna'nın bakışları Fenrir'in kaybolduğu yere döndü. Suyun küçük teknenin yan tarafına hafifçe vurması dışında ortalık bir an için sessizdi.

Sonunda boğazından boğulurcasına bir hıçkırık kopup gözyaşları fiyordun sularına karıştığında, Fenrir şekilsiz varlığıyla bile ona doğru hamle yapmaya çalıştı. Ama su tekrar dönmeye ve çekilmeye başladı. Revna ve diğer iki kadın, sanki su etraflarında çalkalanmıyormuş gibi, hiç kıpırdamadan durdular. Revna'ya tekrar uzandı, tam o sırada bir şey ayak bileklerinden tutup çekti.

Hayır. Bir daha ondan alınmayacaktı.

Fenrir ona ulaşmanın bir yolunu bulana kadar bu anın içinde, onunla birlikte bu acının içinde kalmak istedi. Ama bacaklarındaki çekim daha da güçlendi, ta ki bakışları tamamen suyun altına çekilene ve kayalık derinliklerine sürüklenene kadar.

Ve sonra, onu bütün olarak yuttu.

Önünde altın bir iplik belirdi ve kıvrımlı şekli ona rehberlik ederken onu takip etti. Artık bir anı değildi, tamamen giyinikti, silahları kuşanmıştı ve ormanda koşuyordu.

Bir vardı.

Dallar ve kökler sessizdi, hiçbir çağrısına cevap vermiyorlardı. Ağaçlar sanki ateşle kavrulmuş gibi görünüyordu ve

koku -çürüme, çürüme ve sülfür kokusu hassas burun deliklerini yaktı. Ama incelemek için koşmayı bırakmadı, bırakamazdı ama nedenini henüz bilmiyordu.

Koştı, koştu, ta ki ağaçlar aniden uzun, yaldızlı bir salona dönüşene kadar. Aniden durdu, kanı buz gibi oldu. Bu koridora daha önce de gelmişti. Ve sonuna doğru baktığında onu gördü.

Kafes.

Bu kez kafesin içinde Hel ve Jormun oturuyordu. Ayağa kalktılar ve haykırdılar, sonra o tekrar koşmaya başladı. Bu sefer onları serbest bırakacaktı, bu sefer yapmayacaktı-

Salon tekrar çorak ve yanan bir manzaraya dönüştü. Kardeşlerine tekrar ulaşamadığı için öfkeyle kükrerken, boyunun uzunluğunu fark etti. Ayağının altındaki toprağı, havanın tadını hissetti. Kurt formundaydı, uzun ve heybetliydi ve... yalnızdı. Etrafındaki her yer kavrulmuş topraktı. Güneş yoktu, ay yoktu. Sadece her yerde yanan küçük ateşler, kül ve yıkım kokusu vardı.

Fenrir sızlandığını hissetti ve sonra tekrar koşmaya başladı. Burada başka biri olmalıydı, başka bir yol.

Koştı ve uludu; kulakları cevap veren bir çığlık için dikilmişti.

Tek

başına

. Tek

başına

. Tek

başına

.

Yggdrasil'in köküne benzeyen bir şeye ulaşana kadar koştu ve orada, onun kıvrımına yuvalanmış, koyu, kuzguni saçlı bir kadın vardı. Yan yatmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve ağlıyordu. Fenrir ona doğru ilerledi, yavaş ve çılgınca inilti art arda geliyordu. İri cüssesinin izin verdiği kadar nazik bir şekilde burnuyla kadını hafifçe dürttü.

Kadın eridi; vücudu Fenrir'in nazik dokunuşuyla küle dönüştü. Fenrir kükredi ve öfkeleni, toprağı kazdı ve hırladı-

Kendisi de tamamen eriyip gitmek isteyene kadar ıstırap vücudunu sarmıştı.

Ama kimse onu

duyamıyordu. O yalnızdı.

Önce arka ayakları, sonra da ön ayakları çöktü. Yere yığıldı, yüksek iniltileri yerini alçak iniltilere bıraktı. Başını yere koyduğunda

Düştüğünde bir daha ayağa kalkamayacağını düşünüyordu.
Her şey ve o da gitmek istiyordu.

Fenrir'in başı sert bir solukla kuyunun yüzeyini kırdı. Eli yukarı fırladı ve göğsünü kavradı, sanki onu bedeninden kopararak kalp atışlarını yavaşlatabilecekmiş gibi. Hâlâ kurt formunda olmanın sızısını hissediyordu. Çok uzun zaman olmuştu ve o anlarda, korku ve çaresizlik içinde bile kendini bütün hissediyordu.

Yüzünden akan suyun sadece kuyudan geldiğini düşünmüyordu.

Kaderini aramanın bedeli buydu. Fenrir günler ve geceler boyunca gördüklerini ve bunların ne anlama gelebileceğini düşünecekti. Her şey bir olasılıktı -yarı gerçek, yarı yalan.

Fenrir kendini kaderin pençesinden kurtardı ve Revna'yı aradı.

Kız kardeşler hâlâ kuyuyu çevreliyor, altın bir iplik titreşiyor ve hâlâ su altında olan Revna'ya doğru ilerliyordu. Elini göğsünden indirdi ve onun su yüzüne çıkmasını bekledi. Koyu renk saçları etrafında süzülüyor, altın ışığı bozuyor ve rengini emiyordu.

Fenrir'in kalp atışları midesine doğru yönelen korkuyu kovaladı.

"Neden yüzeye çıkmıyor?" diye sordu kız kardeşlere.

İplik titreşti ve ağaca oyulmuş rünler ve kaderler sessiz bir ışıltıyla parladı. Işık sanki titreşiyordu ...

Güm güm.

Bir kalp atışıydı.

"Ağaç onunla konuşuyor," dedi Nornlar, sesleri ötelerden bir yerden geliyordu.

Fenrir kendi nefesinin önünde kıvrıldığını görerek keskin bir nefes verdi. Kuyunun kenarları donmaya başladı, buz kuyunun merkezine doğru ilerledikçe ağacın kalp atışları da artıyordu. Revna'nın su altında kaldığı yere.

Üç kız kardeşten de gelen bir soluk onun bakışlarını başka yöne çevirdi. Ellerindeki ipliğe bakıyorlardı, altın ışıltısı siyaha dönüşüyor ve

Revna'ya doğru gidiyor.

Buz kalınlaştıkça çatladı ve inledi. "Revna!" Fenrir bağırdı. "Onu dışarı çekme kurt," diye emretti Skuld. "Bu onun gitmesine neden olacak

deli."

Onu çekip çıkaramayabilirdi ama bu ona katılamayacağı anlamına .
Fenrir tekrar dondurucu suyun altına daldı.

YIRMI BİR

REVNA

REVNA güneşin sıcak öpücüğüne karşı durdu, gözleri sonunda Fenrir'i bir nehrin kıyısında yatarken bulmaya odaklandı. Daha gençti ve derisinde yara izi ya da mürekkep lekesi yoktu; bir kolunu başının arkasına atmış, çıplak göğsünde su damlacıkları vardı ve yüzü güneşe teslim olmuştu. Yüksek bir gümbürtü duyuldu ve daha Vücuduna su yağdı.

Revna kaynağa doğru baktı ve Jormun'u yılan formunda, suların içinde kıvranırken gördü. Fenrir kardeşinin kışkırtma girişimine bir şey söylemedi, sadece başını sallarken küçük bir gülümseme verdi. Yakınlarda Hel bir çalının yanında diz çökmüş, bir çeşit böğürtlen topluyordu.

Mutlu. İçerik.

Güneş ışığı ve sıcaklık. Karanlık ya da saklanmak yok.

Fenrir'in hafızasındaki bu ana bakarken Revna'nın bedenine nüfuz eden duygular bunlardı.

Fırtına öncesi havanın keskin bir şekilde solunması gibi, Revna'nın bedeni de etrafındaki havanın tadına uyum sağladı. Her şey gürültülü, parlak ve dokuluydu. Görmezden gelmek imkânsızdı ve çok ama çok gerçektir. O nehir kıyısında Fenrir'e katılmak istedi. Güneşin tadını çıkarmak ve anlamsız sohbetlerde kaybolmak için. Ama ensesindeki tırnakların yumuşak fısıltısı gibi bir şey Revna'nın gerilmesine neden oldu.

Fenrir ayağa fırladı.

"Jor," diye mırıldandı kardeşinin duraklayıp dev bir yılan başını ona doğru çevirmesine yetecek kadar yüksek sesle. "Buraya gel."

"Hel-" diye seslendi kız kardeşine ama kız kardeşi çoktan onun yanına gelmişti. İçgüdülerine güvenen kardeşinin dişleri uzamış ve göğsünde bir gümbürtü oluşmuştu. Jormun yer değiştirdi ve pantolonunu almak için nehir kıyısına tırmandı. Revna onu daha önce sadece yılan formunda görmüştü ama şu anda onu yakından incelemeye vakit bulamasa da şaşırtıcı beyaz saçları onu neredeyse buna zorluyordu. Jormun pantolonunu giymeyi bitirmişti ki nehrin diğer tarafındaki çalılıkların arasından bir adam çıktı.

Uzun boylu ve sırk gibiydi, omuz hizasında beyaz-sarı saçları ve başının açısına göre renk değiştiren gözleri vardı. Gümüş ipliklerle dokunmuş, zengin maviler renginde ince giysiler giymişti. Ağzında muzip bir gülümseme vardı.

"Burada ne yapıyorsun baba?" Fenrir sordu.

"Çocuklarım." Loki gülümsedi. "Ne kadar da harika büyümüşsünüz."

Hafıza perdesinin ardından bile, derisine batan dişler gibi hissettiren bir uyarı Revna'nın vücudunu savaşıma hazırladı.

"Gerçek karın ve çocuklarınla Asgard'a dönmüş olman gerekmiyor mu?" Hel alay etti.

Loki çocuklarının bariz öfkesinden etkilenmemiş görünüyordu. "Size geri döneceğimi söylemiştim, işte . Aslında, sizi almaya geldim."

Revna o zaman anladı. Kendisine hangi anının gösterildiğini biliyordu ve daha şimdiden kederli bir sızının kemiklerini sızlattığını hissetti. Fenrir'in tüm vücudunun gerginleşmesini izledi ve uzanıp elini tutma arzusu duydu.

"Tüm Asgard'a senden bahsettim ve seninle tanışmak için çok hevesliler. Hatta senin onuruna bir ziyafet düzenlemek istiyorlar. Herkes senin gücüne, kurnazlığına ve yeteneklerine tanıklık edebilecek!" Loki ellerini teslim olma hareketiyle kaldırarak devam etti. "Endişeli olduğumu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Bu yüzden, korkacak bir şey olmadığından emin olmanız için sizinle tanışmaları için iki arkadaşımı getirdim."

Fenrir hırladı, Jormun tısladı ve Hel'in draugr'u bedeninden ayrılıp üçünün biraz önünde dururken, Loki'nin arkasından iki adam çıktı. Biri iriydi, saçı ve sakalı

Ateş gibi kırmızı. Thor. Revna onu Vanaheim'daki ilk gününden hatırlıyordu. Tıpkı o zamanki gibi, ona hırlama isteği duydu.

Diğeri de ...

Tyr. Daha genç, iki eli de sağlam, kara gözleri kocaman ve üç kardeşe bakıyor.

"Yalan söylemiyormuşsun Loki, oldukça etkileyiciler," dedi Thor, kelimelerinde tökezleyerek.

Canavar demek istemişti ve Revna bu kelimenin üç kardeşi de farklı şekilde etkilediğini gördü. Fenrir'in burnu bir hırıltıyla kırıştı. Jormun'un gözleri kısıldı ve Hel irkilerek gözlerini kardeşlerine çevirdi.

"Çocuklar, bu Thor ve bu da Tyr, Yüce Baba'nın oğlu." Loki ellerini birbirine vurdu. "Şimdi, gelin. Kendi ziyafetinize geç kalamayız, değil mi?"

"Peki ya annem?" Jormun sordu.

Loki'nin gülümsemesi kırılğanlaştı. "Annen için endişelenme. O seni anlayacaktır."

"Peki ya seninle gelmezsek?" Hel sordu.

"Odin büyük hayal kırıklığına uğrayacak. Hatta çok gücenecek ve annenle *konuşmaları* için başkalarını gönderebilir," diye yanıtladı Thor.

Revna, Jormun ve Hel'in nasıl ilerleyecekleri konusunda yol göstermesi için Fenrir'e bakmalarını izledi. Ama Fenrir nehrin karşı kıyısına, Tyr'ın durduğu yere bakıyordu. Orada hâlâ bir temkinlilik vardı ama Revna alttan alta bir merak da hissedebiliyordu.

"Sabah olmadan dönmüş olur muyuz?" Fenrir babasına sordu. Loki başını eğerek onayladı. "O zaman biz de seninle geleceğiz. Ama hemen şimdi gidip annemize söylersen."

"Thor ve Tyr'la birlikte önden gidin, ben de birazdan geleceğim." Fenrir başka bir şey söyleyemeden babası bir kuşa dönüştü ve mağaralarına doğru uçmaya başladı.

Görüntüler ve hareketler görüş alanında hızla ilerlerken Revna'nın gözleri bulanıklaştı. Nesneler tekrar katı hale gelene kadar eğildi ve yer değiştirdi. Duyuları çiçekler, karmaşık taş işçiliği ve gür yeşilliklerle aşırı yüklenmişti. Sessiz bir ormanın derin, zengin yeşili değil, fark edilmeyi gerektiren gürültülü ve canlı bir dizi.

Fenrir, Hel ve Jormun, etrafları savaşçılarla çevrili bir kürsünün önünde duruyordu. Elinde mızrağıyla tahtta oturan Odin, Yüce Baba'ydı.

Kül rengi saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı ve bu da kayıp gözünü daha da belirgin hale getiriyordu. Kaba kahverengi bir göz bandıyla kapatılmıştı ve ortasında bir bilgelik rünü vardı. Bir bacağını uzatmış, rahatça uzanıyor olsa da Revna onun muhtemelen Fenrir'in göğsüne kadar geldiğini söyleyebilirdi. Ne aşırı kaslı, ne de zayıf ya da kıvraktı. Genel olarak sıradan görünüyordu.

Revna kudretli Yüce Baba'yı gördüğünde bir saygı ve huşu duygusu hissedeceğini düşünmüştü. Görünüşe göre genç Fenrir de aynı şeyi hissetmişti çünkü daha uzun durdu, çenesini kaldırdı ve ters ters baktı. Odin sadece alaycı bir şekilde homurdandı.

"Ben tahriklere kapılmam, genç adam." Odin'in gür sesi süslü oymalı kubbeli tavanda yankılandı.

"Ve ben yalancılara boyun eğmem," dedi Fenrir, sesi yarı hırıltılı çıkıyordu. "Bize bir ziyafet ve evimize güvenli bir dönüş sözü verilmişti. Şimdiye kadar bu daha çok bir tuzak gibi geldi." Savaşçılara ve onların çeşitli silahlarına küçümseyerek baktı.

Revna, Odin'in mızrağını sıkıca kavrayışını izledi ama gözleri hiç kırpmadan bakmaya devam etti.

"Söyle bana, dokuz diyar hakkında ne biliyorsun?" Odin Fenrir, Hel ve Jormun'un arasına baktı.

"Neden buradayız?" Fenrir, Odin'in sorusunu duymazdan gelerek sordu. Kız kardeşi ve erkek kardeşinin önünde hafif bir adım attı. İşte bu küçük anlarda, bu küçük hareketlerde Revna, Fenrir'de kendisinden parçalar fark etti. Koruma ihtiyacı, ağırlığı taşıma ihtiyacı. Paylaştıkları derin dürtüler ve ondan öğrendiğini fark etmediğı bir sorumluluk duygusu. Kalbinin sivri bir parçası yumuşadı.

Odin tahtından indi ve merdivenlerden inerek onların durduğu yere doğru yürüdü. Onlardan üç adım yukarıda durdu ve burnundan aşağı baktı. "Dokuz diyarın dengesi hayatta kalmak için çok önemlidir. Kaos ve uyum, aydınlık ve karanlık, aşk ve savaş. Hayatın devam edebilmesi için hepsinin dengede kalması gerekir. Gelişmek için. Ve ben de onu korumakla yükümlüyüm. Siz üçünüz" -mızrağını onlara doğru doğrulttu- "siz

benim korumam altında. Ve Jotunheim'daki ücra bir mağara sisteminde başarılı sanmıyorum. Bu yüzden seni özgür bırakıyorum."

Salon o kadar sessiz, o kadar durgundu ki Revna bir fırtınanın güç topladığını hissedebiliyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Hel.

Odin ona acıyarak baktı ve iç çekti. "Biliyorum. Ama zamanla bu iyiliği anlayacaksın."

"O zaman açıkla," diye öfkелendi Jormun.

"Zamanı gelince. Şimdilik, zorlu bir yolculuk yaptınız ve dinlenmeye ihtiyacınız var. Şafak vakti yemek için bir araya geleceğiz ve daha ayrıntılı konuşacağız. Görevliler size odalarınızı gösterecek." Odin elini kaldırdı ve üç görevli belirerek takip etmelerini işaret etti. Üç ayrı yönde.

Hel görevlisinin elinden silkindi, draugr formu bedeninden kayarak herkesin tedirginlikle sendelemesine neden oldu. "Kardeşlerimden ayrılmayacağım."

Ancak Odin hiçbir tepki vermedi. Görmeden Hel'e bakıyor, kendi zihninde sessiz bir konuşma yapıyordu.

Odin konuşurken büyük odaya girmiş olan Loki fırsatı değerlendirdi. "Çocuklarım, eğer yanılmıyorsam, Yüce Baba her birinize *eşsizliğinize* göre kendi konutunuzu hazırladı."

Revna havadaki yalanın kokusunu alabiliyordu. Fenrir'e kaçması için bağışlamak istedi.

"Hel," diye seslendi Fenrir kız kardeşine. Hel döndü ama draugr formundaki gözleri Odin'e kilitlenmişti. "Yemekte görüşeceğiz. Her şey yolunda."

Hel ona ihtiyatla baktı ve sonra Jormun'a baktı. Başını salladı ve iki yarısını tekrar bir araya getirdi. Revna, Hel ve Jormun'un götürülüşünü izlerken midesine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Fenrir'in gözleri onların uzaklaşan formlarından ayrılmadı. Thor ve bir avuç savaşçının yaklaştığını zamanında duymamıştı. Revna'nın boynuna bir tasma geçirilirken ve bir kafes onu çevreleyecek şekilde aşağıya indirilirken uyarı çığlıkları atmaya çalıştığını da duymamıştı.

Revna Fenrir'in yer deşiştirmemek için verdiği mücadeleyi izledi. Belki de tasma ve kafesin içinde onu engelleyen bir büyü vardı. Ama Fenrir'den gelen öfke ve çaresizlik dalgalarını ve bu duyguların bedenini sarmasını engelleyen hiçbir şey yoktu.

Fenrir parmaklıkları çekerken Odin, "İyi dinle," dedi. "nk teslim olman kardeşlerini koruyan tek şey olacak."

Fenrir durakladı ama elleri kafesin metaline sıkıca sarılmış halde kaldı. Göğsü ağır bir pantolon gibi inip kalkıyor ve gözleri Odin'in kafatasında delikler açıyordu.

"Hel ve Jormun bu gece için güvende, ama şartlarımı kabul etmezseniz, diyarların onların iğrenç varlığından asla korkmamasını sağlamak için sert önlemler alınmalıdır." Mızrağını diğer eline geçirdi, hâlâ bir basamak yukarıda duruyordu. "Kabul ederseniz, onlara hak ettikleri yerde evler verilecek. Hel kendi türünün arasında gelişecek ve Jormun özgürce yüzebilecek."

Ya Fenrir için?

"Benden ne istiyorsun?" Fenrir'in sesi o kadar derin ve uyarı doluydu ki birkaç savaşı ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Odin sonunda son adımı da attı ve kafesin tam önünde durdu. Bir an durup tek gözüyle Fenrir'i aşağı yukarı szd ama korkudan eser yoktu, geri Revna bunun kokusunu alabiliyordu. Ya da belki Fenrir alabiliyordu. Ondan ayrı olarak ne hissettiğini söylemek zordu.

"İtaat edeceksin," dedi Odin sakince. "Burada, Asgard'da ikamet edecek ve sana söyleneni, söylendiği zaman yapacaksın. Benim olacaksın-"

Fenrir'in elleri zorlukla homurdanarak parmaklıkları araladı ve kimsenin tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde Odin'i yakasından tutup yüzünü parmaklıklara doğru çekti.

Revna'nın bir anlık gururu, Odin'in bir sonraki konuşmasıyla korkuya dönüştü.

"Git ldr onları."

Savaşçılar Hel ve Jormun'un geri çekildiği yöne doğru ilerledi.

Hayır. Fenrir'in eli Odin'in tuniğinden çekildi, yüzündeki kan çekiliyordu.

"Hayır! Bekle! Yapacağım. Yapacağım." Ağzını acı bir tat doldurmuş gibi yutkundu, "İtaat edeceğim."

Odin alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kafes Fenrir'in etrafından kaldırılıp yakasına uzun direkler takılırken hafızanın kenarları bulanıklaşmaya başlamıştı. Muhafızlar onu ana salondan uzaklaştırmaya başladı. Fenrir'in boynu tasmanın içinde işe yaramaz bir şekilde bükülmüş, umutsuzca omzunun üzerinden Hel ve Jormun'un götürüldüğünü bildiği yere bakmaya çalışıyordu. Odin tembel tembel Fenrir'in arkasında yürüyor, hâlâ konuşuyordu ama Revna hiçbirini duyamıyordu.

Sadece Fenrir'i hissedebiliyordu. Onun zihninde ve bedeninde dolaşan her düşünceyi ve duyguyu sanki kendi düşünceleriymiş gibi hissedebiliyordu. Onun yer değiştirme ihtiyacının ürpertici sıcaklığını hissedebiliyordu. Dilini kaplayan öfke dolu korkuyu. Karşı koymamak, direnmemek için gereken muazzam gücü.

Revna onun bir parçasının nasıl kırıldığını hissetti ve bu onun kalbini aynı şekilde kırdı. Ama göğüs kafesinin içindeki bir şey gevşedi. Onu tanıdığı adama dönüştüren şeyin başka bir parçasını nihayet anladığında bir gerginlik çözüldü. Onu bir insan, canavar ya da Tanrı olarak değil, kendi benliğinin bir yansıması olarak gördü. Korkuları, umutları, acıları.

Muhafızların onu çektiği kapıdan geçerek peşinden gitmek için kendini zorladı. Kaslarının içinde bir yerlerde, başka bir yere, başka bir zamana, başka bir ait bir anı yüzeye çıktı. Ama kapıya yaklaştığında onu zift gibi siyah bir duvar karşıladı ve Fenrir görünürde yoktu.

Revna kendisini bekleyen karanlığa doğru yürümekte tereddüt etmedi.

Etrafı sonsuz bir beyazlığa bürünmüştü. Ağır, ıslak kar, istekli ve amansız yığınlar halinde düşerken Revna'nın giysilerine ve saçlarına yapıştı.

Sıcak nefesinin soğuğa karıştığını görebiliyor, ciğerlerinin nefes alırken nasıl yandığını hissedebiliyordu. Bir fısıltı duyabiliyordu

ısıran kış rüzgârları. Fısıltı sanki etrafındaki havayı rahatsız etmeden dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi daha da yükseldi.

Dönüp kaynağını aradı ve Yggdrasil'in sınırsız yüksekliğine bakarken bir adım geri çekildi. Budaklı kökleri ve kıvrık dalları baktığı her yeri kaplamıştı. Batmakta olan ateşli güneşin altında gölgeleniyordu; koyu kırmızı ve turuncuya karşı siyah.

Hayır, gün batımı değil. Ateş.

Rüzgâr şiddetlenip alevleri ve karı birbiriyle çatışan seller halinde etrafa savururken Revna başını eğdi. Kar, ateşin sürekli saldırısı altında erimeye başladı ve bir akıntı Revna'yı altına çekene kadar bölgeyi sular altında bıraktı. Yüzeye çıkmak için mücadele etti ama sert bir şeye çarptı.

Kök ya da dal olması umurunda değildi. Ona yapıştı, tırnakları ağaç kabuğunu kazıyordu. Nasırlar yırtıldı ve gece gibi simsiyah kan ellerini kapladı.

Dokuz ateş ve buzla başladı

Bir kez olan, şimdi iki kez olacak

Kadim bir ses, Revna'nın kendini ağaca çekmesine yetecek kadar akıntıyı sakinleştirerek konuştu ve parmakları pürüzsüz bir çukurda kendine yer buldu. Sırılsıklam bedenini yukarı kaldırdığında bir kafatasıyla yüz yüze geldi; parmakları bir zamanlar gözlerin kakılı olduğu yere saplanmıştı. Baktığı her yerde, ağaçtan fırlamış kemikler onu çevreleyen suyun içinde yüzüyordu. Akıntıda birbirleriyle çarpıştıkça ürkütücü bir şarkı yükseliyordu.

Ay öpüşlü bir kuzgun, uyanık gölgeler

Bağlanmamış zincirlerle, kırılır karanlık

Bilenmiş bir kanat, güçlü kanayan kalp

Acıların başladığı yumuşatılmış gölgelere

Gökyüzü yırtılır, toprak kükrer, dolu kışlar

yas tutar, Yükselişten, tekrar bulunan

şeyler yırtılır

Ses Revna'nın kulağının içine işlemişti, yankısı tüm varlığını titretiyordu. Her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. Eski ve yeniydi ve güç doluydu. Ama kelimelerin içindeki bir şey gergin ve yalvarır gibiydi. Başını kemiğe yasladı-

ve gözlerini ateş, kar ve sudan oluşan fırtınaya kapadı. Dinliyordu...

*Bu kökler ve kanatlar, iç içe geçmiş
kaderler Bir cov'nant mühürlü, hem güç
hem de bağ
İlimden ve alevden yükselen yaratıklar Hem yıkım
hem de yeni bir dünyanın adını getiriyor*

Ses rüzgârda kayboldu ve ateş kar tarafından boğuldu. Buz aleve karşı zafer kazandı. Revna başını kaldırdı ve yeni ve korkunç bir manzaraya baktı, üzerinde gezindiği suyun gök gürültülü çatırtılarla donmasını izledi.

Ağacın kavisli dalında kendini yukarı çekmeye çalıştı ama parmakları buzla kaplı yüzeyde kaydı. Ve sonra düşüyor ve soğuk derinliklere dalıyordu. Gözlerini açtı ama onu sadece karanlık karşıladı. Yukarı ya da aşağı, burası ya da orası yoktu. Sadece soğuk, baştan çıkarıcı bir karanlık vardı. Onu tuttu, ona fısıldadı. İçeri girmesine izin vermesi için onu baştan çıkardı.

Ve bir an için bunu yapmak istedi.

Tam ciğerleri neredeyse teslimiyetle yanmaya başlamıştı ki, bir sıcaklık kollarını takip etti ve ensesini kavradı. Çenesini izledi, dudaklarını ayırdı ve ciğerlerini doldurdu. Revna bu doğru eğildi. Onu olduğu yerde dondurmaya çalışan her neyse onu çekip almasına izin verdi.

Işık içeri süzüldü. Sonra ses.

"Revna!" Yüzeyi Fenrir'in göğsünün katı sıcaklığına dayanmış, kolları beline dolanmıştı. Titreyen elleriyle kendini biraz geriye itti ve ona baktı. Saçlarında buz parçaları toplanmış ve kirpiklerini kaplamıştı ama gözleri parlak ve endişe doluydu. Elleri belinden ayrıldı ve kolunda aşağı yukarı uzun vuruşlar yapmaya başladı.

Başı çok ağırdı, sanki bir şey onu tekrar altına çekmek istiyordu. Görüntüler ve kalbini sıkan duygular vücudunda savaşıyordu.

Fenrir'in anısı.

Kehanet.

Hareket etmesi, bir şeyler yapması gerekiyordu ama bir adım atmaya çalıştığında dizleri büküldü. Fenrir bir anda oradaydı, onu kollarının arasına aldı, vücudunu yüzen buz parçalarının arasından kuyunun kenarına doğru itti.

Kenarına oturduğu anda Verhandi titreyen bedeninin etrafına bir dokuma örtmüştü; kumaş sanki ateşin yanında tutulmuş gibi yumuşak ve sıcaktı. Fenrir kendini dışarı çekti ve kendisine uzatılan dokumayı aldı, sonra Revna'nın yanına oturdu, kolunu Revna'ya doladı ve onu kendine çekti.

Revna'nın söylemek istediği çok şey vardı ama . Sesini kullansa bile kelimeleri bulup bulamayacağını bilmiyordu. Acıyı ve anlayışı nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

Böylece onunla oturdu, o da onunla, sıcaklığı paylaştılar ve tenlerinin ve kemiklerinin çözülmesine izin verdiler. Ve kalbi yüksek sesle ve güçlü bir şekilde atarken, belki onun da biraz çözülmüş olabileceğini düşündü.

YIRMI İKİ

FENRİR

FENRİR dokumanın sıcaklığı altında ısınmaya başlamıştı ama hareket etmeyi reddediyordu. Revna'nın titremesi durmuştu ama Bir şeyin dişleri hâlâ onun içindeydi. Kuyunun sularına baktı, görmüyordu, kokusu onun okuyamayacağı kadar hızlı değişiyordu. O hazır olana kadar gitmesine izin vermeyecekti.

Olanın, olana dönüşmesini izlemek çıldırtıcıydı. Fenrir'in onun ne gördüğü ya da ne yaşadığı hakkında hiçbir fikri , ama eğer onunkine benziyorsa ...

Kurt formundayken etrafının kül ve yıkımla çevrili olduğunu hatırlayınca derisi diken diken oldu. Revna'nın onun dokunuşuyla paramparça oluşunu izliyordu. Gerçek korku göğüs kafesinde yuvalanmış, korkunç, canavarca düşünceler üretiyordu.

Belki de onun mahvoluşuydu. Onun yıkımı.

Konuşmadan önce onu uyarmak için kolunu kadının omuzlarına doladı. "Özür dilerim Revna."

Kaşları soru sorarcasına çatılmış bir halde başını ona çevirdi. Onu Myddheim'da bıraktığı için, ona yalan söylediği için özür dilemiş olsa da, bunun yeterli olmadığını biliyordu. Kendisi şahit olana kadar onun acısının derinliğini tam olarak kavrayamamıştı. Kendisi de *hissetmişti*.

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz ve bana ne gördüğünü anlatmak zorunda , ama ..." Durakladı, çenesini sıktı. "Ayrıldığım gün

Kurban edileceğın gün, bunun seni nasıl inciteceğının farkında değildim. Bunun için gerçekten üzgünüm."

Çenesini hafifçe salladı ve konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama sonra burnundan sinirli bir iç çekti.

"Beni Myddheim'daki o mağarada bulduğunda," diye devam etti, "kırılmış, yenilmiş ve umutsuzdum. Uzun zamandır içimde bir şeylerin iltihaplanmasına izin vermiştim. O kadar öfkeyle dolmuştum ki bu beni zehirliyordu. Sonra sen fırtınadan korunmak için mağaraya geldin, her yanın kan içindeydi ve gözlerinde neredeyse aynı bakış vardı."

Adam kadına baktı ama kadının gözleri sanki o geceyi hatırlıyormuş gibi uzaktı. "Tüm hırlamalarıma ve tehditlerime aldırmadan benimle oturdun. Her şeyi gördün ve beni özgür bıraktın. Birden fazla şekilde, Revna."

Sonra yüzünü tekrar ona döndü, gözleri daha parlaktı ve dudaklarıyla yanaklarına renk gelmişti. Kelimelerin boğazındaki acıyı geçiremeyeceğini biliyordu ama geldiğinden beri ilk kez kendisini görmesine izin veriyordu. Gözlerini kaçırmıyordu. Zekice sözlerin arkasına saklanmak yok.

Bu andaki savunmasızlığında çok fazla güç vardı ve bunu tek başına yapmasına izin vermeyecekti. Bakışlarına karşılık vererek Tanrı'nın, insanın ve kurdun yüzeye çıkmasına izin verdi. Onun görmesine izin verdi.

Fenrir uzun zamandır ilk kez umutlu hissetti.

Önünde daha uzun bir yol olduğunu ve ona anlatacak çok şeyi olduğunu biliyordu ama şimdilik bu huzur anını kabul etti. Bakışmayı ilk o bozdu ve kuyunun diğer tarafına baktı. Fenrir onun bakışlarını takip ederek kız kardeşlerin birbirine yakın durup alçak sesle konuştukları yere gitti. Fenrir ağaç ve kuyu kokularının ötesinde, kız kardeşlerden gelen karışık bir duygu düğümünün kokusunu aldı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Revna'ya. Kendilerini çözdüler, Fenrir Revna'nın vücudunu Revna'ninkinin yanına sıkıştırdığını çoktan özlemişti. Skuld yaklaştığında neredeyse tamamen giyinmiş, silahlarını emniyete almışlardı.

"Artık geri dönüş yok. Görmemenin yolu yok, iplerini çözmenin yolu yok. Hareket halindeki şeyler durdurulamaz." Revna'ya baktı, yüzü bomboştu. "Zamanla neyin olduğunu, neyin olabileceğini ve neyin olması gerektiğini anlayacaksın."

Fenrir geleceği dokuyan Norn'a kaşlarını çatmamaya çalıştı ama tuniğinin altından görünen ışıklı işareti fark edince kaşları çatıldı. Kız onun bakışlarını fark etti ve çenesini kaldırdı, burnuna bir hüznün rüzgârı çarptı.

"Özür dilerim," dedi nefesinin altından.

Başka bir şey söylemeden döndü ve onları arkasından bakakaldı. Urdu ve Verhandi ellerini Yggdrasil'in köküne dayamış, gözleri kapalı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Revna onun kolunu kavrayarak dikkatini çekti.

Ona doğru bir hareket yaptı. *Hadi gidelim.*

Sise doğru geri döndüler ama Fenrir bariyeri aşmadan önce kız kardeşlere son bir kez bakmak için geri döndü. Gördükleri karşısında kaşlarını çatı.

Skuld, gözyaşları yüzünden akarken Revna'ya bakıyordu.

YIRMI ÜÇ

REVNA

S BİR ŞEY GELİYORDU.

Revna kehanetin dikenli sözlerinden ne anlam çıkarması gerektiğinden ya da ne zaman başka bir şey düşünmeye çalışsa düşüncelerini nasıl ele geçirdiklerinden emin değildi. Gördüğü şeyler... eğer onlar üzerinde bir dakikadan fazla durursa, sanki onu bütünüyle yutacakmış gibi hissediyordu.

Buz, alev ve karanlık.

Çok fazla karanlık.

Revna kalbinin daha hızlı attığını ve nefesinin değiştiğini hissedince eski taktiklerine başvurdu. Dikkatini dağıtmaya.

Fenrir birkaç adım ilerideydi, bu yüzden tuniğinin altına uzandı ve hâlâ iyileşmekte olan yarasına hafifçe bastırdı. Ses çıkarmamak için dudağını ısırıldı. Acı onu sabitledi, yeniden odaklanmasını ve zihninde çözülmekte olan düşünceleri durdurmasını sağladı. Birkaç derin nefes alıp verdi ve yavaşça dokunuşunu kaldırdı.

Fenrir onlara yaklaşırken dallar kenara çekildi ve Revna'nın etrafında veya altında hareket edebileceği kadar uzun süre açık kaldı. Revna onun geniş sırtına baktı ama Fenrir gücünü kullandığına dair hiçbir fiziksel belirti göstermiyordu. Hafızasında tanık olduklarından sonra, onun kurt formuna geçtiğini hiç görmemiş olmasını merak etti. Acaba çektikleri yüzünden miydi? Hel ve Jormun'un çektikleri yüzünden mi?

Kaç kez tasmalanmıştı? Zincire mi vurulmuştu? Canavar mı denmişti?

Belki sesi geri döndüğünde bu konu hakkında konuşurlardı. Ama şimdilik, kendi eski yaralarının kabuk bağlamasına ve iyileşmeye başlamasına izin vermeye karar verdi.

Angrboda'nın mağara sistemine yaklaştıkça sis örtüsü azaldı. Jotunheim'in bu kadar derinliklerindeki tüm ağaçlar yarı çıplak, kahverengi ve donuk kırmızılar arasında değişen, askıya alınmış bir çürüme halinde görünüyordu. Yukarıda bir yerden bir kuzgun seslendi ve uçtu.

*Ay öpücüğü almış bir kuzgun, gölgeler
peşinde Zincirleri çözülmüş, karanlık
kırılıyor*

Kelimeler Revna'nın kafasında yuvarlanıp duruyordu. Onları çözümlemeye çalıştı ama ilk satırı bile aklına . Kuzgun... bu o mu olmalıydı? İçindeki bir içgüdü öyle olduğunu biliyordu ama bu ne anlama geliyordu? Kız kardeşleri görmeye giderek cevaplar bulacağını düşünmüştü ama bulduğu tek şey daha fazla soruydu.

*Gökyüzü yırtılır, toprak , dolu kışlar yas
tutar Yükselişten, yeniden bulunan şeyler
yırtılır*

Skuld doğru zaman geldiğinde anlayacağını söylemişti. O zamana kadar Revna bu kafa karışıklığıyla yaşamak zorunda kalacaktı. Ama bu onunla tek başına yaşamak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Önünde Fenrir uzanıp ensesini ovuşturdu, kollarındaki mürekkepli bantlar ışığı yakaladı. Bir seçim yapmak zorundaydı. Sesi geri döndüğünde Fenrir'e kehanetten bahsedecek miydi? O zaten biliyor muydu?

Revna zonklayan şakaklarını hafifçe ovuşturdu. Çok yorulmuştu. Austri'nin yemeğinden biraz yemek, sonra da vücudu artık her adımını affetmeyen bir çamurda atıyormuş gibi hissetmeyene kadar uyumak istiyordu. Ama biraz daha dayanması gerektiğini biliyordu. Angrboda, Vanaheim'a dönmeden önce zehirli yaralarını bir kez daha kontrol etmek istediğini söylemişti. Fenrir'in sıyrığı hafif mavi bir yara izi dışında tamamen iyileşmişti. Revna'nın yarası derinden ağrıyordu ama idare edilebilir durumdaydı. Dişi dev cadının oğlunu bir kez daha görmek istediğinden şüpheleniyordu.

Fenrir yavaşlayarak durdu ve su dolu deri keseyi yanından aldı. Bir yudum aldı ve Revna'ya uzattı. Revna soğuk suyu yuttuktan sonra Fenrir'in kendisini izlediğini fark etti. Ona soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı.

"Daha fazla yolumuz yok ama çok yorgunsan ya da acı çekiyorsan bu gece annemde kalabiliriz," dedi boynunun telleri gerilerek. Kadın başını salladı ve matarayı kolunun kıvrımına sıkıştırarak eve doğru bir hareket yaptı. Ağzının kenarından bir gülümseme seğirmesi geçti. "Eğer çok acı çekiyorsan, seni zorlamak istemem-"

Su kesesini reddedilemez bir muhalif bakışla ona geri itip ilerlemeye başlayınca cümlesinin ortasında durdu. Şu anda onu dik tutan ve ilerlemesini sağlayan tek şey acısıydı. O olmadan, her şeyin ağırlığının onu parçalamasından korkuyordu.

Kısa bir süre sonra Angrboda'nın mağaraları göründü ve Revna neredeyse rahat bir nefes aldı. Şimdiye kadar Fenrir'in annesini pek sevmemişti ama dev dişi kapılar konusunda becerikliydi ve onları kapıya yürümekten daha hızlı bir şekilde geri götürebilirdi.

Fenrir'e dönerek annesini tekrar görmesinin sakıncası olup olmadığını sormak istedi. Eğer yoksa, yürüyebilirlerdi. Birkaç gün sürse bile. Ona baktığında gözlerindeki ağırlığı, bitkinliği görebiliyordu ve içinde bir şeylerin endişeyle sıkıştığını hissetti. Bakışları onun üzerinde gezindiğinde yüzünde beliren ani endişeye bakılırsa, o da aynı şeyi görmüş olmalıydı. Kalkanının düşmesiyle yükselen korkuyu bastırmak zorundaydı, birinin onun acısını görmesine izin vermeliydi.

Yüzü yumuşadı. "Revna, ben-"

Fenrir başını kaldırdı ve boğazının arkasından alçak bir hırıltı duyuldu. Kalçasından iki bıçağı da kaptı ve Fenrir'in tepki vermesine neden olan davetsiz misafirle kapışmaya hazırlanarak döndü. Fenrir hemen yanından geçerek onun yanında ama biraz önünde durdu.

Fenrir, "Çık ortaya, seni lanet olası korkak," diye hırladı.

Revna dövüşmek için kendini hazırladı. Ağırları vardı ve kaskatı kesilmişti ama vücudunun tepki vereceğini biliyordu. Kendini korumakta başarısız olmayacaktı ve

Fenrir de.

Beklemediği şey, gri benekli bir kısrakın ağaçların arasından tembelce çıkıp, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yabani otların üzerinde otlamasıydı. Fenrir bir bıçak çıkarıp ata fırlattığı sırada Revna da hançerlerini kınına soktu. Revna nefesini tuttu ve Fenrir bir bıçak daha fırlatmadan onu yakaladı ama bıçak tam isabet edemeden at gözden kayboldu.

Onun yerinde gülümseyen bir adam vardı. Hiç tanışmamış olmalarına rağmen tanıdığı biri.

"Seni görmek de harika. Oğlum."

Loki.

Fenrir babasına doğru ilerlerken Revna'nın anlık şoku çabucak geçti. Onun önüne geçti ve ellerini göğsüne koydu. Tüm vücudu titriyor, altın rengi gözleri parlıyor, dişleri uzuyor, dudakları hırıltı halinde geriye çekiliyordu. Revna uzun süredir Fenrir'le birlikte değildi ama Fenrir tehlikeyle karşılaştıklarında bile hiç kurt formuna geçmemişti. Şimdi de böyle bir şey olup olmayacağını merak ediyordu.

Kendisine saldıran devi öldürdüğü için zaten suçluluk duyduğunu biliyordu. Mağarada onun bedeninde hissetmiş, Hel'e anlatırken ses tonunda duymuştu. Babasına saldırmamasına ve buna bir yenisini eklemesine izin verecek değildi.

Revna tırnaklarını adamın tuniğinin ince kumaşına geçirdi ve biraz çekiştirerek adamın dikkatini çekmek istedi. Nefesi kesik kesik geliyordu ama bakışları yavaşça onunkini buldu. Derin bir nefes alarak onun da aynısını yapması gerektiğini işaret etti. Elinin altında göğsünde alçak bir hırıltı daha yükseliyordu, bu yüzden tırnaklarını daha derine gömdü ve kaşlarını ona doğru çattı. Burun delikleri alevlendi ve gözleri tembelce ellerinden göğsüne, boynuna, dudaklarına ve son olarak da gözlerine kaydı.

Onunla göz temasını kesmeden babasına "Git" dedi.

"Korkarım bunu yapamam. Gördüğünüz gibi, Odin sizin varlığınızı istiyor." Fenrir'in gözleri onunkilerden ayrıldı ve Loki'ye dikildi. Revna yavaşça ellerini çekti ve Fenrir'in yanında durmak için döndü ama onu ulaşabileceği mesafede tuttu. Eğer iki Tanrı bir araya gelmeye karar verirse ne yapabilirdi?

Bilmiyordu ama yine de denemek zorundaydı. "Ne?" Fenrir

sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

"Söylentilere göre bir devi öldürmüşsün ve o da bunun nedenini öğrenmek istiyor. Seninle birlikte Asgard'a bekleniyor."

Mümkünse, Fenrir'in vücudu Loki'nin isteği üzerine donarak daha sıkı sarıldı. Asgard dokuz diyarın merkezi ve güçlü Aesir Tanrılarının eviydi. Fenrir, Hel ve Tyr'dan öğrendiği kadarıyla, geri dönmeye pek de hevesli oldukları bir yer değildi.

"Vanaheim'da bir şeyle ilgilenir ilgilenmez kendimi Asgard'a getireceğim," dedi Fenrir ve Revna'nın midesi bulandı.

"Ah, evet. İlgilenmesi gereken kişi sen misin?" Loki sonunda Revna'nın varlığını kabul ederek sordu.

Fenrir, "O seni ilgilendirmez ve bunu hatırlarsan iyi edersin," diye tersledi.

Loki sadece gülümsedi ve gözlerini Revna'dan ayırmadı. "Belki de. Ama Odin'in ölümlü bir kadının evcil hayvanınız olarak tutulduğunu duymakla *çok* ilgileneceğinden eminim."

Fenrir hırladı ve Loki'ye doğru iki hızlı adım attı. Revna tekrar Loki'nin önüne geçerek onun iri ve sert bedenine doğru itti. Yarası acı verici bir sancı verdi ve tıslayarak nefes aldı. Fenrir dondu kaldı ve yarasını incelemek için tuniğinin kenarını kaldırdı. Kanamadığını görünce içini çekti ve tekrar babasına baktı.

"Onu Vanaheim kapısından geri gönderebildiğim sürece seninle geleceğim. İyileşmesi gerekiyor," dedi Fenrir ve bunun ona neye mal olduğunu gördü. Revna, Fenrir'in kendisi yüzünden razı olmasına gözlerini kıstı ve onu yumruklamayı düşündü.

"Harika. Bize bir kapı açması için anneni çağırmaya gideceğim. Dönüp dönmeyeceğinizi merak ediyordu." Loki uzaklaştı.

Revna Fenrir'e baktı, bir yumruk savurdu ve koluna bir yumruk indirdi - muhtemelen Fenrir'e ondan daha fazla acı vermişti.

"Lütfen bu konuda benimle tartışma Revna." İçini çekti, sonra tekrar onun kişisel alanına girdi, gözleri altın renginde parladı ve çenesini eliyle kaldırdı. İkisini de şaşırtan bir şekilde Revna ona izin verdi. "Güven bana. Senin ve benim güvenliğim için."

Ona güveniyordu.

Sorun *ona* güvenmek değildi. Asgard'da yaşayanlara güvenmezken, onun Asgard'a tek başına gitmesiydi. Bir an için onunla gitmeyi talep etmeyi düşündü. Ona baktığında, onun

Yorgunluk, gerginlik ve bakışlarındaki yanma - yardımdan çok dikkat dağıtıcı olabileceğine karar verdi.

Revna isteksizce başını salladı ve çenesini indirirken adamın çenesindeki gerginliğin bir kısmının boşalmasını izledi.

Angrboda ve Loki, cadı ve hilebaz tekrar ortaya çıktı.

"Bu yüzden mi geri dönmemizi istedin?" Fenrir annesine hırladı. "Onu görmem için beni geri çekmek için mi?"

Angrboda sadece hafif sivri çenesini kaldırdı ve gözlerini oğluna dikti. "Bir gün anlayacaksın." Sonra Revna'ya baktı ve Revna'nın içinden dev kadına dişlerini göstermek geldi.

Yine de beklediğinden daha hızlı bir şekilde Revna kendini Angrboda'nın kapısından geçip kapıya varırken buldu. Ellerini dizlerine dayadı ve öğürme isteğini zorlukla bastırdı. Fenrir'in elini ensesinde hissetti ama bu kez onu itmedi. Dünya dönmeyi bıraktığında, taş gömülü kapıya kadar olan kısa mesafeyi yürüdüler.

"Kaleye dönüş yolunu bulabilecek misin?" Fenrir sessizce sordu, sırtı entrikacı anne babasına dönüktü. Revna onlara ters ters baktı. Loki sırtıttı, Angrboda sanki onu bir solucana dönüştürmeyi düşünüyormuş gibi baktı. Fenrir onun çenesini tekrar hafifçe kavrayarak dikkatini başka yöne çekti. "*Revna*."

Hafifçe başını sallayarak rahatladı.

"Döndüğünüzde lütfen Hel ve Tyr'a nerede söyler misiniz? Ve elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Yakında ne vardı? Bir Tanrı için zaman ne anlama geliyordu?

Panik Revna'nın boğazında düğümlendi, göğsündeki düğüm sıkılaştı. Ne kadar süre yok olacaktı? Ya Odin onu tekrar kafese koymaya karar verirse ve bu sefer Revna onu kurtaramazsa?

Hepsi onun suçuydu.

Hel ve Tyr'a haber verecekti ve umarım onun Vanaheim'a dönmesini sağlamak için bir yol bulabilirlerdi. Kendini tekrar feda etmeyecekti. Onun için değil, onun sinsiliği ve dikkatsizliği için değil.

Çenesini bırakıp uzandı ve diyarların dokuz rünik sembolüne dokundu, kapı onun dokunuşuyla uyandı. Bakmadan önce

Fenrir'e veda ederken, hafifçe etrafından dolaştı ve annesi ile babasının bakışlarıyla son bir kez karşılaştığından emin oldu, soğuk bir iletebileceği tüm tiksintiyi ilettili. Çocuklarına yaşattıklarının sadece küçük bir kısmını biliyordu ve ikisini de bir daha görmek zorunda kalmamayı umuyordu.

Onlar ters ters bakarken Fenrir onu omuzlarından nazikçe tuttu ve tekrar kapının önüne yerleştirdi.

Adamın bedeni kızın arkasında sağlam bir duvar gibi durarak onu ailesinin gözlerinden koruyordu. Adamın elleri omuzlarından ellerine doğru kayarken kulağının yanındaki saçlar kıpırdandı. Kendini bıraktı ve geriye yaslandı, adamın sıcaklığının katmanlarına nüfuz ettiğini hissetti. Başparmağı bileğinin iç kısmındaki hassas deriyi okşadı.

"Bu beni affettiğın anlamına mı geliyor?" diye fısıldadı kulağına, kadının omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Sıcak dudakların bir anlığına boynunu sıyırdığını hissetti, vücudu bu sıcak hissin etkisiyle kamburlaştı. Revna, adamın ellerinin bileklerinde sıkılaştığını ve alçak bir hırıltının sırtına yayıldığını hissetti. "Yakında görüşürüz, *máni'm*."

Kız cevap veremedenden, adam onu kapıdan geçirip Vanaheim'a geri götürdü.

Kapıdan içeri adımını attığında yemyeşil orman, alacakaranlık bir gökyüzünün altında serinliyordu. Vanaheim'ın yeşili arasında olmanın rahatlatıcı olduğunu fark etti. Vücudunun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde, iyi aşınmış patıkayı takip ederek kaleye giden tünele geri döndü. Dağın yamacındaki girişe yaklaştığında Revna irkildi.

Tünelin ağzında bir nöbetçi gibi duran Hel'di, ama Hel değildi.

Onun draugr versiyonu -çürüyen ve keskin- onu ve Fenrir'i bekliyordu. Revna ölümün doğrudan gözlerinin içine bakmaktan duyduğu korkuyu bastırdı. Ölüm onu fark ettiğinde selamlamak için çenesini eğdi.

Draugr döndü ve Revna yanındaki acıyı umursamadan hızla onu takip etti.

Çok geçmeden, kendisine doğru hızla ilerleyen botların taşa çarparak çıkardığı yankıyı duydu.

Tyr ve Hel görüş alanına girdiklerinde Hel kendini toparladı ve Revna'nın arkasındaki boşluğu araştırdı. Utanç ve suçluluk duygusu onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürüyor, onlardan af dilemek istiyordu. Hel'in kardeşi ve Tyr'ın en iyi arkadaşı olmadan geri dönmüştü.

"Nerede o, Revna?" Hel sanki kardeşi her an ormandan çıkacakmış gibi Revna'nın arkasından bakmaya devam ederken Tyr önce sordu.

Keşke sesi geri gelseydi de olanları hızlıca açıklayabilseydi ve o sağ salim dönene kadar özür dileyebilseydi.

Asgard için nasıl işaret edeceğini bilmiyordu ve Valhalla işareti onları kesinlikle telaşlandıracaktı, bu yüzden aralarındaki havada Odin'in rününü çizdi.

"*Asgard* mı? O-" Tyr öfkeyle tısladı. Şimdiye kadar onu neşeli ve sakin olmaktan başka bir şey yaparken görmemişti. "*Lanet olsun.*"

Hel ona bakıyordu ve Revna Tanrıça'nın incelemesi altında parçalanacak gibi hissediyordu.

"Tyr, yapabilir misin-" Hel başladı.

"Şimdi gidiyorum," dedi Revna sözünü bitiremeden ve Revna'nın birkaç dakika önce geldiği tünelden aşağı doğru yola koyuldu. Revna onu takip etmek için döndü ama Hel kolunu kavradı.

"*Hayır,*" diye tükürdü. "Zaten yeterince şey yaptın."

Bu ifade Revna'nın tam karnına isabet etti. Hel haklıydı elbette. Şu anda konuşabilse bile, Revna'nın söyleyebileceği hiçbir şey Hel'in kardeşi için duyduğu endişeyi yatıştıramazdı.

Görünüşte Hel, Revna ile yaklaşık aynı yaşlarda görünüyordu. Ama Tanrıça'nın derisinin altında yüzlerce yıl ve ömür boyu süren acıların yattığını biliyordu ve Revna birdenbire kendini kıyaslandığında çok küçük ve genç hissetti.

Başını salladı ve Hel'i takip etti, tünelin havası bunaltıcı ve soğuk bir hal almıştı.

Bir tabak yemek almak için mutfakta durdular -Austri onunkini üst üste yığdı ve ona endişeli bakışlar gönderdi. Bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Hel daha sonra Revna'yı odasına geri götürdü ve tek kelime etmeden onu yalnız bıraktı.

Ateş kısık yanıyordu, sanki biri o dönene kadar ateşi sürekli canlı tutmuş gibiydi. Elinde bir tabak yemekle odanın ortasında durdu. Sadece ateşin alçak çıtırtısı sessizliğin onu yutmasını engelliyordu.

Sakin bir şekilde masaya ve ikiz sandalyelere doğru yürüdü ve tabağını yere koyduktan sonra ateşin önünde durdu.

Yumruklarını iki yanında sıkarak çığlık atmak için ağzını açtı. Ama hiçbir şey . Ve kimse duymuyordu.

YIRMI DÖRT

FENRİR

TAesir'in oluşturduğu yarım dairenin ortasında duran Fenrir'in burnunu aşırı olgunlaşmış elmaların yaktı.

Koku, dişlerini kenetleyen anıları canlandırdı. Ortadaki sandalyelerden biri diğerlerinden biraz yukarıda duruyordu. Bir tanesi de her zamanki gibi boştu; Tanrıça Freyja, kötü bir evlilik bağından kaçtığından ve bu yüzden yakıldığından beri dağdaki salonunu terk etmemişti.

Thor, Baldur, Loki, Heimdall ve Frey Fenrir'i çevreleyen meşalelerle aydınlatılmış sandalyelerde oturuyordu. Orada bulunan tek iki Tanrıça olan Frigg ve Idunn, Odin'in arkasında, ortada duruyorlardı. Fenrir babasının arkasında duran diğer ikisini görmezden gelmeye çalıştı. Loki'nin Signyn'le evliliğinden olan oğulları. Kardeşleri olduğunu düşünüyordu ama onlara asla öyle demezdi. Birbirleriyle tek kelime bile konuşmamışlardı.

Fenrir rahat görünmek için kollarını gevşekçe arkasında kavuşturdu.

Revna'nın sağ salim Vanaheim'a döndüğünü gördükten sonra, babasıyla birlikte kapıdan geçmeden önce annesine kısa bir veda etti; alacakaranlıkla aydınlanan avluya doğru ikisi de birbirlerine tek kelime etmedi.

Odin'in arkasında, Yggdrasil'in bir kökü yükseliyor ve gökyüzüne doğru uzanıyordu. Onu görmek düşüncelerinin başka bir köke ve başka bir âleme sürüklenmesine neden oldu. İçinde bulunduğu durum ne olursa olsun, düşünceleri her zaman

Revna'ya doğru sürükleniyor gibiydi. Tüm bu Tanrılarla çevrili olmak tehlikeliydi.

"Kendin için ne söyleyeceksin, köpek?" Thor sordu. Fenrir bu sataşmayı duymazdan geldi. "Daha açıklayıcı olman gerekecek."

Baldur yumuşak bir homurtu çıkardı ve Thor yumruğunu ağzına götürüp boğazını temizlerken genç Tanrı'ya ters ters baktı. Fenrir'in dudakları kırıldadı. Baldur, tıpkı kardeşi Tyr gibi, diğer Tanrılara hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamamıştı. Huzurlu, nazik ve sıcak biriydi. Tyr'ın iyiliği için Fenrir, Baldur'un babalarının parmağının altından çıkmasını diledi.

Odin mızrağını mermer zemine vurarak dikkatleri başka yöne çekti. "Dev Jalmir'i öldürdün."

Bu bir açıklamaydı ve inkâr etmeyi düşünmüyordu. Ancak bazı ayrıntıları saklı tutacaktı. "Ben yaptım."

"Neden?"

Fenrir bir an için bunu nasıl öğrendiklerini sormak istedi ama babasının oturduğu yere bir bakışıyla kendi sorusuna cevap verdi.

"Önce o saldırdı ve söz dinlemedi." Fenrir hissettiği acı suçluluk duygusunu yuttu. Devi ikna etmek için daha fazla çaba göstermeliydi ama Revna kollarında kanlar içinde yatarken, varlığının her çirkin parçası yüzeye çıkmıştı.

"Peki sana neden saldırırsın ki?" Odin'in sesi düz ve alçak kaldı.

Fenrir sonraki kelimelerini dikkatle seçti. "Aesir'in kardeşi Spjut'u öldürdüğünü iddia etti. İntikam almak istiyordu."

Fenrir'in kulaklarına onaylayıcı bir sessizlik geldi.

"O ölmedi, şu anda zindanlarımızda sorgulanıyor," dedi Heimdall, elini sallayarak. "O ve diğer birkaç Jotunn Asgard'a gizlice girmeye çalıştı. Onları gözaltına aldık."

Fenrir sessiz kaldı, yüzünün tarafsız kalmasını istiyordu.

Odin doğrudan bir soru sormayı , "Görünüşe göre şu anda Jotunheim'da alevlenen ayaklanmayı bastırmak için görevinizi yapmamışsınız," dedi.

Gerçekte, Fenrir'in Jotunheim'a yaptığı yolculuklar birkaç kavga dışında olaysız ve ılımlı geçmişti. Ancak huzursuzluk yavaş yavaş ortaya çıkıyordu ve bu durum meselelere yardımcı olmayacaktı. Jotunheim'ı yatıştırmak için yaptığı

Jotunheim sakinlerini dinlemek, anlaşmazlıkları çözmek, uzlaşmaları ve iyi niyeti teşvik etmek artık boşuna olacaktı. Fenrir Aesir'i tam olarak suçlayamıyordu bile - onun elleri de bir o kadar kirliydi. İşte herkesin onun olduğunu düşündüğü canavar karşısındaydı. Devler temkinli ve şüpheli bir gruptu ve içlerinden iki kişinin öldüğünü varsayıyorlardı. Bu savaşa yol açabilirdi. Daha azı için savaşmışlardı.

"Bir bakıma Fenrir'in görevini yerine getirdiğini söyleyebiliriz. Kardeşler Asgard'a karşı duydukları hoşnutsuzluğu açıkça dile getiriyorlardı ve şimdi biri susturulurken diğeri zindanlarımızda oturuyor," diye mantık yürüttü Frey'in beklenmedik sesi. Fenrir Tanrı'ya baktı, o da ona hafifçe başını salladı, güneşin aydınlattığı saçları meşale ışığında parlıyordu. Fenrir, Frey ve Freyja'nın birbirlerine ne kadar benzediklerini merak etti; Freyja'nın yokluğuna ne kadar üzüldüğünü merak etti.

Frey'in, kız kardeşinin işkence görmesinden ve tecrit edilmesinden sorumlu olan Tanrıların arasında nasıl bu kadar rahat oturabildiğini de merak ediyordu.

Thor yüksek sesle alay etti ama Odin onun yerine konuştu. "Tasmanı çekiştiriyorsun. Belki de Asgard'daki kafesinde biraz zaman geçir-"

"Hayır," dedi arkasından tanıdık bir ses. Tyr olduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu. Kürek kemiklerinin arkasındaki düğüm rahatlayarak azaldı - Revna geri dönmeyi başarmıştı.

"Peki seni neden dinleyelim, benim serseri oğlum?"

Fenrir Odin'in hemen ötesine, Frigg'in durduğu yere baktı; Frigg'in yüzü oğlunu gördükçe yumuşuyor ve aydınlanıyordu. Fenrir Tanrıça'yla pek konuşmamıştı ama Tyr'dan onun bir zamanlar tatlı olan doğasıyla ilgili hikâyeler dinlemişti - babasının Tyr'ın yokluğunda acıya dönüşmüş bir doğası vardı.

Tyr gelip Fenrir'in yanında durdu. Arkadaşına baktı ama Tyr'ın gözleri babasının oturduğu yerin arkasına sabitlenmişti. Önce annesine, sonra Idunn'a, ikinci bakış çok uzun sürdü. Fenrir, Tyr'ın kokusundaki hafif değişikliğin kokusunu alabiliyordu. Tyr'a daha yakın durmak için kayarak omzunu arkadaşına hafifçe çarptı ve onun bakışlarını dağıttı.

"Jotunheim'a kadar ona eşlik ettim. Eğer o olmasaydı, ölmüş olabilirdim." Yalan. Tyr babasının ona karşı hâlâ duyduğu azıcık sevgiye hitap etmeye çalışıyordu. Fenrir eski dostunun onun için boynunu -ya da duruma göre elini- uzatmaktan bıkip bıkmayacağını merak ediyordu. O asla

Tyr'a dostluğunun ve nezaketinin karşılığını ödeyebilecekti. Tek umudu, karşılığında kendisinin de Tyr'ın hak ettiği gibi bir dost olabilmesiydi.

"Özür dileyip eve dönersen hayatın tehlikeye girmez," dedi Odin ve ardından Thor ile Heimdall da homurdanarak onayladılar.

Fenrir bir adım öne çıkarak, Tyr'ın cevap vermesine gerek kalmadan Odin'in dikkatini yeniden üzerine çekti. "Daha temkinli olacağım. Herhangi bir isyan fısıltısı doğrudan sana getirilecek."

Başka bir yalan. Fenrir, Odin'in görüp göremediğini merak ediyordu.

"Sizin için en iyisi bu. Ne de olsa bir anlaşma yaptık." Odin, Fenrir'in kollarındaki ikiz mürekkepli bantlara baktı.

"Peki bu anlaşma hâlâ geçerli mi?" Fenrir sesini alçaltmadan sordu. Yüce Baba'nın ifadesi aynı kaldı. Gemiye Myddheim'a gönderip göndermediğini belli edecek bir şey yoktu.

"Neden olmasın, kurt?" Odin başını eğdi, kalan gözleri fazlasıyla gözlemciydi.

Bu kadar çok şey risk altındayken Fenrir asıl sormak istediği soruyu sormaya cesaret edemedi. Tyr buradayken bile, Aesir'i sınırlarına kadar kışkırtmak dikkatsizlik olurdu. Sonsuz yaşam sonsuz sabır vermezdi ve bu Tanrıların çok az sabrı vardı. Yanlış bir söz, ani bir hareket, onu tekrar cezalandırmak için ihtiyaç duyacakları tek şeydi. Bir yanı bu tür bir işkenceden korksa da, en çok acı çekecek olanlar geride bıraktıkları olacaktı.

Hel. Jormun. Tyr. Vanaheim sakinleri. Ve Revna.

Ona geri dönmek, iyi olduğundan emin olmak için hissettiği çekim, kemiklerinde sürekli bir ağrıydı. Bu duyguları daha sonra çözmesi gerekecekti ama önce Asgard'dan ve Aesir'in gözetiminden çıkması gerekiyordu.

"Sizden ayrılıyoruz." Fenrir çenesini eğdi ve gitmek için döndü.

Odin'in mızrağı bir kez daha mermer kürsüye çarptı, çıkan ses Fenrir'in derisinin altındaki kurdu kışkırttı ve geri döndü.

"Bir yanlış adım daha atarsan seni Asgard'a geri çağırırım," dedi Odin, sesi sakinleşmişti. "Asgard'da ikamet etmene izin vermem bir ayrıcalıktır.

Vanaheim. Ancak yerinizi hatırlatmaya ihtiyacınız olursa bu ayrıcalığı elinizden alacağım."

Hayır.

Vanaheim'dan uzaklaştırılmak, ...

Yumruklarını sıkmaya çalıştı ama onları durdurdu ve boğazında yanan savunma hırıltısını da yuttu. Yanında, Tyr'ın öfkesi duyularına doldu. Fenrir konuşamıyordu, bu yüzden başını eğerek onayladı. Gitmek için bir kez daha arkasını döndüğünde, Odin tekrar konuştu.

"Gitmeden önce yerine getirmeniz gereken bir göreviniz daha var."

Devler maviye boyandı.

Fenrir'in ellerini, yaptıklarının bir hatırlatıcısı olarak lekeledi. Sahip olduğu azıcık gücün bir hatırlatıcısı. Bu lekeyi derisinden tamamen çıkarmak için sıcak su ve derisini yırtan bir kese gerekecekti.

Elbiseleri yakmak zorunda kalacaktı.

Tyr zindanlara inen koridorda onu bekliyordu. Fenrir'in elindeki, içinde Spjut'un kafası olan çuvala baktı ve sert bir nefes verdi.

"Çok üzgünüm Fen-"

Fenrir arkadaşının sözünü keserek, "Özür dileme," dedi. "Bu senin hatan değil."

Tyr sessizliğini korudu ama Asgard'ın koridorlarında ilerlerken onun yanında yer aldı; kana bulanmış çuval ve botları tertemiz koridorlarda ürkütücü bir iz bırakıyordu. Bu lanet pisliği temizleyebilirlerdi.

Odin, Fenrir'den Spjut'un kafasını kesip bir mesajla birlikte Jotunheim'a geri götürmeden önce ondan işkenceyle bilgi almasını istemişti.

Aesir itaatsizliği hoş görmez.

Fenrir kendisine verilen kör bıçağı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti ve yere fırlattı. En son ne zaman

Uyudu ve bunu iliklerine kadar hissetti. Ama yatağına yığılması biraz zaman alacaktı.

En son Revna kollarındayken uyuklamıştı, ateş vücutlarında dolaşıyordu. Ölüm tehdidi olmadan ona sarılıp uyumanın nasıl bir his olacağını merak etti. Bunun mümkün olduğundan emin değildi ama bu düşünceyi aklından çıkarmadı, karanlığın üzerine çökmesini engellemek için zihnine yakın tuttu.

Onları kapıya götürecek köşeyi döndüklerinde, Tyr'ın adımları yavaşladı. Yukarı bakınca Tyr'ın annesi Frigg'in onları beklediğini gördü. Duruşu sertti ve bakışları sürekli tetikteydi. Ten rengi Tyr'ın zengin bronz teniyle neredeyse aynıydı ama Tyr ve Baldur'un koyu renk saçları varken, Frigg'in kendine has altın sarısı bir tonu vardı. Tanrıça'ya yaklaştıklarında, gözleri sert ve uyanık bedeniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Tükenmiş görünüyordu.

Çuvala baktı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı - izin verdiği kadarıyla bir özürdü bu.

"Anne?" Tyr'ın sesi adı konmamış duygularla doluydu, kokusu bulanıktı.

İçini çekti ve yüzüne dikkatli bir gülümseme yerleştirdi. "Gitmeden önce sana bir kez daha bakmak istedim. *Çok güçlü* görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Tyr, bir adım öne çıkıp elini uzatmadan koluna uzanırken. Fenrir hâlâ büyük bir utanç duymadan ona bakamıyordu. Tyr bunu bir kez bile ona karşı kullanmamıştı. "Ya sen anne? İyi misin?"

"Ben iyiyim. Benim üzerimde durma." Başını kaldırıp oğluna baktı ve Fenrir o bakışlardaki sevgiyi hissetti. Kendi annesinin ona bakışından çok farklıydı. Hayır, Angrboda sevgiyle bakmıyordu. Onunki bir değerlendirme ve komplo bakışıydı.

Tyr'ın elini onun kolunun üzerine koyarken çenesinin sıkışmasını izledi. Fenrir başını çevirip birkaç adım geri çekilerek bu samimi an için onları yalnız bırakıp bırakmayacağını düşündü ama sonra Frigg gözlerini ona çevirdi.

"Önümüzdeki günlerde dikkatli olun. En ufak bir bahane bile onları arzuladıkları savaşa itmeye yeter." Frigg ona baktı ve

Tyr. "Geçen sefer çok az amaç uğruna çok şey kaybedildi."

Aesir ve Vanir daha önce de savaşmışlardı. Freyja ve Frey bir zamanlar Vanirlerin arasında yaşarken, Aesir Freyja'nın güçlerini aramıştı. Tanrıça güçlüydü ve Odin'in anlamaya bile başlayamayacağı pek çok şeyi kehanet edebilirdi. Güçleri kehanet ve şifadan doğal dünyayı kontrol etmeye kadar uzanıyordu. Freyja yalanların ardındaki gerçeği görebiliyordu. Bir insanın kaderini neredeyse Nornlar kadar iyi görebiliyordu. Odin onu Asgard'a geri çağırdığında, güçlerinin becerisini Aesir'le paylaşmasını, onlara öğretmesini istediğinde, Freyja bunu yerine getirmişti. Ancak güç, olabileceği konusunda uyardığı gibi, onların açgözlü ellerinde çürüdü. Öfkelenen Aesir, onu bir başkasıyla evlendirmek ve bağlamak için komplo kurdu, sahte bir aşkla Asgard'da kalması için onu kandırdılar, böylece güçlerini her zaman kullanabileceklerdi, böylece onu kendi isteklerine göre eğip bükebileceklerdi.

Freyja bunu öğrendiğinde kocasını öldürerek kendini özgür bıraktı. Aesir ona bir seçenek sundu: Asgard'da kalmak ya da yakılmak. Freyja alevler için yalvardı. Onu üç kez yaktılar ve üç kez küllerinden yeniden doğdu, kalbinde ateş olan bir Tanrıça'ya dönüştü.

O ve kardeşi Frey, Vanaheim'a döndüler ve böylece Aesir savaş ilan etti. Savaş yaklaşık üç yıl boyunca devam etti, ölüm ve yıkım her iki tarafa da zarar verdi. Sonunda savaş durdu, iki taraf da toprak kazanamadı ya da zafer elde edemedi. Kırılgan barışın devam etmesini sağlamak için rehineleri değiş tokuş ettiler. Frey gönüllü oldu ve Aesir de tanrı Hoenir'i gönderdi. Frey'in gitmesiyle Freyja bir dağ salonuna çekildi. O zamandan beri görülmedi. Hoenir, Vanaheim'ın derinliklerinde yaşadı ve günlerini ormandaki bir kulübede her türden yaratıkla birlikte geçirmekten son derece memnundu.

Fenrir savaş başladığında henüz bir çocuktü ama savaşın inceliklerini Tyr'dan öğrenmişti.

"Yine Vanir'e savaş açmaktan mı bahsediyorlar? Yoksa sadece Jotunlara mı?" Tyr annesine sordu.

"Güçlerine ya da konumlarına meydan okuyan herkese." Frigg'in sesi fısıltıya dönüştü. Tekrar Fenrir'e baktı. "En çok da senin-"

Frigg cilalı taşta yankılanan ayak sesleri karşısında yutkundü. Thor ortaya çıktı, gördüğü manzara karşısında yüzü kızarmıştı.

Üçünün birbirine yakın durduğunu gördü. Fenrir'in eli elindeki çuvalı daha da sıkı kavradı ve içinden Thor'u devin kafasıyla birlikte savurup bayıltmak geldi.

Ama bu ölü dev için adil olmaz.

"Frigg, kocan arıyor. Ona katılmalısın," diye uyardı Thor.

Parmak uçlarında yükselip Tyr'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dönüp kaçtı.

Tyr annesinin ardından kaşlarını çattı ve Thor'a ters ters baktı.

"Siz ikiniz şimdiye kadar Jotunheim'a doğru yola çıkmış olmalıydınız." Thor kollarını namlulu göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Umarım devler size karşı misilleme yapmazlar. İyi eğitilmiş itimizi kaybedersek çok yazık olur."

Tyr şaşırtıcı bir şekilde Thor'a doğru ilerlemeye başladı ama Fenrir kolunu uzatarak onu durdurdu. "Buna değmez."

Thor gülümsedi ve elini salladı. "Koşun o zaman."

Fenrir'in kolu hâlâ Tyr'ın göğsündeydi. Onu biraz itti. İşler kızıışmadan, o ya da Tyr kendilerini Asgard'da kilitli tutacak bir şey yapmaya zorlanmadan önce gitmeleri gerekiyordu. Tyr sonunda yumuşadı, topukları üzerinde dönerek kapıya doğru kararlı yürüdü.

Fenrir adımını atmadan önce son bir kez Thor'a baktı; iğrenç hayvan yüzünde yarı , yarı gülümseyen bir ifadeyle ona bakmaya başlamıştı bile, gök gürlüyordu.

"Yakında görüşürüz, *köpek*."

YIRMI BEŞ

REVNA

REVNA uzun süredir yanmakta olan ateşin yanında uyandı. Sessiz çığlıklarının ardından yere yığılmış, gözlerini ateşe dikmişti. yorgunluktan ağırlaştı ve uyku onu altına çekti.

Şimdi ayağa , yarasının sınırlarını test ederek kollarını başının üzerinde hafifçe germiştir. Sert zeminde uyumak vücudundaki katılığı hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı, yine de bu rahatsızlığı hak ettiğini düşünüyordu. Ingrid'in sesi kafasının içinde uyandı ve onu kendini cezalandırmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine ya da kimseye yardım etmeyeceğine ikna etmeye çalıştı.

Revna haklı çıkmaktan nefret ediyordu ama arkadaşının azarlayan sesini duymayı da çok istiyordu.

Boynundaki ses tellerine masaj yaparak geçici olarak bir ses çıkardı. Şaşırtıcı bir şekilde, hırıltılı, gergin bir ses çıktı. Bir yudum su aldı ve aklına gelen ilk kelimeyi sessizliğin içinde söylemeye çalıştı.

"Fenrir." İsim boş odada sessizce çınladı ama oradaydı.

Revna odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çekerek açtı, boşluğu geçerek onun kapısına ulaştı. Tereddütte elini kaldırıp kapıyı çaldı, gecenin bir vakti geri geleceğini umuyordu. Beklerken kendine baktı. Jotunheim'daki kıyafetlerini değiştirmemiştir, hatta yıkanmamıştır bile.

rahatsız edilmek. Kapıyı ikinci kez çaldığında sessizlikle karşılaştı ve omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Sorusunu Tyr'ın kapısında tekrarladi ve yine sessizlikle karşılaştı.

Hel'in kapısına geldiğinde, Tanrıça'nın gözlerindeki öfke ve hayal kırıklığını görmek istemediği için daha iyi düşündü. Revna dönüp kendi kapısına da baktı ama odasına geri çekilmemeye karar verdi.

Mutfaklara giderken birkaç sakinin yanından geçti; elflerin, devlerin ve cücelerin hafif uhreviliğine çoktan alışmıştı. İsimlerinin onları tanımlamak için hiçbir şey ifade etmemesi onu şaşırtmıştı. Her şekil ve boyutta geliyorlardı; kısa boylu devler, uzun boylu cüceler. Tamamen sıradan görünen Elfler. Gri, mavi ve altın tonlarında tenleri vardı. Bazen selamlamak için başlarını sallıyorlardı ama çoğunlukla onu kendi haline bırakıyorlardı. Rafine duyuları muhtemelen onun gelişinin kokusunu alabiliyordu ve yanaklarında hafif bir utangaç kızarıklık belirdi.

Sağlam ve gür saçlı Austri, her zamanki gibi mutfakta meşguldü. Sıcaklık ve koku etrafını sarmıştı. Mutfakları huzur verici buluyordu. Revna, Austri'nin bir yaban domuzundan parçalar kesmesini, bir bacağı yuvasından çıkana kadar çevirip sıkmasını izledi. Onu fark ettiğinde bacağı bıraktı ve ona bir tabak kapmak için yürüdü.

"Lütfen zahmet etme, Austri," dedi, sesi kısık çıkıyordu. Revna çalışma masasının etrafında döndü ve tabağı elinden almaya çalıştı. "Kendim servis yapabilirim."

Adam onu incelerken tabak iki elinin arasında duruyordu. Küçük bir homurtu çıkardı ve yan tarafını . "Zayıf görünüyorsun. Daha fazla yemelisin. Kendine bir tabak hazırla ve sonra gel karşıma otur ki seni izleyebileyim."

Revna küçük bir kahkaha attı ve cücenin dediğini yaptı. Revna çalışma masasına döndüğünde, Austri tabağını incelemek için eğildi ve et, mantar ve meyveler için küçük bir onay işareti yaptı. Önüne bir fincan sıcak çay koydu, bal ve bitki kokusu burnuna çarptı.

"Keskin kokuludur ama boğazınızı rahatlatır," diye açıkladı.

Her bir lokma yemek ve çay yudumuyla vücudundaki somurtkanlığın bir kısmı akıp gidiyordu. Austri sessiz kaldı ama bu sessizlik arkadaşça bir sessizlikti. Ona arkadaşlık ederken zaman ve alan da . Tabak temizlendiğinde sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bir nefes verdi, sıcak yemek kaburgalarının arasındaki boşluklara doğru genişledi.

Revna, Jotunheim'a yaptığı yolculuktan önce bile kendisine rağmen sevmeye başladığı bu cüce hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. "Ne zamandır buradasın, Austri? Vanaheim'da mı?"

Cevap vermeden önce bir an düşünceli görünüyordu. "Savaş bittikten kısa bir süre sonra. Ne kadar zaman geçerse geçsin."

"Nidavellir'i hiç özlüyor musun?"

Açık sözlü soru Austri'nin hareketlerini durdurmasına neden oldu, ancak soğukkanlılığını geri kazandı ve eti eşit dilimlere ayırmaya başladı. Bir an için onun cevap vereceğini düşünmedi. Mutfağın sesleri etraflarını sarmıştı. Ateşin üstündeki demir tencereden gelen kısık fokurtuyu ve arada sırada içinde ne varsa kaynayıp aşağıdaki alevlere çarpan tıslamayı dinledi. Austri'nin bıçağı ahşap masanın üzerinde rahatlatıcı bir ritimle kayıyordu. Tam fazla ileri gittiği için özür dileyecekken, adam boğazını temizledi.

"Tanrılar arasında savaş çıktığında," dedi yankılanan sesi mutfağı susturarak, "bedelini küçük halk der. Çok uzun zaman önce Aesir ve Vanir savaştayken, Nidavellir onların arasında kalmıştı. Aesir, zanaatkrlar olarak yeteneklerimizi büyük silahlar yapmak için kullanmamızı talep etti ve bu bizi böldü. Bazıları bunun getireceği şöhret ve altını isterken, diğerleri bunun bizim savaşımız olmadığını söyleyerek bunun dışında kalmak istedi. Bazıları Aesir'in Freyja'ya yaptıklarından iğrenerek Vanir'in yanında yer aldı." Austri derin bir i geçirdi ve şimdi sebze doğramakta olan yaralı ellerine baktı. "Bu, tüm Nidavellir arasında aşılamaz bir bölünme yarattı. Evimiz asla eskisi gibi olmadı." Revna onun sonraki kelimelerini seçmekte zorlanışını izledi, bıçak masanın üzerinde durdu. "Bir kocam ve bir karım vardı; Ymar ve Vesprie."

Vardı. Revna'nın midesi ayaklarına kadar çöktü.

"Tanrıça Freyja'yı seviyorlardı, bazen beni çıkaran bir şekilde ona bağlıydılar, ama yine de hayranlık duymadan edemiyordum.

Onun adaletsizliklerini kendi adaletsizlikleri gibi derinden hissediyorlardı. Öyle ki, zamanı geldiğinde savaşa gittiler. Freyja'nın tarafı olan Vanir için savaştılar ve hayatlarını kaybettiler. Gitmemeleri için onlara yalvardım, demircilik yeteneklerim yüzünden savaşa girmeme izin verilmedi. O zamanlar bir demirciydim, silahları dövüp onlara güç ve koruma aşılayabiliyordum ama bu yeterli değildi. Onları korumak için yeterli değildi. Özellikle de kendi yaptığımız silahlara karşı savaştıklarında."

Austri derin bir nefes aldı, bıçağı bıraktı ve malzemeleri bir kâseye koydu. "Demir ocağımı söndürdüm ve Nidavellir'den ayrıldım. Düşükleri yere daha yakın olmak için Vanaheim'a geldim - onları burada hissedip hissedemeyeceğimi görmek için. Bazen düşünüyorum. Hel bana kendi diyarında olmadıklarını söyledi, bu yüzden sadece Freyja'nın dağ salonunda ikamet ettiklerini umabilirim. Birlikte." Adam ona baktı, o da ona baktı ve hikâyesine tanıklık etti.

"Yani, evet. Nidavellir'i özlüyorum. Ama bunun nedeni Nidavellir'de *olan* şeyleri özleyip olmam - sevdiğim insanları, hayatım benden koparılmadan önce olduğum kişiyi. Asla geri dönebileceğimi sanmıyorum. Fenrir, Tyr ve hatta Hel burada rahatlık ve güvenlik hissi veren bir şey yarattılar. Ve ben de bunu korumak için elimden geleni yapacağım."

Revna gözlerindeki ıslaklığı hissedebiliyordu ama dökülmesine izin vermedi. Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. Revna kollarını ona dolayıp sıkıca sarılınca Austri bir an için kaskatı kesildi, sonra şaşkınlığı geçti ve bir kolunu nazikçe Revna'ya doladı, diğer koluyla da başının arkasını okşadı. Neredeyse aynı boydaydılar ve cücenin kalın, kıvrıkcık saç örgüsü burnunu o kadar gıdıkladı ki geri çekilmek zorunda kaldı, ama kolunu son bir kez daha sıkmadan önce değil.

Daha fazla soru sormak, hayat hikâyesindeki her boşluğu doldurmak istiyordu ama bundan kaçındı. Ona verdiği şey yeterliydi. Ve bunu onunla paylaştığı için onur duyduğunu hissetti.

"Teşekkür ," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ne için?" "Hikâyeni paylaştığım için. Bu önemliydi."

"Tüm hikâyeler kendi tarzlarında öyledir." Onu değerlendirdi, açık kahverengi gözleri onunkileri aradı. Bir tür sonuca varmış gibi görüldüğünde yumuşadılar. "şey her neyse, genç

Birincisi, bunun sizi gerçekten önemli olan şeylerden alıkoymasına izin vermeyin. Size neşe ve huzur getiren iyi şeylerden."

Revna'nın bir adım geri atmasına neden olan çok fazla muhakeme gücüydü. Bir elini onun omzuna koydu ve masanın diğer tarafına geçmeden önce bir kez daha sıktı. Austri'yi düşünceleriyle baş başa bırakma dürtüsüyle, antrenman sahasına gitmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Kaslarını yavaşça esnetmeye çalışacak, bazı bıçakları bileyerek kendini kullanacaktı. Austri'ye teşekkür edip veda ettiğinde, Austri ona bir bıçak doğrulttu.

"Bugün daha sonra ikinci bir yemek için geri gel, yoksa seni bulması için birini göndereceğim. Ayrıca karanlık çöktüğünde odana sıcak su getirtirim. Banyoya ihtiyacın var."

Revna hassas boğazından süzülen gırtlaktan gelen kahkahayı bastıramadı.

Saatler sonra Revna daha fazla ter ve kir içindeydi, tahta bir asayla titreyene kadar antrenman yaptığı için elleri kabarmış ve ağrıyordu. Arenanın gölgeli bir oyuğunda bir kovanın üzerine oturmuş, kılıç üstüne kılıç bileyerek düşüncelerinin Fenrir ve Tyr'a kaymasını engellemeye çalışıyor ama başaramıyordu. Norn'lara olanlara.

Arada bir başını kaldırıp bakıyor, birinin ya da her ikisinin de yüzlerinde rahatsız edici bir gülümsemeyle arenaya girdiğini görmeyi umuyordu. Gün boyunca birkaç sakın gelip gitti, antrenman yapıp gülüştüler; ona birkaç kez antrenman yapma teklifinde bulunuldu ama o kibarca reddetti. Hareketsiz oturmak zor olsa da dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Geçmişte olsa zorlardı. Acıyla dağıtırdı. Ama kendisini önemseyenlerin sözlerine kulak vermek isterken buldu. Ingrid, Asta ve kendisinin onun yerine dinlenmeye ve iyileşmeye teşvik edeceği tüm Bakireler. Hel, Tyr, Austri ve ...

Fenrir.

Revna bileme taşının fırlatma bıçağının ağzı üzerinde kayarken çıkardığı sese odaklanmaya çalıştı, her bir geçişi, her bir anı sayarak düşüncelerini dikkatle sadece elindeki işe odakladı. Hareketlerinde ufak bir duraksama olduğunda zihni olan biten her şeyi gözden geçiriyordu. Tekne, vedalaşmaları, Fenrir'i bulması, Jotunheim, onu delip geçen ok, Fenrir, kız kardeşler, Fenrir... Hepsi onu boğmakla tehdit ediyordu ama yüzeye çıkmak için savaşılmaya devam edecekti.

Bir.

Ingrid ağlıyor.

İki.

Fenrir, hayatta ve iyi.

Üç.

Fenrir onu ateşler içinde tutuyordu.

Dört

Bağlanmamış zincirlerle, karanlık kırılır

Revna aniden ayağa kalktı ve bıçağı yakındaki bir antrenman direğine fırlattı, yarası bu hareketle acı içinde çığlık attı. Yaranın açılmadığından emin olmak için kontrol etti ve sertleşmiş, mavi lekeli deriden başka bir şey bulamadığına sevindi.

"Peki bu neyi başardı, seni aptal?" diye mırıldandı kendi kendine. Kendi düşünceleri yerine savaşla yüzleşmeyi tercih ederdi. Acınası. Bir balta kaparak kovanın üzerine oturdu, tahta rahatsız edici bir şekilde kıcına batıyordu.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" Hel gölgelerin arasından çıkıp Revna'nın yanına geldi ve onu neredeyse devrilmesine neden olacak kadar ürküttü. Tanrıça Revna'nın gömleğini kavradı ve onu düzeltti. "Sesinin geri geldiğini gördüğüme sevindim."

"Evet." Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetse de Revna çabucak toparlandı. "Başka kim bana böyle bilgece bir öğüt verebilir ki?"

Hel onaylar gibi bir ses çıkardı ve Revna'nınkinin karşısına oturmak için bir kova çekti. Bir bıçak aldı ve parmaklarının üzerinde ustalıkla döndürdü.

"Revna..."

"Hmm?" Revna bıçağa odaklanmaya devam etti, hâlâ Hel'in bakışlarıyla karşılaşamayacak kadar utanıyordu.

"Özür dilerim."

Revna hareketlerini durdurdu ve sonunda başını kaldırıp baktı. Tanrıça'nın gözlerinde samimiyet vardı; bir gün önceki ateş soğumuştı. "Ne, neden üzgünsün Hel? Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Bunların hepsi benim hatam."

"Seni suçlayabilirim ama başkalarını da suçlayabilirim. Yıllar süren olaylar buna yol açtı. Eğer sen olmasaydın, eğer Fenrir olmasaydı, eğer Odin olmasaydı-"

"Fenrir ne yapmasaydı?" Revna araya girdi.

Hel dudaklarını büzerek onu görmezden geldi. "Mesele şu ki, sana saldırdığım için özür dilerim. Kardeşlerime karşı korumacı davranıyorum, özellikle de Asgard söz konusu olduğunda. Senin de öğrenmekte olduğun gibi, bu gergin bir geçmiş."

Hel'in elindeki bıçak dışarı fırladı ve yakındaki bir yere çarptı. Bir tane daha aldı, aynısını yaptı, aynı noktaya vurdu.

"Özür dilemem gereken çok şey var Hel. Sadece senden de değil." Revna küçük baltayı ve bileme taşını bir kenara bırakıp öne doğru eğilerek dirseklerini iki dizine dayadı. "Fenrir'i, Tyr'ı ya da seni bu kadar vahim bir duruma sokmamalıydım. Seni incitmiş birine bel bağlamana neden olacak bir duruma." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Gerçekten çok üzgünüm."

Revna affedilmek için yalvarmadı. Bu isteyebileceği bir şey değildi. Güven gibi affetmek de kazanılırdı. Hel'in onu ve Tyr'ı affedeceğini umuyordu.

Öte yandan Fenrir'in durumu daha karmaşıktı. İlişkileri hem acı hem de özlem barındıran bir yere sıkıca oturmuştu. Bu özlemin arzu dolu mu yoksa şiddet dolu mu olduğu elbette o ana bağlıydı.

"Annemi görmek her zaman saklı tutmaya çalıştığım şeyleri gündeme getiriyor. Ama arada bir ne kadar ilerlediğimi görmek iyi geliyor. İnanabiliyor musun, bu en iyi etkileşimlerimizden biriydi." Revna inanamayarak kıkırdadı. "Küçükken annemden korkardım. Kendim ya da kardeşlerim için konuşmazdım. Şimdi karşılık vermem, onun zehrine artık tahammül etmemem bir ilerleme."

Revna düşünceli bir şekilde mırıldandı. Daha önce hiç annesi olmamış olmasına rağmen, bu tür bir istismara artık tahammül etmemeye karar verdiğinizde meydana gelen değişimi anlıyordu. Önce yavaş yavaş, sonra birdenbire, buzlu suya batırılıp uyandırılmak gibi. Revna'nın değişimi eski efendisini öldürmeden kısa bir süre önce gerçekleşmişti. Revna'nın hatası yüzünden başka bir köle kız olan Helga'yı öldürdüğü gece doruğa ulaşmıştı. Revna'nın dayak yiyebileceğini ve yiyeceğini erkenden öğrenmişti, ama başkaldırısı yüzünden başkalarının zarar görmesini izlemek onu kıran şeydi ve bunu ona karşı kullanmıştı.

"Baban da oldukça çürümüş görünüyor," dedi Revna. Hel başını kaldırıp baktı. "Loki mi? Onunla tanıştın mı?"

Lanet olsun. Kız kardeşlere yaptıkları yolculuk ve sonrasında yaşananlarla ilgili pek çok şey atlanmıştı. Revna, annelerinin mağarasına varışlarından kız kardeşlere yolculuklarına ve Loki'nin döndüklerinde onları nasıl beklediğine kadar her şeyi hızlıca anlattı. Revna kız kardeşlerin ona ne gösterdiğini ya da ne söylediğini açıklamadı ve Tanrıça da sormadı.

Hel bir süre sessiz kaldı, olanları düşünürken gözleri bulutlandı. Revna görevine devam etti, sessizliği kılıç ve taşla doldurdu.

"Geç oluyor," dedi Hel sonunda. "Austri bana bugün bir yemek için daha ona gelmeni sağlamam gerektiğini söyledi. Ayrıca banyoya ne kadar çok ihtiyacın olduğundan da bahsetti."

Revna homurdanarak baltayı ve bileme taşını bir kenara bıraktı ve Hel'i mutfaklara kadar takip etmek için ayağa kalktı, belki kendilerini bekleyen iki can sıkıcı Tanrı bulabileceklerini umuyordu.

YIRMI ALTI

FENRİR

D Fenrir ve Tyr, Vanaheim'daki kapıdan geri adım attıklarında ARKNESS TAMAMEN YERLEŞMİŞTİ.

Ve bir an bile erken değil.

Fenrir yere yığılacakmış gibi hissediyordu; bedeni ve zihni bilince zar zor tutunuyordu.

Tahmin edildiği gibi, Jotunnlar Aesir'in bildirisinden de, bunu iletmesinden de memnun değildi. O ve Tyr bir kavgaya hazırlanmışlardı ama olanlar daha da kötüydü. Sessiz kaldılar, gözleri Spjut'un uzatılan kafasından hiç ayrılmadı. Tek bir dev bile ağlamamış ya da bağırmamıştı ve tepkisizlikleri düpedüz şiddetten daha endişe vericiydi. Onlarla kurduğu küçük güvenin gözlerinden aktığını gördü ve bunca yıldır ilk kez misilleme yapmaktan korktu. Odin'in onu Asgard'da tutma tehditleri göz önüne alındığında, bu onu tehlikeli bir duruma sokuyordu.

Fenrir derin bir nefes aldı, toprak ve berrak gece kokusunun vücudundaki kargaşanın acısını hafifletmesine izin verdi.

Keşke vites değiştirip koşabilseydi...

Ağrı dişleri büyüttü.

Hel'in diğer yarısı tünele yaklaştıklarında onları bekliyordu, parlayan yosunların arasında tuhaf bir hayalet nöbetçiydi. Draugr'un yüzünde hiçbir ifade yoktu ama bembeyaz gözleri bir an için parladı ve sonra dönüp tünelde ilerlemeye başladı.

loş tünel. Birkaç dakika sonra Hel ortaya çıktı ve kollarını önce Fenrir'in sonra da Tyr'in boynuna doladı.

"İyi misin?" diye sordu, ikisinin arasına bakarak.

"Açlıktan lyorum ve uyumaya hazırım sanırım," dedi Tyr, başıyla Fenrir'in durduğu yeri işaret ederek.

Hel yaklaştı ve opalesan mürekkepli kolunu onunkine dolayarak tünelin geri kalanında ona yol gösterdi.

"Revna nasıl?" Fenrir'in sesi en az kadar bitkin geliyordu.

"O iyi, kardeşim. Merak etme. Austri onu sıcak yiyeceklerle doldurdu ve şimdi odasında çok ihtiyaı olan banyonun tadını çıkartıyor."

Onun banyo yaptığı düşüncesi midesini bulandırdı ve bir an için yorgunluğunu bastırdı. Belki de gidip onu kontrol etmeliydi...

Hel onun aklından geçenleri okudu. "Döndüğünü bilmek isteyecektir. Sen biraz yemek yiyip dinlenirken ben gidip ona söyleyebilirim."

Fenrir kendine baktı. Kirliydi, devlerin kanı hâlâ ellerini kirletiyordu. Belki de bu yanını ondan saklamak istemeliydi ama merkezindeki garip bir çekim onu ona gitmeye zorluyordu. Onun kendisini *görmesine* izin vermeye.

"Biraz daha dayanabilirim. Onunla konuşmak istiyorum." *Onun iyi olduğunu kendim görmeliyim*, diye eklemedi.

Kalenin ana salonlarına girdiklerinde Hel ve Tyr mutfaklara gidip yiyecek bir şeyler toplamak üzere ayrıldılar; Hel onun odasına biraz yiyecek ve banyo için biraz ılık su getireceğine söz verdi. Normalde yıkanmak için odasındaki balkondan akan küçük şelalenin altına girerdi ama ılık bir ıslanmayı reddetmek zordu. Ve kaplıcaların bulunduğu mağaraya inmeye cesaret edemeyecek kadar yorgundu.

Odalarına giden koridordan aşağı dönerken adımları yavaş ve llyd. Revna'nın beklediği yere doğru attığı her adımda kalp atışları hızlanıyordu. Geri dönmeyi başarmıştı. O da geri dönmüştü. Ve şimdi Jotunheim'da inşa ettikleri güvenin, sarsılma korkusu olmadan üzerinde durabilecekleri kadar sağlam olma umuduyla büyümesini sağlamak istiyordu.

Ama hâlâ ona anlatacak çok şeyi vardı.

Kana bulanmış elini ağır tahtaya doğru kaldırdı ve kapıyı çaldı.

"Revna," diye seslendi kendini duyurmak için usulca.

Yanıt yok, ses yok. Ama kızın kokusu, dolunayın kurdu çağırması gibi ormanın içinden onu çağırıyordu.

Kapıyı tekrar çaldı, bu sefer biraz daha yüksek sesle adını söyledi. Hâlâ cevap yoktu.

Uyuyakaldığı ve suyun altına düştüğü paniğiyle kapıyı açıp aceleyle içeri girdi. Küveti odanın geri kalanından ayıran küçük bölmenin etrafından dolanırken olduğu yerde durdu. Kadın küvette uyuyordu ama tehlikede değildi. Başını küvetin kenarına yaslamıştı, koyu renkli ıslak saçları yere damlıyordu, vücudu puslu suya batmıştı. Yüzü kırılğan bir huzur içinde gevşemişti. Bir eli küvetin kenarına dayanmıştı. Elinde bir hançer vardı. Gördüğü manzara onu dehşete düşürdü.

-Her zaman tetikte olma ihtiyacı hissettiğinin kanıtıydı. Küvete dökülmüş olan yağların kokusunu alabiliyordu, kasları yatıştırmak ve zihni rahatlatmak için kullanılan yağlardı bunlar. İşe yaramışlardı.

Kendine engel olamayarak küvetin etrafında döndü ve kadının bıçağı tuttuğu yanına diz çöktü. Yavaşça elini bileğine doladı ve başparmağıyla yumuşak deriyi okşadı. "Revna."

Kadın irkilerek uyandı ve adamın pençesinde çırpınmaya başladı. Diğer elini omzunda ve köprücük kemiğinde gezdirerek sakinleşmesini istedi. Kendi kendine, yarasını tahriş etmemesi için onu mümkün olduğunca hareketsiz tutmak istediğini söyledi ama gerçekte, ona dokunma dürtüsüne karşı koyamadı - sıcak ve gerçek bir şey hissetmek için.

Panik içindeki gözleri onunkileri buldu, yüzünde duygular uçuşuyordu. Sonunda bir tanesine karar verene kadar her bir duygunun ona çarpmasını izledi.

Rahatlama.

Bunu yapmaktan nefret eden adam, dokunuşunu onun sıcak, nemli teninden çekti. Şaşırtıcı bir şekilde hançeri de elinden almasına izin verdi, kabzasının yıpranmış derisi hâlâ sıcaktı. Normal bir bıçağa benziyordu, iyi bakılmış ve ölümcül bir söz gibi keskinleştirilmişti ama ağır ve külfetliydi. Fenrir, Revna'nın iki tanesini kalçasında taşımaya nasıl dayanabildiğini merak etti. Bıçağı saygılı bir şekilde küvetin yanındaki tabureye bıraktı.

"Geri dönmüşsün." Sesi kısık ve hırıltılı çıkmıştı ama , geri dönmüştü. Sesini duyamamaktan nefret ediyordu.

"Sesin de öyle."

Revna gözlerini şakacı bir şekilde kıstı. "Evet. Artık seninle düzgünce dövüşebilirim."

"Güzel." Kadından öyle bir koku ki, adam küvetin kenarına yapıştı. Boğazını temizleyerek devam etti: "İçeri daldığım için özür dilerim. Kapıyı çaldım ve sana seslendim ama cevap vermedin. Suyun altına kaymış olabileceğinden korktum-"

"Ve boğuldu mu?" Bir kahkaha attı. "Bunun için fazla inatçıyım."

Alt dudağının kenarını çiğnedi. Birdenbire açlığını çektiği tek şey yemek olmaktan çıkmıştı.

Lanet olası rünler tarafından.

Fenrir onu öpmek istedi. Çılgınca. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp tatmak, boğazından umutsuz sesler çıkarmak istiyordu. Boynunun yumuşak derisini dişleriyle çizmek ve sonra diliyle girintileri yatıştırmak istiyordu. Onu küvetten kaldırmak, kucağına oturtmak ve her ikisi de nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvarana kadar onu yutmak istiyordu. İstiyordu ki-

Fenrir aniden ayağa kalktı, dürtüsüne karşı savaşılarak başını salladı. Yine de kurdu cesaretle guruldadı.

Adam sallanınca Revna kendini küvetten dışarı itti ve adam düşmeden önce ona tutunmak için dışarı çıktı. Çıplak bedeninden su damlıyordu ve bir anlığına da olsa, adamın terbiyesi bozuldu. Aç bakışlarının Revna'nın kıvrımlarında, yara izlerinde, köprücük kemiklerinden göğüslerine doğru yuvarlanan su damlacıklarında gezinmesine izin verdi.

Fenrir gözlerini kapadı ve uzanıp burnunun kenarını çimdikledi.

Vücuduna sarılan kumaşın hissettirisini duydu, sonra eli dirseğini kavradı ve parmaklarını burnundan çekip ona baktı.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diye fısıldadı. "Seninle odana kadar yürüyeceğim."

Fenrir, Hel'in kolundan çekiştirerek onu odasından çıkmaya ve kendi odasına gitmeye yönlendirirken hiçbir şeyi reddedemedi. Meşalelerle aydınlatılmış salona girdiklerinde Hel'in bir tepsi yemekle kendilerine doğru yürüdüğünü ve birkaç kişinin de boş kovalarla odasından çıktığını gördüler.

Kız kardeşi onlara yaklaşırken kaşlarını çatı. "Sen iyi misin? Kızarmış görünüyorsun."

"Ayakları biraz titredi," diye cevap verdi Revna cızırtılı sesiyle, o iyi olduğunu söyleyemeden.

Hel gelip onun diğer yanında durdu. "Onu odasına götürelim."

Bu kadınlar onu sanki kayıp bir kuzuymuş gibi güdüyorlardı. Fenrir, "Kendi odama gidebilecek durumdayım," diye homurdandı.

Onu kapıdan geçirirken ikisi de aldırış etmedi. Hel ateşin yanındaki masaya gitti ve yiyecekleri masaya koydu. Örtüyü açtığında kokular burnuna çarptı ve midesi açlıktan guruldadı.

Revna onun yanında usulca kıkırdadı. "Önce banyo, sanırım. Açlık seni biraz daha uyanık tutacaktır."

Revna'nın talimatlarına hiç şikâyet etmeden uyarak, odalarının genişliği boyunca, küvetin yarı katlanmış bir bölmenin arkasında beklediği yere doğru yürüdü. Tüm silahlarını çıkarıp büyük bir sandığa attı. Arkasında bir yerde Hel, Revna'ya Tyr'ı kontrol edeceğini söylüyordu. Revna kapıyı hafifçe tıklatarak onları yalnız bırakana kadar öylece durup bekledi.

Tuniğini başının üzerine çekti ve botlarını tekmeledi. Pantolonunun bağcıklarına uzandığında başını çevirdi ve Revna'yı sırtına bakarken buldu, kendi kızarıklığı boynundan yukarı süzülüyordu. Ondan yayılan o sarhoş edici koku doğrudan adamın omurgasının dibine kadar ulaşıyordu.

İlginç.

Adam bağcıkları çekiştirirken, kadın hızla yemek tepsisine doğru ilerledi, tepsiyi yeniden düzenleyerek ve ona biraz içecek koyarak meşgul oldu.

Fenrir küvetin içine gömüldü ve sıcaklık zihnini ve kaslarını rahatlatırken sesli bir iç çekti. Saçındaki bağı çözdü, başını aşağı daldırdı, parmaklarını budaklar ve kirler arasında gezdirdi. Tekrar yüzeye çıktığında Revna küvetin yanında oturuyordu ve elinde çay gibi kokan bir fincan vardı.

"İç," diye talimat verdi ve bardağı ona uzattı. Adam ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itti, sonra fincana uzandı ve gözleri hâlâ ellerini kirleten devin kanına takıldı. Fenrir korku ve utancın acı bir karışımının midesinde pıhtılaştığını hissetti.

Canavar.

"Fenrir." Revna'nın gözleri şimdi onun üzerindeydi ve sesi yumuşamıştı. "Senden daha canavar olan, daha kör dişli adamlarla tanıştım."

Bildiri zihnindeki yüksek sese meydan okudu. Yüksek sesle konuştuğunu sanmıyordu, belki de kız bunu yüzünden okumuştı, ama sözleri içine işlediğinde, daha önce hiç bilmediği bir sıcaklık tüm vücuduna yayıldı.

Revna bir bez aldı ve ona uzattı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, teşekkür edecek, her şeyi anlatacak kelimeleri bulup bulamayacağını bilmiyordu. Bunun yerine derisini ovaladı.

"Kalmana gerek yok. Senin de dinlenmeye ihtiyacın var," dedi Fenrir ona.

Omuz silkti. "Sen kaldın ve benimle ilgilendin."

İçini çekti, kadının sözleri o sıcaklığın üzerine bir ürperti gönderdi. "Bunu istemiyorum, Revna."

"Ne istiyorsun?"

"Bu oyun borçlarımızı değiş tokuş ettiğimiz ve iyilik borçlu olduğumuz bir oyun. Sana karşı hiçbir beklentim yok. Bir şeyleri için yapıyorum, bana borçlu hissetmeni istediğim için değil."

Revna'nın yüzünün önce temkinli, sonra anlayışlı bir ifadeye bürünmesini izledi.

"Artık iyilik yok. Artık borç yok," diye fısıldadı. "Artık iyilik yok, artık borç yok," diye onayladı.

Adam küvetten çıkıp kurulanırken ve tepsisindeki yemeği yerken başka bir şey söylemediler. İş bittiğinde ve göz kapakları inanılmaz derecede ağırlaştığında, kadın onu yatağına götürdü ve yüzüstü yere yığıldı. Yarı uykulu olmanın sersemliğiyle, onun geri çekildiğini duydu ve elini uzattı, vücudu ona son bir kez dokunmak istiyordu. Başparmağı bileğinin pürüzsüz derisi boyunca ilerledi ve nabzının üzerine yerleşerek rahatlatıcı atışını hissetti. Sonra elinden düştü, kapının küçük tıkırtısını duydu ve rüyasız bir uykuya daldı.

YIRMI YEDI

REVNA

A GENÇ JOTUNN İSİMLİ Havvar izledim Revna ile bir ciddiyetle. Kalkanını daha yukarı kaldırdı, mavi gözlerini kısarak ve mızrağıyla saldırdı. Adam hafifçe dengesini kaybederek öne doğru tökezlediğinde kadın kolayca geri adım attı.

Revna bir kaşını kaldırarak sessizce hatasını anlamasını istedi.

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Ayak hareketlerimi unutuyorum." "Ve?" Hel tahta bir sandığın üzerindeki tüneğinden seslendi. "Kalkanın ağırlığı," diye mırıldandı.

Revna kendi kalkanını yere bıraktı ve hâlâ iyileşmekte olan tarafına dikkat ederek omuzlarını esnetmek için mızrağını kullandı. Antrenman hareket etmekten çok yüz buruşturmaya dönüştü ama rahatsızlığın üstesinden gelmek iyi .

"Neyi doğru ve yanlış yaptığınızı bilmek eğitimin bir parçasıdır. İyi gidiyorsun Havvar."

Dev ona utangaç bir gülümseme verdi ve uzun örgüsü omzunun üzerinden düşerek toprağa ayaklarını vurdu. Üstlerinde bulutlar yarıldı ve güneş ışığı huzmeleri arenaya doğru aktı. Revna yüzünü güneşin sıcaklığına döndü ve derin bir nefes aldı. Günlerdir ilk kez kendini hafiflemiş, öfke ve kederin ağırlığından kurtulmuş hissederek uyandı. Fenrir ve Tyr geri döndüğü için rahatlamış hissediyordu. Hel onu affetmişti. Kehanet hâlâ onunla alay ediyor olsa da...

Revna bunu nasıl anlamlandıracağını bilmiyordu, kelimeler ve görüntüler onu yakalayan yapışkan ağlar oluşturuyor ve kendi zihninde kapana kısılmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Bir kehanetin iplerini çözmek çok tehlikeli bir oyun gibi geliyordu. Bunu takıntı haline getirmek onu delirtebilirdi. Ve bunu tek başına taşımak ağır geliyordu ama Fenrir'e söyleyip onu da kendisiyle birlikte taşımaya zorlayıp zorlamayacağına henüz karar vermemişti.

Onu düşünmeden edemiyordu.

Onun sağ salim döndüğünü fark ettiğinde nasıl hissettiğini. Ona nazıkçe dokunuşunu. Ona izin verişini. Revna kendini güvende hissetmişti. Görmüştü.

Ve yanıyor.

İlk geldiğinde ona karşı hissettiği soğukluğu eritmeye devam eden ve yeniden kazandıkları güvenin sıcaklığına alev katan bir ateş. Öfkesini, incinmişliğini bir yılanın derisini dökmesi gibi döküyordu ama yine de onsuz kim konusunda endişeliydi.

Revna uzun zamandır öfke ve korkunun onu yönlendirmesine izin vermişti. Ama kız kardeşlerle yaşadıklarından sonra artık canına tak etmişti. Duyduğu kehaneti tam olarak anlamamıştı ama geleceğinin karanlık olacağı açıktı. Ve o zaman gelene kadar ne kadar zamanı kalacağından emin değildi.

Yani, kalbiyle liderlik etme zamanı gelmişti.

Bu da Fenrir'i gerçekten affetmek demekti. Ve kendini.

Fenrir'in hafızasına tanık olduktan sonra ellerindeki kana bakarken kendisine canavar dediğini duymak... Hayatında onu olduğu şey için cezalandıracak başka bir kişi olmayacaktı. Hayatta kalmak ve değer verdiği insanları kurtarmak için yaptıkları için.

O kadar farklı mıydı?

Havvar sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi konuştu. "Fenrir'in yakında burada olacağını düşünüyor musun? Ben de ondan bir şeyler öğrenme fırsatı bulmayı çok isterim."

Revna bakışlarını gökyüzünden ayırdı ve onları izlemekte olan Hel'e döndü. Asasını yeniden kavradı ve arkadaşına başıyla selam verdi. Tanrıça komplocu bir tavırla gülümsedi ve kendi asasını kaparak ayağa kalktı. "Seni sıkıyor muyuz genç dev?"

İki kadının yavaşça etrafında dönmeye başladığını fark edince mavi gözleri büyüdü. "Hayır! Tabii ki hayır. Ben sadece- yani, ben sadece düşündüm ki

... rünler tarafından, bu korkunç."

Revna ve Hel onun sınırsız dürüstlüğü karşısında kahkahalara bo uldular.

"Gidip ahırdaki görevlerimi yerine getirmeliyim," diye kekeledi Havvar. Mızra ını askıya yerleştirdi ve kalkanını astıktan sonra yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle son bir kez onlara döndü. "Bu i  daha bitmedi. Yarın g r   r z!"

Sonra son bir el sallayı la Revna ve Hel'i ba larını sallarken bırakıp ko maya başladı. Havvar eğitim alanının a zından çıkarken, kendini bir süre daha orayı izlerken buldu ve Kurt Tanrı'nın ortaya çıkabileceğini umdu. Ama Fenrir'in hâlâ uyudu unu ve günün büyük bölümünde de uyuyabilece ini biliyordu. Revna buna  a ırmamı tı; günlerdir çok az dinlenmi ti.

Kendini onun uyurken nasıl göründüğünü merak ederken buldu. Omurgasının tabanındaki küçük çukurları ortaya çıkaracak şekilde yüzüstü m  uyuyordu? Kollarını ba ının üzerine uzatarak sırt üstü m  yatıyordu? Revna, o sırada sayıklıyor ve acıdan tükenmiş olsa da, zihninin sessiz anlarda, ateşi boyunca ona nasıl sarıldı ını hatırlamasına engel olamamı tı. Vücudu onunkiyle sarma  dola  olduğunda nasıl hissetmi ti. Onunla nasıl konu tu unu ve onu kendine nasıl .

Bir şeyin farkına varmasıyla Revna'nın göğsünde bir şeyler kıpırdadı.

Fenrir'i istedi.

Ama yine de . Yapamaz mıydı?

O bir Tanrı'ydı, o ise ölümlüydü ve kendini bir e itten çok bir yük gibi hissediyordu.

Revna daha az olduğu hissinden kurtulmaya çalıştı. Kendisine Myddheim'daki en büyük kalkan bakireleri grubunun komutanı olduğunu hatırlattı. Kölelikten ka mı , diyar diyar gezmi  ve hayatta kalmıştı. Belki de birbirlerine daha çok benziyorlardı-

Revna arkasına vuran tahta bir sopayla sarsıldı.

"Merhaba. İdman seansımıza tekrar hoş geldiniz," diye  aka yaptı Hel, asaya yaslanarak. "Derin düşüncelere dalmı tın. O suratı yapmana neden olan düşünceyi paylaşmak ister misin?"

Hel'e kardeşinin nasıl uyudu unu d   nd   n  ve umutsuzca görmek istediği vahyi anlatmak istiyor muydu?

Kendisi mi? Hayır, .

"Üzgünüm, hâlâ biraz keyifsizim." Revna omuzlarını silkeledi ve birkaç kez ayaklarının üzerinde zıpladı. Elindeki tahta asayı kavradı ve Hel'e başlaması için işaret etti. "Bir tur daha."

Yavaşça hareket ederek Revna'nın vücudunun esnemesine, uzanmasına ve mevcut sınırlarına kadar bükülmesine izin verdiler. Yavaş ve metodikti ama Hel sabırlıydı ve tahta asasını Revna'nın yan tarafındaki yakıcı acıya meydan okumaya yet kadar çabayla karşıladı. Gerçek bir antrenmandan çok bir dansa benziyordu ama iyileşme sürecini uzatırsa kimseye faydası dokunmazdı. Ingrid böylesine ileri görüşlü ve dikkatli davrandığı için onunla gurur duyardı. Revna dudaklarının hüzünlü bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti.

O anda kalbi Bakirelerin yokluğuyla sızladı.

Revna kız kardeşleri görmeye gitmenin bir şekilde Myddheim'a yardım etmek için açık bir yol göstereceğini düşünmüştü. Onları olabildiğince güvende tutmak için.

Ama onun yerine gördüğü

şey... "Nedir o?" Hel sordu.

Revna Hel'in asasına kendi asasıyla vurdu. "Ben de tam ikincim Ingrid'i düşünüyordum. O vahşi bir savaşçı ama aynı zamanda bir şifacı. Talimatlarına kulak asmadığım için beni azarlardı."

"O senin sevgilin miydi?" Hel sordu.

Revna kıkırdadı. "Hayır, öyle değildi. Biz arkadaştık." Ingrid'in onun için ne ifade ettiğini anlatmak için çok küçük bir kelime gibi görünüyordu ama iş görürdü. "Peki ya sen, Ölüm Tanrıçası? Sevgilin var mı?"

Hel alaycı bir gülümsemeyle, "Ben de payıma düşeni aldım," dedi. "Ama uzun zaman oldu. Şuradakinin aksine."

Revna Hel'in asasıyla işaret ettiği yere baktı. Tyr bir elf savaşçısıyla flört ediyordu; iki adam başlarını birbirine yaklaştırmış, gülümsüyor ve gülüyorlardı. Revna, Tyr'ın erkeği yakasından tutup karanlık bir oyuğa çekmesini ve gölgelerin arasında kaybolmasını izledi.

"Rünler adına, o dinlenmiyor." Hel gözlerini devirdi. "Gidip içecek bir şeyler alalım ve kardeşimi kontrol edelim."

Eğitim alanından çıktılar ve Fenrir için yiyecek almak üzere mutfağa uğradılar; Austri, Kurt Tanrı'ya ne getireceği konusunda, sanki gereken küçük bir çocukmuş gibi telaşlanıyordu. İki kadın da tepsiler taşıyordu

Yiyecek ve içeceklerle doluydu, kokular Revna'nın bile ağzını sulandırıyor. Kapısına yaklaştıklarında Hel tüm nezaket kurallarını bir kenara bırakıp içeri girdi.

Revna tereddütle takip etti ve gördükleri karşısında yutkundu.

Artık Fenrir'in uykuda nasıl görüldüğünü hayal etmek zorunda değildi. Yüzüstü yatmış, bir dizini yukarı kaldırmış, başını yukarıda kavuşturduğu kollarının arasına gömmüştü. Mürekkepli sarmaşıklar bacaklarını sarmış ve sırtının kaslı bölgesine doğru ilerlemişti. Yüzünü kaplayan siyah saçların altında yüzünü göremiyordu ama nefesinin düzenli olarak yükselip alçaldığını görebiliyordu.

Bu pozisyon o kadar savunmasız, o kadar sevimliydi ki Revna'nın adımları duraksadı, kollarındaki tepsiyi itti ve Fenrir'in dikleşmesine neden oldu; çıplaklığı tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Gözleri hemen Revna'yı buldu.

Nefesi göğsünde durdu ve kokusundaki değişimi fark etmesini engelleyecek bir şey düşünmeye çalıştı. Adamın gözleri kararırken elleri tepsiyi kavradı ve o bakışı tanıyordu. Avını işaretleyen bir kurt.

Sikeyim.

Hel tepsisini yere bıraktı ve sandığa doğru yürüyerek bir çift pantolon çıkardı. "Bunları giy kardeşim. Sonra gel otur ve karnını doyur. Yeterince uzun süredir uyuyorsun."

Hel bohçalanmış pantolonu fırlattı ve Fenrir gözleri Revna'ninkilerden hiç ayrılmadan havada kaptı. Boynuna yayılan yanmayı gizlemek için dönüp ikinci tepsiyi Hel'in kendi tepsisini koyduğu yere yerleştirdi ve kapları açmakla meşgul oldu. Adamın yaklaştığını hissettiğinde arkasındaki havaya bir sıcaklık yayıldı.

"Teşekkür ," dedi, sesi uyku yüzünden hâlâ pürüzlüydü. Hel boğazını temizledi. "İkinize de. Teşekkür ederim."

Revna başını kaldırıp ona baktı. Normalde bağlı olan saçları gözlerine dökülüyordu ve Revna saçlarını itme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Bakışları koyu renk saç tellerinin adamın alnını örttüğü yerlerde, sıcak gözlerinde gezindi. Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, küçük bir masaya uzanıp deri bir kayış aldı ve saçlarını geriye toplayıp sabitlerken dişlerinin arasına yerleştirdi.

Fenrir yemeğin yanındaki bir sandalyeye çöktü. "Hel, Revna ve bana konuşmamız için biraz izin verir misin?"

"Elbette." Hel yanından geçerken göz kırptı ve Revna'yı Fenrir'le ve bedeninde giderek büyüyen cazibeyle baş başa bıraktı.

Başka ne yapacağını bilemediği için onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve önce onun konuşmasını bekledi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bunu benim sana sormam gerekmiyor mu?" diye karşı çıktı.

"*Ben* zehirli bir okla vurulmadım." Fenrir ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. "Bakabilir miyim?"

Aklının bir köşesinde Revna daha fazla tereddüt göstermesi gerektiğini düşündü ama kendini ayakta dururken ve gömleğini kaldırırken buldu. Ayaklarının dibinde diz çöktü ve iyileşmekte olan yarayı inceledi, hala sertleşmiş ve maviydi ama gün geçtikçe daha az hassaslaşıyordu.

Fenrir'in annesini pek sevmese de, dev cadının nasıl iyileşeceğini bildiğini kabul etmek zorundaydı. Myddheim'da o tür bir yara alsaydı, birkaç gün sonra ayağa kalkıp hareket etmek şöyle dursun, hayatta kalacağından bile şüpheliydi.

Fenrir'in parmak eklemleri yaranın etrafındaki deriyi nazikçe çizdikten sonra başparmağının pedini yaranın pürüzlü kenarlarına sürdüğünde Revna'nın derisi titreyerek kabardı.

"İyi iyileşiyor, ama korkarım bir yara izi kaçınılmaz. Muhtemelen rengi de mavi kalacaktır." Ok ucuyla kendini kestiği yeri göstermek için kolunu kaldırdı. Bileğinin arka tarafından ön kolunun ortasına kadar uzanan soluk mavi bir çizgi, üç mürekkepli bandın altında duruyordu.

Revna kendini tutamayarak parmaklarıyla adamın kolundaki yara izini takip etti. Adamın ürpermesi üzerine elini hızla geri çekti ve sandalyesine geri oturarak gömleğini indirdi.

"Bir sürü yara izim var. Bir tane daha nedir?" Revna rahat ve etkilenmemiş görünmek için elini salladı.

Fenrir diz çöktüğü yerden kalktı ve tepsilerdeki yiyecekleri inceledikten sonra bir tabak alıp et, kızarmış sebze ve bir parça ekmekle doldurdu. Dönerek az önce hazırladığı tabağı ona uzattı.

"Benimle ye."

Revna tabağı aldı ve adamın sandalyesine geri oturup bir parça ete uzanmasını izledi. Ona bir ısırık almasını işaret etti. Uzun bir kaç gün geçirdiği için Revna da onu şımarttı. Tavuk mükemmel bir şekilde kızarmış ve yumuşacıktı, baharat ve sıcaklık doluydu. Fenrir ona küçük bir gülümseme verdi ve kendi yemeğine daldı, her şeyi tepside topladı.

Bir süre sessizlik içinde yediler ama Revna yemeğin tadını giderek daha az alıyordu. Bir konuşmanın yaklaştığını biliyordu ve bu da midesinin endişeyle sıkışmasına neden oluyordu. Planlar, eylemler, strateji; bunlar hakkında konuşabilirdi. Duygular daha zordu. Hâlâ rahat olmayı öğrenmeye çalıştığı bir kırılmalıktı.

Vanaheim'da olmak ve Hel, Tyr, Austri ve Fenrir'i tanımak onu yormaya başlamıştı. Bu Tanrılar, bu diğer dünya varlıkları, deneyimleri ve duyguları konusunda çok açıktı. Bu, kendisinin ve savaşan Bakirelerinin cesaretinden farklı bir cesaretti. Onlar gibi cesur olmak istediğini fark etti.

Revna tabağını masaya geri koydu ve bekledi.

Fenrir, "Kız kardeşlerle ne gördüğünü bana anlatmanı istemeyeceğim," diye söze başladı, "ama bu konuda konuşmaya ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim. Deneyimlerimden biliyorum ki olasılıklar sizi yalnız hissettirebilir."

Revna derin bir nefes aldı ve ateşe baktı. "Hâlâ üzerinde durmadan anlamaya . Sanki üzerinde çok fazla düşünürsem beni yutacakmış gibi geliyor. Ama düşünmezsem, bir rüya gibi yok olup gidecek. Bunun ne anlama geldiğinden ya da nereden başlayacağımdan emin değilim. Buz, ateş ve bir ses vardı.."

Revna'nın dili ağzında ağırlaştı. Kehaneti yüksek sesle söylemek, onu duyan herkes için yıkıcı hissettiriyordu. Ama kız kardeşler onları kuyuya birlikte göndermişti. Belki de bu birlikte yüzleşmeleri gereken bir şeydi. Diyarlar ve zaman boyunca kader onları tekrar tekrar bir araya getirmişti. Bununla savaşmak boşunaymış gibi geliyordu.

Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, bununla mücadele etmek istemiyordu. Fenrir onu yumuşak bir sesle, "Devam et," diye cesaretlendirdi.

Bakışlarını alevlerden ayırdı ve adamın oturduğu yere baktı. Öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamıştı, yüzü açık ve cesaret vericiydi. Revna başparmağını avucundaki yara izine sürterek uğruna savaşması gereken her şeyi kendine hatırlattı.

O da ona anlattı. Bükülmüş ve takılmış her kelimeyi. Revna bunun kemiklerine işlediğini, onun ve onların bir parçası haline geldiğini hissetti.

Rahatlama ve acıydı. Paylaşmanın rahatlığı, yükün acısı.

Birkaç dakika bunun ağırlığında oturdular, Fenrir'in gözleri önündeki taş zemini taradı. "Demek kuzgun sensin."

Revna yarım ağızla güldü. "Görünüşe göre kaderin bir anlayışı var. Bir şey duydun mu?"

Fenrir başını salladı. "Hayır, sadece görüntüler gördüm. Ağaç benimle seninle konuştuğu gibi konuşmadı."

Garip, diye düşündü. Onun doğasını düşünürsek.

"Bu ne anlama geliyor?" Revna herhangi bir cevap beklemeden sordu.

İçini çekti ve bir elini çenesinde gezdirdi. "Kehanetlerle ilgili çıldırtıcı şey de bu. Anlamlandırana kadar, anlamamız gereken ana kadar bir anlam ifade etmez."

"O kadar sabırlı olabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı.

Fenrir güldü ve Revna bunu daha fazla yapması gerektiğine karar verdi. Neşesi çok güzeldi. Fenrir'in gülümsemesi Revna'nın bakışları altında daha ciddi bir hal aldı.

"Ben küçük bir çocukken, annem bizi kız kardeşleri görmeye götürdü. Ve gördüğüm kader bir alaydan çok bir ayartmaydı. Kendimi Aesir'in arasında ve burada, Vanaheim'da ormanda yürürken gördüm. Özgürlüğü gördüğümü sanmıştım. Jotunheim'daki karanlık mağaralarda hiç bilmediğim bir özgürlük..."

Adamın sözleri kesildi ve Revna bir sonraki adımda ne olacağını bilmesine rağmen devam etmesi için ona alan açtı ve sessizce cesaret verdi.

"Babam bizi Asgard'a götürmek için ortaya çıktığında, kaderimin sonunda beni almaya geldiğini düşünmüştüm. Kendimi, Hel'i ve Jor'u özgür bırakabileceğimi." Çenesi seğirdi ve gözleri altın renginde parladı. "Bunun suçluluğu hâlâ içimi kemiriyor. Kendi kaderimi takip ederek onları kendi kaderlerine mahkûm ettim. Bu yüzden dikkatli ol Revna. Her şey görüldüğü gibi değil."

Sesi çok yenik geliyordu ve Revna onun bu karanlık yolda tek başına ilerlemesini istemiyordu. "O gün seni gördüm." Adamın gözleri onunkileri buldu ve Revna boğazındaki gergin düğümden kurtulup yutkundu. "Ve şimdi de seni görüyorum Fenrir."

Bakışları kızın içine işliyor, onu esir alıyordu. "Ve ben, sen, Revna."

Başını salladı ve aralarında bir şeylerin yerleştiğini hissetti. Gerginlik azaldı ve tabağındaki kalan yemeği aldı. "Hâlâ neden burada olduğumu bilmiyorum. Amacım ne?" *Benim amacım ne?*

"Bilmiyorum. Ama bunu . Birlikte."

Sandalyesine yaslandı ve başını kaldırdığı yumruğuna yasladı. Ateş ışığı gömleksiz vücudunda dans ediyordu. Arzu alevlendi, ardından ani bir kaçma dürtüsü geldi -aralarına mesafe koymak ve arzularının soğumasına izin vermek için.

"Biraz daha dinlenmene izin vereceğim. Sanırım kaplıcalara girmem gerekiyor."

Revna hızla kapıya doğru yürüdü ama tam kapı koluna uzanırken Revna'ya seslendi.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum." Fenrir ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü, ondan bir nefes uzakta durdu. "Ama burada olmana sevindim."

YIRMI SEKİZ

FENRİR

"YARDIMINA İHTİYACIM VAR."

Fenrir ellerini toplantı masasına dayamış bir şekilde duruyordu Yggdrasil'in ve dokuz diyarın oyulmuş tasvirine bakıyordu. Ağacın birçok kökü ve dalı, dokuz diyarı kucağında tutan narin bir ağ oluşturunuyordu. Asgard ağacın tepesinde, en yüksek dallarının arasında tetikte ve önsezili bir şekilde oturuyordu. Vanaheim hemen aşağıda, her zaman Asgard'ın gölgesinde otururdu. Alt dallar ise Alfheim ve Muspelheim'ı barındırıyordu. Karşısında, büyük köklerin arasına yayılmış Jotunheim ve Nidavellir vardı. Daha da aşağıda, Niflheim ve Helheim.

Ve ağacın kalbinde, Myddheim.

Tyr gelip Fenrir'in yanında durdu. "Neye ihtiyacın var?"

"Savunmamızın hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Lejyonlara liderler atayın ve muhafızların rotasyonunu sağlayın. Eğer bir savaş hazırlıksız yakalanmak istemiyorum."

Tyr homurdandı ve kollarını kavuşturarak masaya yaslandı.

"Aynı fikirde değil misin?" Fenrir sordu.

"Elbette biliyorum. Ama her zaman hazırlıklı olduğumuzu biliyorsun. Buradaki herkes nasıl savaşıacağını ve bir saldırıya nasıl karşı koyacağını bilir."

Fenrir ayağa kalktı ve boynunu o yana bir bu yana uzatarak hüsrana dolu bir nefes üfledi.

"Bu gerçekten neyle ilgili?" Tyr sordu.

Fenrir omzunun üzerinden, Revna buraya ilk getirildiğinde yanında durduğu büyük pencereye doğru yürürken, "Sessizlik sinirlerimi bozuyor," dedi.

Jotunheim'a yaptıkları yolculuktan bu yana neredeyse yarım ay geçmişti. Fenrir ne Jotunn'lardan ne de Asgard'dan tek bir fısıltı bile duymamıştı. Minnettar olmalıydı, diye düşündü. Ama bu fırtına öncesi sessizlikti, bundan emindi. Aesir ve devler asla uzun süre boş durmazlardı.

"Jormun'u Myddheim'a göndermeyi düşünüyorum, eğer onu ikna edebilirsem." Revna'yla yaptığı konuşmadan beri Myddheim'ı, onun ilk geldiği zamanki endişelerini ve suçlamalarını düşünmeden edemiyordu. Revna'nın izniyle Fenrir, kız kardeşler tarafından kendisine verilen kehaneti Hel ve Tyr ile de tartışmıştı. Şaşırtıcı derecede bulanık olsa da, kehanetin iki kesin şeyi uyardığı konusunda hemfikirdiler.

Revna ay öpücüğü kuzgunuydu. Ve bir şey geliyordu.

Fenrir ve Tyr hem Alfheim'a hem de Nidavellir'e yolculuklar yapmışlardı ve buldukları sadece şüphelerini beslemişti. Bir zamanlar cıvılcıvılcı olan bu iki diyarın bazı yerleri tamamen renksizdi -Toprakları sürekli bir grilik örtüyordu. Hel'in diyarında pek bir değişiklik olmamıştı ama Fenrir Myddheim'ı kontrol etmek istiyordu. Revna'nın hatırı için.

Ona hâlâ Odin'le yaptığı anlaşmadan bahsetmemişti; Myddheim'ın talihsizliğinin sebebinin bu olmadığından emindi. Yoksa neden diğer tüm diyarlar da acı çeksin ki?

"Ona hâlâ söylemedin, değil mi?" Tyr sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi sessizce sordu.

"İstiyorum"

Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama Revna'nın öfkeleneneceğini ve kendini suçlamaya devam edeceğini biliyordu. Onunla geçirdiği zamanlardan ve birlikte geçirdikleri süre boyunca onu onurlandırdığı hikâyelerden Fenrir, Revna'nın kimsenin onun yerine seçim yapmasını hoş karşılamadığını biliyordu - özellikle de onu korumak için.

Ama o daha iyisini hak ediyordu. Bilmeyi hak ediyordu.

Fenrir, Tyr'ın sessizliğinin kasıtlı olduğunu biliyordu; onun kendi sonuçlarına varmasına izin veriyordu. Revna'nın hedef aldığı her şeye karşı koyacaktı.

onu. Dayanamadığı şey, onun içine kapanması ve sık sık yaptığı gibi kendini suçlamasıydı.

Ama aralarındaki uçurumu kapatmaya başlamışlardı ve ondan bilgi saklamaya devam etmek, ilerlemelerini istediği yol değildi. Ondan istediği şey, ona her baktığında, onunla her konuştuğunda büyüyen arzulu bir sızıydı. Ona dokunmak için bir bahane buldu.

"Ona hemen şimdi söyleyeceğim." Tyr'a bir kez bile bakmadan toplantı odasını terk etti.

Günün bu saatlerinde genellikle antrenman sahasında bulunurdu. Gücü neredeyse tamamen yerine gelmişti ve durmaksızın antrenman yapıyordu. Kendisiyle, Tyr'la ya da Hel'le değilse, eğitim alanında bulunan herkesi ikna ederdi. Bazı günler o kadar geç kalıyordu ki, Austri onu almak için mutfaktan dışarı fırlıyor ve her zaman onu tıka basa yemekle doldurmayı talep ediyordu. Cüce ona sanki kendi kanındanmış gibi bakardı.

Avluya girdiğinde güneş tam tepedeydi, duyuları onu toz girdabı ve kılıçların metalik sesi arasında hemen buldu. Elbette Revna arenanın ortasındaydı; rakibi Havvar adında genç bir Jotunn'du. Revna kadar uzun olmasına rağmen, hareketlerinin agresif ve beceriksiz olduğu o garip yaşlardaydı. Revna onun tüm hamlelerini kolaylıkla savuşturdu ve yan adımlarla kaçtı. Durakladılar ve Revna bir komut verdi. Genç dev duruşunu düzeltti ve Revna onu cesaretlendirmek için gülümseyerek iltifat edince yüzü kızardı.

Gülümsemesini seviyordu.

Bakışları adamın yaklaştığı yere kaydı, gülümsemesi yumuşadı. Terden sıırılsıklam olmuştu ve yine de hiçbir şeyin daha çıldırtıcı kokabileceğini düşünmüyordu.

"Gelişiyorsun, Havvar." Fenrir selamlama şeklinde söyledi. "Bu senin öğretmenin olmalı."

Genç dev onun iltifatı karşısında daha da kızardı.

"Övgüyü ben alamam. Onu geliştiren çok çalışması." Revna devin uzun saç örgüsünü çekiştirdi ve sonra kendi saç örgüsüyle omzunu dürttü.

"Vaktin varsa," dedi Havvar, sesi çatallaşarak, "ben de seninle biraz atışmak ."

"Memnuniyetle Havvar," diye yanıtladı Fenrir. "Ama belki yarın? Mümkünse Revna'yı bir süreliğine çalmak istiyorum." Dikkatini tekrar onun gri bakışlarına verdi. "Benimle biraz yürümek ister misin?"

Başını salladı, kaşları çatılmıştı, sonra asasını Havvar'a fırlattı ve eğitim seansının geri kalanı için talimatları ona bıraktı. Fenrir el sallayarak vedalaştı ve eğitim alanının ağzına doğru yürüdü.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, Fenrir'in zihni söylemesi gereken kelimeleri oluşturmaya isteksizdi. Onları ormanın derinliklerine doğru çekerken yapraklar esintiyle hışırdıyordu ya da belki de onları dans ettiren kendi sinirleriydi. Hiç düşünmeden onları rün kapısına yönlendirdiğini fark . Belki de açıklamasına yardımcı olurdu.

Ya da bu sayede onun gazabından kaçabilirsin, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Revna içini çekti. "Söyle bakalım." Durup ona baktı ve Revna bilerek başını eğdi. "Kafanın içinde kendinle savaştığını hissedebiliyorum. Neden bunu açığa çıkarmıyorsun, böylece ikimiz de onunla savaşabiliriz?"

Fenrir yutkundu. Bunu şakacı bir tonda söylemişti ama Fenrir onun gözlerinde büyüyen endişeyi görebiliyor ve ifadesindeki gerçeğin kokusunu alabiliyordu. Onun aklını kurcalayan her neyse onunla savaşmasına yardım edecekti, tıpkı onun da kendi akli için yapacağı gibi.

Derin bir nefes aldı. "Myddheim'dan ayrıldığımda-"

Fenrir burun deliklerini yakıcı ve bu âleme yabancı bir koku istila edince durdu. Etrafında dönerek ormanı araştırdı ve Revna'nın yanında gerildiğini hissetti. İlk başta hiçbir şey göremedi, hiçbir şey duyamadı ama koku güçlendi ve ağaçlar hareketsiz kaldı.

Revna da bunu hissetti. "Bu koku da ne?"

Kapı yönünden gelen bir rüzgâr ikisinin de burunlarını kapatmak için uzanmalarına neden oldu. Fenrir kapıya yaklaşmak için bir adım attı ama dev bir sürüngen kolunun delip geçmesiyle durdu, kor halindeki derisinden dumanlar yükseliyordu.

Fenrir Revna'nın kolunu tutarken, büyük, hantal bir ateş canavarı sürünerek kapıdan içeri girdi. Sıra sıra dişleri olan devasa uzunlukta bir burun, kesik gözler, hançer keskinliğinde pençelerle sonlanan kalın bacaklar ve

Dikenli kuyruk. Derisi kömür gibi siyahtı ama kızgın çatlaklardan ilk kokusunu aldığı keskin duman yayılıyordu. Çok büyüktü. Kuyruğundan burnuna kadar Fenrir'in boyunun üç katı olmalıydı.

Kesik gözleri Revna'nın üzerine dikildi ve boğazından derin bir tıslama sesi çıktı.

Fenrir, ağzını açıp alevli bir küre tükürmesini dehşet içinde izledi. Hiç tereddüt etmeden Revna'nın önüne atladı, onu yakaladı ve darbeyi almak için döndü. Ateşin sadece kolunun üst kısmını sıyırmasına yetecek kadar hızlı hareket etti ama yine de tüm derisi yanma hissiyle dolunca tısladı.

"Koş!" Revna'yı çevirdi ve onu tünel girişine doğru itti. "Tünele doğru koş!"

Fenrir kılıcını çekerken onlara hız için toprağı yuvarladı. Ateş topları arkalarında, yanlarında ve önlerinde yere çarpıyor, toprağı ve ağaçları kavuruyordu. Ağaçlar yanıyor, duman giderek yoğunlaşıyordu. Toprak ayağının altında çalkalandıkça Revna'nın dengesi biraz bozuldu ama onu dik tutmak için tuniğine tutundu.

Fenrir' bu şeyin kaleye yaklaşmasına izin vermesine imkân yoktu.

Tünel göründü ve Fenrir elini Revna'nın sırtının üst kısmına koyarak onu daha hızlı itmeye başladı. Dişleri uzamaya başladı, vücudu yer değiştirmek için yalvarıyor, kurdu inkârına öfkeleniyordu. Fenrir toprağı, kökleri ve acı çeken ağaçları çağırırdı.

"Özür dilerim," dedi Revna'yı tünelin ağzına doğru iterken, girişi kökler, dallar ve sarmaşıklarla kapattı.

"Hayır! Fenrir!" Revna ateş canavarıyla tek başına yüzleşmek için dönerken tekrar tekrar bağırdı.

Yaratık ona doğru bir ağız dolusu alev daha tükürüp açıkta kalan ön kolunu sıyırınca homurdandı. Deri anında köpürdü ve kömürleşti.

Kılıç ellerinde güçlüydü ve Fenrir hareket etmeye başlayarak dikkatini Revna'nın hâlâ çığlık attığı tünelden uzaklaştırdı. Revna'nın ablukayı yarmaya çalışırken çıkardığı sesi duyabiliyordu ama bunu asla başaramayacağını biliyordu.

Ateş canavarı ona doğru koştu ve hızla dönerek dikenli kuyruğunu yüzüne doğru savurdu. Fenrir eğilip yuvarlandı ve kuyruğa vurmak için kılıcını savurdu. Bir acı tıslaması duyuldu ama kılıcı neredeyse hiç çizik bırakmadı. Kısa bir süreliğine kurt formuna geçemediği için hayıflandı -Bu iş bir çırpıda biterdi.

Birbirlerinin etrafında döndüler, canavarın büyük pençeleri toprağı çalkalıyordu. Canavar dişlerini gösterdi ve Fenrir bu kez ateş tükürüğüne hazırды. Hızla hareket etti ve serbest kalmadan önce canavarın göğsünün ve boğazının nasıl kırmızıya dönüştüğünü gözlemledi. içinde atan kalbini fark etti.

Revna'nın çığlıklarının yokluğu bir an duraklamasına neden oldu ve bu duraklama bacaklarının yanmasına mal oldu, ateş deri pantolonunu yakıyordu. Vücudunun yaklaşmakta olan vardiyaya karşı gerildiğini hissetti, kurt onu bırakması için yalvarıyordu. *Hayır.* Ateş canavarına doğru ilerledi. Canavar, Fenrir'in derisinin altında yatan şeyi hissetmiş gibi başını eğdi ve geri çekildi. Fenrir'in başının üzerinde yükselen bir ağaca tırmandı.

Fenrir boyun eğercesine bir adım geri çekildi ve tuzağı kurdu. Daha yüksekte olduğundan emin olan canavar kendini fırlattı. Fenrir son anda dönerek kılıç kolunu uzattı ve canavarın kendisini kalbine saplamasına izin verdi. Canavar çığlık atarak yere yığıldı ama yere düşen bedeni Fenrir'in ön kolunun derisine son bir iz bırakmadan önce değil.

Hel'in draugr'u tıkalı tünelden geçip ona ve canavara doğru koşarken ve kolunu kavradı. Tyr'ın gücü kökleri patlatırken yüksek bir patlama sesi duyuldu. Tyr, Hel ve Revna nefes nefese dışarı fırladılar ve dumanla dolu havayı araştırdılar.

Onlar manzarayı izlerken, Hel'in draugr'u canavara yaklaştı ve gerçekten öldüğünden emin olmak için güç darbeleri gönderdi.

Tyr yavaşça yaklaştı. "Rünler adına, iyi misin Fen?" Fenrir onların ne gördüğünü biliyordu. O sınırdaydı - dişleri uzamış, gözleri yanıyor, vücudu kurt formuna geçme potansiyeliyle şişiyordu.

Tyr'ın sorusunu duymazdan geldi ve Revna'ya baktı. Açıklanamayan bir nedenden ötürü onun öfkeli bakışları onu sakinleştirdi. İçindeki kurt geri çekildi, yanıkların acısı onun yerini aldı.

Hel, derisindeki yanık izlerine doğru başını sallayarak, "Gidip onlarla ilgilenmelisin, kardeşim," dedi.

"Yapabilirim-" diye başladı Tyr ama Revna araya girdi.

"Hayır, onu ben alacağım," dedi, sesi ve yüzü birbiriyle çelişiyordu. Kadının endişeli mi yoksa kızgın mı olduğunu anlayamadı. Kuşkusuz ikisi de.

Hel başıyla onayladı. "Burayı temizleyeceğiz, bölgeyi keşfedeceğiz ve sonra gelip sizi bulacağız."

Fenrir itiraz etmek istedi ama Revna ona bir bakış fırlatarak tünelin girişini işaret ettiğinde kendini tünelin girişine doğru yürürken buldu.

Sessizlik içinde şifa odasına doğru yürüdüler. Fenrir duygularının dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu; koku ayırt edilemeyecek kadar karışık ve karmakarışıktı. Ama yine de dilini tuttu. Sıcak mekâna girdiklerinde Revna doğrudan ateşin yanına gitti ve kömürlerin yanında duran suya bir bez daldırdı. Dönüp ona doğru yürüdü ve bu sırada bir hançer çıkardı.

"Bunu kesmem gerek." Üzerinde çeşitli delikler olan gömleğini işaret etti. İznini beklemeden onu bir sandalyeye itti ve tuniğini alttan kesmeye başladı, sonra da elleriyle geri kalan kısmını yırttı.

Uyarılma hissi ona çarparak dikkatini acıdan uzaklaştırdı.

Yırtık pırtık kollarını hızla çıkarırken dokunuşu yumuşadı. Kumaş çıkarıldığında kollarındaki yanık derinin hafif kokusunu alabiliyordu. Revna'nın gözleri onun üzerinde geziniyordu, kaşları çatılmıştı, yanıkları gözleriyle nazikçe takip ederken burun delikleri genişliyordu.

Aniden ondan uzaklaştı ve çeşitli kapları ve bitkileri karıştırmaya başladı, giderken bir şeyleri çarptı.

"Aklından geçenleri söyleyen iyi olur Revna," dedi Fenrir, sesi yorgun çıkmıştı. "Öfkeni odanın geri kalanından çıkarmadan önce."

Bir el dolusu otu yere çarptı ve ona doğru döndü.

"Aklından ne geçiyordu?" diye bağırdı. "Kendini öldürtebilirdin."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Gerçekten mi? Nasıl yani?" Revna'nın sesi yükselmeye devam ederken yanmış derisini işaret etti. "Dürüst olmak gerekirse, sen ne-"

"Sen de olabilirdin!" Ayağa kalktı, sesi onunkıyla buluşmak için yükseldi. "O *sen* olabilirdin ve seni acı içinde görmeye dayanamıyorum Revna. Uzun hayatımda hiç o okun sana saplanışını izlediğim zamanki kadar korku hissetmemiştim. Ve bunu bir yapmayacağım."

Fenrir kelimelerin ona çarpmasını, yüz hatlarındaki öfkenin yavaş yavaş erimesini izledi. Derin bir nefes alarak çalışma masalarından birine yaslandı ve onun itirafı üzerinde çalışmasını izledi. Masanın kenarını kavradı ve ahşabın parmaklarının altına girdiğini hissetti.

şekilde konuşmak istememişti, bağırmak istememişti ama artık umurunda değildi.

Ona karşı olan hislerini daha fazla saklayamadı.

Gri gözleri onunkileri arıyordu, şüphesiz bulamayacağı bir tür yarı gerçek arıyordu. O da ona bakıyordu, saklayacak bir şeyi yoktu. Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, aralarındaki mesafeyi kapatırken yüzü saf bir kararlılığa dönüştü.

Fenrir bir nefes daha alamadan, kızın ağzı onunkinin üzerindeydi, sert ve emrediciydi. Fenrir'in bir anlık şoku, kadın çekilip gittiğinde geçti ve geriye sadece zafer ve istek kaldı.

Homurdandı ve onu geri çekti, elini ensesindeki saçların arasından geçirdi, tüketen bir şiddetle ağzını aldı. Tırnakları göğsünü tırmalıyor, derisini kazıyordu. Onu daha da yakınına istiyordu, onu *yutmak* istiyordu.

Diğer kolunu kızın beline doladı, onu kaldırdı, döndü ve ikisini aşağı indirdi, böylece kendisi sandalyede oturuyordu, kız da onun kucağındaydı.

Adam kalçalarını kavrayıp onu kucağına ve orada büyüyen sertliğe doğru bastırırken boğazından yumuşak bir inilti kaçtı. Kızın uyarılmışlığının hafif baharatlı kokusu onu daha da çıldırttı. Dişler ve diller, yutuyor, ısıyor, nefes nefese kalıyorlardı. Kadın tırnaklarını adamın ensesindeki saçlara geçirdi, hisler adamın omurgasından aşağıya doğru fırladı.

"Revna," diye homurdanarak onun adını söyledi, kalçalarını sıktı ve kendini onun üzerine bırakırken hareketlerini hissetti.

Ama adını duymak onu arzu dolu sersemliğinden uyandırmış gibiydi. Dondu, geriye çekildi, sonra ayağa kalktı.

"Bunu bir daha asla yapma."

"Ne yapacağım, *anneciğim*? Seni öpmek mi?" *Rünler adına, öyle olmamasını umuyordu.* Artık onu tattığına, seslerini duyduğuna göre, onsuz yaşayabileceğini sanmıyordu.

Hâlâ nefes nefese olan kadın, adamın yüzüne bir tokat attı ve ardından parmağıyla onu işaret etti.

"Beni bir daha asla dışlama. Anladın mı?"

Bununla birlikte, arkasını dönüp odadan çıktı ve onu yaralarıyla tek başına ilgilenmeye bıraktı.

Acıya rağmen Fenrir yüzünün yan tarafını ovuşturdu ve uzun zamandır olmadığı kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsedi.

YIRMI DOKUZ

REVNA

D AYLAR SONRA, REVNA HÂLÂ kızarmış hissediyordu.

Kendisine ne olduğunu anlamamıştı ama o anda dürtüsüne boyun eğmişti. Onu öpmüştü ve bu öpücük şimdi uyurken ve uyanıkken her anını tüketiyordu.

Uykusunda, aralarında hiçbir kıyafet engeli olmadığını, adamın vücudunun ağırlığının onunkinin üzerinde olduğunu hayal ediyor ve uyandığında kendini kavrulmuş ve tatminsiz hissediyordu. Uyanık olduğu anlarda zihni sürekli onun dudaklarına, diline, sert boyuna, adını inleyişine kayıyordu...

Utanç ya da pişmanlık hissetmiyordu. Ama nasıl ilerleyeceğini de bilmiyordu. Birbirlerini önemsedikleri çok açıktı. Adam onun için kelimenin tam anlamıyla ateşe atlamıştı. Bu da onun tahammül edemeyeceği bir şeydi. Eğer sürekli onu kurtarmaya çalışırsa ve o da onu kurtarırsa, bunun için daha çok acı çekeceklerdi. Tanrı olsun ya da olmasın, onun yanında duracağına güvenmiyorsa onunla birlikte olamazdı.

Ama tüm Tanrılar ve dokuz âlem adına, onu hiç dinmeyecek bir acıyla istiyordu.

Şafak vakti birkaç saat boyunca antrenman yapmış olan Revna kendini kalenin etrafında dolaşırken buldu ve zihninin nefes alması için kendine biraz zaman ve alan tanıdı. Bahçelere, ahırlara gitmişti. Karanlık, yosunlarla aydınlatılmış koridorlarda yürümüş ve sessiz köşelerde güneş ışığının huzmelerinde oturmuştu.

Şimdi koridorda yürüyordu ve ilk getirildiği toplantı odasının kapısının açık olduğunu gördü. İçeriye adım attı ve etrafı inceledi. Odanın ortasında, üzerinde Yggdrasil ve dokuz diyarın güzel, süslü bir oyması olan dikdörtgen bir masa vardı. Revna öne doğru eğildi, elini rünik sembolün ve Myddheim'ın tanıdık manzarasının üzerine koydu, göğsüne bir özlem yayıldı.

Tüm Bakirelerin iyi olduğunu bilmeyi o kadar çok istiyordu ki. Fenrir'le dokuz diyardaki huzursuzluk hakkında konuştuğundan sonra, Tanrıların, canavarların ve görünüşe göre ateş canavarlarının diyarlarının yankılarıyla başa çıkmak için hazırlıksız olduklarından endişelendi.

Tyr ve Hel'e göre Muspelheim diyarından gelen bir ateş canavarı bir şekilde geçitten geçmişti ama nasıl olduğunu bilmiyorlardı.

Revna masanın etrafında dönerek Helheim'a en yakın olan ucunda durdu ve diyarların bütünüyle oyulmasına baktı. Ne kadar çok şey birbirine bağlıydı ama yine de ne kadar çok ayrılık vardı. Yggdrasil'in can damarı tüm diyarlara akıyordu ama yine de onları birbirine en çok bağlayan şey savaş, kan dökme ve açgözlülüktü; hem insanların hem de Tanrıların kalplerine bulaşmış bir hastalık.

Revna Yggdrasil'in köklerinin izini sürerek aşınmış oluklarını , Urd'un kuyusunda duyduklarının yankısı kulaklarında uğuldadı.

*Bu kökler ve kanatlar, iç içe geçmiş
kaderler Bir cov'nant mühürlü, hem güç
hem de bağ*

Revna elini çekti, kalbi kulaklarında çarpıyordu. O *bilme* hissi vardı içinde. Cevabın tam orada olduğu hissi, diline yapışmış ama bir türlü şekillendiremediği bir kelime gibi. O sınıra çok yakın hissediyordu - Skuld'un kehanet anı geldiğinde anlayacağını iddia ettiği sınıra. Ama zihninde sıkışıp kalmıştı, bir türlü çözüleliyordu.

Revna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, başını arkaya yatırdı ve derin bir nefes aldı.

Kapının çalınmasıyla gözlerini kapıya doğru kaldırdı. Tyr çerçeveye yaslandı. "Yaran nasıl?"

"İyi, senin sayende." Başını eğdi, düşünüyordu. "Beni nasıl ? Böyle güce sahip olduğunu fark etmemiştim."

Tyr gülümseyerek odaya doğru birkaç adım attı. "Her ikisinin de yaralarını nasıl onaracağını bilmeden Aşk ve Savaş Tanrısı olamazsın. Hiçbir savaş aşksız olmamıştır ve hiçbir aşk da savaşılmamıştır, hatta çarpık olanları bile."

Onun kadim bir Tanrı olduğunu unutmak kolaydı. Düzinelerce yaşam boyunca var olmuştu. Masaya dönüp baktığında, kısa bir süre önce Austri ile yaptığı konuşmayı hatırladı. "Aesir ve Vanir arasındaki savaş sırasında buralarda mıydın?"

Tyr'ın yüzündeki gülümseme kayboldu ve Revna birdenbire burnunu sokuyormuş gibi hissetti. Ama derin bir nefes aldı ve başını salladı. "ama gençtim ve güçlerimi denemiyordum. Belki de öyle olmasaydım, her şey daha farklı sonuçlanabilirdi. Geriye dönüp Freyja'yı düşündüğümde sadece suçluluk ve utanç hissediyorum. Daha fazlasını yapmalıyım."

"Sen gençtin-" diye denedi Revna.

"Öyle bile olsa. Yine de babam adına, onun savaşı için ağza alınmayacak şeyler yaptım. Bunları geri alamam ama ileride daha iyisini yapabilirim."

Tyr onun yanına geldi ve düşünceli bir sessizliğe gömüldüler.

Geçmişlerinde savaş vardı... Geleceklerinde de savaş olacak mıydı? Gördüğü şey bu muydu? Fenrir, Hel ve Tyr'a Urd'un kuyusunda gördüklerinin ne kadarını anlatmalıydı? Neredeyse tadını alabileceği türden bir çürüme ve karanlık hakkında.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Myddheim sürekli artan hastalıklarla boğuşur hale gelmişti. Ekinler ve insanlar aynı şekilde yozlaşıyordu. Revna her zaman bunun Tanrıların onları cezalandırmasının bir belirtisi olduğunu düşünmüştü. Ölümlülere meydan okumaktan ve onların savaşmasını izlemekten zevk alıyorlardı. Başka türlü Valhalla'da bir yer nasıl kazanılabilirdi ki? Ama Aesir ve Vanir arasındaki savaşı ve diğer diyarlar arasındaki sürekli gibi görünen gerilimi öğrenince, belki de Myddheim Tanrılar için değil, onlar *yüzünden* acı çekiyordu.

Myddheim kendini korumaktan başka bir şey yapamadı. Ama Revna hâlâ buradaydı ve pes etmemişti. Mücadelesi daha yeni başlıyordu.

Tyr omzunu onunkine çarparak düşüncelerinin ipini kopardı. "Ee, yaşlı kurda hâlâ kızgın mısın?"

Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünde her zamanki alaycı ifadesi değil, endişe ve acıma karışımı bir ifade vardı.

"Karmaşık bir durum." Revna burnunun kenarını ovuşturarak iç çekti. Karmaşık, bunun için güzel bir kelimeydi. Fenrir'in çıplak vücudu üzerindeyken kendini kaybetmek mi yoksa ona tekrar vurmak mı istediğine karar veremiyordu. Bu karar an be an değişiyordu.

Tyr yüzünde okunamayan bir ifadeyle masaya baktı. Dalgın bir şekilde eksik eliyle koluna masaj yaparken gözleri Asgard'da takılı kaldı.

"Biliyor musun, Odin'le anlaşma yaptığında, kendisini babama bu şekilde bağladığı için çok kızmıştım." Revna onun sözlerine şaşıarak donakaldı ama o bunu fark etmedi. Haritadan uzaklaşmış ve masanın kenarına tüneyerek pencereli açıklığa bakıyordu. "Yaşadığı onca şeyden sonra, kendini tekrar kötü muamele göreceği bir pozisyona atması, Myddheim'da ona ne olduğunu anlayamadım ki böyle bir seçim yapsın."

Gözlerini dikmiş bakıyordu, kelimeler kulaklarında çınlıyor, vücudundaki kan gibi görünüyordu. *Hayır...*

"Sonra bana senden ve ona nasıl yardım ettiğinden, onu nasıl kurtardığından, nasıl ilgilendiğinden bahsetti. Ona hiçbir şey borçlu olmayan bu ölümlü yabancı. Myddheim'ın gerçek kalbine, dokuz diyarın gerçek kalbine tanık olduğunu söyledi. Vahşi, sadık ve dirençli bir şey. Ve şimdi seninle tanıştığıma göre, bunu görebiliyorum."

Tyr durakladı ve ona yumuşak bir gülümseme verdi, kız olduğu yerde donup kalırken sözlerinin kanını donduran etkisini göremiyordu. "Görüyorum ki kalp sensin. Ve o zamandan beri eskisi gibi olduğunu sanmıyorum. Aslında, olmadığını biliyorum. Sürgün edildiğinde kızgın ve kırgındı. Döndüğünde ise canlı görünüyordu. Ve kararlıydı."

Revna kendini nefes almaya zorladı. Sözünü kesmemek için. Onun sözleriyle içini kesen baltayı durdurmamak için.

"Yani, Asgard'ın emirlerini yerine getirmek için kendini babama mı bağlıyor? Seni kurtarmak için Myddheim'dan hiçbir fedakârlık yapmaması karşılığında mı? Bence senin için bu bedeli defalarca ödeyebilirdi."

Revna nefes almayı tamamen bıraktı, ciğerleri ve gözleri yanıyordu. Etrafındaki hava sıkıştıkça oda küçüldü.

"Ne yaptı?" diye .

Tyr soru sorarcasına başını ona doğru eğdi. Sonunda onun vücudundaki gerginliği okumuş olmalı ki kolları ve çenesi gevşedi.

"*Kahretsin*, sana hâlâ söylemedi mi? Yapacağını söyledi. Yürüyüşünüzde-"

Revna sesini zar zor tanıyarak, "Uygun bir şekilde sözümüz kesildi," diye tükürdü.

Zihni bir kasırgaya kapılmış gibiydi, düşünceler onu her yönden çarpıyordu. Hayatında hiç bu kadar büyük bir duygusal güç girdabı hissetmemişti, sanki dünyası bu kadar değişmişken zihninin ve bedeninin nerede olduğunu bilmiyordu. Ama nereye nişan alacağını biliyordu.

Fenrir.

"Bana nerede olduğunu söyle.

Hemen şimdi." Yüzünü

buruşturdu. "Ben..."

"*Şimdi*," diye Revna.

Kadının yüzündeki ifade her neyse, elini teslimiyetle havaya kaldırarak onu rahatlattı. "Onu en son antrenman sahasında gördüm."

Öyle bir öfkeyle kapıya doğru yürüdü ki, tüm kalenin onun kararlı ve ağır adımları altında titremediğine şaşırdı.

Revna dokuz yıl boyunca Myddheim'dan neden hiçbir kurban talep edilmediğini merak etmişti. Dokuz yıl boyunca bunun kendi hatası olduğunu, Fenrir onun yerini aldığı için Tanrıların onları ödülleri engelledikleri için cezalandırdıklarını düşünüp endişelenmişti.

Dokuz yıl boyunca, onun fedakârlığına layık olmaya çalışarak savaşmış ve savaşmıştı.

Dokuz yıl boyunca teknenin geri dönmesini istemişti, böylece sonunda onu almasına izin verebilecek ve onu canlı canlı yiyen suçluluk duygusunu ortadan kaldıracılabilecekti.

Fenrir.

O *lanet* kurt, onu ve Myddheim'ı korumak için Odin'le bir anlaşma yapmıştı.

Ve ona söylememişti.

Verdikleri sözden sonra bile. *Artık borç yok, iyilik yok.*

Olaylara kalbiyle yaklaşmaya karar vermişti, kalbiyle liderlik etmeye. Ama kalplerle ilgili bir şeydi bu. Onlar vahşi ve öngörülemez şeylerdi. Ve şimdi onunkinin açgözlü, öfkeli atışı sanki kaburgalarını yiyip bitirecekmiş gibi hissediyordu.

Koşmaya başladı, vücudunun öfkeli kalbine ayak uydurması gerekiyordu. Kalp kulaklarında yüksek sesle çarpıyor, acı dolu şeyler fısıldıyordu. Her adımda, her çarpışta her şey daha da netleşiyordu. Onun yerine neden tekneye bindiğini dikkatlice ifade ediş şekli. Norn'lara anlatırken bıraktığı boşluklar. Onun buraya gelişine duyduğu öfke -bir hiç uğruna yaptığı fedakârlık.

Onu kendisi de öldürebilir.

Eğitim alanına girdiğinde birkaç kişi onu fark edip başıyla selam verdi ama o onları görmezden geldi, gözleri alanın sağ tarafındaki Tanrı'ya takılmıştı. Sırtı ona dönüktü ve elinde gevşekçe sallanan bir kılıçla rahatça duruyor, diğer birkaç savaşçıyla konuşuyor ve gülüyordu.

atma cüretini gösterdi.

Uzun sürmez.

Revna ona doğru ilerledi, bu sırada masum bir hafif elfin elinden bir yay ve ok kaptı. İtiraz çığlıklarını duymazdan geldi, gözleri tamamen avına odaklanmıştı. Fenrir'in konuştuğu diğer savaşçılar onu fark etti, vücut dilini okudukça gülümsemeleri soldu. Revna oku yerleştirdi ve serbest bıraktı, neredeyse Fenrir'in ayağına saplanıyordu.

Başını sağa sola çevirip bir saldırgan aradı ama gözleri onunkileri bulunca yüzü yumuşadı. Yanından geçerken başka bir savaşçının elinden bir kılıç kaptı ve Fenrir'in yüzünün şaşkınlığa dönüşmesini izledi. Ona ulaştığında, kılıcını zamanında kaldırıp kaldırmadığını umursamadan savurdu. Metalin ınlamasıyla diğer savaşçılar dağıldı. Revna tekrar hamle yaptı.

"Sorun ne?" diye sordu adam, kızın darbelerine karşılık vermeye devam ederken.

O anda kelimeler üretilip üretemeyeceğini bilmiyordu, bu yüzden sorusunu duymazdan geldi ve saldırısını sürdürdü. Sırtından aşağı ter damlıyordu, nefesi kesik kesik geliyordu - kendini

Çok fazla duygu içinde boğuluyordu. Durması gerekiyordu ama yapamıyordu.

"Revna!" Fenrir tekrar savururken bağırdı.

"Bana söylemedin." Kızın bıçağı onunkine saplandı ve adam bir adım geri çekildi. "Bana Odin'le yaptığın anlaşmadan bahsetmedin."

Durakladı, burun delikleri açıldı. En azından pişman görünme nezaketini göstermişti.

"Yani benimle dövüşecek misin? Neye kadar? Gerçeği benden saklayana kadar mı?"

Savurdu ve kılıcına tekrar vurdu. "*Evet.*"

Fenrir bu kez ona doğru ilerledi, kılıcını kaydırarak ve kancalayarak onu bedenine, nefeslerini paylaşabilecekleri kadar yaklaştırdı.

"O zaman gidelim, *máni'm*. Benden ihtiyacın olanı al." Bakışları kadının dayanabileceğinden daha uzun bir süre devam etti ve adam onu tekrar iterek bir sonraki saldırısına hazırlandı.

Ona ilk kez böyle seslenmiyordu. *Benim* ayım.

Revna'nın onun yakınlığı karşısında yaşadığı bir anlık şokun ardından sözleri azaldı ve Revna tekrar, tekrar ve tekrar saldırdı. Fenrir her saldırıda ona karşılık verdi. Tüm antrenman sahası gözden kayboldu. Revna kimseyi duymuyor, ondan başka kimseyi göremiyordu.

Bıçaklar istediği etkiyi yaratmayınca, kendi silahını yere sapladı ve kendini ona doğru fırlatarak koşmaya başladı. Son anda, silahını uçurdu ve sonra yerdeydiler, yuvarlanıyorlar ve hakimiyet için savaşıyorlardı.

Revna kirli dövüştü ve o da karşılık verdi. Revna yorgunluktan titreyip gözyaşlarını zorlukla tutana kadar yerde yuvarlandılar.

Fenrir son bir hamleyle onu altına aldı; dizleri kalçalarına gömülmüş, elleri başının üzerinde kenetlenmişti. Nefeslerini tuttuklarında, Fenrir ona baktı, saçlarının birkaç teli öne düştü, toprak ve ter kokusu onu sardı ve kadın bambaşka bir nedenden dolayı nefessiz kaldığını hissederek duygusal girdabına şehveti de ekledi.

"Özür dilerim. Gerçeği saklamanın telafisi olmadığını biliyorum ama çok özür dilerim *anneciğim*."

Yine o lanet isim. Bakışlarını onun bakışlarından ayırmadı, vücudu hâlâ onunkinin altındaydı, cevap bekliyordu, *bir şey* bekliyordu.

"Buraya geldiğiniz anda size her şeyi anlatmalıyım. Senden hiçbir şey saklamamalıyım. Niyetim buydu. Eğer benimle savaşmayı bırakırsan, şimdi sana her şeyi anlatacağım."

O anda, ihanetin sisi içinde, Revna'nın tek bir sorunun cevabına ihtiyacı vardı; zihnini rahatlatacak tek bir gerçeğe. "Bana neden öyle diyorsun?"

Onun yüzünde ne demek istediğini anladığını gördü. .

Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarına kaydı ve sonra tekrar gözlerine döndü, kehribar rengi erimiş bir renge dönüştü ve vücuduna isteyerek görmezden geldiği bir sıcaklık gönderdi. Sonra konuştu ve dünyası yeniden altüst oldu.

"Çünkü öylesin. Kendi zihnimin karanlığında kaybolduğumda, bana yol gösteren ışık sendin - karanlıktaki ışığım *sensin*. Ayrıldıktan sonra bile bana yol gösterdin. Beni rahatlattın ve evet, bazen beni deliliğe *sürükledin*. Sana *máni* diyorum çünkü öylesin. Bu soruna cevap oldu mu?"

Revna ne diyeceğini bilemedi. Daha birkaç dakika önce hissettiği tüm öfke kaynamaya başlamış, boğazı gözyaşı tehdidiyle yanmaya başlamıştı. Değişimin kokusunu almış olmalıydı, çünkü öne doğru eğildi, alnını onunkine bastırdı, gözlerini kapattı ve iç çekti.

Kadının bedeni adamın altında gevşedi ama adam onu bırakmadı. Hâlâ sinirli olmanın ötesindeydi ve nasıl hissettiğine karar vermeden önce tüm gerçeği ondan duyması gerekiyordu ama dinlemeye hazırды.

Tam tüm hikâyeyi en başından anlatmasını isteyecekken, yukarıdan buz gibi bir su onları ıslattı. Hem onun hem de Fenrir'in başları, yüzünde kızgın bir ifadeyle başlarında dikilen Hel'i görmek için yukarı kalktı.

"Eğer ikiniz de işinizi bitirdiyse, toplantı odasında bekleyen bir misafirimiz var." Hel kovayı yere attı ve dönerek kaleye doğru ilerledi.

Fenrir'in kızın bileklerindeki tutuşu gevşedi. Kendini onun bedeninden kaldırıp ayağa kalkması için ona elini uzatırken bir parça isteksizlik hareketlerini yavaşlattı. Bunu görmezden gelerek ayağa kalktı ve tozunu almaya çalıştı ama Hel sayesinde kir çamura dönüşmüştü.

"Sanırım burada kalmamı ya da saklanmamı istiyorsun?" Revna elindeki kılıcı yerden alarak meydan okudu.

Fenrir'in iç çektiğini duymadan önce bir süre sessizlik oldu. "Hayır. Benimle geliyorsun. Artık ikimiz için de saklanmak yok."

Elini tekrar uzattığında Revna ona şüpheyile baktı. Ne yapacağını bilemediği için elini savurarak kenara itti.

Fenrir'in ağzı çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Kılıç, benim *máni*."

"Bana öyle demeyi kes," dedi gönülsüzce ve kılıcı silah alanına geri götürmesi için ona uzattı.

"Asla." Silahı yerine koydu ve ona döndü. "Gel, misafirimizi karşılamaya gidelim."

Toplantı odasına giren Revna hemen Hel ve Tyr'a baktı. Rahat görünüyorlardı, masaya yaslanmış genç bir adamla samimi bir şekilde konuşuyorlardı, yabancı gözleri Revna'nın üzerindeyken ona küçük bir baş sallama ve gülümseme verdi.

Fenrir Revna'nın arkasından yaklaştı ve onun arkasında durarak misafiri selamladı. "Baldur? Burada ne işin var?"

Bir noktada Tanrılarla karşılaştığında şaşırmayı bırakması gerekecekti ama bugün o gün değildi. Baldur, Tyr'ın kardeşi ve Odin'in oğluydu. Ona daha yakından baktığında, Tyr'a hafif bir benzerlik görebiliyordu - özellikle de gülümsediğinde gözlerinin kırışmasından. Aynı koyu ten, aynı sıcak kahverengi gözler. Ama Tyr kaya gibi yapılıyken, Baldur daha zayıf bir vücuda sahipti.

Revna tam olarak çıkaramıyordu ama Baldur'un yanında kendini rahat hissediyordu.

Onun neden en sevilen Tanrılardan biri olduğunu anlayabiliyordu.

"Kardeşimi görmek istedim tabii ki," dedi Tyr'ın omzuna vurarak. Sonra ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Ve seni uyarmak için."

Revna'nın vücudunu tedirginlik kapladı, elleri hançerlerini avuçlamak için kaşınıyordu ama kendini tuttu, onun açıklamasını bekledi. Bunun yerine ona döndü, gülümsemesi yine yerindeydi.

"Bağışlayın, kendimi tanıtmadım-"

"Evet, Baldur. Anladım," dedi kollarını kavuşturarak.

Tyr kardeşine "Merak etme, görüldüğü kadar sert değildir," dedi.

Revna başını eğdi. "Sevgililerine böyle mi söylüyorsun, *Tyrie*?"

Baldur başını geriye attı ve güldü. "Görünüşe göre her zaman istediğin küçük kız kardeşi bulmuşsun."

Revna'nın dudakları ama gülümsemesine izin vermedi.

"Bizi uyarmaya mı geldin?" Fenrir arkasından homurdandı. Dönüp ona baktı, vücudu yaklaşan bir tehditle gerilmişti.

"Ah, evet. Aslında sensin," dedi Baldur, tekrar donup kalan ve nabızı yükselen Revna'yı işaret ederek.

Odadaki tüm gözler şimdi gergin olan yüzüne yöneldi ve Fenrir arkasından yaklaştı, parmakları sanki elini tutmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmiş gibi onunkileri sıyırdı. Öfke ve adrenalin hâlâ kanını inceltiyordu ama Fenrir'in vücudunun sıcaklığını sırtında hissederken ondan uzaklaşmadı.

"Peki ya o?" Hel masanın üzerindeki tüneğinden sordu.

"Aesir burada olduğunu biliyor. Myddheim'dan uzun kayıkla geldiğini biliyorlar ve tüm kurbanların Asgard'a ait olduğunu düşünüyorlar. Onu alması için Thor'u göndermek istediler ama ben gönüllü oldum."

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında Fenrir Revna'nın önüne geçti ve hem Hel hem de Tyr, Hel'in draugr formu bedeninden ayrılarak Baldur'la aralarında durmak için hareket etti. Fenrir'in devasa bedenini göremeyen Revna konuşmak için yana çekildi ama Fenrir elini uzattı ve ona yalvaran bir bakış fırlattı. Kadın çenesini sıktı ama başını sallamakla yetindi.

"Bu , Baldur. Seni krallığımdan sağ salim uğurlayacağım ama onu alamayacaksın." Fenrir'in sesi bir

homurdanıyor, vücudu gerginlikle gümbürdüyordu. "Odin'le, boyun eğmem karşılığında Myddheim'dan daha fazla kurban alınmayacağına dair bir anlaşma yaptım - derimin altında yatan şeyi açığa çıkarmamam karşılığında. Baban bu anlaşmayı bozdu mu? Eğer öyleyse, belki de Asgard'a küçük bir ziyarette bulunmalıyım."

Fenrir'in bedeni büyümeye başladı. Revna onun yanına geldi ve elini tutarak parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi. Yavaşça başını çevirdi, gözleri erimiş altınla alev alev yanıyor, dişleri uzuyor ve keskinleşiyordu. Elini sıktı, sakinleşmesini diledi. Ondan korkmuyordu - hangi şekle girerse girsin- ama dev bir kurdun odaya sığmayacağından emindi.

"Bağışlayın beni, bunu en başından açıkça belirtmeliydim," dedi Baldur, ellerini teskin etmek için kaldırarak. "Ben sadece sizi uyarmak için buradayım. Ve belki de size yardım etmek için."

"Nasıl?" Tyr sordu.

Baldur omuz silkti. "Size Tanrıların eski kanunlarını hatırlatmak için, bağlanma ve evlilik kanunlarını. Eğer evlenir ve kendini sizden birine bağlarsa, ona dokunulamaz."

Revna kalbinin karnına düştüğünü hissederken yine hareketsiz kaldı, gözleri hâlâ Fenrir'in gözlerindeydi.

Tüm oda sessizliğe gömüldü. Tyr iç çekti.

"Lanet olsun."

OTUZ

FENRIR

FENRIR nefes aldığından TAMAMEN EMİN DEĞİLDİ. Revna'nın nefes almadığından emindi, onun keskin nefes alışını duymuştu. serbest bırakıldıktan sonra.

Bağlayıcı. Evlilik.

Hel başlangıçta bu konuda şaka yapmıştı ama Fenrir bunu hiç düşünmemişti.

Ama Baldur doğru söylüyordu. Tanrılar, tüm sertliklerine, şiddetlerine ve entrikalarına rağmen, birkaç yasaya büyük saygı duyarlardı; *Hjarta* bağı da bunlardan biriydi.

Fenrir kendini Odin'e bağladığında, bu bir koruma kalkanı yaratmıştı. *Skyldu* bir *Hjarta* bağı kadar değerli olmasa da, iki Tanrı arasında bir pazarlığı temsil *ediyordu*. İkisinden biri bağın şartlarını ihlal ederse, diğerine karşı savunmasız hale gelirdi. Aralarında ve diyarlar arasında tesis edilen hassas barış da kollarındaki mürekkepli bantlar gibi çözüldü.

Fenrir bunu Revna'ya yapamazdı - onu korumak için bile olsa. Bu, Aesir'in Freyja'ya yaptığından daha iyi bir şey olmazdı - Asgard'da kalmak ve onun güçlerini kendi güçleri gibi kullanabilmek için onu evliliğe zorlamak. Revna'nın seçimini elinden alamazdı.

"Lütfen biri açıklayabilir mi?" dedi Revna, sesi tuhaf bir şekilde düzdü. Tekrar Revna'ya baktığında, onun gergin olduğunu gördü; Revna'nın elini tutmayan eli sıkı bir yumruk şeklinde kıvrılmış, omuzları kulaklarına kadar çekilmişti.

"Fark etmez," dedi Fenrir. " bir şey olmayacak."

"Peki seçimlerimi anlamam önemli değil mi?" Revna elini bıraktı ve ona döndü, gözlerinde bir meydan okuma vardı. "*Gerçeği* istiyorum. Hepsini."

Bu ifadenin alt tonunu okuyarak bir nefes verdi. Diğer Tanrılara bakarak Hel'e açıklaması için hafifçe başını salladı. Belki ondan duymak daha az acı verirdi.

"Uzun zaman önce, Tanrılar uygarlığı ve dengeyi korumak için aralarında belirli yasalar üzerinde anlaştılar. Bu anlaşmadan üç bağ *doğdu: Skyldu, Hjarta ve Galdrloka.*" Hel soru sormak için Fenrir'e baktı ve o da ne sorduğunu anlayarak tekrar başını salladı. "*Skyldu*, Fenrir'in Odin'le yaptığı gibi, bir hizmet, bir yükümlülük bağıdır. Genellikle bir uzlaşma pazarlığıdır."

Fenrir Revna'nın kokusundaki değişimin kokusunu aldı ve onu kendine çekip rahatlatma isteğine direndi.

"*Hjarta*," diye devam etti Hel, "daha derindir. Saygılıdır. Bir kalp ve ruh bağıdır. Eşler istemeden birbirinden ayrılamaz. Ve eğer biri diğer yarısını incitirse, adalet sert ve hızlı olur - ölüm."

"Peki ya üçüncü bağ?" Revna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu.

Bu kez Baldur konuştu. "Bildiğimiz kadarıyla bu hiç başarılı bir şekilde yapılmadı. Kimse onun gerçek gücünü ya da amacını tam olarak bilmiyor. *Galdrloka* bir güç paylaşımı bağıdır. Eski Tanrılardan ikisi bunu denedi. Delirdiler ve birbirlerini öldürdüler. O zamandan beri denenmedi."

Revna döndü ve Fenrir'i inceledi. "Yani kendimi sana bağlarsam, bu sana Odin'den belli bir koruma da sağlar mı?"

Fenrir'in bildiği kadarıyla, hiçbir Tanrı kendisini bir ölümlüye bağlamamıştı. Bunun nasıl bir fark yaratacağını anlayamadı; bağlanma aynı şeydi. Ama kızın söylediklerini anlayınca bir adım geri çekildi ve başını iki yana salladı. Bunu bir şekilde kendi güvenliğini garanti altına almaktan çıkarıp onun güvenliğine katkıda bulunmaya dönüştürmüştü.

Kollarındaki mürekkep bantlarını işaret etti. "Benim korumam var. Bunu sana yapmayacağım."

"Benimle evlenmek sana bu iğrenç mi geliyor?" Revna gözleri buz tutmuş bir şekilde karşılık verdi ama bu, Revna'nın oradaki acıyı görmesinden önce değildi.

"Herkes dışarı," diye Fenrir.

Tyr, Hel ve Baldur tereddütle odadan çıktılar ve Revna'yla birbirlerine meydan okurcasına bakmaya başladılar. Fenrir ilk önce bakışlarını ayırdı, masaya doğru ilerledi ve iki sandalyeyi karşılıklı olarak çekti. Kendisi diğerine otururken Revna'ya oturmasını işaret etti. Revna çenesini kaldırarak sandalyenin arkasında durdu ve ellerini sandalyenin uzun sırtına koydu.

Çok inatçı.

Onu suçlamadı. Çok kısa bir süre içinde pek çok bilgi edinmişti ve şüphesiz her açıdan değerlendiriyordu. "Bana Odin'le olan bağından bahset," diye talepte bulundu.

konusabilirdi.

O yaptı.

Ona her şeyi anlattı. Myddheim'dan dönüşünü ve Odin'e yaptığı teklifi. Kendini bağlayacağını, onun emirlerini yerine getireceğini, onun uygulayıcısı olacağını, ellerini kirleteceğini. Karşılığında Odin, Myddheim'dan daha fazla kurban almayacak ve kardeşlerinin istedikleri takdirde özgürce dolaşmalarına izin verecekti. Ama bunun bedeli, fedakârlığı, bir daha asla kurt formuna geçemeyecek olmasıydı. Asla tam olarak bütün olamayacaktı.

"Kurdun bağ tarafından bastırıldı mı?" Revna sesini yumuşatarak sordu.

Fenrir zorla kara bir kahkaha attı. "İşkence bu işte. Bedenim bir kafes ama anahtarı da bende. Kendimi her an dışarı bırakabilirim, böylece bağımı kırmış olurum." Ona bunun ne kadar acı verici olacağını söylemedi.

"Peki sen neden yapmıyorsun?"

"Ve değer verdiğim herkesi riske mi atayım?" Fenrir başını salladı. "Bir *Hjarta* bağıyla bile, sen korunuyor olsan bile, Odin'le olan bağımı bilerek bozarsam Myddheim ve Vanaheim savunmasız kalır."

Revna başparmağını avucundaki yara izi boyunca gezdirerek volta atmaya başladı. "Bana *Hjarta*'yı açıkla. Evlilik kısmını iyi anlıyorum.

Yeterince." Durakladı ve etrafına bakındı. "Tabii bu da Tanrılar için farklı bir anlam ifade etmiyorsa?"

"Genellikle ikisi de aynı şeydir. Ama bir bağ ile evlilik ... daha fazlasıdır. Kolayca yapılmayan bir seçimdir. Biriyle bağ kurmayı seçtiğinizde, kendinizi o kişiye o kadar ayrılmaz bir şekilde bağlarsınız ki, ondan ayrı kalmak dayanılmazdır. Kader bizi her zaman birbirimize geri çağıracaktır. Biriyle bağ kurmayı seçmek bir yemin alışverişinden çok daha fazlasıdır; o kişiyi hayatınız olarak seçer ve sahiplenirsiniz."

"Kırılabilir mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Sadece ikisi de . Ya da ölümdedir."

Revna ışın o noktaya gelmemesini umuyordu ama mümkün olduğunca çok şey anlamak istiyordu.

"Ciltleme nasıl yapılıyor?"

Fenrir öne doğru eğilerek ön kollarını dizlerine dayadı. "Belli bir tür runik büyü - *seiðr* büyü - bir uygulayıcı tarafından gerçekleştirilir. Bir tören, bir av, bir iddia içerir. Çok az kişi bu töreni gerçekleştirebilir. İronik bir şekilde Tyr da bunlardan biri."

Revna homurdandı ama bu pek mizah içermiyordu. Çenesiyle adamın mürekkepli bantlarını işaret etti. "Onlar da bunun bir parçası mı? Eğer kendini bana bağlarsan, ikimiz de işaretlenir miyiz?"

"Emin değilim." Kaşlarını çatı. "Bir bağın işareti herkes için farklı tezahür eder." Kadın başını salladı ama sessiz kaldı. "Bu korkunç bir durum," diye söze başlayan adam, kızın yüzünde bir an için yeniden beliren acıyı izledi. "Korunma ihtiyacından dolayı benimle evlenmeni istemezdim, hiç kimse bunu yapmak zorunda kalmamalı."

Ellerini sandalyenin arkasında gezdirdi. "Sen olmak zorunda değilsin. Tyr ya da Hel-"

"Kesinlikle olmaz." Sesi amaçladığından daha yüksek ve agresif çıkmıştı. Bir süre sessiz kaldılar, Fenrir Revna'nın yüzünü inceledi, kokusunu aldı. İğrenmiş ya da korkmuş değildi, sadece meraklıydı. "Bunu gerçekten düşünüyor musun?"

Başını yavaşça salladı. "Hayır, yapamam, zaten hissediyorum..." Revna bir an için gözlerini kaçırdı ve Fenrir onun aradığı sözcükleri bulmasına izin verdi. "Kendimi bir yük gibi hissediyorum. Geldiğimden beri. Neredeyse

kendimi öldürtmek, hepinizi tehlikeye atmak istemem. İçinizden birini bana bağlanmaya zorlayarak bu yükü daha da arttırmak istemem."

Fenrir'in kalbi sıkıştı. *Bir yük mü?*

Eğer izin verseydi, günlerinin geri kalanını ona ne kadar yanıldığını kanıtlamak için seve seve harcardı. Eğer bunu isterse. Ama gerçeği kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu; onu istediğini ve memnuniyetle, *hevesle* evlenip onunla bağ kuracağını.

İlk başta yavaş yavaş farkına vardı ama artık biliyordu. Bir süredir biliyordu. Onu dokuz yıl boyunca sevmiştir. Fenrir hâlâ onun neden burada olduğunu bilmiyordu ama onu hayal ederek geçirdiği onca gecenin, aya ve dans eden yeşil ışıklara bakıp yanında yatmasını dilediği onca gecenin bir şekilde yanına çağırıp çağırmadığını merak ediyordu.

Revna'nın söylemeye hazır olmadığını düşündüğü tüm kelimeleri yuttu. "Sen bir yük değilsin Revna."

Sen her şeysin.

Derin bir nefes aldı ve tekrar volta atmaya başladı. "Eğer bunu yaparsak, belki müttefik olarak yapabiliriz. Yapabiliriz-"

"*Müttefikler* mi?" Fenrir sandalyesinden kalktı, bakışları onunkilerle buluştuğunda kontrolünü kaybetti. "Senin *müttefikin* olmak istemiyorum Revna."

Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "O zaman ne istiyorsun?"

"Sen! Rünler adına, Revna, *seni* istiyorum."

Gözleri kocaman açılmış olan kadının olduğu yerde donup kaldığı yere doğru yürüdü. "Dokuz yıldır seni düşünmediğim bir gün ya da gece olmadı. Dokuz yıl boyunca seni tekrar görmek için yanıp tutuştum. Dokuz yıldır, ben-"

Kelimeleri söyleyemeden kendini durdurdu. Onu sevdiğini itiraf etmeden önce. Bundan korkmuyordu ama küçük bir ses bunun onu bunaltacağını söylüyordu. Fenrir onun önünde durdu, elini boğazından geçirip ensesini hafifçe kavradı, kokusu baştan çıkarıcı ve tehlikeli bir şeye dönüştü.

"Kendimi sana binlerce kez bağlardım - her alemde, her varoluşta - yaklaşan tehdit olmasaydı." Başparmağıyla kızın çenesini nazikçe okşadı. "Ama bu seçimi zorunluluktan, korkudan ya da mecburiyetten yapmanı asla istemem. Seni korumak istiyorum mu?"

mümkün olan her şekilde? Evet. Ama sadece *beni* istersen. Zorlandığın için değil. Başka seçeneğin olmadığı için değil."

Başparmağını nabzına götürdü ve nabzının telaşlı atışını hissetti. Ve kendine engel olamadığı için, onun cevabını duymaya hazır olmadığı için alnını onunkine yasladı. Dudakları neredeyse birbirine değecekken durdu ve aradaki mesafeyi kapatmasını bekledi. Kanını tutuşturan bir yavaşlıkla ağzı onunkiyle buluştu; yumuşak ve şefkatliydi.

Bu onu çözdü.

Fenrir daha önce hiç bu kadar kırılgan ve yumuşak bir şekilde öpülmemişti.

Geçici olarak ağzını ısırdı, alt dudağının yumuşaklığını tattı. Revna hemen açıldı, tereddütleri yok oldu ve kollarını uzatıp Fenrir'in boynuna doladı. Öpüşme derinleştikçe ve Revna'nın boğazından yumuşak inilti çıkarmaya başladıkça Fenrir ellerini Revna'nın önce kıkırına, sonra da üst kalçalarına götürdü ve bacakları Revna'nın ortasına dolanana kadar onu yukarı kaldırdı. Onu masanın kenarına oturttu, kalçalarının arasına sokuldu ve kendini onun kucağında kaybetti.

Fenrir daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey hissetmemişti ve öpüşmekten başka bir şey yapmamışlardı. Şansı olsa günlerini onunla yatakta geçirir, onu parçalara ayırmanın tüm yollarını öğrenirdi. Onu hissetmek, tadına bakmak, ona vereceği her şeyi yutmak. Sonunda yüzünü kalçalarının arasına gömdüğünde, onun adını haykıracağı düşüncesiyle siki rahatsız edici bir şekilde sertleşti.

Ellerini dizlerinin altından geçirerek onu daha yakına çekti. Yavaşça, kıkırını avuçlayana kadar ellerini kalçalarında gezdirdi ve kendini onun merkezine doğru sürttü. Revna'nın nefesi ağzına geldi ve kalçalarının dalgalanmaya başladığını, parmaklarının saçlarına gömüldüğünü hissetti. Ağzının içinde homurdandı ve Revna onun alt dudağını nazikçe ısırdı, sonra dilinin bir hareketiyle onu yatıştırdı.

Arzu damarlarında yanıyordu, yakıcı, açgözlü. Kızın deri pantolonunu yırtıp içine öyle bir oturmak istiyordu ki, kız çılgılık attığında tüm Tanrılar onun kime ait olduğunu bilecekti. O onundu ve dokuz yıl, diyarlar ve Tanrılar hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Revna uzanıp acı verici bir şekilde sertleşmiş sikini avuçladı ve Fenrir'in tüm vücudu titremeye başladı.

"Revna," diye bağırdı, yalvarmakla bağılılık arasında bir yerde. Sahip olduğunu bilmediği bir kontrolle kadının elini sikinden çekti. Yaralı elin avuç içine bir öpücük kondurdu ve Kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışarak alnını tekrar onunkine yasladı.

Kendini bir nebze olsun kontrol edebildiğinde başını kaldırdı, Şişmiş dudaklarını, kızarmış yanaklarını ve boynunu, gri gözlerinin şehvetle nasıl parladığını. Ve onun kokusunu ...

Sikeyim.

O kadar güzeldi ki, o kadar güçlü, akıllı, cesur ve yürek doluydu ki. Başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi ve bir öpücük daha isteme dürtüsüne direndi.

"Sen ..." Revna başladı.

Fenrir karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Rünler adına, Revna, daha fazlasını hiç istememiştım." Ona yavaşça bir öpücük daha vererek kendini şımarttı, sonra ağzını onunkinin üzerinde gezdirmeye devam etti. "Ama eğer senin tadına bakarsam, eğer parmaklarımda, dilimde, aletimin etrafında parçalandığını hissedersen, günlerce yatağımdan çıkmama izin veremem. Ve ne yazık ki, verilmesi gereken bir karar var ve bu karar senin, *annem*."

Fenrir onun alnına son bir öpücük kondurduktan sonra bedeninin kaybını şiddetle hissederek ondan uzaklaştı. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gerçeği söyledi. "Beni istiyorsan, bana sahipsin."

Sersemlemiş ve kızarmış bir halde masadan kayarak çamurla kaplı giysilerini düzelitti. Kısa bir süre önce kavga etmişlerdi. Sonunda kızın sözlerini hareketlerinden daha fazla kullanacağını umuyordu ama ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Düşünmeye ihtiyacım var. Yalnız başıma," diye açıkladı.

Fenrir anlayışla başını salladı. "Neye ihtiyacınız varsa."

Bununla birlikte, döndü ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açmadan önce durakladı ve sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi döndü ama sonra vazgeçti. Dışarı çıktı.

Fenrir ellerini masaya dayadı, derin bir nefes aldı ve onun ihtiyacı olduğu kadar beklemeye koyuldu.

THIRTY-ONE

REVNA

Sotururken Revna'nın parmaklarının ucunda KIVRIMLAR OLUŞTU. Cildi kızarmış, kasları yatışmıştı. Ama Aklını...

Zihni bir fırtınaydı.

Öğrendiği her şeyi -yapması gereken seçimi- düşündükçe, sonu gelmeyen bir döngü içindeydi.

"Dokuz yıl boyunca seni düşünmediğim bir gün ya da gece olmadı. Dokuz yıldır seni tekrar görmek için yanıp tutuşuyorum."

Kendi kalbinin yansıması olan sözleri duymak içinde bir şeyleri onarmıştı. Zaman ve diyarlar boyunca, o da onu düşünmekten vazgeçmemişti. Ve sonra...

"Seninle binlerce kez evlenirdim ve kendimi sana bağlardım - her alemde, her varoluşta - yaklaşan tehdit olmasaydı."

Ruhunu tamamen onun ayaklarının dibine sermişti; yeni bir arzu uyandıran ham bir sunu. Ama zihninin zehirli bir kısmı hâlâ en derin korkularını hatırlatan şeyler fısıldıyordu. Ölümlü bir kadından, eski bir köleden, Tanrılar için bir kurbandan başka bir şey değildi. Onun dengi değildi ve o da bunu biliyordu. Kimseyle boy ölçüşemezdi.

"Beni istiyorsan sendeyim..."

Hayır. Onu bu şekilde düşünmüyordu ve o da düşünmemeliydi. Revna derin bir nefes alarak düşünceleri zihninin bir köşesine itti ve onları taşla mühürledi.

O korkusundan ve öfkesinden daha fazlasıydı.

Revna ellerini suyun yüzeyinde gezdirdi, buhar tembel bir pus halinde yükseliyor ve zihninin dönmesine izin veriyordu. Fenrir ondan büyük bir gerçeği saklamıştı; çektiği acılara katkıda bulunan bir gerçeği. Yıllar boyunca Myddheim'in kötü durumu için kendini suçlamıştı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, artık ona kızacak gücü kendinde bulamıyordu. Hoşnutsuzluk hâlâ derisinin altında kaşınıyor olsa da, yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyordu. O da Bakireler için benzer bir şey yapmaz mıydı? Değer verdiği insanların acılarını azaltmak için kendini feda etmeyecek ?

Şüphesiz.

Revna onu Odin'le yaptığı anlaşmadan çıkarmak istiyordu. Ancak bu bağı koparmak Myddheim'i yeniden kurbanlara açık hale getirecekti. Dikkatleri Vanaheim'a ve orada yaşayan tüm sakinlere çekebilir, önemsedikleri herkesi etkili bir şekilde tehlikeye atabilirdi.

Belki de Revna Odin'le bir anlaşma yaparsa, Fenrir'i onun elinden kurtarabilir ve Myddheim'a yardım edebilirdi. Fenrir, Hel ve Tyr'ın tepkilerini düşünmek bile başını son bir kez suyun altına eğmesine ve ciğerleri yanana kadar öfkesini kusmasına neden oldu.

Çıktı ve yenilgiyle gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. Muhtemelen Allfather'ın takas etmek isteyeceği hiçbir şeyi yoktu.

Doğru bir cevap yoktu. Evlenip kendini Fenrir'e bağlamak ve tüm sorunlarının ortadan kalkacağını düşünmek çok kolay geliyordu.

O istedi. Rünler adına, istedi.

Tanrılar bu tür yasalara büyük saygı duyuyor olabilirlerdi ama bu onları manipüle etmek için kullanamayacakları anlamına da gelmiyordu. Birbirlerine bağlanmak sadece kalplerinin bir parçasının birbirlerinin içinde yattığını gösterirdi ve bu korku içinde midesini sertleştiren bir savunmasızlıktı.

Ne kadar savaşmış olsa da, kalbinin bir parçasının her zaman onunla olduğunu biliyordu. Fenrir Revna'yı pek çok yönüyle görmüştü - neredeyse kırılmış bir köle, ürkek bir savaşçı, öfkeli bir kadın. Onun ağladığını, çığlık attığını, öfkелendiğini, güldüğünü, acı çektiğini, mutlu olduğunu görmüştü ve bir kez bile tereddüt etmemişti.

Revna evleneceğini hiç düşünmemişti, bu tür bir kalıcılık ve yerleşme Myddheim'daki işiyle pek uyuşmuyordu. Hiç kimse bu arzusunun canlandıramamıştı. Ama Fenrir'le birlikte sanki iki parça birbirine kavuşuyormuş gibi hissetti; uzun zamandır özlediği bir doğruluk.

Kaynaktan çıktıktan sonra vücudunu kuru bir bezle sildi ve giyindi. Botlarını nemli ayaklarına giymeye üşendiği için onları taşıyarak odasına geri döndü. Ay gökyüzünde, salondaki pencere açıklıklarıyla mükemmel bir şekilde hizalanacak kadar yüksekteydi. Neredeyse doluydu ve parlak bir ışıkla parlıyordu. Revna, Fenrir'in kendisine taktığı sevgi dolu ismi düşününce boynunda bir kızarıklık hissetti.

Dönüş yolunda kimseye rastlamadı, sessizlik, yüksek sesli düşüncelerinin yankılanması için mükemmeldi. Odasına girdiğinde kolsuz bir gece elbisesi giydi, elbisenin kumaşı yumuşak ve rahatlatıcıydı. Bir tarak alıp ateşin önüne oturdu ve saçındaki tutamlarla uğraştı, zihnini yapacağı işe odaklamaya çalışıyordu ki, verdiği karar onu öylesine etkiledi ki, ayağa kalkıp çitirdayan alevlere bakarken sandalyesini devirdi.

Fenrir'i istedi.

Tüm nedenleri ve bahaneleri, tepkileri ve endişeleri dengelemeye çalışıyordu ama başkaları için elinden geleni yaptığı bir hayatta -çünkü yardım etmek istiyordu, çünkü suçluluk duygusuyla kıvranıyordu, çünkü zorlanmıştı- o anda tek bir şey önemliydi.

Revna onunla evlenmek, ona bağlanmak *istiyordu*; onu, şiddetinden titremesine neden olan bir şiddetle istiyordu.

Tarağı yere attı ve kapıya doğru yürüdü, ayakları çıplak, saçları nemli. Kapıyı çekti, adam orada duruyordu, elini kapıyı çalacakmış gibi kaldırmıştı.

Fenrir de temizlenmiş ve üstünü değiştirmişti. Kaslı kalçaları yeni derilere dayanmış, kahverengi tünüğü göğsünü ve omuzlarını sıkıca sarmıştı. Elini indirdiğinde burun delikleri alevlendi, gözlerinde dizginlenemez bir arzu parladı.

"Ben de gelip seni bulacaktım," dedi Revna, sesi nefes nefese çıkmıştı. Umurunda değildi. "İçeri gelmek ister misin?"

Fenrir başını salladı ve kız kenara çekilirken onun yanından geçti. "Gelip seni kontrol etmek istedim. Başka bir sorunuz olup olmadığını görmek için..."

"Eğer bir karar vermiş olsaydım?" Yutkundu ve başını salladı.

Revna ateşe doğru yürüdü ama bir türlü oturamadı. Vücudundaki uğultu, hareket etmeye devam etmesini isteyen canlı bir şeydi. Fenrir onun hareketlerini gözleriyle takip etti ama mesafesini korudu.

"Tehdit olmasaydı, bu bağlama diye bir şey olmasaydı, yine de bunu ister miydin?" diye sordu.

Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Seni takip etmek için daha fazla zaman isterdim. Kendini içinde bulduğun bu yeni hayata alışmana izin vermek için, ama evet. Seni istiyorum, Revna."

Yutkundu ve adamın sözlerini sindirmesine izin verirken elbisesinin kumaşıyla oynamak için uzandı. "Ve sen de bir parçanı daha başkasına bırakmaya razı mısın? Daha fazla özgürlükten vazgeçmeye? Kendini, tepesinde lanet olası bir kehanetin asılı olduğu birine bağlamak için mi?"

Odin'le olan bağında zaten çok şeyden vazgeçmişti. Ve kehanetinin nasıl bir karanlık getireceğini bilmemek omuzlarına ağır bir yük bindiriyordu. Emin olması gerekiyordu.

Fenrir başını eğerek düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Ben yeterince iyileştikten sonra o mağaraya tıklandığımız ve yolculuğa başladığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırladı. Beklenmedik bir bahar kar yağışı onları günlerce bir yere kapatmıştı. Çok az yiyecekleri vardı ve acı soğuk onları ısınmak için yan yana uyumaya zorlamıştı. İlk kez bir erkeğin yanına uzanmış ve kendini uyuyacak kadar güvende hissetmişti.

"Evet."

"Seni ilk kez gülümserken gördüm, ilk kez güldüğünü duydum. Neredeyse üç gündür mağaradaydık ve biraz çıldırmak üzereydik. O oyunu oynadık -el tokuşturma- ve sen benimkine her vurduğunda, kahkahaların daha yüksek ve daha

Kendinden emin. Sanki daha önce bu sesleri çıkarmanıza hiç izin vermemişsiniz gibi. Birkaç homurtu da hatırlıyorum," diye kıkırdadı.

"Ben ."

"Evet, öyle yaptın." Fenrir güldü, Revna'nın midesini titreten zengin ve derin bir gümbürtü. "Ve o güne kadar duyduğum en muhteşem seslerden biriydi. Ama o mağarada seninle birlikte olmakla ilgili en çok hatırladığım şey kendimi mutlu ve güvende hissetmemdi. Açıkçası, gerçekte kim olduğumu bilmiyordun ve bu bana yeni bir şey olma izni verdi. Kendimi asla gerçek bir insan olarak düşünemediğim bir şey. Düşünceleri, duyguları, korkuları, zayıflıkları olan. Ben Fenrir-Yıkım Tanrısı değildim. Ben Revna'nın dostu Fenrick'tim."

Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Saçlarını omzunun üzerinden almak için uzanarak nazikçe ensesini kavradı - Revna'nın yaptıkça daha çok arzulamaya başladığı bir sahiplenme hareketiydi bu. "Beni kendim olmakta özgür hissettiriyorsun."

Tüm vücudu onun sözleriyle canlandı. Gözlerinin arkası yandı, uzuvları titredi, göğsü sıcaklıkla doldu. Bir elini kollarından birinin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi, ateş ışığı kehribar rengi gözlerini parlatıyordu.

"Bunu çok zor olduğunu biliyorum. Sakladığım gerçekler ve yaptığım hatalar için birkaç kez daha özür dilemem gerekeceğini biliyorum." Ağzı kulağına gelecek şekilde eğildi. "İzin verirse her gece karım için dizlerimin üzerine çöküp onun beni affetmesi için yalvaracağım."

Revna'nın elleri adamın tuniğine uzanarak kendini sabitledi. Kulağına gelen sesin baştan çıkarıcı tınısından mı, yoksa ona karısı diye hitap etmesinden mi bilemiyordu ama sözleri karşısında vücudu alev almıştı. "Bana şimdiden karım demen çok küstahça."

Güldü ve yüzünü tekrar görebilmesi için arkasına yaslandı, gözleri onunkileri arıyordu. "Ciddiyim, herhangi bir sorunuz var mı?"

Kadın dudağını ısırды, adamın gözleri hareketi takip ediyordu. "Ben öldüğümde ne olacak?"

Fenrir kalan elini kızın boynunun diğer tarafına geçirdi, dokunuşu sahiplenici ve sertti. "Böyle bir şey olmayacak."

máni. Buna izin vermeyeceğim."

Revna gözlerini tavana doğru devirdi, ciddi bir soruya şakacı bir ton vermeye çalışıyordu. "Ben ölümlüyüm. Bir Tanrı gibi sonsuz yaşam yeteneğine sahip değilim. Ve zamanı geldiğinde bunun sana zarar vermeyeceğini bilmem gerekiyor."

Fenrir onun hayal kırıklığı olarak anlayacağı bir şekilde homurdandı. "Eğer istediğin buysa, seninle birlikte ölmem. Ama bu beni bir daha asla geri getiremeyeceğim bir parçamı kaybetmek gibi kırılğan bir halde bıraktı. Bunun beni ne yapacağından emin değilim."

"Bana devam edeceğine ve memnuniyeti bulmaya çalışacağına söz ver."

Fenrir dondu kaldı ve Fenrir, Fenrir'in yıkıcı derecede yakışıklı yüzünde beliren farkındalığı izledi. "Sen..."

"Evet mi diyorsun?" Uzanıp adamın tuniğinin yakasını kavradı ve yüzünü onunkiyile aynı hizaya getirecek şekilde aşağı doğru çekti. Parmakları ensesini hafifçe sıktı, gözleri umutla parlıyordu. "*Evet* ama beni bir daha asla karanlıkta bırakma. Eşitler, ortaklar olarak bir araya geleceğiz ve başka türlüşünü kabul etmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Onun cevabı, hiç bilmediği bir neşeyle dolu, derin ve yakıcı bir öpücük oldu ve o da onu tüm gücüyle öptü. İsteddiği her şeyi söylemediğini, nasıl hissettiği hakkında bilmesi gereken her şeyi söylemediğini biliyordu. Ama ona gösterebilirdi.

Öpücüğü çok çabuk kesti ve Revna'yı nefes nefese bıraktı. Fenrir ellerini Revna'nın boynundaki yerlerinden çekip sıkıca beline yerleştirdi. Revna'nın vücudunu döndürdü ve onu yatağa doğru geri çekmeye başladı.

"Kaçınılmaz olarak kavga edeceğiz," diye iç geçirdi adam başını eğip dişleriyle boynunu çizirken.

"Güzel," diye inledi. "Benimle dövüş."

"Kelimelerimi kullanmakta her zaman iyi değilim," dedi yarım bir iniltiyle, adam onu daha sıkı kavrayıp sert bedenine sıkıca yaslariken.

"O zaman onları kullanmanız için sizi cesaretlendirecek yollar bulacağım."

Bacaklarının arkası yatağa değdiğinde, ellerini adamın saçlarına daldırdı ve bakışlarıyla buluştu, onun arsız açlığını görmesine izin verdi. Yutulmak üzere olduğunu görmesini sağladı. Onu yere yatırdı ve

elbisesini yukarı çekti ve bacaklarını onun kalçalarına göre ayırdı. Bir elini başının bir tarafına dayayıp diğer elini kalçasından yukarı kaydırarak başını eğdi ve boğazının dibini öptü.

Tanrılar adına, alev alacakmış gibi hissediyordu.

Sert parmakları kalçasının üst kısmındaki kıvrıma geldi. Elini hareket ettirmesini ve durmamasını isteyerek kalçalarını döndürdü. Dişleri köprücük kemiğinde hassas bir nokta buldu ve kadın nefes nefese bir inilti çıkardı.

"*Siktir*, Revna."

Adının hırıltıyla söylendiğini duyunca tüm vücudu arzuyla doldu, sonra Fenrir aniden ondan uzaklaşıp ayağa kalkınca ihtiyaçtan boğuldu.

Kadının vücuduna bakarken gergin bir inilti çıkardı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim, *anneciğim*."

"İyi misin?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu.

"Zar zor." Gülüşü gergindi, vücudu titriyordu. "Eğer sana daha fazla dokunursam, kendimi durduramayacağım. Ve yarına hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var." Gözleri tekrar kızın vücudunu taradı. "Dinlenmiş olman gerekecek."

Hayal kırıklığı içinde homurdanma sırası Revna'daydı, en azından sözleri kafasına dank edene kadar.

"Tören yarın mı gerçekleşecek?"

Fenrir derin bir nefes alarak başını salladı. Kızın yattığı yere doğru eğildi, onu kaldırıp yatağın üzerinde düzeltti ve sonra yatağa yatırdı. Kız hemen kürkü üzerinden attı. Teni çok sıcaktı, çok hassastı.

"Evet, bence ne kadar erken olursa o kadar iyi. Asgard'ın başka birini göndermesi ihtimaline karşı. Baldur tanıklık etmek ve Asgard'a haber götürmek için kalıyor ama bence hiç vakit kaybetmemek akıllıca olur." Eli boğazında, çenesinin kıvrımında, başparmağını alt dudağında gezdirene kadar ilerledi. "Ayrıca, daha fazla bekleyemem."

Tamamen yıpranmış görünen adam ayağa kalktı ve onu acı içinde bırakarak uzaklaştı. Dirseklerinin üzerine yaslanacak şekilde kendini yukarı itti, geceliğinin omzu kaymıştı. Fenrir kapıya ulaştığında döndü ve manzarayı seyre daldı. Bir süre için

Bir an onun fikrini değiştireceğini ve gelip kendisine arzuladığı tecavüzü yapacağını düşündü. Ama onun yerine başını eğdi.
"İyi uykular, gelinim. Buna ihtiyacın olacak." Ve bununla birlikte gitti.

OTUZ İKİ

FENRİR

TBÜTÜN KREP yaklaşan düğün şenlikleriyle çalkalanıyordu. Mahalle sakinlerinin çoğu düğünün tam nedenini bilmiyordu.

Ama ne töreni ne de gelin seçimini sorguladılar. Ne de olsa haftalarca Tanrı ve insan kadının birbirlerinin etrafında dönmelerini izlemişlerdi. Austri ve bir avuç aşçı ormandaki tören alanına muazzam bir ziyafet hazırlıyor ve taşıyordu. Tyr ve Baldur çadırların kurulmasını ve ateş çukurlarının kazılmasını yönetiyordu. Hel Revna'nın yanıdaydı, ona eşlik ediyor ve törenin nasıl işleyeceğini açıklıyordu.

Ve Fenrir kendini tutmaya çalışıyordu. Tören yaklaştıkça daha da çok istiyordu. Bağlanma, avlanma, sahiplenme; hepsini istiyordu. Ama en çok Revna'yı istiyordu.

Önceki gece alabildiği azıcık uyku, bazıları tüyler ürpertici derecede güzel, bazıları ise dehşet verici rüyalarla doluydu. Hepsinin merkezinde Revna vardı. Bazı rüyalarda ona doğru koşuyor, bazılarında ise kaçıyor, öksürerek uyanmasına neden olacak kadar yoğun bir sisin içinde kayboluyordu.

Dinlenmek artık bir seçenek olmadığına, Jormun'a haber vermek ve onu törene davet etmek için fiyorda doğru yola çıktı. Kardeşi insan formuna geçmeyi reddetmiş ve en ufak bir onaylama sesi bile çıkarmadan yüzeyin altında kaybolmuştu. Fenrir su kenarından ayrılırken kendini sinirli hissediyordu. Kardeşinin orada olmasını istiyordu ama

onu zorlayamazdı. Davetiye uzatılmıştı ve yapabileceği tek şey buydu.

Ağaçlar zevkle hışırdarken, baharatlı yemek kokuları ona rehberlik ederken, ormanın içinden tören alanına doğru ilerledi.

Dalların altından çıkınca kısa bir süre durdu ve kaşlarını kaldırdı.

Kalenin sakinleri kendilerini aşmışlardı.

Açıklığı ikiye bölen uzun bir ateş çukuru, bir uçta iki çadır ve diğer uçta hafifçe yükseltilmiş bir platform vardı. Banklar ve masalar alanı süslüyordu; ahşap yüzeylerine yeşillik parçaları serpiştirilmişti. Direklere, batan güneşle birlikte yanacak olan fenerler asılmıştı. Ve iki Jotunn şu anda platformun yanındaki davullarda törensel av şarkısını çalışıyordu.

Fenrir'in kanı bu sesle ve bu ormanda başına gelecekleri düşününce ısındı.

Açıklığın diğer tarafından iki savaşçı girdi, el salladı ve ona doğru ilerledi. Fenrir hiçbir şeyin tehlikeli görünmediğinden emin olmak için bölgeyi gözetlemek üzere birkaç ekip göndermişti; gizlenen ateş canavarları ya da meraklı Tanrılar yoktu. Ayrıca herhangi bir ziyaretçinin uğramaya karar vermesi ihtimaline karşı kapıda nöbet tutacak gönüllü grupları da istemişti.

"Keşiflerimizde hiçbir şey görmedik. Törenden önce tekrar tur atacağız ama görünüşe göre her şey yolunda Fenrir," dedi Kaneff adındaki hafif bir elf selamlayarak. Kaneff ve Tyr, başka partnerleri olsun ya da olmasın, zaman zaman sevgili olurlardı. Fenrir'in bildiği kadarıyla, ilişkilerini tamamen fiziksel ve karmaşık olmayan bir şekilde sürdürüyorlardı.

"Teşekkür ederim, Kaneff. Ve sen, Alfa," dedi Fenrir, iki savaşçıyı başıyla selamlayarak.

"İkinize de iyi dileklerimi sunuyorum," dedi Alfa, gülümsemesi kara gözlerine ulaşarak. "Herkes kutlamayı dört gözle bekliyor. Bir kutlama yapmayalı uzun zaman olmuştu."

Gerçekten de öyleydi. Fenrir sürekli başka diyarlarda olduğundan ve Asgard'ı Vanaheim'dan uzak tutmaya odaklandığından, şenlik ve neşe gibi şeylerin gözden kaçmasına izin vermişti. Şimdi halkının yüzündeki heyecana bakınca, Asgard'ın korkunç bir koruyucusu olduğunu düşünüyordu.

Çünkü onların güvenliği ve korunması ne kadar onun sorumluluğundaysa, mutluluğu da o kadar sorumluluğundaydı.

İçini çekti ve Alfa'nın omzunu sıktı. "Bu konuda daha iyisini yapacağız. Belki ayda bir dolunay ziyafetleri veririz." Bu gece bir dolunaydı ve Revna'yla evli ve bağlı olarak geçireceği her dolunayı kutlama fikri hoşuna gitmişti.

Her iki savaşçı da onun ilerleme gibi hissettiren sözleri karşısında gülümseyerek ayrıldılar. Fenrir çadırlardan birine doğru yürüdü ve Revna'nın törene hazırlanmak için ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olduğundan emin olmak için içeriye göz attı. Çadırdan çıktığında Tyr onu bekliyordu, piçin yüzünde bilmiş bir sırıtma vardı.

Güldü, Fenrir'e doğru yürüdü, onu kucakladı ve sırtına sert bir tokat attı. "Sonunda ikinizin de aklının başına gelmesi beni rahatlatmış."

"Mutlu olmadığımı söyleyemem ama onu köşeye sıkıştırdığımdan endişe ediyorum. Güvenliğini ya da özgürlüğünü seçmek zorunda kaldı."

Tyr başını salladı ve elini Fenrir'in omzuna koydu. "Seçmesi gereken tek şey sendin Fen. Onu Asgard'dan uzak tutmanın bir yolunu bulabilirdik. Bu"- önce etrafını sonra Fenrir'i işaret etti-"ikiniz kaçınılmazdınız. Rünler ve kaderler adına, bunun iliklerime kadar doğru olduğunu biliyorum."

Tyr haksız değildi. O ve Revna'yla ilgili bir şey her zaman kaçınılmaz hissettirmişti. Zaman ve diyarlar bile onları tekrar bir araya gelmekten alıkoymaya yetmemişti. Bunun kader mi yoksa başka bir şey mi olduğu umurunda değildi. Tek bildiği, onunla bu zamanı geçirmek için her şeye ve daha fazlasına katlanacağıydı.

Fenrir sırttı ve Tyr'ın omzuna vurdu. "Töreni gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim. Başka birini istemezdim."

Tyr kolunu Fenrir'in boynuna doladı. "Gel bakalım. Gidip pınarlarda biraz ıslanalım ve gelinin için güzelce temizlenelim."

Fenrir çadırının etrafında volta atarken güneş batmak üzereydi, kurdu koşmak, avlanmak için yalvarıyordu. İnce brandanın arasından, insanlar toplanıp törenin başlamasını beklerken çıkan neşe seslerini duyabiliyordu. Fenrir o gün birden fazla kez Revna'yla bunu özel olarak yapmaları gerekip gerekmediğini düşündü ama içindeki kötü ve sahiplenici bir parça herkesin tanık olmasını, görmesini ve birbirleri için ne olduklarını anlamasını istiyordu.

Revna'yı gece elbisesi omzundan kayarak yatağında bıraktığından beri onu görmemişti. Kurt formundayken bile, tek yapmak istediğı kapıya barikat kurup onu tamamen tüketmek olduğu o andaki kadar güçlü hissetmemişti, ama direndi - istediğı şeyin bu olduğundan emin olmak için ona daha fazla zaman vermek istiyordu.

Bütün gün onu görmemek derisini kaşındırmıştı. Dokuz yıl boyunca nasıl hayatta kalabildiğine hayret etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Nabız gibi atan, ritmik bir gümbürtü Fenrir'in adımlarını durdurdu. Yankılanan ağırlık ilkel bir şeyi uyandırdı ve içindeki kurdun ayağı dikkat kesildiğini hissetti.

Çadırın kapağı açıldı ve Tyr içeri adım attı. "geldi."

Fenrir başını salladı ve son bir kez kendine baktı. zerinde sadece bol bir pantolon ve omuzlarını saran bir kürk vardı. Geri kalan her şey ayaklarına kadar çıplaktı. Kanında dolaşan g dışında hiçbir silah taşımıyordu. Hevesli adımlarla çadırdaki açıklığa doğru ilerledi ve dışarı ıktı. Onu ateşten bir duvar karşıladı, uzun alevler zaten sıcak olan tenini anında ısıttı. Ateş ukuru kendisinin ve Revna'nın çadırları arasındaki boşluğu ayırıyordu ve kendisini Revna'dan uzak tutan alevlerden hemen nefret etti.

Fenrir volta atarak bekledi, davulların sesi ritmik olarak artıyordu. Sesler bağırlıyor, feryat ediyor, gelinin dışarı çıkması için yalvarıyordu.

Sonra çadırının girişi açıldı ve Hel kumaşı tutarak dışarı ıktı.

Revna ortaya çıktığında Fenrir kontrolsüzce bir adım attı, vücuduna yayılan sıcaklığın tehlikeli bir şekilde yakınında durduğu ateşle hiçbir ilgisi yoktu.

Dans eden alevlerin arasından onu içine çekerken nefesi kesildi.

O da çok az şey giymişti. İnce askılı, koyu gri bir elbise ve derin bir önü vardı. yüksek yırtmaçlar attığı her adımda bacaklarını gösteriyordu. Koyu renk saçları gevşek dalgalar halinde aşağıya dökülmüştü ve her tarafa yerleştirilmiş küçük gümüş manşetler ışığı yakalıyordu.

Bir hayal gibiydi, ama en güzel yanı yüzüne yayılan gülümsemeydi. O da gülümsedi ve mutluluk gözlerini aydınlattı. Vücudunu platforma doğru çevirdi ama yürürken gözlerini onunkilerden ayırmadı. Adamın derisinin altındaki yırtıcı hayvan, kızın gözlerindeki ışıltıyı görünce . Onunla birlikte adım attı, çatırdayan alevlerin yanından geçerken gülümsemeleri daha saygılı bir şeye dönüştü.

Ateşin platformu çevrelediği yere ulaştıklarında davulların sesi daha da yükseldi, sesler daha da çılginlaştı. Fenrir hiç tereddüt etmeden ateşin içinden geçip Revna'ya doğru ilerledi. Alevler burada daha alçaktı ve Revna elbisesinin ucunu ellerinin arasına alarak onların üzerinden atladi ve Fenrir'in yanına indi. Fenrir elini Revna'ya uzattı, Revna'nın yaralı avuçları Fenrir'in sert avuçlarına değdi ve birlikte kürsüye çıktılar.

Ateş artık onları ayırmadığına göre, Fenrir ağzını onunkine yapıştırma dürtüsüne zorlukla karşı koydu, onu tatmak, yakın olmak için ölüyordu. Tyr'a ulaştıklarında elini kaldırdı ve davul sesi aniden kesildi.

"Dostlar, hoş geldiniz ve Fenrir ile Revna'nın bağlanmasına tanıklık edin-" diye söze başladı ve toplanan kalabalığa seslenerek onların rızasını alacağını, bağlama ritüelini gerçekleştireceğini ve son olarak da avlanıp sahipleneceklerini açıkladı.

Ama Tyr konuşurken Fenrir sadece Revna'ya odaklanabiliyor, etrafındaki dünyanın geri kalanını göremiyordu. Revna, Fenrir'in bakışlarındaki yoğunluğa kısmen huzur, kısmen de beklenti dolu bir bakışla karşılık verdi. Bir kaşını çattı ve sonra onun elini sıktı.

"Öyleyim," dedi, kokusu tatlı ve gerçek bir şekilde parlıyordu.

Fenrir, Tyr'ın "Ve sen, Fenrir, burada mısın ve bu bağı isteyerek ve çekincesiz kabul etmeye hazır mısın?" diye sorduğunu duyana kadar hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Hiç tereddüt etmedi. "Öyleyim."

Fenrir hafifçe döndüğünde Tyr'ın boynundan bir ip çıkardığını gördü. Bir ucunu Fenrir'e uzattı ve sonra onu ve Revna'yı çevrelemeye başladı, her sarış onları birbirlerine yaklaştırıyordu, ta ki kalpleri birbirlerinin tenine çarpana kadar. Tyr Fenrir'in ucundan tuttu ve ipi birbirine bağladı.

Tyr duaya başlamadan önce Fenrir son bir kez Revna'ya fısıldadı: "Emin misin?"

Yüzünü onunkine doğru eğdi, ifadesi netti. "Evet." Ve bu kez ona inandı.

Tyr ellerini halatın üzerine koyup alçak sesle ve hızlıca konuşurken davullar alçak ve sabit bir şekilde yeniden çalmaya başladı.

Eski ve etkileyici bir dilde konuşuyordu. Eski bir dil. Diyarlar ateş ve buzdan, canavarlardan ve bilinmeyen Tanrılardan ibaretken konuşulan bir dil. Bağlara güç veren sevginin gücünden bahsetti. Ruhtan ve onun bir başkasının içinde yaşamasından bahsetti. Ve kelimelerle, onların iki yarısını birbirine ördü.

Fenrir'in Odin'le yaptığı buz gibi, acı verici bağın aksine, bu bağ onu sıcaklıkla doldurdu. Ayaklarından başladı ve Revna'ya çarptığı anı gördü. Revna'nın gözleri irileşti ve bedenlerinin arasından platforma bakmaya çalıştı, hiç şüphesiz ahşabın alev alıp almadığını merak ediyordu.

Sıcaklık vücudunun her köşesine yayıldı, sıvı güneş ışığı gibi kanında dolaştı. Kaburgalarından kalbine doğru ilerlerken, sanki kalbinin Revna'nınkiyle eşleştirmeye çalışıyormuş gibi kısa bir süre teklediğini hissetti. Revna'nın gözlerine ulaştığında, sanki ayın yüzeyindeymiş gibi inanılmaz derecede gümüş renginde parladılar. Fenrir'in kafasında döndüğünde, olabildiğince öne eğildi ve alnını Revna'nınkine değdirdi. Vücudu alev alev yanıyordu ve ona karşı titremeye başladığına bakılırsa, o da aynı şeyi hissediyordu.

Onun için yanıp tutuşuyordu.

Burun delikleri, onun tatlı topraksı ve baş döndürücü arzusunun sarhoş edici bir melodisi kokusunu içine çekerken alevlendi. Bunu zihnine kazımişti. Onu bulamayacağı, onu takip edemeyeceği hiçbir yer, en uzak diyarların hiçbir köşesi yoktu.

Tyr ipi çözmeye başladı ve bunu yapar yapmaz Fenrir iki elini Revna'nın saçlarına daldırarak boynunun dibini kavradı.

Ona sahip çıkması gerekiyordu. *Şimdi.*

Revna'nın bakışlarındaki yakıcı ifadeye karşı koyarak onu serbest bıraktı ve bir adım geri çekilerek diğer iki kişinin ipi alıp ateşin üzerindeki direklere bağlamasını izledi.

"Avlanma ve hak iddia etme zamanı!" Tyr bağırdı, ardından heyecanlı haykırışlar ve ulumalar geldi. Revna'ya döndü, sesi alçaktı ve bakışlarında hınzır bir parıltı vardı. "Revna, ip yanana kadar mümkün olduğunca uzağa kaçmak için vaktin var. Davul sesleri yeniden başladığında Fenrir ava çıkacak."

Fenrir onun başını sallayışını izledi ve ona doğru son bir kez ateşli bir bakış atarak platformun arka tarafından atladı ve sık ağaçların arasına doğru ilerledi. Kızın kendisinden uzaklaşması boğazında hayvani bir yarattı. Ağaç sınırına ulaştığında son bir kez dönüp onun bakışlarını yakaladı.

Yavaş bir gülümsemenin dudaklarını aydınlattığını hissetti ve onun üzerindeki etkisini gördü, sonra tek bir kelime mırıldandı. *Koş.*

Gecenin karanlığına karışmadan önce ağzını kısa bir süreliğine araladı.

Fenrir döndü ve ateşin üzerindeki ipi izledi. İp yıpranır yıpranmaz avlanacak ve karısını alacaktı.

OTUZ ÜÇ

REVNA

T Dolunay ormanda koşarken Revna'nın yolunu aydınlatıyordu, beklenti ve saf ihtiyaç kanında eriyerek akıyordu. Ağaçlar tembelce sallanıyor, esintinin okşaması altında ve inliyordu - onu serinletmek için hiçbir şey yapmayan bir esinti. Daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir ateşle yanıyordu. Bir an için, istediği şeyden neden kaçtığını sorguladı. Fakat ilkel bir şey ayaklarını yumuşak toprağa vurmasına neden oldu.

Kaçmak istedi.

Yakalanmak istedi.

Daha önce, hazırlanırken Hel bağlama töreninin unsurlarını açıklamıştı. Ateşin içinde yürümek, rıza, bağlama çağrısı -bağlamanın başlangıcını çağırmak- bu ormanlarda tamamen katılaşacaktı.

Fenrir onu avlayacak ve sonra da bedenini, zihnini ve ruhunu ele geçirecekti.

Ama bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Eğer kurt avlanmak istiyorsa, onu avlamaya zorlayacaktı.

Kalçasında hançerlerinin ağırlığı olmadan koşmak tuhaf ama özgürleştirici bir histi. Kendini silahlarının -zırhının- yükünden arınmış bir şekilde sunmak istemişti. Hel onun hafif tereddütünü sezmiş ve daha sonra giymek istemesi ihtimaline karşı onları çadırında tutacağına söz vermişti.

Kalın yosunlar adımlarını bir fısıltıya kadar yumuşatıyordu ama kalp atışlarının sabit nabızı sessiz ormana sesleniyordu. Ona seslendi.

Henüz davul yok. Kurt serbest kalana kadar hala zamanı vardı.

Elbisesini başının üzerine çekerek bir dalın üzerine fırlattı ve sonra diğer yöne doğru uzaklaştı. Belki bu onun kafasını biraz karıştırdı - bir kurdun yapmak isteyeceği gibi kokusunu takip edeceğini biliyordu.

Birkaç ağacın etrafından dolaştı, döngüler ve kafa karıştırmacı izler yarattı. Üzerinden bir bulut geçerken ay ışığı azaldı, daha derin ve daha karanlık gölgeler yarattı. Revna adımlarını yavaşlattı, nefesini tuttu, yüksek kalp atışlarını sakinleştirdi-

Hayır, kalp atışı değil. Davullar.

Davullar yankılanan nabız atışlarına başladı. Yeryüzü titredi.

Fenrir avlanmakta özgürdü.

Revna karanlıkta ormanda ilerleyebilmek için yılların eğitimine ve iyi bir dengeye güvenerek ve çalıların arasındaki serseri dalların ve dikenli bitkilerin neden olduğu küçük acıları görmezden gelerek yola koyuldu. Davulların aralıksız vuruşu uzaklaşana kadar koşmaya devam etti. Nefesi kesik kesik geliyordu, davulların yüksek sesli, umutsuz çağrısı muhtemelen onu kendisine doğru yönlendiriyordu. Bir an için yavaşladı, kendini dengelemeye ve dinlemeye çalıştı.

Solundaki bir dalın kırılması onu sağa savurdu.

Alçak bir dalda asılı duran bir şeyi fark ettiğinde, yerinde olmayan bir gölge adımlarını durdurdu. Kulaklarını dikerek yavaşça yaklaştı. Neye baktığını fark ettiğinde midesi bulandı.

Fenrir'in pantolonu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu, derisinde kabarıklıklar oluştu.

Yakındı. Belki de hep öyleydi. Bir tanrıyı kandırmaya çalışmaktan daha iyisini bilmeliydi; hem de kurt bir tanrıyı, hem de doğanın emrinde olan birini.

Revna yavaş bir daire çizerek döndü ve umbral tozlu ağaçlara baktı. Neredeyse sahanın bir yerinden parlayan iki altın göz görmeyi bekliyordu ama hiçbir şey görmedi. Hiçbir şey duymadı. Ne bir yaratık, ne ağaçları hışırdatan bir rüzgâr, hiçbir şey.

Karıncalanma hissi omurgasını takip ederek kaçma isteğini ateşledi. Kaçmak değil, kaçmak... Artık avlanmak değil, avcı olmak istiyordu.

Revna Fenrir'i bulmak ve onun üzerinde hak iddia etmek istiyordu.

Küçük bir açıklığa girdi. Kalenin etrafındaki pek çok alanı süsleyen parlayan yosunlar etrafı rüya gibi puslu bir şekilde aydınlatıyordu. Açıklıktan küçük bir esinti geçti ve Revna gözlerini kapatarak tenindeki yapışkan ateşin soğumasına izin verdi. Havayı ciğerlerine çekerken, tanıdık bir huzurla çevrelendiğini hissetti. Ağaçların, toprağın ve ilk karın kokusu onu her zaman rahatlatmıştı ve şimdi bunun nedenini biliyordu.

Bu .

Gözlerini açtı ve dondu kaldı.

Fenrir karşısındaki ağaca yaslanmış, mürekkepli kollarını göğsünde kavuşturmuş, kehribar rengi parlayan yoğun gözlerini ona dikmişti.

Bastırılmaz bir susuzluk boğazına tırmandı. Daha önce birbirlerinin çıplaklığını hiç bu şekilde görmemişlerdi. Birbirlerini banyo yaparken ya da hayati tehlikeleri varken çıplak görmüşlerdi. Alay etmişler ve başka tarafa bakmışlardı. Ama hiçbir zaman gerçekten özgürce bakmamışlardı, bu şekilde değil, arzuyla kızarmadan.

Revna ona, yani kocasına bakarken dizlerinin bağı çözüldü. Omuzlarının genişliği, göğsündeki hafif kıllar kaslı karnına doğru iniyordu. Daha da aşağıya, sert boyuna, sağlam bacaklarına. Mürekkepli sarmaşıklar kıvrılıp bacaklarının etrafına ve sırtının arkasına dolanmıştı.

Revna yutkundu ve bakışlarını tekrar adamın vücudunda gezdirerek gözleriyle buluştu, onun kendisini görmesine izin verdi. Ne kadar gergin olduğunu, ne kadar aç olduğunu görmesine izin verdi.

"Revna," diye homurdandı, kendini tutmaya çalıştığı belliydi. "Çok geç değil. Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz. Şölene geri dönebilir ve hazır olduğunda bağlamayı tamamlayabiliriz."

Onu incelerken, tamamen samimi olduğunu fark etti.

Ama kendisi de öyleydi.

Bir adım geri çekilirken bacakları karıncalandı, sonra bir adım daha, ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşti. Fenrir kollarını açıp ağaçtaki yerinden kalktı, gözleri erimiş gibi parlıyordu - kovalamaya hazır bir yırtıcı.

"Seni istiyorum," dedi. "Bunu istiyorum. Gel ve beni al, kurt-"

Sarmaşıklar ortaya çıkıp onu bir ağaca yapıştırarak bileklerini başının üzerinde sabitleyince Revna keskin bir nefes çekti. Sarmaşıklar ortasına, her iki ayak bileğine dolandı ve hafifçe çekerek onları açtı.

"Dokuz yıl, *máni'm*." Fenrir ona doğru sinsice ilerledi, az önce güçlerini onun bedeni üzerinde kullandığına dair hiçbir dış belirti göstermedi. "Dokuz yıl boyunca seninle yapmak istediğim her şeyi düşündüm. Bunun sadece ormanda hızlı bir kızışma olacağını mı düşündün?"

Başka bir sarmaşık yılan gibi uzandı ve boğazını sıkıca sardı - havayı kısıtlayacak kadar değil - sadece ondan uzaklaşamayacak kadar sıkı. Baş döndürücü arzu o kadar yoğun bir şekilde merkezinde toplanmıştı ki inledi. Çok güzel ve vahşi görünüyordu ve tamamen *ona* aitti.

Ona dokunmak için yanıp tutuşurken, nadiren kullandığı bir kelimeyi telaffuz etti. "Lütfen."

Fenrir bir parmağını uzattı ve parmak eklemine Revna'nın çenesinde, boynunda gezdirdi. Fenrir parmak eklemine önce bir meme ucunda, sonra da diğerinde gezdirirken Revna sarmaşıklara karşı gerilerek kamburlaştı. Karnına doğru, daha da aşağıya, parmağını yavaşça ıslaklığının içinden geçirene kadar. Kızdan muhtaç bir inilti gelirken boğazının derinliklerinde bir hırıltı duyuldu. Daha da yaklaştı, bir eli hâlâ kadının kıvrımlarında tembelce kayıyordu. Diğer boynunu kavrayarak sarmaşıkları tenine daha sert bastırdı.

"Dün gece sana biraz dinlenmeni söylemiştim. Beni dinledin mi?" Başını sallamak bir seçenek değildi, bu yüzden "*Evet*" diye homurdandı.

Fenrir öne doğru eğilip ağzını onunkinin hemen üzerinde gezdirirken, başparmağı kadının kalçalarının en hassas noktasına sertçe bastırdı. "Önce elimin, sonra dilimin üzerinde parçalanacaksın. Ve sonra, bana yalvardığında, sana sikimi vereceğim. Evet dediğini duyayım."

"Evet," diye inledi kalçaları adamın eline sürtünmeye çalışırken, gözleri ağırlaştı.

"Bana bak, Revna." Kadın onun emrine karşı gelemeyerek baktı. Gözleri parladı, köpek dişleri hafifçe uzadı. "Eğer durmak istiyorsan, dururuz. Sadece söylemen yeterli."

Yapmazdı ama içinde bir şefkat kabarıyordu. Kontrolü bir cankurtaran halatı gibi sıkı sıkıya tuttuğu hayatında, şu anda kontrolü ona vermeyi arzuluyordu. Revna ona tamamen güveniyor ve onu başını döndüren bir keskinlikle istiyordu.

"Lütfen öp beni," diye yalvardı. "Lütfen dokun bana. Beni senin yap."

Başparmağı yavaş daireler çizmeye başladı. "Sen her zaman benim oldun Revna. Tıpkı benim her zaman senin olduğum gibi."

Sonra ağız onunkinin üzerindeydi. Sahiplenici ve aç. Başparmağı tembel ritmini sürdürüyordu ama Revna daha fazlasını *istiyordu*, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kalçaları adamın eline karşı daha fazla sürtünme yaratmak için umutsuzca dalgalanmaya başladı. Adamın dudağını taleple hafifçe ısırdı.

"Daha ister misin, *máni'm*?" Ayak bileklerindeki sarmaşıklar onu daha da açarak çekiştirdi. Fenrir başparmağını kaldırdı ve uzun bir parmak içine girene kadar bir protesto iniltisi verdi. Sonra bir ikincisi. Bileğini sabitleyen sarmaşığı kavradı ve ona doğru eğilmeye çalıştı - daha fazlasına, ona ihtiyaç duyuyordu. Her şeyine. "Çok güzel amına koyayım."

Parmakları hâlâ derinlere gömülü, lezzetli bir işkence içinde pompalayıp kıvrılırken, elinin topuğunu Revna'nın en hassas noktasına bastırdı ve ona sürtündü. Revna, içinde derin bir sızı oluşup arttıkça inledi.

Gözleri ağır ağır kapanarak Fenrir'in yüzüne odaklandı ve gözlerindeki ifadeden neredeyse boşalıyordu. Bakışları Fenrir'in yüzü ile kalçalarının tepesi arasında gidip , aç ve yakıcıydı. Gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda, elinin temposu hızlandı ve sonra yavaşladı. Hızlandı, sonra yavaşladı. Revna ağlamak, çığlık atmak istiyordu; adamın dokunuşu acımasız ve nazikti ve onu tamamen çözüyordu. Çok yakındı, çok yakındı. Sadece ihtiyacı olan ...

Fenrir başka bir öpücük için eğildi, eliyle aynı anda derin ve yavaştı. Öpücüğü bıraktığında hareketleri hızlandı ve Revna içindeki sıcaklığın saldırmaya hazır olduğunu hissetti.

"Ayrılalım, Revna. Seni görmek istiyorum." Onun bakışlarını karşıladı ve elinin topuğunu daha da sert bastırdı. "*Şimdi*."

Kırıldı, vücudu kıvrıldı ve gerildi, sonra eridi ve hislerle doldu.

"*Fenrir*," diye inledi. Kadın ezici bir hisle titreyene kadar sabit ritmini korudu, ama arzu arttı ve ulaştı

Yeni bir yükseklik, bir daha inip inemeyeceğini bilmediği bir yükseklik. Fenrir rahatlamadı, okşamaya ve ovmaya devam etti, ta ki tekrar çığlık atana kadar, birincisinin hemen ardından içinden başka bir salıverme geldi.

Sarktı, bacakları ağırlığını taşıyamaz hale geldi, Fenrir'in sarmaşıkları onu sabit tutuyordu. Revna büyük bir çabayla gözlerini açık tuttu ve Fenrir'in içine batmış parmaklarını alıp sikinin her tarafına sürterek birkaç kez sertçe pompalamasını izledi. Sarmaşıklara karşı çekiştirdi, ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki ağlayabilirdi.

"Fenrir," dedi, sesi bir emir gibi çıkıyordu. "Beni serbest bırak. *Şimdi*."

Birkaç adım geri çekildi, eli sert boyunu okşuyordu. "Beni görmek hoşuna gidiyor mu? Sertleşmiş ve senin için o kadar çok ağrıyor ki kendime dokunmadan edemiyorum."

Başını salladı, dudağını ısırды, iç uyluklarından aşağı daha fazla ıslaklığın aktığını hissetti.

"Siktir, Revna. Bana öyle baktığın için bile boşalabilirim." bıraktı ve aralarındaki boşluğu tekrar kapattı. Tam ona ulaştığında, sarmaşıkların verdiğini hissetti ve sonra bacaklarını ortasına kaldırıyordu, elleri omuzlarına gidiyordu. Bir elini vücutlarının arasından aşağı uzatıp onu kavradı ve sikine sert bir vuruş yaptığında bir tıslama sesi çıkardı.

Adam dizlerinin üzerine çökerek onu da yanına aldı ve Revna bu hareketi kullanarak adamın boyunu tekrar okşadı, ağır sıcaklığını hissetti. Ama adam onu sırt üstü yatırdı ve dokunuşunu uzaklaştırdı. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturmadan önce bir süre onun üzerinde gezindi. Revna dizlerinin açılmasına izin vererek kendini ona açtı. Elini yüzünde gezdirdi, gözleri çıplak bedeninde bir aşağı bir yukarı dolaştı.

Başını hafifçe sallamaya başladı, yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. "O kadar çok gece ve gün seni hayal ederek geçti ki. Şimdi bile sana dokunabildiğimde, seni görebildiğimde, koklayabildiğimde, burada olduğuna, gerçek olduğuna inanamıyorum."

Revna yosunlu zeminde çıplak bir şekilde ona bakarken gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü. "Bir gün bile yoktu ki

seni düşünmediğim bir an bile olmadı, Fenrir. Kendim için seçtiğim ilk şey sendin. Hâlâ da seni seçiyorum."

Yutkundu ve sonra öne doğru eğilip dirseklerini başının iki yanına yerleştirerek ağzını onunkine dayadı. Revna kalçalarını kaldırıp temas edebileceği her şeye sürtünmeye çalışana kadar acele etmedi, sadece durgun dudaklar, diller ve dişler vardı. Öpücüklerini aşağıya doğru indirdi, boynunu ve köprücük kemiğini ısırdı, dişlerini kalbinin üzerine kadar sürükledi, hafifçe ısırdı, sonra diliyle izi yatıştırdı. Sanki onun her şeyini yiyip bitirecekmiş gibi, vücudunu yalayıp ısırarak aşağıya doğru inmeye devam etti; her bir meme ucuna uzun süre dikkat etmek için durdu ve kadının içinden yoğun zevk şoklarının geçmesine neden oldu. Okun onu delip geçtiği yere ulaştığında, sert yara izine şefkatli bir öpücük kondurdu.

Revna yosun kaplı zeminde eğiliyordu, adam önce kalçalarını, sonra da iç bacaklarını ısırırken muhtaç sesler çıkarıyordu. Adamın nefesini tam da ihtiyacı olduğu yerde hissedebiliyordu ama sonra adam diğer kalçasına ve iç uyluğuna yöneldi.

"Fenrir," diye uyardı. Uzanıp parmaklarını adamın kalın saçlarının arasından geçirdi ve adamın başını yeterince eğerek gözlerinin bacaklarının arasından onunkilerle buluşmasını sağladı. Adam onu uzun bir vuruşla yavaşça yalayıp tadına bakarken inlediğinde nefesi göğsünde sıkıştı ve uyarısı bir his dalgasıyla uçup gitti. Dili, zaten aşırı hassas olan sinir demetinin etrafında dolaştı, gözleri hala onunkilerdeydi, bu his neredeyse ilk seferde çözülmesine neden oluyordu. Adını inlediğinde, kontrolü elden gitti ve aç bir adamın yaptığı gibi ziyafet çekti, başı dallarla kaplı gökyüzüne geri düştü.

Adam iki parmağını içine soktuğunda Revna neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, elleri adamın saçlarını kazıyor, yüzüne sürtünüyordu ve kadın sarsıldı, hisler yeni bir uçuruma yükseldi. Adam dudaklarını onun en hassas bölgesinin üzerine kapatıp sertçe emdiğinde, yaklaşan serbest bırakma ile titriyordu. Boğazından bir çığlık fırladı, çığ ve ilkel, çevredeki ağaçlarda yankılandı.

O uçurumdan aşağı düştü ve gözlerinin kenarından süzülen yaşlar şakaklarından aşağı akarken, yukarıdaki gölgeye baktı, nefesi her derin çekişte ciğerlerini yakıyordu.

Revna kendini çözülmüş ve yeniden yaratılmış hissetti. Bu olmadan nasıl yaşadığını bilmiyordu - onsuz nasıl yaşadığını. Revna yavaşça adını söylediğinde hâlâ onu yavaşça yalıyor, her zerresinin tadını çıkarıyordu. Kadının sesinde duyduğu bir şey başını kaldırıp tekrar kadının üzerine sürünmesine neden oldu.

"Annem," dedi, sesi korku doluydu. "Seni incittim mi?"

Başını salladı ve adam alnına nazik bir öpücük kondurdu, gözleri rahatlayarak kapandı.

Revna nasıl açıklayacağını, ona şimdi sahip olmazsa, bağı hemen mühürlemezse, onu kaybedeceğinden korktuğunu söyleyecek kelimeleri nasıl bulacağını düşündü. Bu korku derisini tırmalıyor, damarlarında kaynıyordu. "Sana ihtiyacım var. Çaresizce."

Revna daha önce hiçbir şeye çaresizce ihtiyaç duymamıştı ve zihninin gerisinde bir şey, sanki önemli bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir anıyı gıdıkladı ama ellerini adamın sırtının kaslı bölmelerinde aşağı yukarı gezdirirken bunu şimdilik bir kenara itti.

Adam anlamış gibi başını salladı ve kadın onun bakışlarında neredeyse aynı çaresizliği gördü. Adam kıpırdandı ve kadın bacaklarını adamın beline doğru açtı, adamın kalın başının girişinde durduğunu hissetti.

Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Bana sahipsin."

OTUZ DÖRT

FENRİR

S FENRİR'İN GÖĞSÜNÜN İÇİNDEKİ BİR ŞEY, kalbinin -tüm kalbinin- şişmesine uyum sağlamak için kırıldı ve kendini yeniden yapılandırdı.

varlık. Bağı tamamlanması bedeninde huzursuzca bekledi. Derisinin altındaki kurt, asla ayrılmamaları için kendini Revna'nın derinliklerine sokmak için onu pençeledi.

Ama onun için dokuz yıl beklemişti -sonuna kadar da bekleyebilirdi-. Onun her santimine dokunmak ve tatmak istiyordu. Onun önce elinin sonra da dilinin üzerinde parçalanışını izlemek neredeyse erken boşalmasına neden oluyordu.

Tadı, kokusu, çıkardığı sesler... Fenrir tamamen ona ait olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştı. Hayatının büyük bölümünü bir yere ait olmadan geçirmişti. Şimdi, bunca zamandır Revna'ya ait olduğunu biliyordu.

Gözyaşlarının kokusu ve adının söylenmesiyle dilini durdurdu, onu yalayarak temizlemenin verdiği yoğun zevkten durdu. Kendini onun üzerine doğru itti ve şakaklarının kenarlarından akan gözyaşları kanını dondurdu.

." Acı parçaladı. "Seni incittim mi?"

Revna başını şiddetle sallayınca rahatladı. Rahatlamak için dudaklarını onun alına bastırdı.

"Sana ihtiyacım var. *Çaresizce*."

Fenrir onun gözlerine, kızarmış yanaklarına, şişmiş dudaklarına baktı ve ona ne söylediğini anladı. O da hissetmişti. Bağı yerine getirme ihtiyacını. Onu sarsılmaz düğümlerle bağlamak için. Başı basınçla dolmuş, deliliğe doğru eğiliyordu. Ama onu çaresizlikten sersemleten sadece sihrini dokuyan bağlama büyüsü değildi. O da vardı.

Kendini ayarladı, onun için yayıldığını hissetti ve sikini eline alıp girişine yönlendirdi. Ağız neredeyse onunkine değecek şekilde eğildi. "Bana sahipsin."

Aletin başını kadının ıslaklığında gezdirirken ona yakıcı bir öpücük verdi ve zirveye ulaştığında vücudunun seğirdiğini hissetti. Büyük bir isteksizlikle öpüşmeyi kesti, ilk kez içine girerken onu izlemek istiyordu.

Ucu içeri kaydırırken, hissettiği şey karşısında tısladı. Revna'nın ağız açık kaldı ve nefesi kesilir gibi oldu. Fenrir Revna'nın dizlerinden birini arkasından kavradı ve kalçalarını çerçeveleyecek şekilde yukarı kaldırdı. Diğer dirseğine dayanarak elini Revna'nın ensesinin altına soktu ve sıkıca kavradı. Sonra yavaşça kalçalarını öne doğru bastırarak onun lezzetli sıcaklığına gömüldü. Revna'nın nefesi bir iniltiyle kesildi. Son bir hamleyle tamamen içine oturdu.

Altlarındaki toprak sarsıldı ve ağaçlar dans etti.

O zaman bunu hissetti; göğsünden dışarıya doğru yayılan, ağrıyan her parçasını, yıllarını saklanarak geçirmiş her parçasını, onu tekrar görmek için yalvaran her parçasını bulan bir sıcaklık. Onu yatıştırdı, canlandırdı, tamamladı.

"Revna," diye fısıldadı onun adını acıya varan bir coşkuyla. Gri gözleri yeni, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Hareket etti, yavaşça içine girdi, tekrar tekrar. "Bu yeminleri duy ve kalbimi bil. Eğer açlık seni ele geçirirse, seni besleyeceğim. Eğer yürüyemezsen, seni taşıyım. Eğer güce ihtiyacın varsa, sana aklımı ve bedenimi veririm. Eğer karanlık seni takip ediyorsa, seni bulmak için her gölgeye girerim. İhtiyacın olan şey sevgiyse.. o zaten senin. *Kalbim* senindir."

Revna ellerini onun saçlarına geçirerek öpmek için başını aşağı çekti. Dili onunkiyle buluştuğunda, parmaklarının bildiğini söylediği sıkışmayı hissedene kadar ona daha sert girdi. Tam o sırada

Onu yukarı çekmek için, içinden çıkana kadar göğsünü itti. Adam sırt üstü yatana kadar onu yuvarladı ve kendisi de onun üzerine çıktı.

Kadın yavaşça adamın boyuna doğru eğildi ve ikisi de uzun iniltiler çıkardı. Fenrir daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti; saçları dağınık, çıplak vücudu ayın ve yosunların soluk ışıltısında parlıyordu. Ellerini adamın göğsüne koydu ve sallanmaya başladı.

"Bu yeminleri duy ve kalbimi bil Fenrir. Kendini başıboş hissedersen, yolunu bulmana yardım edeceğim. Tutacak bir ele ihtiyacın olursa, benimki her zaman senin olacak. Eğer yorgunluk seni ele geçirirse, dinlenirken seni koruyacağım. Sevgiye ihtiyacın varsa, kalbime ihtiyacın varsa" dedi, yüzü Fenrir'in yüzünün üzerinde duracak şekilde öne eğilirken, "onlar zaten senin."

Kadının adımları hızlandı ve Fenrir dişlerini sıkarak kadının kalçalarını kavradı. "Sen benimsin kurt. Ben de seninim."

Kendini tutamayarak ayağa fırladı ve kollarını onun beline doladı. Dizlerini altına aldı ve topuklarının üzerine oturdu. Ona daha yakın olmak, her nefesini, her titreyişini hissetmek istiyordu. Onun içine doğru itti ve sonra kalçalarını aşağı çekerek kendisine doğru sürtünmesini sağladı. Bu ritmi sürdürdü, Revna her nabızı bir avın yoğunluğuyla karşıladı.

Her hareketinde, aldığı her nefeste göğsündeki sıcaklık artıyordu.

"*Revna*," diye haykırdı, sıcaklık ortasından aşağıya doğru inmeye başladığında.

"Hissediyorum." Bir kolunu adamın omuzlarından çözdü ve bir elini adamın göğsünün ortasına koydu, gözleri onunkilerle buluştu.

Fenrir hızlarını yavaşlattı, her sıkışma ve sesin tadını çıkarmak istiyordu. Bir kolunu onun belinden kurtararak aralarına uzandı ve onu uçurumdan düşüreceğini bildiği o sinir yumağını nazikçe okşadı. Kadın darbeye ona daha sıkı sarılıyor, hareketleri daha çaresiz bir hal alıyordu. Parmakları ona battı ve Fenrir tırnaklarının onu işaretlediğini hissederek hırladı.

"*Siktir*, Revna." Kadın onu o kadar sıkıyordu ki, serbest kalması yaklaştıkça tüm hislerini kaybediyordu.

"Benim için gel," diye nefes nefese adamın ağzını yaladı. "Senin için gel
karım."

Onun sözlerinden etkilenen Fenrir bir kükremeyele boşaldı. Kadının içine girerek onu takip etmesini istedi. Onu sırtüstü yatırdı ve ellerini başının üzerinde kenetleyerek acımasız hamlelerle sikti. Kadın kendi salıverilişini çığlık çığlığa haykırıyor, iç duvarları inanılmaz derecede sıkılaşıyor ve Fenrir'inkini uzatıyordu.

Fenrir o zaman hissetti - bağ yerine oturuyordu. Odin'e olan *Skyldu* bağı ağır ve soğuk hissettirirken, bu güçlendirici hissettiriyordu. O bağın izleri kollarının etrafındaki prangalar gibi hissettiriyordu ve burası her zaman aradığı yuva gibiydi. Ayağa kalktı, nefesi hâlâ ağırdı, bedeni hâlâ artçı sarsıntılarla hareket ediyordu ve Revna ile kendisinin bedenlerini aradı. Orada, Revna'nın göğüslerinin arasında, altın rengi ve ışıltılı *Hjarta* bağlama işareti parlıyordu. Kendi göğsündeki işareti yansıtıyordu ve bu bağlayıcı sembolde onun varlığını hissetti. Bu ezici ya da acı verici değil, yatıştırıcı ve tamamlayıcıydı.

Fenrir'in tembel hamleleri onu öpmek için eğildiğinde durdu, sonra başını Revna'nın boynunun kıvrımına soktu. "Karıcığım."

Kadının kıkırdadığını ve sonra elini sırtında gezdirdiğini hissetti. "Kocacığım."

Kıyafetlerini attıkları yeri bulmaları biraz zaman aldı ama Fenrir onları ararken meşgul etti. Pantolonunu bulduktan birkaç dakika sonra onu tekrar yaladı ve elbisesini bulduklarında onu bir ağaca yasladı, inlemelerinin serin ve karanlık ormanda çıkardığı sese bayıldı.

El ele kutlama şölenine doğru yol aldılar. Ateşlerin dumanını, kızarmış etlerin kokusunu alabiliyor ve onların dönüşünü bekleyenlerin şamatalı kahkahalarını ve eğlencelerini duyabiliyordu.

Revna'nın yüzünde yumuşak bir gülümseme ve hiç azalmayan bir kızarıklık vardı, bu görüntü onu korkutacak kadar çılgınca mutlu ediyordu. Revna ona doğru bakıp gülümsemesini ona yönelttiğinde, durup kollarını ona dolamaktan ve onu yerden kaldırmaktan kendini alamadı.

sıkı bir kucaklaşmayla yere serdi. Karnı gürültülü bir hırıltı çıkarırken onu öptü.

"Karım aç mı?" diye sordu onun dudaklarına gülerek. Ona karım demekten asla bıkmayacaktı.

"Açlıktan ölüyorum." Revna adamın dudaklarını ısırды ve adam onu omzunun üzerinden atıp kışına bir tokat atınca bir itiraz çığılıı attı. Revna uzandı ve adamın kışına vurdu. "O ziyafete kendi ayaklarım üzerinde gireceğim kurt."

Fenrir hemen durdu ve onu yere bıraktı. "Karımın emrettiğı gibi."

Fenrir'e bir kez daha elini uzattı ve birlikte çağırان yemek kokusuna doğru ilerlediler. Tam yaklaştıkları sırada ağaçların arasından pelerinli bir figür çıktı, Fenrir pelerininin kapüşonunu kaldırmadan birkaç dakika önce koku ona çarptı.

"Görüyorum ki oğlum ve yeni eşı için iyi dilekler sıraya girmiş," dedi annesi solgun ay ışığına adım atarak.

Revna'nın eli onunkinde sıkılaştı.

"Burada ne yapıyorsun anne?"

Annesi Jotunheim'daki mağaralarının konforunu nadiren terk ederdi ama burada olması ve Revna'nın onun için ne anlama geldiğini bilmesi damarlarını buz gibi bir korkuyla doldurdu. Revna'yı biraz daha yaklaştırdı ve annesinin gözleri bu hareketi izledi, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Kalmayacağım. Emeğimin meyvesini görmek istedim ve aman Tanrım, meyvesini verdi."

"Bilmece gibi konuşma. Söyleyeceğini söyle ve git."

Annesi eteğini toplayarak onlara doğru birkaç adım attı ve ulaşabileceğı bir mesafede durdu. Buz gibi gözleri ve köşeli yüz hatlarıyla sert görünümlü bir kadındı ama Fenrir'in sadece annesini görmeyi dilediğı yerde o sadece başka bir işkenceci görüyordu. Karısı için potansiyel bir tehdit. Kadının yaklaşması üzerine uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Annesi gözlerini devirdi ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Buraya nasıl geldiğini biliyor musun kızım?" Fenrir kaskatı kesildi ve Revna'nın endişesinin kokusunu aldı. "Benim yüzümden buradasın."

"Ne?" Revna sordu ama Fenrir çoktan anlamıştı.

"Seni Myddheim'dan çağırdım. Gemiye ben gönderdim; bir kapı açtım. Seni buraya oğlumla birlikte olman için getirdim." Daha geniş gülümsedi, dudakları rahatsız edici, hatta çılgınca bir şeye dönüştü. "Hatta seni Jotunheim'da o okla vurdum."

Fenrir hırladı ve hafifçe sarsıldı. "Sen Ne?"

Onu susturmak için bir elini kaldırdı. "Onun senin için düşündüğüm kişi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Senin de bunu fark etmen gerekiyordu."

Fenrir yıllardır Revna'yı sevdiğini biliyordu ama bunu açıkça ifade edemiyordu. ve kelimeler Çünkü o oldu sahip olmak a zor annesinin boğazını parçalamak istemekten başka bir şeye konsantre olamıyordu. "Neden? Bunu neden yaptın?" Revna'nın sesindeki talep ve sertlik ses onu destekledi.

"Çünkü ona kim olduğunun, *ne* hatırlatılması gerekiyordu. Çok uzun zamandır Asgard'a boyun eğdi, geldiğini unuttu. Neler yapabileceğini. Ve yeniden uğruna savaşacağı, koruyacağı bir şeye ihtiyacı vardı. İşte sen burada devreye giriyorsun." Revna'ya baktı. "Myddheim'da bıraktığı ve çok verdiği ölümlüyü uzun zamandır biliyordum. Geri dönüp Odin'le anlaşma yapmaya razı olacak kadar büyük bir sevgi beslediği kız. Bir şeyleri gören sadece kız kardeşler değil, kızım. Gelecekte olacaklarda senin de bir rolün var ve ben ikinizin birbirinizi tekrar bulmanızı beklerken sabırsızlanmaya başladım. Diyarların en büyük canavarlarını, onları zincire vurmak için doğurmadım."

Fenrir'in zihnini bir öfke ve soru seli kapladı, onu öfkeye sürüklemekle tehdit ediyordu, kurduna sesleniyordu ki fırtınadaki bir sükûnet hissi ikisine de geri adım atma gücü verdi. Merkezindeki sıcaklığa odaklanarak ölçülü bir nefes aldı. Elini tutan sıcaklığa. Endişe içinde Revna'ya baktı.

Annesinin gerçeği aralarındaki her şeyi değiştirecek miydi? Az önce yaptıklarından pişmanlık duyacak mıydı? Eli onunkinde çok sıkıydı ve o konuşmaya başlamadan önce göğsündeki sıcaklık kısa bir süre için alevlendi.

"Kocamın bana olan sevgisini *asla* ona karşı kullanma. Karıştığın herhangi bir şey onun -ya da Hel, Tyr, Jormun ya da Vanaheim'daki herhangi birinin- zarar görmesiyle sonuçlanırsa, yarattığın düşmandan hoşlanmayacaksın.

Ben. İnsanları kişisel çıkarları için kullananlara karşı çok az hoşgörüm vardır. Helheim'da bunu doğrulayabilecek *pek çok* kişi var."

Fenrir'in göğsü hayranlık ve gururla kabardı. Onun koruyuculuğunun, henüz resmen tanışmadığı kardeşine bile yayılmış olması...

O benim lanet karım.

"Dikkatli ol kızım," dedi annesi, neredeyse zafer kazanmış gibi gülümseyerek. "Bu tür bir aşk diyarları yakabilir."

Fenrir bu her neyse bir an önce halledilmesini istiyordu. Annesi daha fazla oyalanırsa, kendisinin -ya da Hel'in, eğer öğrenirse- ne yapacağından emin değildi. Bırakın Revna'yı. Eline giden tüm kan akışını kesiyordu ve yüzündeki kızarıklığın artık mutluluktan kaynaklanmadığını tahmin ediyordu.

"Git buradan anne. Çocuklarınızla piyon gibi oynadınız ve burada ne hoş karşılanıyorsunuz ne de isteniyorsunuz."

Gülümsemesi düştü ve yerini alaycı bir ifadeye bıraktı. "Sana son bir şey bırakacağım, eğer istersen bir hediye." Gözleri bulanıklaştı ve sesi birbirine karışmış gibi çıktı. *"Ay öpücüğü kuzgun yükseliyor ve kışın sefaleti, yaklaşan alacakaranlık boyunca dinlenecek bir dal arıyor."*

Ay kuzgunu öptü.

Kehanet.

Annesi dönüp gölgeli gecenin içinde kaybolduğunda omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Revna'ya baktı, artık kızarmamıştı ama solgundu. Ona döndü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Yemin ederim bilmiyordum, *anneciğim*." Revna'nın ondan yine bir şeyler sakladığına inanması isteyeceği son şeydi.

Revna'nın gözleri ona bakarken yumuşadı, yanaklarına yavaş yavaş renk geldi. "Biliyorum."

"İyi misin?"

"Nereden bildiğini sanıyorsun? Benim hakkımda mı? Bizim hakkımızda?"

Fenrir daha kardeşiyle tanışmadan onu lekelemek istemiyordu ama Jormun'un yıllar boyunca annesine pek çok şey anlattığına dair içini kemiren bir his vardı. Kardeşlerine güvenle anlatabileceğini düşündüğü şeyler. Annesinin ve kardeşinin, Jormun'un annesine güvenip güvenmediğini düşünürken, aklının alamayacağı kadar öfkelen-di.

Asgard'ın Revna'nın Vanaheim'daki varlığını öğrenmesinden belki de babası sorumluydu. Keskin bir nefes aldı, dişlerinin alt dudağına battığını, gözlerinin keskinleştığını ve vücudunun şiştiğini hissetti.

Revna ellerini yavaşça kadının yüzünden çekti ve göğsüne, *Hjarta* işaretinin hemen üzerine koydu. "Beni hissediyor musun? Çünkü ben seni burada hissediyorum." Uzandı ve bir elini onun göğsüne koydu. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmedığını bilmeni istiyorum. Buraya nasıl geldiğim ya da neden geldiğim umurumda değil; bunu yine yaparım. Seni seçiyorum, Fenrir."

Alnını onunkine yasladı ve sakinleştirici dokunuşuyla değişimin bir kez daha geri çekildiğini hissetti. "Ve ben, sen."

Revna yavaş ve sakin bir öpücükle ağzını onunkiyle buluşturana kadar yukarı itti.

"Şimdi, karınızı beslemekten bahsediliyordu. Yakında bir şeyler yemezsem gözünüzün önünde eriyip gidebilirim."

Fenrir kıkırdayarak onu yanına yatırdı. "Bunu yapamayız. Gücünü yenilemen gerekiyor. Bu gece seninle işim bitmeye yakın bile değil."

OTUZ BEŞ

REVNA

"W NASIL HİSSETTİRİYOR?"

Revna Hel'e soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Bağlama," diye açıkladı Tanrıça.

Düğün ve bağlama töreninin üzerinden neredeyse yarım ay döngüsü geçmişti ve Revna birçok açıdan hâlâ iyileşmekte olduğunu hissediyordu. Kutlama şöleni sabah saatlerine kadar sürmüş, sakinlerin çoğu zengin toprağın üzerine çöktükleri yerde uyumuştı. Fenrir onu odasına -artık onların odasına- geri götürmüş ve daha da uzun süre uyanık tutmuştu. İki günü yataktan zar zor kalkarak ve çok az uyuyarak geçirmişlerdi. Ama Hel'in bilmek istediği bu değildi.

"Uzun zaman önce kaybettiğim bir parçamı geri kazanmış gibi hissediyorum. Tüketen ya da bunaltan bir şey değil. Bu bir sıcaklık, rahatlık ve onaylanma."

Hel kılıcını elinde evirip çevirdi ve kalkanını düzeltti. "Birbirinizi hissedebiliyor musunuz?"

"Oh, birbirimizi çok *hissediyoruz*," diye şaka yaptı Revna, Hel de onu kalkanını iterek ödüllendirdi.

"Bunu hepimiz biliyoruz," diye alay etti, sesi yarı tiksiniş geliyordu. "Bunu hepimiz *duyabiliyoruz*."

Revna güldü ve Hel'i itti. Eğitim alanının üstündeki taş çıkıntıda Fenrir birkaç savaşçıyla konuşuyordu. Son zamanlarda

Hafta boyunca Vanaheim halkıyla birlikte daha fazla örgütleniyordu. Her zaman hazırlık yaptığını söylerdi. Her ihtimale karşı. Çok fazla belirsizlik, tetikte olmak için çok fazla neden vardı ama Revna yine de bunların Fenrir'le birlikte hissettiği mutluluğu sulandırmasına izin veremezdi. Vanaheim'daki yeriyle.

Tek dileği Bakirelerin burada olup bunu kendisiyle paylaşmalarıydı. Aklında hep onlar vardı ve sık sık Fenrir, Tyr ve Hel ile onlara ve Myddheim'a nasıl yardım edebilecekleri hakkında konuşuyordu. Eğer Frey'e tarlalarını onarması için yalvarabilirlerse. Tyr savaş yerine sevgi yaymanın bir yolunu bulabilirse. Ama Myddheim'ı çevreleyen bir şey onları kısıtlıyordu.

Kehanet üzerinde de kafa yoruyor, sürekli zihninde evirip çeviriyordu. Köşelerine ve gizli oyuklarına bakıyordu. Ta ki Fenrir onun dikkatini dağıtana kadar.

Kocası onun bakışlarını hissetti ve ona bakarak orantısız bir sırıtma ve göz kırpmaya hareketi yaptı. Hel, o gülümsemeye karşılık veremeden bir kılıçla kışına vurdu.

"Özür dilerim." Revna tekrar soruya odaklandı. "Bu bir his, ama daha çok bir *bilme*. Sanki içgüdüsel bir his gibi."

Revna kılıcını savurdu ve Hel'in kalkanına büyük bir gürültüyle çarptı. Boynundaki yapışkan tere ince bir toz tabakası yapıştı. Revna daha önce iyi bir dövüşçü olduğunu düşünmüştü ama bu Tanrılarla çalıştığından beri ortaya çıkardığı güç, gizli bir beceri rezervuarına dokunmuştu.

Hel bir an onu düşündü, sonra başını kaldırıp kardeşine ve tekrar Revna'ya baktı. "Ona bir şey olsa haberin olur muydu?"

Revna ve Fenrir, Hel ve Tyr'a Angrboda'nın sürpriz ziyaretini ve Revna'nın gelişindeki rolünü anlattıklarında Hel neredeyse aklını kaçıracaktı. O zamandan beri kardeşi için duyduğu endişenin arttığı açıkça görülüyordu. Angrboda'nın Fenrir'i Odin'le olan bağından kurtarmaya çalıştığını ve Asgard' hareketine geçmesine izin verdiğini bilmek çıldırtıcıydı ama bir sonraki saldırıyı nasıl planladığını bilmiyordu.

"Evet, sanırım bilirdim." Revna kalkanını biraz indirdi. "Hel, kardeşini güvende tutmak için elimden geleni yapacağım, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ve sen, Revna. Artık benim kız kardeşimsin." Hel ona nadiren görülen yumuşak ve içten bir gülümseme verdi. Sonra silahlarını yere attı ve tuniğinin üzerindeki tozu temizlemeye koyuldu. "Kardeşlerden bahsetmişken, gidip Jormun'u bulmaya çalışmalıyım. *Yine.*"

Hem Hel hem de Fenrir birkaç kez Jormun'u sulardan çıkarmaya çalışmışlardı ama o onlardan kaçmıştı. Revna bunun sebebinin Angrboda'nın planlarıyla bir ilgisi olabileceğinden şüpheleniyordu. Revna ona kızmak yerine sadece acımakla yetindi. Fenrir ve Hel'den öğrendiğine göre, Jormun her zaman annelerine ve onun entrikalarına karşı en hassas olanıydı ve Revna onu bu kadar sıkı bir şekilde parmaklarının arasına aldığı için üzülüyordu.

Angrboda'nın düğün hediyesini düşününce Revna'nın midesi hafifçe .

Ay öpücüğü kuzgun yükseliyor ...

Urd'un kuyusunda öğrendiklerine çok benziyordu. Ama bunun ne anlama gelebileceğine en ufak bir fikri yoktu, kendisinin söz konusu kuzgun olduğunu kabul etmesinden başka. Revna bir gece banyo yaparken Fenrir'e annesinin anlattıklarından herhangi birinin gerçekleşmediğini sormuştu. Bütün kehanetler gibi karmaşık olduğunu ama evet olduğunu söylemişti. Öyle ya da böyle, genellikle gerçekleşirlerdi. Ve şimdi sanki kendini hazırlıyormuş gibi hissediyordu. Çılgınca bir şekilde, ne için olduğunu bilmiyordu - sadece hazır olması gerektiğini biliyordu.

Hel'e Jormun'un peşinde iyi şanslar dileyen Revna kalkanını astı ve pratik yapmak için kullandığı kılıcını bir kenara koydu. Kılıcı umursamıyordu ama baltasını hâlâ özlüyordu. Avluyu geçerken birkaç savaşıyı selamladıktan sonra taş basamaklardan Fenrir'in durduğu yere doğru ilerledi. Sırtını ona dönmüş, tüm dikkatini konuşmasına vermişti ama Fenrir yaklaşırken kolunu geriye doğru uzattı. Yanına yaklaşırken parmaklarının Fenrir'in parmaklarına değmesine izin verdi. Adamın eli hemen kadının beline gitti ve hafifçe aşağı yukarı ovmaya başladı.

Son birkaç haftadır öğrendiği gibi, Fenrir dokunarak rahatladığını hissediyordu. Eğer ona ulaşma mesafesi içindeyse, bir eli onun üzerindeydi. Uykudayken ona sıkıca sarılıyordu. Geçen anlarda, hızlı öpücükler ve okşamalar için yaklaşırdı - her zaman Revna'yı bırakarak

Daha fazlasını istiyordu. O da buna ihtiyaç duymaya başlamıştı, onu yakınında hissetmenin verdiği fiziksel dayanağa.

Dagmar adında bir Jotunn olan savaşçı, "Yaran nasıl Revna?" diye sordu.

"Tamamen iyileşti." Gülümsedi. "Yine de ne zaman yağmur yağacağını tahmin edebileceğime inanıyorum."

Dagmar küçük bir kahkaha attı, sonra gömleğini kaldırarak karnının üzerinde uzanan derin bir yara izini ortaya çıkardı. "Elimdeki en iyi hava tahmincisi bu. Ve baştan çıkarmak için en iyi hikâye." Ona göz kırptı ve gülme sırası Revna'ya geldi.

"Hikaye nedir?"

Şişindi. "Freyja'nın Salonuna gittiğimi ve yaban domuzuna meydan okuduğumu."

"Peki ya gerçek hikâye?" Fenrir eğlenerek sordu.

Dagmar komplocu bir tavırla gülümsedi ve eğildi. "Kendimi yenilmez hissetmemi sağlayan geliştirilmiş bir içki. Görünüşe göre, bıçağın keskin kenarına karşı yenilmez değilmişim."

Hepsi güldü, bu hoş ve gerçek bir duyguydu.

"Pekala, ben sizden ayrılıyorum. Gidip yeni rotasyonlar belirleyeceğim ve ters giden bir şey olursa size haber vereceğim." Dagmar her de kollarını sıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Revna Fenrir'e döndü. "Yeni rotasyon mu?"

Kollarını ona doladı. "Mhm. Sadece tedbir amaçlı."

Ateş canavarı diyara girdiğinden beri ve Asgard'ın her zamankinden daha fazla tepesinde belirmesiyle, Fenrir'in kalenin arazisinde dolaşan, kapının yanında nöbet tutan ve etrafı gözetleyen düzenli bir savaşçı ve muhafız rotasyonu vardı. Fenrir kendisi de nöbet tutuyor, bazen gün içinde saatlerce ortadan kayboluyordu. Ama Revna buna aldırımıyordu. Diğer tüm savaşçılarla birlikte avluda antrenman yapmakla meşguldü. Austri onu bahçede ve mutfakta yardım etmeye bile ikna etmişti. Bunun sebebinin Austri'nin onun yemek yediğinden ve dinlendiğinden emin olmak istemesi olduğundan şüpheleniyordu ama Revna bunu seve seve kabul etti

-Hizmet etmekten mutluluk duyarım.

Revna başını geriye doğru eğerek Fenrir'e baktı ve onun alnındaki endişeyi gördü. için başparmağını kaldırdı,

ama onun elini tuttu ve yaralı avucuna bir öpücük kondurdu.

Revna, muhafızların ve gözcülerin rotasyonlarını değiştirmeyi sevdiğini biliyordu, böylece tek bir düzen oluşturulamazdı. Her şey sessizdi ve bazen sessizlik daha da kötü oluyordu. Adamın gözlerindeki endişeyi ve bölünmüş odaklanmayı görebiliyordu. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı; bunu sağlamaktan mutluydu.

"Benimle yürüyüşe çıkar mısın?" diye sordu. O da tereddüt etmeden başını salladı. Eğitim alanından çıkıp çevredeki yemyeşil ormana doğru ilerlediler. Revna ağaçlarla çevrili olmaktan asla bıkmazdı. Zengin yemyeşil gölgelik, toprak ve çam kokusu - Fenrir'in o kadar yakındı ki. Bu onu sakinleştiriyordu. Revna kaleden yeterince uzaklaştıktan sonra Fenrir'le yüzleşmek için döndü ve aralarında mesafe yaratmak için birkaç adım geri çekildi. Fenrir'in alnı

onun yokluğunda kaşları çatıldı.

"Dalgın görünüyorsun kurt." Revna yavaşça bir adım daha geri çekildi. Sonra bir tane daha. "Belki bu konuda size yardımcı olabilirim."

Gözlerinde anlayış belirdi ve burun delikleri alevlendi.

"Revna," diye uyardı.

Ama o itiraz edemedi, kız koşmaya başladı.

Ağaçların etrafından ve sık çalılıkların arasından dolanarak arkasına bir göz attı ama takip edildiğine dair bir işaret görmedi. Koşmaya devam etti, nefesini kesecek kadar zaman geçtikten sonra yavaşlayarak koşmaya başladı. Tenine çarpan serinliği hissetmeden önce yağmur damlalarının yukarıdaki gölgeliklere çarpma sesi duyuldu. Uzaktan gelen gök gürültüsü ensesindeki tüyleri diken diken etti. Bir ağacın arkasına eğilerek bekledi ve dinledi.

Solundan bir çarpma sesi gelince gülümseyerek sağdaki bir dalın altına eğildi ve hafif bir koşuya başladı. Ama tam karşısında, küçük bir açıklıkta Fenrir duruyordu.

Adamın gözleri parlayıp dişlerini gösterdiğinde, Revna iki devasa kolun etrafını sardığını hissetti; biri göğsüne, diğeri ortasına sarılmıştı.

"Bu köpeğin yeni küçük karısı değil mi?" İlk geldiği zamandan bir anı, onu esir alan kişinin adını aklına getirdi.

Thor.

Revna Fenrir'e baktı. Vücudu kıpırdamadan duruyordu ve gözleri zorlukla dizginlenen bir öfkeyle parlıyordu.

"Bu seni rahatsız mı ediyor, köpek?" Thor Fenrir'i kışkırttı. Revna onun pençesinde hafifçe kıpırdandı, gücünü test ediyordu. Thor kıkırdadı, şüphesiz onun hareketinin korkudan kaynaklandığını düşünüyordu. "Bana ellerimi zavallı ölümlü karından çekmemi söylemeyecek misin?"

Fenrir'in ağzının kenarında küçük, vahşi bir gülümseme belirdi, gözleri öfke sisinin arasından Revna'nın kileri buldu ve ona olan sarsılmaz inancı göğsünün ortasında titreşti. "Karıcığım, lütfen onun ellerini üzerinden çek."

Revna karşılığında hınzırca bir sırıtışla başını geriye attı ve ayağını adamın ayağına vurdu. Sadece burnunun kırılmasıyla yetinmeyip dişlerini gösterdi ve kanın tadını alana kadar kolunu ısırıldı. Thor acı dolu bir tıslamayla onu serbest bıraktı.

Fenrir Revna'ya doğru hamle yaptı, onu yarı yolda karşıladı ve bedenini kendi bedeninin arkasına çekti. Sonra Thor'a saldırdı, Gök Gürültüsü Tanrısı'nı bir ağaca sıkıştırana kadar itti.

Gök gürültüsü o kadar yüksekti ki Revna kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Ayaklarının altındaki toprak titredi, kökler ve sarmaşıklar Fenrir'in Thor'u ağaca sıkıştırdığı yere doğru sürünmeye başladı. Revna hançerlerini avuçladı ama midesine soğuk bir korku yerleşti. Bu iki Tanrı'nın arasında nasıl dayanabilirdi ki?

Thor Fenrir'in yüzüne kan tükürdü. "Görünüşe göre canavar aynı derecede birini bulmuş. İkinci de " Çekicine uzandı ama Fenrir'in kökleri önce bileklerine ulaştı. Thor, Fenrir'in tutuşuna karşı çırpındı, yüzü sakalıyla kırmızı bir renge büründü ama bilekleri sıkıca tutundu. Fenrir'in vücudu titriyor, büyüyordu ve Revna'nın içinden dehşet geçti.

Değişmeye çok yakındı.

Revna iki Tanrı ile arasındaki mesafeyi hızla kapattı ve elini Fenrir'koluna koyarak nazikçe dikkatini çekmeye çalıştı. "Fenrir, yapma. Buna , o değmez."

"Seni tehdit etti, sana dokundu," diye hırladı Fenrir, sesi inanılmaz derecede derindi ve etraflarını saran havada yankılanıyordu. Tüm ağaçlar ciddiyetle eğilmiş, kurtlarının çağrısını bekliyordu.

"Yap şunu, köpek. Bağlarını kır. Sana meydan okuyorum."

Revna iki elini Fenrir'in yüzüne doğru uzatarak kurdun hırlamasını ve ısırmasını göze aldı. Fenrir'in başını kendisine doğru eğerek yüzündeki maskeyi indirdi; her gün cesurmuş, korkmuyormuş gibi davranarak dikkatle yerleştirdiği maskeyi. Gerçek şu ki her zaman korkuyordu. Bu korkular kalbine o kadar yakın yaşıyordu ki, her an onu delip geçeceğinden, maskesinin düşeceğinden ve her şeyini kaybedeceğinden korkuyordu.

Ama onun için, arkadaşı, kurdu, kocası için korkusunun parlamasına izin verdi. Onun için duyduğu korku, onu kaybetme korkusu. Yüzündeki her şeyin ortaya çıkmasına izin verdi, ona ve sadece ona bu savunmasızlık anını yaşattı.

Yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başladı ve yavaşça ona, kendine geri döndü. Fırtına yüzünden silindi. Ön kolunu Thor'un boğazından kurtardı ve onu bedenine çekerek uzaklaştı. Fenrir Thor'un öfkeli halindeki çözerken Revna hançerini kınından çıkardı.

"Şimdi git," diye tehdit etti Fenrir. "Ben kim olduğumu hatırlamadan ve sen bu *köpeğin* gerçekte neler öğrenmeden önce."

Çünkü ona kim olduğunun, ne hatırlatılması gerekiyordu. Yıllarca Asgard'a boyun eğmiş, nereden geldiğini ve neler yapabileceğini unutmuştu.

Angrboda'nın sözleri Revna'nın bedeninde yankılandı ve Revna kaskatı kesildi.

Oluyor işte.

Thor konuştu. "Asgard'a çağrıldın. Eylemlerinin sonuçları var ve bunların bedelini ödeyeceksin."

"Peki bunlar hangi eylemler ?"

Thor yere tükürdü. "O."

"Karım," diye hırladı Fenrir, "Asgard'ı ilgilendirmez." Thor gülümsedi, manzara dehşet vericiydi. "Göreceğiz bakalım."

Ardından gök gürültüsü yankılanarak döndü ve ormana doğru kaçtı. Revna'nın omuzları çöktü, aniden bitkin düşmüştü. Kaleye çekilmek ve Fenrir'le kendisini odalarına kilitlemekten başka bir şey istemiyordu. Fenrir'e baktı ama o Thor'un kaybolduğu yere bakıyordu, yüzü okunamaz ve uzaktı.

"Fenrir-"

Başparmağını hâlâ Thor'un kanıyla lekelenmiş dudaklarında gezdirdi, sonra elini tutup avucuna bir öpücük kondurdu. Onu da yanına çekerek kalenin bulunduğu yöne doğru ilerledi. "Bir toplantı çağırmam gerekiyor."

OTUZ ALTI

FENRIR

G TOPLANTI ODASINDA Fenrir, Thor'la olan her şeyi Vanaheim sakinlerinden birkaçına anlattı; Tyr ve Hel dahil. Bedenindeki öfke ve korkuya karşı savaşarak onlardan misilleme için hazırlanmalarını istedi. Halkından bunu istemekten nefret ediyordu; çünkü onlar onun halkıydı, tıpkı kendisinin de onların olduğu gibi.

Asgard geliyordu, bunu iliklerinde hissetti.

Tahmin edildiği gibi, Tyr ve Hel çok öfkeleniler ve bunun onun kabul etmeyeceği bir emir olması konusunda aynı derecede kararlıydılar. Ama Asgard'a gitmekten sonsuza dek kaçınamazdı; bağıın gücü onu başka türlü davranmaya zorlayacaktı. Hemen harekete geçtiler, nöbet yerlerinden acil durum savaş planlarına kadar her şeyi organize ettiler. Fenrir bunların hiçbirini duymuyordu. Vanaheim halkını tehlikeye atmak istemese de, Revna'yı koruyan ne kadar çok insan olursa o kadar iyi olacağını bencilce kabul edebilirdi. Alabileceği tüm yardımı alacağını kabul etmeyecek kadar kendine güvensiz değildi. Vanaheim halkını korumak bir öncelikti ama Asgard Vanaheim'ı istemiyordu.

Revna'yı istediler.

Duvara yaslanmış, açık pencereden dışarı bakan kızın olduğu yere baktı. Tyr onu buraya getirdiğinde durduğu yere. Kollarını kavuşturmuş, omuzlarını germiş ve başını ensesindeki mürekkebi görebileceği kadar eğmişti. Kadının hayal kırıklığı ve öfkesinin kokusu endişesini artırdı. Konuşmamıştı

Ormandan ayrıldıklarından beri tek kelime etmemişti ve yüzündeki ifadeyi tanıımıştı. Kendi içine çekiliyordu.

Hel ve Tyr iki farklı konuşmada birbirlerinin üzerinden konuşmaya çalışıyorlardı. Fenrir onların üzerinde, herkesin sıçrayacağı kadar yüksek bir sesle konuştu.

"Herkes dışarı. Lütfen."

Herkes konuşmasına ara verdi ve ona dikkatle baktı. Daha sonra buluşacaklarına dair güvence alınca, buna mecbur kaldılar. Revna duvardaki yerinden kalktı ve herkesi dışarıya kadar takip etmeye başladı.

"Sen değil, Revna."

Fenrir ona yaklaşmadan önce son kişi de dışarı çıkıp kapı kapanana kadar bekledi. "Çok sessizsin, *máni'm*. İyi misin?"

Başını salladı ve adamın masanın başında durduğu yere doğru yürüyüp masaya yaslandı.

"Seni duymamaya dayanamıyorum. Kelimelerini bulmana yardım etmem gerekiyor mu?" Fenrir onun önünde durmak için hareket etti ve niyetini görebilmesi için çenesinden tuttu.

Kızın gri gözlerinde gördüğü mesafe, onun ne demek istediğini anladığında azalmaya başladı ve bu kez daha hevesle başını salladı. Fenrir diz çöktü ve gözlerini onunkilerden ayırmadı. Çizmelerini çıkardı, sonra da silah kemerini çözdü. Pantolonunun bağcıklarını çözmeye başladığında durakladı.

"Bu iyi mi?"

"Evet." Soluk soluğa ve muhtaçlığa doğru giden bir kelime. Buna ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı.

Fenrir gülümsedi ve kızın açıkta kalan tenine bir öpücük kondurdu. "Hmm. Sanırım tek kelimedenden daha iyisini yapabiliriz."

Bir çekişle pantolonunu indirdi ve güzel seksini ona gösterdi. Baş döndürücü kokuyu içine çekti, boğazının arkasında sahiplenici bir hırıltı yükseldi. İki bacağı da serbest kalınca pantolonu arkasına attı ve iki eliyle Revna'nın kışını kavrayıp kalçalarının tepesini yalamaya başladı. Revna keskin bir nefes aldı ve bir elini saçlarına daldırdı. Bir kez daha yaladıktan sonra ayağa kalktı ve onu kaldırarak masanın üzerine tünemesini sağladı. Kalçalarını daha da araladı ve aralarına girerek ona yutan bir öpücük verdi, dilinde kendini tatmasına izin verdi.

Konuşmaları gerekiyordu; bunu biliyordu. Ama karısı hakkında anlamaya başladığı bir şey varsa, o da hazır olana kadar konuşmayacağıydı. Ve kendi içine bu kadar çekildiğinde, geri getirilmesi gerekiyordu. Şu anda bu çapaya, sesini yeniden bulmaya ihtiyacı vardı. Kontrolü yeniden kazanmaya ihtiyacı vardı.

"Söyle bana. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Revna." Yüzüne, kızarmış yanaklarına, öpücükle şişmiş dudaklarına için geri çekildi. Sözcükleri bulmasını bekledi -tüm kontrolün onda olmasını istiyordu. Kızın yutkunmasını ve sonra alt dudağını ısırmasını izledi.

"Dizlerinin üstüne çökmeni istiyorum. Beni yalamanı istiyorum." Fenrir onaylayarak homurdandı. "Beni parmaklarınla ve dilinle çaresizlikten deliye kadar becermeni istiyorum."

"Ya sonra? Seni o kenarda tutayım mı? Bunun için yalvartayım mı seni?"

Cevap vermedi ama yanaklarına tekrar renk gelmişti, parmakları ortasına gelene kadar elini yavaşça aşağı ve aşağı hareket ettirirken uzak bakışları geri çekildi. Parmaklarını küçük daireler çizerek hareket ettirdi, sonra bir tanesi içine girene kadar aşağı kaydırды. Fenrir dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kadının iç dizlerine koyarak onu daha da genişletti. Gözleri onun ellerini mi yoksa yüzünü mü izlemek istediğine bir türlü karar veremiyordu. Kendisine dokunmak için aşağı uzanmasını engelleyen tek şey onun kalçalarını kavramasıydı. Acı verecek kadar sertleşmişti ama bu onunla ilgili değildi.

"Revna," diye uyardı. "Bana seni yalamamı söyle."

Boğazından boğuk bir kıkırdama kaçtı. "Bana yalvaran senmişsin gibi geliyor, kurt."

Lanet olası rünler, öyleydi. Onu tatmaya, sesini duymaya, bacaklarının titrediğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Sabrı tükenen adam, elini kızın hareketlerinden alıkoydu ve kızın iki parmağını dudaklarına götürerek ağzına götürdü. Kadının kendi parmaklarındaki tadı onu gerdi.

"Söyle bana. *Şimdi*."

"bak, Fenrir."

Saldırdı, kalçalarını daha da genişletti ve onu uzun, yavaş bir vuruşla yaladı. Dilini kızın girişine getirerek içeri itti ve kızın inlemesine neden oldu. Fenrir geri çekildi ve Revna'nın protesto sesleri çıkarmasına neden oldu. Gülümsedi ve Revna'yı yakalamadan önce uyluğunun iç kısmını öptü.

ve onu kenara doğru çekerek her iki bacağını da omuzlarına örttü. Kızı tamamen ellerindeyken ona baktı.

"Tekrar söyle, *máni'm*."

Bir elini arkasına dayayarak aşağı uzandı ve kendini ona doğru açtı. "Yala beni. Tadıma bak."

Bu lanet kadın. Daha fazla direnemeyen Fenrir, dilini kadının parmaklarının arasına sokarak ciddi bir ziyafet çekti. Dilini kızın en hassas noktasına değdirdiğinde, kızın eli havaya kalktı ve adamın saçlarına dolandı. Onun isteği üzerine bir parmağını içine kaydırды, kıvrıldı ve o noktaya derinlemesine vurdu. Revna miyavladı ve Fenrir onun üst bacaklarının omuzlarında titremeye başladığını hissedebiliyordu.

Parmağını ve ağzını geri çekti ve Revna'nın istediği yer hariç her yere ağzı açık öpücükler kondurdu. Revna saçlarına daha sıkı sarıldı, o da kadının merkezine döndü, yaladı, emdi, itti ve iki parmağını içinde kıvrıldı. Bacakları yeniden titremeye başladığında ve Revna'nın kasıldığını hissettiğinde durdu.

"Fenrir," diye hırladı. "Lütfen durma."

"İşte beklediğim yalvarış. Ne istiyorsun, Revna?"

"Beni uçurumun kenarına it. Karın dilinin üzerinde parçalansın."

Fenrir onun emrini duyunca sikinin pantolonunun içinde acıyla seğirdiğini hissetti. Kendisine karım dediğini duyunca. Onun uyarılmışlığının kokusuyla. Bu sefer kendini tutmadı. Ağzını tekrar onun merkezine götürdü ve istediği her şeyi ona verdi. Diğer elinin saçlarına dolandığını hissedince gözlerini kaldırdı ve onun masanın üzerine uzandığını, sırtının zevkle eğildiğini gördü. Kız kendini onun yüzüne yaslarırken elleri onu daha da sıkıyordu. Fenrir homurdandı, iki parmağını da kadının içine sokarken gözlerini ondan ayırmıyordu; kadının iç duvarları anında parmaklarını sıkıştırıyordu. Bu sefer durmadı. Kızın nefes alışları ve inlemeleri daha da yükselip ateşlenirken, bu kez onun serbest kalmasını talep etti.

Adını haykıran Fenrir, Revna'nın vücudunun kilitlendiğini ve yeni bir ıslaklığın diline çarptığını hissetti. Dilinin her geçişinde bacakları seğirirken, Revna başını kaldırana kadar saçlarını sertçe çekti.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldı. "İçimde sana ihtiyacım var."

Dizlerinin üzerinde doğrulan Fenrir pantolonunun bağcıklarını çekti ve siki dışarı çıkana kadar aşağı itti. Revna'nın dizlerini kavradı ve tek bir akıcı hareketle onu yüzüstü yatırdı, kızı ona bir şölen gibi sunuldu. Sikini Revna'nın girişine doğru yönlendirdi ve acımasızca yavaş bir hamleyle içine oturdu, ikisi de bu his karşısında inledi. Hâlâ giymekte olduğu tuniği çekebildiği kadar yukarı çekerek öne doğru eğildi ve kadının omurgasından aşağıya, içine girerken oradaki mürekkebin üzerinden öptü. Öne uzandı ve bir eliyle boğazını kavrayarak onu ellerinin üzerinde duracak şekilde yukarı çekti.

Fenrir onu yavaş ve derin itişlerle becerdi. Bir eli kızın boğazındayken, diğer elini kızın etrafına doladı ve parmaklarını kızın hassas organına bastırarak, her buluşma hamlesinde kızın ona sürtünmesine izin verdi.

Tüm âlemlerde, hayatında hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. Ne zaman bir araya gelseler, kendini her zamankinden daha merkezde ve daha emin hissediyordu. Kısa bir süreliğine de olsa, birbirlerinin içinde kaybolacaklarına ve kendilerini bırakacaklarına güvendikleri için huzur buldu.

Kadının tekrar sıkımaya başladığını hissettiğinde, dişlerinin arasından tısladı - kendi salıverilmesi çok yakındı. "Beni bekleme, Revna."

Bu sözleri söyler söylemez kız haykırdı, Fenrir de birkaç dakika sonra yüksek bir feryatla onu takip etti, kızın hissi karşısında gözleri parladı. İkisi de nefes nefese kalan Fenrir, ellerini onun cinsel organından ve boğazından çekip göğsüne ve ortasına sardı. Başını eğip kızın boynuna sokuldu ve hızlı kalp atışlarını kendi kalp atışlarıyla eş zamanlı olarak hissetti.

"İyi söyledin. Güzel sözler," diye homurdandı onun kulağına. Revna güldü, bu ses adamın içinde bir sevgi dalgası yarattı. Başını adamın omzuna yasladı ve birkaç uzun an boyunca öyle kaldılar. Adam ondan uzaklaştıktan sonra, doygun bir sessizlik içinde giyindiler.

Revna masaya yaslanmaya devam etti, yanaklarında hâlâ kızarıklık vardı. Revna kollarını göğsünde kavuşturamadan Fenrir onun ellerini avuçlarının içine aldı. "Konuş benimle."

Uzun ve derin bir iç geçiren Fenrir, karısının ağzından çıkacak karanlık düşünceye karşı kendini hazırladı.

"Sanırım kendimi Asgard'a vermeliyim."

OTUZ YEDİ

REVNA

FENRIR o kadar hareketsizdi ki Revna bir an için onun nefes almadığından endişelendi.

"Ne?" sordu sonunda.

İfadesini tekrarlamadı. Sorun onu duymak değildi. Thor'la karşılaştığından beri kendi düşüncelerine dalmıştı. Fenrir toplantıya çağırıp örgütlenmeye, savaş planları yapmaya başladığında yıkılmıştı. Eski alışkanlıklar çabucak yeniden ortaya çıkmış, acımasız talepleriyle boğazını sıkıyordu. Korumak, feda etmek.

Asgard *onu* istiyordu. Vanaheim onu savunmaya hazırlanıyordu. Ve Revna'nın savaştığı her karanlık düşünce büyük bir dalga halinde yüzeye çıktı.

Buna değmezdi, kimsenin uğruna savaşa girmesine değmezdi.

Aesir ve Vanir en son Freyja yüzünden savaşmışlardı ve Revna Freyja değildi. Güçlü ve önemli bir Tanrıça değildi. O sadece Tanrıların, kaderin ve kendi kalbinin merhametine kalmış ölümlü bir kadındı.

Duygularının yüzeye bu kadar yakın olmasından nefret ederek Fenrir'e baktı, gözlerindeki öfkenin yerini hızla endişe almıştı. Oda aniden çok küçük, taş duvarlar çok hapsedici, ateş çok sıcak geldi. Revna kendini çelikleştirdi ve öfkeli gözyaşlarını yuttu.

"Ben buna değmem Fenrir. Bütün bir diyarın savaşa hazırlanmasına değmem. Asgard'ın sonunda seni tekrar kafese tıkmak için bir bahanesi olmayı reddediyorum. Onlara yalnız gidersem, belki bu onların açlığını giderir-"

"Eğer bir an için sana izin vereceğimi düşünüyorsan-"

"*İzin vermek* mi?" Revna ellerini indirdi ve göğsünü itti "Bana hiçbir şey için *izin* vermiyorsun."

"Buna değmeyeceğine inanmana izin ver, Revna." Fenrir başını salladı. "Sen buna değersin, sen *her şeysin*."

Bunaltı onu göğsünün ortasından vurdu ve oradaki kasları sıkılaştırdı. Orada bulunan tanıdık düğüme masaj yapmak için uzandı. Ancak şimdi, kenarlarında bir sıcaklık vardı, nazikçe yatıştırıyor ve daha katlanılabilir bir acıya dönüştürüyordu. Bu yeni hissin Fenrir' olan bağından kaynaklandığını biliyordu ama şu anda kendisini kızgın hissetmesine neden oluyordu. Öfkeliydi çünkü artık yüklerinde yalnız değildi, onları Fenrir'e yüklemişti ve ona, Hel'e, Tyr'e, Vanaheim halkına bir şey olursa bununla yaşamaya dayanamazdı.

Ya da Myddheim.

Soğuk dehşet sıcaklığa karşı koydu ve bu his dönüp en yakın sandalyeye oturmasına neden oldu. Ya Aesir Myddheim'a misilleme yapmaya karar verirse? Onları uyaramaz, koruyamazdı.

Revna'nın nefesi boğazında düğümlendi ve Fenrir hızla hareket ederek önünde diz çöktü, iki dizini sıkıca kavrayıp alnını Revna'nınkine yasladı. Ona bir şeyler ama Revna zihninde çalkalanan kıvrımlı ve baştan çıkarıcı karanlığı duyamadı. Yıkıcı bir fırtınadan hemen önceki rüzgâr ve ağaçlar gibi hareketsiz kaldı.

"Ben-" boğazındaki tıkanıklığı aşarak konuşmaya, onun istediği gibi sesini bulmaya çalıştı. "Başkalarının acı çekmesinin sebebi ben olamam. Kendimle yaşayamam."

Ne kadar istese de Fenrir'in bakışlarıyla karşılaşamadı. Ne bulabileceğini görmek istemiyordu. Dizlerindeki kavrama bir an için sıkılaştı ama sonra elleri hafifçe sıkmaya başladı. Onun yumuşak

Dudakları şakağına, yanağına bastırdı. Elleri kızın boynuna gitti ve kehribar rengi bakışlarıyla buluşana kadar yüzünü eğdi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Şaşkın ama meraklı bir şekilde başını salladı ve kendisine uzattığı elini tuttu.

Yosunlar ve kısık yanan meşaleler batan güneşle birlikte koridorlarda yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı. Mutfığa giden taş basamaklardan aşağı inen Fenrir, tam içeri girecekleri sırada durdu ve Revna'nın daha fazla ilerlemesini engellemek için kolunu uzatarak duvara yaslandı. Revna soru sorarcasına ona baktı ama Fenrir'in tek cevabı çenesini mutfaktaki olaylara doğru sallamak oldu. Austri ateşin üzerinde dönen etlerle ilgileniyor, birkaç kişi de sebze doğrayıp ekmek yoğururken gülüşüyordu. Birkaç sakın köşedeki masanın üstüne tünemiş, bira fincanlarını tokuşturuyordu. Ortam sıcak, gürültülü ve hayat doluydu.

Fenrir onun elinden tuttu ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Yemek salonunun girişine gelene kadar yürüdüler. Fenrir yine içeri girmedi, sadece kapının çerçevesine yaslandı ve onları izledi. İnsanlar akşam yemeklerini paylaşıyordu; bazıları sessiz bir ortamda coşkuyla yemek yiyor, diğerleri yüksek sesle konuşuyor, gülüyor, tartışıyor, şans oyunlarında birbirlerine meydan okuyorlardı. Tyr ve Hel ortaya yakın bir yerde oturuyorlardı ve onları fark edip el sallayarak selamladılar ama onları çağırmadılar ya da onlara yaklaştımadılar.

Fenrir onu daha sonra güzelliğin tadını çıkaran sakınlarla dolu bahçelere götürdü, ardından tüm kaleyi dolaşmaya devam etti - eğitim , toplanma alanları, kaplıcaların bulunduğu mağaralar.

Korunacak çok insan var. Çok fazla hayat.

Revna'nın midesi fırtınaya tutulmuş bir deniz gibi çalkalanıyor ve durmak bilmiyordu.

Sonunda Fenrir onu dışarıya, ağaçların rahatlığına ve serinliğine götürdü. Etrafı incelerken temkinli adımları gevşedi, burnundan derin nefesler çekti ve yanlış bir şey bulamadı. Revna'nın kalbi onun bu ihtiyatlı tavrı karşısında acıdı.

Küçük bir açıklığın ortasına geldiklerinde mürekkep mavisi karanlık tamamen çökmüştü. Fenrir durdu ve arkalarında durdu

Sonra çenesini yukarı kaldırarak, gölgeli ağaçlardan oluşan bir açıklığın çerçevelediği, dans eden canlı yeşil ışıklara baktı.

Yılda birkaç ay boyunca bu dans eden ışıklar Myddheim'da da görünürdü. Onların güzelliğini görmek yıpranan sinirlerini yatıştırıyordu. Gecenin serin sessizliğinde Revna Fenrir'e yaslanmış, zümrüt ve menekşe tonlarının yıldız denizinin arasında açılıp saçılmasını izliyordu. Fenrir'in kolları Revna'nın önüne dolanmış, onu sıkıca çekiyordu.

"Mağaralarda büyürken," diye gürledi Fenrir kulağına yaklaşarak, "gökyüzünü pek göremedim. Hayatımın ilk birkaç yılında tek yapabildiğim geceleri gizlice dışarı çıkıp gökyüzünü ve tüm güzelliğini izlemektir. Canavarların yaşadığı yerin karanlık olduğuna inandırılmışım.

-Karanlıkta saklandılar çünkü ait oldukları yer orasıydı. Kız kardeşim, erkek kardeşim ve ben birer canavardık. Ama dans eden ışıkları, yıldızları, ayı izlediğim her gece, karanlığın böyle bir güzelliğin kaynağı olabileceğini anlamaya başladım. Günün sertliği altında görülemeyen ışık parçalarını görmenizi sağlıyordu."

Fenrir onun arkasında bir sıcaklık duvarıydı, kalbi onun sırtında sabit bir ritimle atıyordu. Anlattıklarıyla omuzlarında bir sızı hissederken, onu daha da sıktı ve devam etti.

"Beni Myddheim'da bulduğun mağaradan ilk ayrıldığımız zamanı hatırlıyor musun?" Revna başını salladı. "Gece çökene kadar beklemek istemiştin - birilerinin bizi göreceğinden korkuyordun. Ama sonra dışarı çıktık ve gökyüzü yeşile bürünmüştü. O anda seni hem karanlıkta hem de aydınlıkta gördüm ve ikisinin dengesi benim için yeni bir anlam kazandı. Artık ışıktan saklanmak ya da karanlığa kızmak istemiyordum. Her ikisini de kucaklamak istedim."

Bir süre sessizlik içinde durdular ve Revna hem gökyüzünün altındaki o ilk geceye geri döndüğünü hem de şu anda bulunduğu yerde olduğunu hissetti. "Myddheim'dan ayrıldığımda neredeyse her gece buraya gelir ve bu ışıkları izlerdim. Onların senin diyarında olduğunu bilmek bana hâlâ sana giden bir yol varmış gibi hissettirdi ve beni rahatlattı."

Fenrir onu kendisine bakacak şekilde çevirdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum Revna. Ve uğruna savaşmaya değmeyeceğini düşündüğünü duymak kalbimi kırıyor." Onun yüzünü avuçladı. "Ama ben, sen, Tyr ya da başka bir küçük çakıl taşı

Asgard eninde sonunda gelirdi. Size zarar vererek ve peşinizden giderek, herkesin peşinden giderler. Tek bir kişinin incinmesi bütüne zarar verebilir." Bir elini göğsünün ortasına koydu. "Sen Vanaheim'sın. Ve Myddheim. Yani önceliğim seni korumak olsa da, bu bundan daha büyük bir şey. Seni korumak aynı zamanda herkesi korumaktır."

Revna bu sözlerin kalkanını çatlatmasına izin verdi. Myddheim Bakireleri'nin komutanı olarak o da neredeyse aynı prensiplere göre yaşamamış mıydı? Sadece şimdi köle tacirleri yerine Tanrılar vardı.

Ellerini adamın ensesinde birleştirerek onu öpmek için aşağı çekti. Sözlerinin yankısının ve ağzının sıcaklığının endişelerini kovalamasına izin verdi.

Revna kollarına, Odin'in bağladığı izlere baktı. "Yer değiştirebilmeyi özleyor musun?"

Fenrir hüzünle gülümsedi, tüm yüzü özleme dönüşmüştü. "Hem de çok."

Soruyu sormadan önce cevabı biliyordu ama ona gerçeği yüksek sesle söyleme fırsatı vermek istedi. Kendinden bir parçayı, cezalandırılma korkusuyla kilit altında tutmak zorunda olduğu bir parçayı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirdi. olduğu kişi olduğu için.

"Bilmeni isterim ki," diye başladı, "kurdun beni korkutmuyor. Ormanda, Thor'la birlikteyken, senden korktuğum için değişmeni istemedim. Ben senin *için* korkuyorum. Bir gün, bundan kurtulmanın bir yolunu bulduğumuzda." Başparmaklarını işaretlerin üzerinde gezdirdi. "Her şeyini görmek için sabırsızlanıyorum; kanatlarını, pençelerini. Kuyruğunu bile." Kıçını hafifçe okşadı.

Fenrir kıkırdadı ve eğilip onu alnından öptü. "Ben de senin benim her şeyimi görmeni istiyorum."

"Hel ve Jormun'un kendileri gibi olmakta özgür olmaları sizi hiç rahatsız ediyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Bunu onların başına getirmek istemezdim. Varlığımız yeterince sıkıntılıydı, bu anlaşılmayı sevdiğim ve değer insanları korumak için yaptım. Bunu yine yaparım."

İyi biriydi. O kadar iyiydi ki Revna onu tanıdığı için onur duydu. Onunla birlikte olmaktan. Onu seçtiği için onur duydu.

"Başımıza ne gelirse gelsin, bununla birlikte yüzleşeceğimize dair bana söz ver," diye fısıldadı Revna.

"Söz veriyorum, *máni*."

Revna çok sessiz bir ormanda yürüyordu. Ne bir yaratık ne de rüzgârdaki yaprak hışırtısı duyuluyordu. Bayat hava sisle kaplıydı ve çürümenin ezici kokusu burun deliklerini yakıyordu. Ne yeşil ışıklar, ne yıldızlar, ne de ay vardı; sadece toprağı kaplayan sessiz bir grilik vardı; sanki ışığın kendisi yeniyormuş gibi.

Adımlarına dikkat ederek ilerledi. Nedenini bilmiyordu ama ilerlemeye devam etmesi gerektiğini biliyordu. Her geçen an, her adımda hava daha da ağırlaşıyordu. Nefesi, onu durmaya, boyun eğmeye zorlayana kadar göğsünden sığ çekişlerle geldi.

Ensesindeki tüyler uyarıcı bir şekilde diken diken oldu.

Yavaşça döndü ve sürünen, mürekkep gibi bir karanlığın yoluna çıkan her şeyi yiyip bitirmesini izledi. Alev alev yanmasa da, dokunduğı her şey affetmeyen bir sıcaklıkla kavrulmuş gibi görünüyordu. Ağaçlar karanlığa boyun eğmiş, gövdeleri ve dalları siyah çürümeye başlamıştı. Çalılıklar sanki hiç orada olmamış gibi ufalandı.

Karanlık sanki onu inceliyormuş gibi duraklayınca Revna donup kaldığını hissetti. Kıvrılan bir dal uzandı ve onu çevreledi. Ölçüsünü aldı ve Revna bir an için aşinalık hissetti. Etrafında döndükçe daha iyi tanıyordu. Ama nedenini bilmiyordu.

Dumanlı bir dal önüne geldi ve sanki korkmuş bir hayvanı ürkütmek için yavaşça yaklaştı. Revna korkmuştu ama aynı zamanda meraklıydı. Elini yavaşça kaldırarak parmaklarını karanlığa doğru uzattı.

Ona dokunduğı anda çığlık attı.

Acı içinde, umutsuzluk içinde, özlem içinde, keder içinde. O kadar tüketen ve felç eden bir duyguydu ki, ona doğru eğilmek ve onu ele geçirmesine izin vermek istedi. Ona sahip olmasına izin vermek.

Elini geri çekip göğsüne bastırırken boğazından bir hıçkırık koptu. Dönerek koşmaya başladı. Ama nereye dönse, karanlık her taraftan etrafını sarıyordu. Çığlık atmak istedi ve aklına gelen tek şey bir isimdi.

"Fenrir!"

Kendi etrafında dönerek onu aradı ama yalnızdı. Karanlığın her taraftan yaklaşmasını izlerken, yalnız olduğu için mutlu olduğunu fark etti. Başka kimsenin bu kadarı paylaşmasını istemiyordu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Karanlığın yutmadığı hiçbir yer yoktu. Ormanın zeminine oturdu, dizlerini göğsüne çekti ve başını eğerek onu almasını bekledi.

Revna.

Bu isim ...

Revna.

Onun olduğunu düşünüyordu ama hatırlamakta zorlanıyordu. Sadece bir isim biliyordu onu tekrar tekrar söylüyordu.

Fenrir. Fenrir. Fenrir. Fenrir.

Nefes almak zorlaşıyordu. Onu kendine bağlayan ismi söylemek daha da zorlaşıyordu.

Karanlık ona dokunduğunda, kalın gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve koyu damlalar halinde yere düşmelerini izledi. Çekingen bir tavırla yanaklarındaki yaşları silmek için uzandı ama parmakları zift gibi simsiyahtı.

Garip bir şekilde, artık ağlamak değil, pişmanlık duymak istiyordu. Ama yine de isme tutunmaya devam etti...

Fenrir. Fenrir. Fen ...

Karanlığın içine yanlamasına düştü.

"Revna!" Derin bir ses . "Lütfen, *máni'm* ."

Sarsılarak uyandı, gözleri odaklanmaya çalışıyordu. Hâlâ karanlıktı ve bir an paniğe kapıldı. Ama güçlü, tanıdık eller ona dokunuyor, onu kendine getiriyordu.

"Fenrir?" diye mırıldandı, ona dokunmak için uzandı. Onun gerçekliğini ve sıcaklığını hissetmek için.

Rahat bir iç çekiş. "Buradayım *máni'm*."

Revna titreyerek onun kucağına yuvarlandı.

OTUZ SEKİZ

FENRİR

HE, Tyr ile birlikte kapının önünde durmuş, esnemesini bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Bir dolunay daha doğup battı ve Revna kâbuslarında hâlâ karanlığa doğru onun adını sayıklıyordu. Çığlık atıyor, çırpınıyor, sonra ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor, vücudu buz gibi bir kavramayla işaretlenmiş gibi soğuyordu. Kokusu onun için bilinmeyen bir şeye dönüşürdü. O korkunç anlarda Revna sanki onu arıyormuş, onu hatırlamaya çalışıyormuş gibi adını fısıldardı.

Ona sarılır ve kendini pençesinden kurtarana kadar ona seslenirdi. Uyandığında ona sarılır ama kâbusla ilgili hiçbir şey hatırlamazdı.

Tek söyleyebildiği "*Her şey karanlıktı*" oldu.

Her gece onu kucağına aldığında Fenrir kendini çok çaresiz hissetti. Onu kendi zihninden ve uykusunda onu kovalayan şeylerden nasıl koruyacağını bilmiyordu. Titremesi azaldığında ve vücudu artık üşümediğinde, kalkıp güneşi selamlamak ve vücutlarını hareket ettirmek için eğitim alanına giderlerdi. Sanki geceleri ona musallat olan şeylerle savaşmaya çalışıyormuş gibi dizginlenemez bir vahşilikle antrenman yapıyordu. Çoğu gün kendini tamamen tüketmesinden korktuğu için onu mola vermeye zorlamak zorunda kalıyordu - gerçi niyetinin bu olduğundan şüpheleniyordu. Bu çabası için de

Austri her gün birkaç saatliğine mutfakta bulunmasını istedi ve Hel de onu günde bir kez devriyeye çıkardı.

Diyarları kontrol etmek için bir ziyaret yapması gerekiyordu ama Vanaheim'dan ayrılmaktan korkuyordu. Vanaheim sakinlerinin ayakta kalıp savaşacaklarına güvenmesine rağmen, Asgard'ın kapılarını çalması durumunda buna mecbur kalmalarını istemiyordu. Fenrir ayrıldığı anda Aesir'in Revna'yı kendilerine çekmek için bu fırsatı kullanacağından korkuyordu. Revna kendini onlara teslim etmesini önerdiğinde soğuk bir dehşet damarlarını dondurmuştu; Revna'yı tanıyordu ve fırsat verildiğinde Revna'nın kendisini ya da herhangi birini kurtaracağını düşünürse bunu yapacağını biliyordu.

Annesinin anlattıklarından beri Fenrir'in zihni kehanet tarafından tüketilmişti. Her gün onu parçalara ayırsa da, Thor'un ziyareti için için yanan bir saplantı korunu tutuşturmuş, yangına dönüşme tehdidinde bulunmuştu.

"Yorgun görünüyorsun dostum," dedi Tyr. "Ve bunun sadece gece aktivitelerinden kaynaklanmadığını söyleyebilirim."

Fenrir kıkırdamaya çalıştı ama sesi gönülsüzce çıktı. "Sence sadece geceyle mi sınırlılar?"

"Kâbuslar hâlâ devam ediyor mu?" Tyr, yönlendirme girişimini görmezden gelerek sordu, sesine endişe karışmıştı.

"Evet." Fenrir bir elini yüzünde gezdirdi. "Ama uyandığında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyor."

"Sence Asgard olabilir mi?" Tyr sordu.

Fenrir donakaldı. Asgard'ın bu dehşeti ona musallat edebileceğini hiç düşünmemişti. Onların bile diyarlar arasına uzanacak kadar güçlü olabileceklerini düşünmemişti. Odin bile -ve Freyja'dan zorla aldığı güç- o kadar güçlü değildi.

Durumun böyle olduğunu düşünmüyordu ama yine de ihtimal dışı da bırakamıyordu. "Bu güce kim sahip olabilir?" Tyr onun sorusunu şöyle yanıtladı

omuzlarını silkti.

Fenrir'in düşünceleri tekrar annesine ve onun sapkın müdahalelerine takıldı. Revna'nın zihnini kurcalayacak gücü ya da sebebi olduğuna gerçekten inanmıyordu. Dağında saklanan Freyja'nın hiçbir dayanağı yoktu. Böyle bir güç tutkusuna sahip olan tek kişiler, aydınlık ve karanlığın, kaos ve dengenin kaynağı olan Yggdrasil'e derinden bağlı olan kız kardeşlerdi.

Fenrir Asgard'ın Revna için neden bu kadar çaresiz olduğunu anlamıyordu. Yıllardır Myddheim'dan bir kurban almamışlardı, Odin'le yaptığı anlaşmaya göre de almamaları gerekiyordu. Onu sadece Fenrir'in elinde olduğu için mi istiyorlardı? Bundan daha fazlası olmalıydı.

Tyr'a güvendiği için, "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama sürekli korku içinde, Asgard'ın, Jotunheim'ın ya da adı konmamış bir tehdidin her an saldırmalarını bekleyerek yaşayamayız. Kimsenin bu şekilde yaşamasını istemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Tyr başıyla onaylayarak - Aşk ve Savaş Tanrısı her zamanki gibi daha çok aşktan yanaydı. "Belki de..."

"Ne?"

"İttifak arayışlarına başlamamızın zamanı gelmiş olabilir. Eğer savaş kaçınılmazsa, bunu tek başımıza yapamayız."

Fenrir başını sallayarak onayladı ve yanağını çiğnedi. Vanaheim yeni başlangıçlar için bir yer haline gelmişti ama yine de dışlanmış Tanrıların yeri olarak ün salmıştı; Odin ve diğer Aesir'in aşağı gördüğü bir yerdi. Fenrir ve Vanaheim'ın geri kalanı sadece huzur içinde kalmak ve bir hayat kurmak istese de, Aesir Vanir'in hiçbir gücünün kontrolsüz kalmasına izin vermekten memnun değildi. Her zaman onu kontrol etmek, kendi sapkın amaçları için kullanmak istediler. Tıpkı-

"Freyja mı?" Şaşkınlıkla Tyr'a baktı. "Freyja'yı saklandığı yerden çıkarmaya çalışmamızı mı istiyorsun? Savaşta beri görülmedi."

Tyr kayıp eliyle ön kolunu ovuşturdu. "Bu hafife aldığım bir şey değil. Bunu ondan istemeye çalışmak.." Başını iki yana salladı. "Ama tüm diyarlarda insanlar Freyja'yı seviyor. Onun adaletsizlikleri için savaştı ve öldü - hâlâ kontrol edilmeyen adaletsizlikler. Savaş bir taraf kazandığı için durmadı, savaş çok olduğu durdu. Görünürde bir sonu yoktu."

Fenrir, Aesir-Vanir savaşıyla ilgili hikâyelerin çoğunu Tyr'dan dinlemişti. Kanlı ve korkunç gerçekleri. Ama çoğu hikâyede olduğu gibi, bunun da başka bir tarafı olduğunu biliyordu. Tüm bunların içinde Freyja'nın tarafı. Ve eğer bu kadar çok kişi onun için savaşmış ve ölmüşse, Fenrir onun bunca yıl bir dağ evinde saklanıp yeniden savaşa hazırlanmasının pek olası olmadığını düşündü.

Yalnız kalmak istedi.

Bu duyguyu biliyordu. Fenrir hüsrân dolu bir hırıltı çıkardı ve toprağa doğru çömelip zengin kokuyu derin derin içine çekti. Tyr ona doğru yürüdü ve bir elini omzuna koydu.

"Gel," dedi Fenrir'e kolunu uzatarak. "Acıktım ve bence karını görmen gerek. Onu görmeyeli neredeyse yarım gün oldu, seni aşk delisi aptal."

Fenrir onun kolunu tuttu ve kendisini tekrar ayağa kaldırmasına izin verdi. Kaleye geri dönerlerken Tyr ona söylediklerini düşünmesini söyledi - sanki bu geceki zamanını Revna'nın kâbusuna hazırlanmak için uyanık kalarak her olasılığı kafasına takmakla geçirmeyecekmiş gibi.

Güneş batmak üzereyken Fenrir, Revna'nın mutfakta olacağını ve Austri'nin ona verdiği doğrama ya da bileme işine gireceğini biliyordu. Hazırlanmakta olan akşam yemeğinin baharatlı kokusunu merdivenlerden alabiliyordu. Yine de gürültülü ve hareketli bir mutfağın her zamanki eşlik eden sesleri eksikti. Dehşet midesinde yoğunlaştı ve Fenrir her seferinde iki adım atmaya başladı, Tyr arkasından tetikteydi.

Mutfağa adımını attığında birkaç göz ona çevrildi. Austri mutfağın ortasında et parçalıyordu. Sessiz bir hareketle bir parmağını dudaklarına götürdü ve sonra ateşin yanındaki köşeyi işaret etti.

Ve orada, köşede sırtüstü yatan ve başını duvara yaslamış olan karısı duruyordu. Mışıl mışıl uyuyordu.

Onu görünce kalbi sıkışmaya başladı. Çok yorgun ve savunmasız görünüyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, birini hafifçe aşağıya indirmiş ve bir hançerin kabzasına dayamıştı.

Mutfak çalışanları sessizce hareket edip yemek pişiriyor, çıkardıkları yumuşak sesler bir tür hafif müziğe dönüşüyordu. Austri şüphesiz onun uyuklamaya başladığını görmüş ve herkese sessiz olmalarını emretmişti. Fenrir cüceye minnettar bir gülümseme verdi.

"Ne zamandır uyuyor?" diye fısıldadı Austri'ye yaklaşarak.

"Patateslerin kaynamasına yetecek kadar uzun." Austri ona doğru baktı, yüzünde küçük, sevecen bir gülümseme vardı. "Neden akşam yemeğini odana göndermiyorum, böylece onu dinlenmeye götürebilirsin?"

Fenrir cüceyi omzundan alkışlayarak teşekkür etti ve karısına yaklaştı. Küvette uyuyakaldığında olduğu gibi, parmaklarını nazikçe bileğine doladı, böylece uyandığında onu bıçaklamaya kalkışmayacaktı.

"Revna," diye seslendi ve başparmağıyla bileğini okşadı. Gözleri yavaşça açıldı ve sonra utanç içinde genişledi. "Haydi, *anneciğim*. Odamıza gidelim."

Başını salladı ve onun açık kollarına doğru adım attı. Merdivene yaklaşmadan önce Fenrir döndü ve Tyr'ı buldu. Kısa bir süre önce Revna'ya yardım istemenin bir zayıflık işareti olmadığını söylemişti ve buna saygı duyması gerekiyordu. Buna göre hareket etmeliydi. Bu, güvendiği bir arkadaşının tavsiyesi üzerine imkânsız bir şeyi denemek anlamına gelse bile.

"Yarın."

Tyr anlayışla başını salladı. "Yarın."

OTUZ DOKUZ

REVNA

"Y Seninle gelmemi istemiyor musun?"

Revna, Fenrir'in nasıl karşılık vereceğini düşünürken onu izledi. Onlar

Yataklarında oturmuş, aralarında kalan yiyecekleri karıştırıyorlardı, ateş gecenin soğukunda odayı ısıtıyordu. Mutfakta uyuyakaldığı için hâlâ biraz mahcuptu. Sadece bir anlığına gözlerini dinlendirmek istemişti, böylece sürekli ve kafasını sıkan baş ağrısından kurtulacaktı. Bir de baktı ki Fenrir onu uyandırıyor.

Kâbuslar peşini bırakmıyor, onu kemiklerini sızlatacak kadar yorgun bırakan gölgeli ipliklerle zihnini örüyordu. Uyandığında geriye sadece parçalar kalmıştı. Karanlıktan, soğuk çaresizlikten. Kalıntıları, şafağı selamladıktan uzun süre sonra ateş gibi üzerine yapıştı.

Yemek karınlarını ısıtırken Fenrir, kendisinin ve Tyr'ın Freyja'yı görmeye gitme planından bahsetti. Tanrıça'nın bunca zaman sonra kendini gösterip göstermeyeceğini ve ihtiyaç duyulması halinde olası bir ittifaka açık olup olmayacağını görmek için. Ama onun burada kalmasını istiyordu. Revna'nın onları takip ettiği son seferden sonra, onun temkinliliğini suçlamadı. Yine de bu geride bırakılmış olmanın acısını azaltmıyordu. Özellikle de gitmelerinin önemli bir nedeni oyken.

"Senin olmadığın bir yere gitmek istemiyorum," diye cevap verdi sonunda. "Ama Freyja *uzun* yıllardır münzevi bir hayat sürüyor. Neyin içine gireceğimizi bilmiyorum. Tek bildiğimiz ölümler için kendi sığınağını yarattığı ve tıpkı Hel gibi içinde yaşadığı."

Revna bir an için düşündü. "Freyja nasıl oldu da ölüleri toplamaya geldi?"

Revna'nın anladığı kadarıyla, biri savaşta öldüğünde Valkyrler her zaman ortaya çıkar ve hangi savaşçıların Valhalla-Odin'in Salonu'nda ikamet etmeye layık olduğuna karar verirdi. Savaştan önceki günlerde, layık görülmeven geri kalanlar Helheim'a gönderilirdi. Ancak savaştan bu yana Freyja'nın yaban domuzunun savaş alanındaki ölüleri de topladığını biliyordu.

"Aesir-Vanir savaşından sonra, bir barış anlaşmasına varmak için Odin, Freyja'ya öldürülenler arasından seçim yapma hakkı verdi. Muhtemelen onu salonlarından çıkarıp açık alana çekmek için de, ama o bunu aştı ve yerine savaş domuzu Otta'yı gönderdi."

Revna hayatının büyük bölümünde her köyde Skaldlar tarafından anlatılan Tanrı masallarını dinlemişti. Ancak bunların gerçekliğiyle yüzleşmek tuhaf ve çoğu zaman da tedirgin ediciydi. Ona, şanlı bir savaşta ölerken Odin'in ya da Freyja'nın salonunda bir yer kazanmak için çabalaması gerektiği öğretilmişti. Bu inancı sorgulamak hiç aklına gelmemişti. Neden yaşlılıktan birlikte ölmenin onuru yoktu? Yine de hem Odin hem de Freyja savaşta ölenlerin arasından, yabani otların arasından çiçek toplar gibi çiçek toplardı.

Revna bunun saçmalık olduğunu düşündü.

"Ne amaçla?" Revna ağzına bir çilek atarak sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden savaşçıları topluyorlar?"

Ateş çatırdayıp tıslarken Fenrir'in bedeni gerildi ve bakışları uzaklaştı. "Annem bir kehanetten bahsederdi - bizzat Freyja tarafından kehanet bir kehanetten..." Fenrir yutkundu ve Revna'ya baktı. "Son bir savaş olacak, sonun savaşı. Tanrılar arasında bir savaş, dokuz diyarın savaşı."

Revna'nın kanı . "Ne zaman?"

Zihni sorular ve olasılıklarla dolup taşıyor, kaburgalarının arasında yeni düğümler ve endişeler yaratıyordu.

Fenrir yemek tepsisini aralarından alıp yatağın yanındaki masanın üzerine koydu. Düz yatmak için kendini yeniden ayarladıktan sonra Revna'yı davet etmek için kolunu açtı. Revna hiç tereddüt etmeden kendini

kolunun kıvrımına girmiş, başını omzuna yaslamış, bacaklarını onunkilere dolamıştı.

"Kimse bilmiyor. Şu anda sadece tek bir şey için endişelenmeye çalışalım." Onu alnından öptü.

Revna düşünceleri bir kenara itmeye, bedeninin onunkine dokunuşuna odaklanmaya çalıştı. Onun sağlamlığına, doğruluğuna. Elini adamın göğsündeki *Hjarta* bind rune'unun üzerine koydu ve kalbinin güçlü atışını hissetti.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Revna sesine çok fazla endişe sızmasına izin vermemeye çalıştı. Uzun süre ayrı kalacakları düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Tyr'ın ona eşlik etmesi biraz güvence sağlasa da, Revna'nın koruyucu içgüdülerini dizginlemek zordu.

"Umarım sadece bir gün. Daha uzun sürerse kayıplarımı keserim." Altına girecek şekilde yuvarlandı, kanı anında ısındı. "Sensiz uyuyabileceğimi sanmıyorum, *annem*. Ve senin yumuşak horlaman."

Başını onun boynuna gömdü ve yüksek sesli bir horlamayı taklit ederek karnının derinliklerinden kahkahaların yükselmesine neden oldu. Yüzünden yaşlar akana ve kahkahaları göğsünü sıkılaştırana kadar hırladı ve boynunu kemirdi. Zorlukla nefes almaya başladığında, ancak o zaman başını kaldırdı, yüzünde eğlenceli bir sırıtış vardı. Kızın ağzına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra, kız onun üzerine çıkana kadar tekrar yuvarlandı.

Adamın gözlerinin altındaki koyu renkli torbaları görünce hıçkırıklara boğuldu. "Sanırım artık zar zor uyuyorsun." Elini uzatıp adamın gözlerinin altındaki bölgeyi yokladı. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Bu senin yardım edebileceğin bir şey değil. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, seninle birlikte rüyalarına girip seni kovalayan her neyse onunla savaşıbilmenin bir yolu olsaydı."

Alay etti, havayı hafif tutmaya çalışıyordu. "Eğer rüyalarım girebilseydin, sanırım daha az dinlenirdik."

Elini uzatıp bacaklarını çekti, böylece kadın ona yaslanmıştı ve merkezi sertleşen uzunluğuna doğru bastırıyordu. Kalçalarını biraz sallayınca adam inlemeye başladı. Adam doğrulup bacaklarını adamın beline doladı ve kadın da kollarını adamın omuzlarına doladı. Adam ayağa kalktı ve onları odalarının dışındaki şelaleye açılan kapıya doğru götürdü. Kadın soru sorarcasına kaşlarını çattı.

"Hâlâ günün kiriyle kaplıyım. Yarın sabah ayrıldığımda, üzerime bulaşan tek şeyin sen olmasını istiyorum."

Şelalenin serin sularından çok uzun bir süre ayrılmadılar.

Saat daha sabahın ortasıydı ve Revna endişeden çoktan bitkin düşmüştü. Bir kâbus daha onu uykusundan etmiş, sonra uyanırken Fenrir ve Tyr'a veda etmek zorunda kalmıştı. Hel kendi diyarındaki işlerle ilgileniyordu ama gün ortasına kadar döneceğini söylemişti.

Sabahın büyük bir bölümünü, de öğrenmeye ve herhangi bir dövüş taktiği vermeye hevesli olan çeşitli savaşçılarla antrenman yaparak geçiriyordu. Genç Jotunn, Havvar, onunla dişe diş mücadele etmeye her zaman hazır ve istekliydi. Ancak onu eğittikçe daha da yetenekli hale geliyor, Revna da onun bu kadar yetenekli bir savaşçı olmasından nefret ediyordu. Herkesin kendini nasıl savunacağını öğrenmek zorunda olmasından nefret ediyordu. Bir saldırı gelirse Havvar'ın onu karşılamak için koşacağını ve bu yüzden acı çekebileceğini biliyordu. Bu düşünce midesini düğümledi, bu yüzden mutfaklara ve Austri'nin rahatlatıcı varlığına çekildi.

O içeri girer girmez, Austri soyulması gereken bir kase elmayı yere bıraktı ve ona işe koyulmasını söyledi. Cücenin koluna bir şaplak attı ve köşedeki bir noktaya çekildi. Elmalarla işi bitince patatesleri soymaya başladı, sonra da tüm bıçakları biletti.

Her hareket duraklamasında, zihninin her kaymasında midesindeki çukur ağırlaşıyor ve ekşiyordu.

En azından Fenrir ve Tyr'ın hâlâ Vanaheim'ın sınırları içinde olmasından memnundu - en dış sınırlarında da olsa, yine de diyarın içinde. Freyja'nın Salonu Asgard'da olsaydı, Revna onun geride kalmaya pek de hevesli olacağını sanmıyordu. Hal böyle , Fenrir

ve Tyr, Freyja'ya ulaşmaya çalışarak ne bekleyeceğini bilmiyordu. Tuzaklar olabilirdi.

Revna derin bir iç çekerek ayağa kalktı ve baharatlamak için tuza ve demir tavaya uzandı. Sonra Austri ona seslendi.

"Benimle gel." Onu takip etmesi için el salladı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Austri'nin onu daha fazla yiyecek toplamak için bahçelere götürmesini bekliyordu ama onun yerine farklı bir koridora saparak alt katlara indi. Buraya daha önce sadece birkaç kez inmişti, en son eğitim alanı için demirciye tamir ettirmek üzere birkaç kılıç getirmişti.

Austri'nin doğruca demirci odasına girmesi onu şaşırttı. Hava sıcaktı ve duman, erimiş metal ve güçlü yağların kokusuyla ağırlaşmıştı. Demirhane, titizlikle düzenlenmiş aletlerden yansıyan sabit ve titrek bir ısıyla kükrüyordu. Yerinde olmayan tek bir örs, çekiç, form ya da keski yoktu. Şimdiye kadar gördüğü en temiz dükkânlardan biriydi.

Başka bir cüce alanı işgal etti, işine devam etmeden önce Austri ve Revna'ya küçük bir baş selamı verdi. Revna, Austri'yi birkaç kılıcın asılı olduğu bir duvara kadar takip etti ve ortada duran çift başlı baltaya uzandı.

"Sana bir düğün hediyesi vermek istedim. Jotunheim'dan döndüğünüzde, beraber geldiğiniz baltayı artık taşımadığınızı fark ettim. Yerine yenisini almanın senin için sorun olmayacağını düşündüm." Austri ellerini kaldırarak baltayı ona uzattı.

Revna ona bakakaldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Austri başını salladı ve ellerinden alırken kollarını kavuşturdu. "Ama Nidavellir'den ayrılırken demir ocağını söndürdüğünü söylemiştin."

Omuz silkti. "Tekrar yakmak için bir neden buldum."

Duygu Revna'nın göğsüne çarptı. Baltayı en yakın yüzeye bırakmak için döndü ve Austri'yi sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Çok yakındı ama çekilirken gözlerindeki ıslaklığın düşmemesi için dua etti. Austri ona bilmiş bir gülümseme verdi ve sert eliyle yanağını iki kez okşadı.

Dönerek baltayı aldı ve içine çekti. Daha önce hiçbir silah bu kadar güzel, bu kadar özenle yapılmamıştı. Mükemmel dengelenmişti, sallanabilecek kadar hafif, ama sallanamayacak kadar ağırdı.

Doğru vuruş. Sapı iyi bir deriyle örülmüştü ve tutuşu kaymayacak kadar yıpranmıştı.

Baş ...

Revna hayretle Austri'ye baktı. Her iki yüzüne de etrafında karmaşık kıvrımlar olan bir kuzgun damgalanmıştı. Her kuzgunun altında koruma ve güç rünleri vardı -tıpkı kendi sırtındakiler gibi. Aralarında hiç tanımadığı birkaç tanesi vardı; şüphesiz Nidavellir'e özel bazı rünler. Keskin kenarları incelemek için baltayı eğdiğinde, ışıktaki yakalanan açık mavi bir parlaklık fark etti.

"Bu aşılınmış. Alabileceğin tüm korumaya sahip olmanı istedim. Al bakalım." Adam kızın elini tuttu ve parmağını keskin bıçağın üzerinde gezdirdi ama kız şaşırdı, bıçak onu kesmemişti. Sonra aynı şeyi kendi parmağına yaptı ve anında kan fışkırdı. "Kendi kılıcınla kimse sana zarar veremeyecek. Ve doğru vuracak. Hançerlerini tercih ettiğini biliyorum ama-"

"Austri, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Teşekkür ederim." Hançerlerinden birini çıkardı. "Bunlar yanında soluk kalır."

Austri hançerine bakarken başını eğdi. "Görebilir miyim?" Revna tereddüt etmeden hançeri ona uzattı.

"Bunu nereden buldun? Nasıl dövüldüler?" diye sordu ihtiyatla.

Revna yutkundu. Hançerinin kökeniyle ilgili gerçeği çok uzun süre saklamıştı. Hiç kimse, Ingrid ya da Bakirelerden herhangi biri bile metallerinin nereden geldiğini bilmiyordu. Ama Myddheim'a geldiğinden beri büyümüş, değişmiş ve güvenmeyi öğrenmişti. Belki de bu gerçeğin peşini bırakmanın zamanı gelmişti.

"Fenrir'i bağlayan zincirlerden yapılmışlar." Revna etraflarını saran havanın dinlemek için durakladığına yemin etti ama omuriliğinden aşağı bir ürperti yuvarlanırken bile devam etti. "Onu Myddheim'da bulduğumda zincirlerle bağlanmıştı. Ağır değillerdi ama *güçlüydüler*." Austri'nin elindeki metale baktı ve gerçeğin ağırlığının omuzlarından kalktığını hissetti. "Fenrir onları orada bırakmakta ısrar etti. Ama tekne onu aldıktan sonra mağaraya geri döndüm, zincirleri aldım ve dövülmeleri için bir demirciye götürdüm."

bıçaklara. Ondan bir parça istedim, benim için yaptıklarını hatırlatacak bir Şey."

Austri'nin kahverengi gözleri yumuşadı. "Bunlar cüce yapımı." "Ne?"

Diğerk kılıcı işaret etti ve Revna ona uzattı. Onları ateşe yakın tutarak inceledi. "Bağışlayın beni, demirci bir cüce değıldi ama bu metal Nidavellir'den gelen nadir bir metal. Odin'in isteğı zerine Nidavellir, Fenrir'i bağılayan zincirleri büyük bir güçle aŐılayarak yaptı. Bynn hâlâ geçerli olduğuna inanıyorum."

Revna ne diyeceğini bilemedi. Yanında cüce cevherinden gelen gle dolu büyülü silahlar taŐıdığını hiç düşünmemişti.

"Ne ile aŐılanmıŐlar?"

Austri tedirgin görünüyordu, gr sakalı ağızıyla birlikte seğıriyordu. "Bu güçlü bir bağılama büyüsü. Senin Fenrir'le ya da onun Odin'le paylaŐtığına ama sadece cüce zanaatkrların bildiğı bir büyü."

Bıçağı ona geri verdi. "Bunları tut. *Her zaman.*
Onlar-"

Ancak Austri'nin sözleri  ani boru sesiyle kesildi. Saldırıya uğramıŐlardı.

KIRK

FENRIR

FENRIR VE TYR, Freyja'nın kalesine giden dağ geçidine öğle vakti ulaşmak için atlarını zorlu bir şekilde sürdü. Onlar ilerledikçe dağlar daha keskin ve heybetli bir hal alıyor, zirveleri sivri bir omurga gibi gökyüzünü kesiyordu. Yemyeşil ovalar yerini Karla örtülü zemin, koyu renkli kaya parçalarıyla delinmişti.

Dar geçide yaklaşırken içgüdüsel bir ürperti Fenrir'in tüylerini diken diken etti. Tyr'a baktı, o da başını sallayarak aynı huzursuz hissi onayladı. Atlarından indiler ve yaya olarak devam ettiler, uçurum her adımda daha uzun gölgeler bırakıyordu.

Uyuyamadığı gece boyunca ve gün boyunca Freyja'ya ne söyleyeceğini düşünmüştü - eğer onları görürse. O bir Aşk, Seks, Güzellik ve Yaşam Tanrıçasıydı. Ama aynı zamanda bir Savaş Tanrıçası, Tyr'in dişi muadili ve *seiðr* büyüünün en güçlü sahibiydi. Odin'den daha güçlüydü ve hatta bazıları kaderi kehanet etme konusunda Norn'lardan bile daha güçlü olduğunu söylüyordu. Ancak bu kadar çok güce sahip olması, Aesir'in onu bağlamaya, kullanmaya çalışmasına neden olmuştu.

Fenrir gibi.

Tanrıça ile ortak bir zemin bulmayı, onun adalet ve anlayış duygusuna hitap etmeyi umuyordu. İkisi de sırf var oldukları için Aesir'in ellerinde acı çekmişlerdi. O saklanıyordu çünkü

onlardan. Belki de yalnız olmasaydı, ışığa geri dönme zamanının geldiğini anlayacaktı.

Geçit daraldıkça hava bunaltıcı bir hal alıyor, kayalar diş gibi elbiselerine takılıyordu. Vücudunu yana doğru çevirerek, sıkışan boşlukta ayaklarını sürüyerek ilerlemek zorunda kaldı. Fenrir, Tyr'a dönüp baktığında arkadaşının biraz görüldüğünü fark etti. Tyr'ı geride kalması, Freyja'yla yalnız konuşmasına izin vermesi için cesaretlendirmeye çalışmıştı ama Tyr onun Freyja'nın Aşk ve Savaş yollarındaki diğer yarısı olduğunu ve Freyja'nın ona karşı bir akrabalık duygusu hissedebileceğini savunmuştu. Fenrir tartışmaktan daha iyisini biliyordu.

Fenrir tam dar geçitten sığabileceklerinden şüphe etmeye başlamıştı ki, geçit aniden genişleyerek mükemmel bir dairesel boşluğa dönüştü. Tüm alanı buz kaplamıştı ve Fenrir buzun üzerine basarken neredeyse kayıyordu, kafasını kaldırıp yüksek kristal buz oluşumlarına baktı. Geniş, buzlu açıklığı tarayarak ilerleyebileceği bir yol aradı ama bulamadı. Ne bir mağara ağzı, ne bir merdiven, ne de bir yaşam belirtisi. Kendisinin ve Tyr'ınki dışında hiçbir koku algılanamıyordu. Mekânın sessizliği ağırdı, sadece botlarının altındaki buzun çıtırtısı bozuyordu.

Fenrir Tyr'a döndü. "Ne-"

Ancak sorusu yüksek sesli bir huff ile kesildi. Döndüğünde, boşluğun diğer tarafında duran büyük bir yaban domuzu gördü. Neredeyse Fenrir kadar uzun boyluydu ve derisi o kadar altın sarısıydı ki yaldızlı gibi görünüyordu. Ağzından iri dişler çıkıyordu ve simsiyah gözleri onu ve Tyr'ı izleyip değerlendirirken ışığı silip süpürüyordu.

Burada olmamalısın Loki'nin oğlu. Ve sen, Odin'in oğlu.

Derin ve gırtlaktan gelen bir ses doğrudan zihnine konuştu.

Fenrir ellerini teslim olma hareketiyle yavaşça kaldırdı. "Freyja ile görüşmek istiyoruz. Kötü bir niyetimiz yok, pek çok ortak noktamız var."

Yalanlar dilinizden zehir gibi dökülüyor. Odin'e bağlı olduğunu biliyoruz.

"Olmak istediğim için değil. Çünkü sevdiklerimi korumak için başka seçeneğim olmadığını hissettim. Sevdiklerimi özgür bırakmak için."

Her zaman bir seçenek vardır.

Fenrir göğsünde yavaşça yükselen hırıltıyı bastırmak için yanağını ısırdı. Ağzını sert bir çizgiyle kapatmış olan Tyr'a baktı. Elleri boş gidemezlerdi. Yaban domuzuna döndü, bir adım öne çıktı ve konuştu.

"Niyetimizin kötü niyetli olmadığını kanıtlamak için ne yapabiliriz?"

Git.

Fenrir tekrar denedi. "Peki ya Freyja ile konuşmadan gitmeyeceğimizi söylersek?"

O zaman dişlerim bir kurt tanrısının kanıyla lekelenecek; bir düzenbazın ve cadının kanıyla.

"Biz kanımızdan değiliz. Biz babalarımız değiliz."

Yaban domuzu sessizliğini korudu ama dipsiz bakışları sabit kaldı. Burnundan her nefesle birlikte havada sıcak bir nefes yükseliyordu ama Fenrir hayvandan hiçbir duygu kokusu alamıyordu.

Freyja'yı görmelerine izin vermesi için bu domuzu ikna etmeliydi. Vanaheim için.

Revna için.

"Lütfen." Onlar için yalvaracaktı. "Sadece onunla konuşmak için bir şans istiyoruz, Aesir'e karşı savaşa hazırlanırken onun rehberliğini almak için."

Yaban domuzunun kafası ilgiyle eğildi.

Seninle bir anlaşma yapacağım. Üç kez saldıracağım ve üç kez şansın olacak. Eğer dişlerime kan bulaşmazsa, Freyja'ya seninle görüşmek istediğimi söylerim.

"Anlaştık."

Yaban domuzu saldırdı, toynakları buzlu yüzeyde sabit ve emindi. Fenrir Tyr'ı yana itti, sonra tam zamanında döndü ve ellerini uzatıp yaban domuzunun dişlerine dayadı. Yaban domuzu Fenrir'i itip kafasını savururken çıkardığı derin homurtu duvarlarda yankılandı. Duvara yeterince yaklaştığında Fenrir küçük bir itiş yaptı, sonra yaban domuzu duvara çarparken yuvarlandı.

Bir.

Hırlayan canavar döndü ve Fenrir'in geri çekilip ikinci saldırıya hazırlanmasını kısık gözlerle izledi. Ama yaban domuzu Fenrir'in arkasına bir duvar daha ördüğü yere, doğrudan ona doğru gelmek yerine bir yay çizerek yan tarafına doğru koştu. Yaban domuzu başını eğerek Fenrir'i bacaklarından yakaladı ve duvara doğru fırlattı.

Zar zor iniş üzerinde onun Ayaklar, o çırpılmış onun
Kafa Yukarı, Köpek dişleri uzuyor, gözleri öfkeyle yanıyor.
Kafasının içinde gırtlaktan bir kıkırdama duyuldu.

İşte , kurt.

Fenrir kez yaban domuzuna saldırdı, ikisi de gürleyen adımlarının
altında buzu kırarken, sert, kadınsı bir ses seslendi.

"Yeter!"

Fenrir de yaban domuzu gibi durdu ve ikisi de sesin geldiği yere
doğru baktı.

Sanki taşın içinden çıkmış gibi bir çıkıntının üzerinde duran
Freyja'ydı.

Buz gibi saçları ve güzel köşeli hatlara sahip yüzüyle ona dik dik
baktı. En parlak mavi ve en sıcak ateşle dolu gözleri onu değerlendirdi.
Deri bir zırh giymişti ve bir elinde bir asa tutuyordu, diğer eli ise
kalçasındaki kısa kılıcın üzerinde rahatça duruyordu. Yanında, üst
çenelerinden dev dişler inen, aşırı iri iki kedi vardı; dişlerini gösterdikçe
burunlarının derisini geriye çeken gırtlaktan gelen bir hırıltı
duyuyorlardı. Fenrir aynı şeyi yapmamak için ellerini yumruk yaptı.
Bunun yerine, başını saygıyla eğdi ve sonra tekrar yukarı bakarak onun
bakışlarıyla buluştu.

Tyr, Fenrir'in arkasından yaklaşarak, "Davetsiz geldiğim için
bağışlayın," dedi. "Ben Tyr, bu da Fenrir-"

"Kim olduğumu biliyorum." Freyja'nın bakışları hiç kırılmadı.

Fenrir boğazını temizledi. "Biz buradayız-"

"Ve neden burada olduğunuzu biliyorum."

Elbette biliyordu. Fenrir, *seiðr* büyüsünün ona geleceklerini
söylediğini tahmin ediyordu - belki de Fenrir kabul etmeden önce. Ama
Freyja gibi güçlü bir Tanrıça bile onun kalbinde yatan her şeyi
göremezdi.

"Neden burada olduğumuzu sanıyorsun?"

Mızrağını bir kez yere vurdu, emredici ses soğuk havada yankılandı.
Pırıl pırıl ve tetikte olan iki kedisi yanına yerleşmiş, avurtlarını
yalıyorlardı. Hüzünlü bir gülümseme güzel yüz hatlarını bozdu. "Revna
için."

Karısının adının Tanrıça'nın ağzından çıktığını duyunca yüzündeki
kan çekildi ve midesi endişeyle doldu. Her şeyden

Freyja'nın söylemesini beklediği şeyler değildi.

"Kariniz hakkında her şeyi biliyorum, onu yıllardır izliyorum. Çağrısını duydum. Myddheim'da kurtarmak için çok geç kaldığı kişileri yanına aldı." İç çekerek başını hafifçe salladı. "Onu gelecek olanlardan koruyamam."

"Gelecek olan ne?" Fenrir kalbini sakinleştirmeye çalışarak sordu. Freyja cevap vermeyince birkaç adım daha atarak Freyja'nın bir beden boyu üzerinde durdu. Yaban domuzu uyarıcı bir homurtu çıkardı. "Myddheim'daki ölümlüleri önemsediğin söylenir. Belki de herhangi bir Tanrı'dan daha fazla. Onları itaatkâr kurbanlar olarak kullanmadığınız, onlara nezaket ve saygıyla davrandığınız söylenir."

Sanki dayanamamış gibi bakışları Otta'nın durduğu yere kaydı. Fenrir yaban domuzuna baktı ve onun da Freyja'ya baktığını gördü. Ve kısa bir an için Fenrir, Freyja'nın yerleştirdiği koruyucu büyülerin altında çözemediği başka bir şeyin ve sevginin kusursuz rahatlığının kokusunu aldı.

"Revna'yı korumanızı istemek için geldiğimizi düşünebilirsiniz ama bundan daha fazlası var. Odin ve Aesir yeniden savaşa girmek için bahane arıyor; kendilerine meydan okuyan her şeyi yok etmek için. Kendilerini ısırabilecek her şeyi susturmak için."

Freyja onun kollarındaki işaretlere dikkatle baktı. "Sen o şeylerden biri değil misin?"

Fenrir başını salladı. ". Ama sen de öyleydin."

"Bu çok uzun zaman önceydi ve o savaş çoktan geride kaldı." Kadının gözlerindeki ateş canlı bir şeye dönüştü ama Fenrir bu uyarıya kulak asmadı.

Ellerini kaldırarak etraflarındaki buzlu mezarı işaret etti. "Öyle mi? Çünkü Aesir kazanmış gibi devam ederken sen saklanıyorsun. Belki de kazanmışlardır."

Dikkatli ol kurt, yaban domuzu onun zihnine sızdı.

"Bana ihtiyaç duyulan yerdeyim." Başını eğdi, solgun saçları ışığı yakaladı. "Belki de beni kışkırtmaya çalışmak yerine kendi içine bakmalısın, Fenrir, Yıkım Tanrısı. İhtiyacın olan her şey derinin altında değil mi?"

"Ben bağılıyım-"

"O zaman kır onu," dedi, sanki o kadar basitmiş gibi. "Özgür olana kadar ona gerçekten karşı çıkamazsın."

Hayal kırıklığı damarlarında kaynıyordu. Dönerek ondan uzaklaştı ve yalvarırcasına Tyr'a baktı. Belki karşı yarısının dengesi ona ulaşabilirdi.

"Freyja." Tyr'ın zengin sesi öne çıkarken yumuşak ve mantıklıydı. "Fenrir'in bağını koparması durumunda ortaya çıkabilecek sonuçlardan korktuğumuzu itiraf etmekten gurur duymuyoruz. Myddheim halkı, Vanaheim'daki *halkınız* risk altında olacaktır."

Freyja uzanıp burnunun kenarını sıktı ve gözlerini kapadı. "Myddheim'ı elimden geldiğince uzun süre korudum - *onu* elimden geldiğince uzun süre korudum."

Soğuk hava daha da derin bir soğuğa gömülürken Fenrir'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Etraflarındaki buz canlanmış, çatırdıyor, patlıyor ve inliyordu; sesler katı duvarlardan sekiyordu. Aldığı her nefes sanki buz parçalarını içine çekiyormuş gibi hissettiriyor, keskin ısırtığı ciğerlerini yakıyordu.

Freyja'nın eli burnunun köprüsünden düştü, gözleri yerdeki kar gibi bembeyaz açılmıştı.

"*Bu karanlık kırıldığında, ay öpücüğü kuzgun kanatlarını bulduğunda ...*"

Fenrir'in kalbi karnına doğru fırladı "Ne-" "Gece *yandığında ve gün kanadığında ...*"

Freyja'nın bedeni sanki görünmez bir güç onu tutuyormuş gibi sarsıldı ve bu güçten kurtulmak için mücadele etti. Her iki kedi de sahiplerinin sıkıntısını hissedince ayağa kalktı. Yaban domuzu buzdan duvara doğru koşup gözden kaybolurken, o ve Tyr öne doğru bir adım attılar. Bir an sonra, Freyja'nın arkasında tamamen giyinik bir adam belirdi, kollarını Freyja'ya doladı ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

Derin bir nefes alan Fenrir beklenmedik bir şeyin kokusunu aldı.

İnsan ve başka bir şey.

Adam Freyja'dan belki bir baş daha uzun ve sağlam yapılıydı. Açık kahverengi saçları, koyu renk gözleri ve altın rengi kollarıyla Tanrıça'yı sanki bir arada tutuyordu. Ona Fenrir'in Revna'ya dokunduğu gibi dokunuyordu. Sevgi ve bağlılıkla.

"Eski canavarlar köklerinden çıkıp öfkelendiğinde, rüzgarlar soğuk estiğinde..."

" oluyor?" Fenrir adama ve Freyja'ya seslendi.

"İyileşmeye ihtiyacı var mı?" Tyr sordu.

Ne adam ne de Freyja cevap verdi. Kelimeleri yarı tutarlıydı, kafası sanki bir şey aramaya çalışıyormuş gibi çılgınca sağa sola sallanıyordu.

"Siyah güneş ışınları altında, bir diş çağı, bir gelgit çağı, bir ölüm çağı, bir alacakaranlık-"

Freyja'nın nefesi kesildi, gözlerindeki beyaz bulut perdesi aralandı. Yine de adam onu tutmaya devam etti ve sessiz havaya yatıştırıcı bir şarkı mırıldandı. Freyja başını bir an için adamın kine yasladı ve nefes aldı. Bu öylesine samimi, öylesine şefkatliydi ki Fenrir buna tanıklık ederek izinsiz girmiş gibi hissetti.

"Bu çok fazla. Çok fazla iplik var, çok fazla düğüm var," dedi Freyja, sesi normal tonuna dönmüştü ama yorgundu. Adam mırıldanmayı bıraktı ve kollarını çekti, ama onları nazikçe Freyja'nın omuzlarına koydu ve başının arkasını öptü.

"Sen-"

Fenrir'in sorusu, genellikle Revna'nın güven verici sıcaklığını hissettiği göğsünün ortasından yayılan buz gibi bir acıyla susturuldu. Freyja'ya baktı, Tanrıça'nın gözleri Fenrir'in başının üzerinde görmeden bakıyor, parmak eklemleri asasının üzerinde beyazlaşıyordu.

"Otta, *git*. Şimdi," diye emretti, sesi keskin ve acildi. Omuzlarını son bir kez daha sıkı tutan adam döndü ve bir kez daha duvarın içinden geçti; yaban domuzu birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktı ve Fenrir ile Tyr'ın yanından son sürat koşmaya başladı.

"Ne-" Tyr itiraz etmeye başladı.

"Hemen gitmelisiniz," diye neredeyse bağıırıyordu Freyja.

Fenrir o kadar yoğun bir bilgiyle vücudunun soğuduğunu hissetti ki, midesindekileri dökecek gibi oldu. Tanrıça bir sonraki sözlerini söylemeden önce biliyordu.

"Kaleniz saldırıya uğradı. Revna beni çağırıyor."

KIRK BİR

REVNA

T Revna her iki hançerini de kınına sokarken, boynuzlar hızlı çağrılarına devam etti, kararlılık ve ateş içinden akıyordu

Damarlar. Boşluktaki diğer cüce bir balta kapıp kapıdan dışarı fırlarken, Austri'nin eli fırladı ve onun kolunu yakaladı.

"Hayır, Revna," diye başını salladı, açık kahverengi gözleri yalvarıyordu, "kendini tehlikeye atmama izin veremem."

Kızgın değildi. Revna, Austri'nin onun kendini koruyabileceğini düşündüğünü biliyordu ama en son değer verdiği birinin savaşa gitmesine izin verdiğinde, o kişi bir daha geri dönmemişti. Yüz hatlarını yumuşatmaya çalıştı ve iki elini onun omuzlarına koydu.

"Austri, evimiz saldırıya uğrarken arkama yaslanıp oturmayacağım. Başkalarının benim yerime savaşmasına izin vermeyeceğim." Bir an Havvar'ı ve onun savaş görme hevesini, birlikte dövüştüğü ve eğittiği tüm genç erkek ve kadınları düşündü, panik, aktarmaya çalıştığı sakinliği yiyip bitirdi. "Kendimle yaşayamam. Lütfen yoluma çıkmayın."

Tekrar konuşmadan önce Revna onun seçiminin yüzünde titreştiğini gördü. Ciddi bir şekilde başını salladı, sonra da silah duvarına gidip kendi baltasını aldı. Ona döndüğünde Revna bir an için pişmanlık duydu. Baltayı sapından sıkıca kavramış, çenesini kararlılıkla eğmişti. Onunla birlikte savaşacaktı.

"O baltayı elinden bırakmayacağına dair bana söz ver," dedi, hâlâ elinde tuttuğu güzel silahı işaret ederek.

"Söz veriyorum."

Sonra merdivenleri koşarak çıktılar, yosunların aydınlattığı koridorlardan aşağı indiler. Revna her adımda, sanki kürek kemiklerinin arasını zorluyormuş gibi hissedilen bir aciliyet hissediyordu. Kalenin ana kapılarına yaklaştıklarında, Revna birkaç savaşçının sessizce gençleri koruyucu oyuklara yönlendirdiğini gördü. Ne bir alarm çılgılığı, ne bir silah çarpışması, sadece fırtına öncesi nefes kesen sessizlik vardı.

Sağ tarafındaki koridordan elinde mızrağı ve kalkanıyla Havvar çıktı, yüzü genç ve pervasız bir kararlılığa bürünmüştü. Revna adımlarında hafifçe duraksadı ve onu yakasından tutup gençlerle birlikte en yakındaki dolaba kilitleme dürtüsüne direndi. Austri'ye bir bakış attı ve onun da aynı şekilde hissettiğini anladı.

"Havvar!" Revna seslendi. Genç Jotunn dönerek ona doğru koştu. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ben hazırım Komutan. Sizin yanınızda savaşacağım," dedi hevesle.

Komutanım.

Şimdiye kadar, bölge sakinlerinin çoğu onun Myddheim'da ne yaptığını, kim olduğunu biliyordu. Fenrir, Hel ve Tyr dinleyen herkese sık sık anlatırlardı. Ama Myddheim'dan ayrıldığından beri ona bu şekilde hitap edilmemişti ve bunu duymak kalbini sıkıştırıyor, değer verdiği insanları tehlikeye atmanın tanıdık pişmanlığıyla dolduruyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim Havvar. Çünkü sana vereceğim en önemli görevlerden biri var, sadece güvenebileceğim birine emanet edebileceğim bir görev. Bunu benim için yapar mısın?"

Havvar başını salladı, memnun etmeye hevesliydi.

"Gidip yavruları korumanı istiyorum. Eğer düşersek, sen benim son savunma hattım olacaksın. Anlıyor musun? Kendilerini koruyamayanları korumana ihtiyacım var."

Havvar dudaklarını birbirine bastırdı ama Revna'nın bakışlarındaki, yalvaran ses tonundaki bir şey onun duruşunu güçlendirdi.

"Onları hayatım pahasına koruyacağım Komutan." Bir elini kalbinin üzerine koydu ve başını eğdi, uzun örgüsü omzunun üzerinden düştü.

Revna işin o noktaya gelmeyeceğinden emin olacaktı.

Gök gürledi ve tüm kaleyi salladı. Fırtına gelmişti.

"Oh, Revvna!" Tanıdık, iğrenç bir ses dışarıdan seslendi ve bir şekilde kalenin içinde yankılandı.

Savaşçılar ön kapıya doğru ilerlediler, bazıları kapının çerçevesini çevreleyen merdivenlerden çıkarak yukarıdaki korkulukta yerlerini aldılar. Giriş holünün sessiz sakinliği yerini taş vuran çizmelerin, deri kılıflarından çıkarılan kılıçların bıraktı. Son bir kez Havvar'a döndü ve omzunu sıktı. "Git."

Kapıya kadar koşarak ilerlerken savaşçılar ona yol açmak için ayrıldı, Austri de peşinden geliyordu. Austri'den Havvar'a katılmasını isteme içgüdüleriyle savaştı, onun bunu anlayacağını biliyordu. Cevabının yankılanan bir *hayır* olacağını biliyordu.

Köprünün dışında ve ötesinde, nehrin ormanı oyduğu yerde Thor ve altın zırhlı savaşçılardan oluşan bir maiyet duruyordu. Revna kalenin toplanmış gücünün önünde ilerledi, bakışları okçuların yaylarını hazır tuttuğu yukarıdaki duvara kaydı. Nehrin kıyısında diğer Vanaheim savaşçıları saldırıya hazır bir şekilde bekliyordu.

"İşte buradasın." Thor önündeki yere tükürdü. "Odin konuşmak istiyor."

Etrafına bakındığını belli eden Revna omuzlarını silktiler. "Peki nerede o? Ölümlü bir kadınla konuşmak için yaldızlı salonlarından çıkmaya korkuyor mu?"

Thor dudak büktü, bu hareket burnunu kırıştırdı.

"Bu arada, burnun nasıl?" Revna kendi burnuna dokunarak dürttü. Ne kadar çok konuşursa, dövüşü o kadar geciktirebilirdi. Fenrir ve Tyr sabahın erken saatlerine kadar dönmeyecekti ama Hel her an gelebilirdi. Belki de Ölüm'ün yüzü Thor ve savaşçıları kaçtırmaya yetecekti.

"Dilini ağzından çıkardığımda olacağından daha iyi, *kızım*."

Kız. Sanki bu kelime bir hakaretmiş gibi. Sanki sahip olduğu her şeyi eskiden olduğu kıza borçlu değilmiş gibi. Savaşan kız, onca acı ve umutsuzluğu rağmen güçlü duran kız, asla bilmeden

Eğer başka bir tarafı varsa. Kesik ve çürükleriyle tek başına ilgilenen ama yine de hep *umut* eden kız.

O *kız* onun savaşı, kanayan, sarsılmaz kalbiydi. Ve Revna savaşmayı ona borçluydu.

Thor ileriye doğru bir adım attı -bir adım- ve Austri ile diğer birkaç savaşçı onu çevreleyerek yaklaştı, vücutlarında gerginlik vardı. Thor durakladı ve harekete gülümsedi.

O anda Revna için bir şey tamamen netleşti. Önce Vanaheim saldıramazdı. İlk kanı dökme provokasyonuna kalkışıp Asgard ve Aesir'e misilleme için herhangi bir gerekçe veremezlerdi.

Revna sıkılmış ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. "Mesajınızı iletin ve sonra bu diyarı terk edin."

Thor güldü, sesi mide bulandırıcıydı. "Buraya bir mesaj iletmeye gelmedim. *Seni* Asgard'a götürmek için buradayım."

"*Revna*." Austri onun yanında sessizce uyardı.

Kadın onu görmezden geldi. "Seninle bir yere gitmek isteyeceğimi nereden çıkardın?"

"Tek emrim seni öldürmemem - evlendiğin o ite bağlayıcılık yasalarımızı borçlu çıkaracak bir sebep vermemem. Seni ikna etmek için elimde çok sayıda başka seçenek var."

"Peki ya reddedersem?"

Revna, Thor tekrar konuşmadan önce onun ne söyleyeceğini biliyordu, gök gürültüsü bekleyen bir canavar gibi tepesinde homurdanırken bunu duydu. "*Seni* öldürmeme izin verilmeyebilir ama diğerleri bu kadar şanslı olmayabilir."

Ve işte oradaydı. Sahip olduğu en büyük korkunun tam kalbiydi ve adam onun ölçüsünü çok çabuk almıştı. Tam merkezine kadar delip geçmişti. Revna etrafına baktı, daha iyi bir yaşam şansı için evlerinden kaçan, geldiğinden beri ona nezaketle ve açık yüreklilikle davranan tüm o varlıkları gördü. Kimlerin aileleri ve yavruları vardı. Cevabını biliyordu.

Vanaheim'ı korumak için bir adım öne çıktı. Austri onun bileğini yakaladı. "Hayır."

"Bu benim seçimim," diye fısıldadı. "Benim yüzümden kimsenin acı çekmesine izin vermeyeceğim."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

Adam bir adım öne çıkmaya çalıştığında onun sağlam omuzlarını itti ve başını salladı. "Burada kalıp Fenrir'le mantıklı bir şekilde konuşmanı istiyorum. Ona isteyerek gittiğimi söyle. Söyle ona..." Boğazı düğümlendi. "Ona üzgün olduğumu söyle."

Söylemek istediği, kocasına söylemek istediği çok şey vardı ama kelimeleri bulamıyordu. Onun yerine, göğsünde kendisini hissettiğini bildiği yere odaklandı.

Özür dilerim. Lütfen beni affet, kurdum.

Omuzları geride, Revna kaderiyle yüzleşmek için döndü. Thor bir avuç ince zinciri solundaki savaşçıya doğru itti. "Onu bağlayın ve götürün."

Yaldızlı savaşçı üç adım atabilmişti ki bir ok zırhının boynundaki boşluğu deldi ve yere düştü. Revna dönerek okçuyu aradı, gözleri kapının üzerinde duran tanıdık bir figüre takıldı.

Havvar.

Hayır.

Thor gülümsedi ve gök gürültüsü tepesinde çatırdadı. "Saldırın! Onu canlı getirin!"

Her iki taraftan savaşçılar ileri atılırken hava savaş çığlıklarıyla cınladı. Revna dönerek kaleye en yakın savaşçılara bağırdı. "Kapıları kapatın ve engelleyin! İçeri girmelerine izin vermeyin!"

Tek bir noktaya odaklanarak mücadelenin içine doğru koştu. Köprünün karşısında ve nehrin kıyısında savaşçılar çarpışıyordu; altın rengi, yeşiller ve kızıllardan oluşan bir bulanıklık ve çarpışan çeliklerin sesi. İlk savaşçı Revna'ya yaklaştığında tereddüt etti. Bu onun ilk ve tek hatasıydı.

Baltası ilk kez kanın tadına baktı.

Belki de aldığı canı daha fazla düşünmesi gerekirdi ama o sadece Vanaheim sakinlerini, saldıranlardan ziyade saldırıya uğrayanları korumayı önemsiyordu. Asgardlılar ondan kaçınıyor, onun dışında herkesle çatışmayı tercih ediyordu, bu yüzden Revna kendini bulabildiği herkesin arasına atarak onları acımasız bir verimlilikle doğradı.

Oklar kulaklarının yanından vızıldayarak geçti. Gök gürültüsü o kadar sesle çınlıyordu ki kafatası zangırdıyordu. Etrafında ışıklar parladı ve Thor'un bir ağaca yaslanmış, kimsenin ona yaklaşmasını engellemek için yıldırım ısırıkları gönderdiğini gördü.

Nereye dönse savaşçılar düşüyordu. Bedenleri acı çığlıkları ya da boğucu bir sessizlik içinde toprağa çarpıyordu. Revna çığlık atmak istedi; bunun durmasını istedi.

"Thor!" diye seslendi vahşi sesler arasında ona doğru ilerlerken. "Savaşçıları geri çağır ve ben de seninle geleyim. Kendimi sana teslim edeceğim."

Kargaşanın içinden Thor'un gülümsediğini gördü ve sonra gözlerini onun ötesine dikerken gülümsemesi yüzünden düştü.

Revna arkasını döndüğünde Hel'in yüzünde öfke dolu bir ifadeyle, elinde kılıçla orada durduğunu gördü. Dönüp Revna'nın arkasından gelen bir savaşçıyı keserken draugr formu bedeninden ayrıldı. Draugr savaşçıların arasından dünya dışı bir hızla ilerliyor, bedenleri yığınlar halinde düşüyordu.

Bir ok yanağını sıyırdığında Revna dövüşe geri dönmek için döndü. Bir çift kol etrafını sararak onu büküp yere çekerken eli küçük kesiğe gitti.

Kollar onu serbest bıraktı ve o da baltası hazır bir şekilde kolların elinden kurtuldu.

Ama o bir Asgardlı savaşçı değildi.

Austri'ydi.

Boğazında bir okla.

"*Hayır!*" Revna dizlerinin üzerinde toprağı eşeleyerek baltayı adamın yanına bıraktı. Öne doğru uzandı, ellerini kan seline bastırdı, kanın sıcaklığı parmaklarının arasından düzenli bir nehir halinde sızıyordu. "*Hayır. Lütfen. Lütfen.*"

Kime sorduğunu, kime seslendiğini bilmiyordu ama elleri tanınmaz hale gelip kıpkırmızı olurken yalvarmaktan kendini alamıyordu.

Revna, Thor'un ölülerini geride bırakarak kaçtığını görmek için risk alarak yukarı baktı. Hel kalan savaşçıların icabına bakarken etrafındaki dünya sessizliğe gömüldü.

Austri ağzından kan fışkırırken gargara yapar gibi öksürdü.

"İyisin, iyi olacaksın," diye onu rahatlatmaya çalıştı Revna, hıçkırıklar vücudunu sararken, yüzündeki kirin arasından sıcak gözyaşları akarken bile. Tekrar başını kaldırdı ve Hel'in ona doğru koşuşunu izledi. "Hel. Lütfen, *lütffen* ona yardım et."

Ölüm Tanrıçası onun yanında diz çöküp omzunu sıktı, sonra Revna'ya üzgün bir bakış atıp başını salladı. Onun gücü Ölüm'dü, Yaşam değil.

"Hayır," diye homurdandı Revna, Austri'nin başını kucağına çekerek. Adamın gözleri kızinkilerle buluştuğunda solmaya başlamıştı ama hâlâ şefkatle bakıyordu. Titreyen eliyle yüzünü avuçlamak için uzandı ama kanla kaplı parmakları yanağının pürüzsüzlüğünde kaydı. Kadın elini tuttu ve onun elinin dışına bastırarak yüzüne götürdü. "Teşekkür ederim, Austri. Artık dinlenebilirsin. Sana sahibim."

Daha fazlasını söylemek, ona daha fazlası için teşekkür etmek istedi. Ona, acı çektiğini bilmediği bir parçasını iyileştirdiğini söylemek istedi. Onun sessiz desteğiyle yenilenmiş bir güç bulmuştu.

Boğazı sıkılınca gözleri acıdan kısıldı. Revna başını kaldırıp Hel'e baktı, isteği açıktı. Ölüm Tanrıçası Austri'ye gülümseyerek nazik bir elini göğsünün ortasına koydu.

Austri son nefesini verirken rahatlamış bir iç çekiş, sessiz bir ölüm takırtısına dönüştü ve yanağındaki el gevşedi.

Revna elini kalbinin üzerine koydu ve kime seslenmesi gerektiğini bilerek öne doğru eğilip alnından öptü.

"Freyja," diye mırıldandı. "Freyja, lütffen çağırımı duy. Bu ruhu al ve onu sevdikleriyle yeniden bir araya getir. Freyja, duy beni. *Lütffen*."

Revna alnını Austri'ninkine bastırarak fısıldadı.

Hel'in ayağa kalkarken çıkardığı ses Revna'nın başını kaldırmasına neden oldu. Tanrıça başını eğdi ve altın rengi, hayalet bir yaban domuzu Revna'nın Austri'nin cansız bedenini tuttuğu yere yaklaşırken geri çekildi.

Yaban domuzu doğrudan onun zihniyle konuştu. *Onu evine götüreceğim Revna*. Cevap vermek, sorular sormak, ona teşekkür etmek istedi ama tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Austri'nin göğsünden parıldayan bir ışık topu havalandı ve bedeni toprağa daha da gömüldü. Küre, yaban domuzunun kalbine ulaşana kadar süzüldü ve onun ruhani formunda erirken yanıp söndü.

Freyja'nın altın yaban domuzu, Austri'nin ruhunu sonunda ailesiyle yeniden bir araya gelmek üzere taşımadan önce Revna'nın önünde eğildi.

KIRK İKİ

FENRİR

HE BİLMELİYDİM.

Fenrir, Revna'nın yaralanıp yaralanmadığını *bilirdi*.

Bunu bildiği halde, yeryüzüne seslense bile atını yeterince hızlı koşturamıyordu. Fenrir bineğine elinden gelen her şeyi verdi, onu itti ve ihtiyaç duyduğu hızı sağlamak için yeri yuvarladı. Tyr atların dinlenmeye ihtiyacı olmadığından emin olmak için iyileştirici elini uzatarak onlara ayak uydurdu. Ama alacakaranlık geceye karışırken, güçleri azalmaya başlamıştı.

Fenrir'in umurunda değildi. Yolun geri kalanını yürüyerek koşacaktı. Gerekirse sürünürdü. O ...

Vardiya. Vardiya. Vardiya.

Vücudu acıdan çığlık atıyordu. Kaburgaları kırılacakmış gibi hissediyor, omurgası eğilip bükülmekle tehdit ediyor, umutsuzca olmak istediği canavara dönüşüyordu. Eğer değişebilseydi ...

Hayır.

Fenrir neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu. Yer değiştirmesi dikkatle hazırlanmış bir tuzağa düşmelerine neden olabilirdi. Bedeline değmezdi. Tepkilere değmezdi. Tutunduğu tek umut, Hel'in savaş başlamadan önce gelmiş olmasıydı. En zorlu savaşçı bile Hel'in gazabına uğramak, Ölüm'ün soğuk bakışlarına maruz kalmak istemezdi.

Hafif bir rahatlamayla vadiden çıktılar ve kaleyi çevreleyen ormana girdiler. Fenrir kulaklarını ve burnunu keskin tutarak duyularının herhangi bir savaş belirtisi aramasına izin verdi. Kulakları kendi soluk alıp verişlerini ve atınıninkileri aştı ama hiçbir şey duymadı.

Saatlerdir zorlu bir yolculuk yapıyorlardı ve vücudu yorgunluktan titriyordu. Her acı verici an zihninin yıpranan iplerini koparıyordu. Uzandı ve göğsündeki ovuşturdu, oradaki sıcaklık donuktu ve alıştığı rahatlıktan yoksundu.

O bilirdi. O .

Burnuna kusursuz bir kan kokusu çarptı. Ölüm kokusu. Atlar nihayet dörtnala koşamayacak kadar yorulmuştu ama kale görüş alanındaydı, bu yüzden atını durdurdu, Tyr da onu takip etti. Fenrir attan indi ve titreyen bacaklarının üzerinde koşmaya başladı. Ağaçların arasından fenerlerin ve küçük bir ateşin parıltısını görebiliyordu. Hâlâ herhangi bir sıkıntı belirtisi duymuyordu. Ama o koku...

Köprüye en yakın ağaç hattından fırlayan birkaç savaşçı, onun izinsiz girişi karşısında silahlarını kaldırarak uyarıda bulundu. Onun ve Tyr'ın geldiğini fark ettiklerinde gevşediler ama bakışlarıyla buluşmadılar. Panik göğsünde kükrüyor, her nefesini, her kalp atışını kısıtlıyordu.

"Nerede?" diye soludu, gözleri hızla kalenin dışında toplanan insanları taradı. Duyuları ölümden bile tanıyabileceği tek kokuyu aramaya çalıştı. Kanlı, yaldızlı zırhlar içindeki ölü Asgardlı askerlerle dolu bir at arabası, tekerlekleri ağırlığın altında gıcırdayarak yanından geçti. Bir daire çizerek döndü, gözleri aradı, aradı...

Bakışları Vanaheim'dan gelen üç savaşçının cesedine takıldı. Bokka. Eldnee. Ve ...

Dagmar.

Jotunn'un ona ve Revna'ya yara izini göstermesinin üzerinden çok zaman geçmemişti. Revna'yı sınırsız bir neşeyle güldürmüştü.

"Revna!" Fenrir bağırdı, panikle çıkan ses ciddi sessizliği bastırdı.

"Kardeşim," Hel'in yumuşak çağrısı sağından geldi ve vücudu gerilerek Hel'in sesine doğru döndü. Draugr formu yüzükoyun yatan cansız bedene baktı ve ...

Revna.

Fenrir üç adımda ona ulaştı ve Austri'nin başını kucağına alarak diz çöktüğü yerde dizlerinin üzerine çöktü, gözleri görmeden onun yere düşmüş bedenine bakıyordu. Cücenin boğazına bir bez örtülmüştü ve kan damlaları narin kumaşı lekeliyordu. Fenrir içinde kükreyen kederi yutmaya çalıştı.

Austri için keder. Kendisine kendi çocuğu gibi davranan cüceye sarılan karısı için keder. Dagmar, Bokka ve Eldnee için keder. Şimdi bu kayıplarla ve onları götüren şeyin hatırasıyla yaşamak zorunda olan halkı için keder.

"*Annem,*" diye nazikçe yalvardı, ona uzanmamak için yumruğunu sıktı. "*Lütfen bana bak.*"

Seni görmeme izin ver. Hâlâ burada olduğunu göreyim.

Bir kez gözlerini kırptırdı, sonra şişmiş ve kan çanağına dönmüş gözleriyle yavaşça onun bakışlarıyla buluştu. Karşı koyamayarak elini uzattı ve yüzünü kavradı, parmakları yanağındaki kabuk bağlamış kanı gevşetti. Eğilip alnından öptü ve kokusunu derin derin içine çekti.

Hâlâ buradaydı. Yaşıyordu.

Uzaklaşıp tekrar bakışlarıyla buluştuğunda vücudu kaskatı kesildi, derisinin altındaki kurt gördükleri karşısında neredeyse sızlanacaktı.

Revna'nın gözlerinde öfke ve acı öylesine alevlenmişti ki, etrafındaki dünyayı yakıp yıkmakla tehdit .

Revna bakışlarını tekrar Austri'ye çevirdi ve Fenrir sonunda kız kardeşine dönüp baktığında Hel'in yüz hatlarında endişeli bir ifade buldu. Draugr'u Revna'nın diğer tarafında durmuş, karısına tereddütsüz bir yoğunlukla bakıyordu. Hel başını hafifçe salladı ve Fenrir anladı. Draugr ölüm tehdidi ortadan kalkana kadar geri çekilmeyecekti.

Ve Revna caniydi.

Fenrir bu duyguyu çok iyi anlıyordu. Asgard onlardan yeri doldurulamaz bir şey almıştı, derin bir yara izi bırakacak bir şey.

Cezasız kalamazdı.

"Bu borç geri ödenecek Revna," diye söz verdi ona. "Şimdilik Austri'yi onurlandırmamız gerekiyor. Bedenini dinlenmeye bırakmalıyız."

Başını sallamadan önce uzun dakikalar geçti. Fenrir, Tyr'a ve diğer birkaç kişiye seslenerek Asgardlıların cesetlerinin yakıldığını görmelerini ve Austri, Dagmar, Bokka ve Eldnee için ateşten salları dikmelerini istedi.

Gece boyunca yorulmadan çalıştılar. Havanın soğuk ve nemli olması Revna'nın kontrolsüzce titremesine neden oldu. Fenrir onu sıcak tutmak için arkasında küçük bir ateş yaktı. Yüzündeki ve ellerindeki kan lekesini çıkarmak için nemli bir bez aldı. Ama Revna hâlâ hareket etmiyordu.

Sallar hazırlandığında, onun yanında diz çöktü.

"Vakit geldi," diye fısıldadı nazikçe. "Onu dinlendirelim ki Freyja'nın kucağına olan yolculuğunu tamamlayabilsin."

Revna öne doğru eğilerek Austri'nin alnına bir öpücük daha kondurdu ve ardından onu yavaşça kucağından indirdi. O, Hel ve Tyr, Austri'nin bedeninin bir salın ortasına yerleştirilmesine yardım ederek, yolculuğunda yanında götürmesi için onu hediyeler ve anılarla çevrelediler. Fenrir, Revna'nın baltasını iki eliyle kavrayıp tekneye koyup koymamakta kararsız kalışını izledi.

"O senin, Revna." Adam kızın ensesini sıktı. "Austri onu saklamayı isterdi."

Cüce kısa bir süre önce ona gelmiş ve tasarım konusunda Fenrir'in fikrini almak istemişti. Daha önce ona verdiği için mutluydu ...

Vanaheim sakinleri omuzlarında sallarla fiyortlara doğru yol aldılar. Fenrir kısa bir süre Jormun'u aradı; burada olmadığı için ona kızmamaya çalıştı ama başaramadı. Ama Fenrir'in en çok kızdığı kişi Jor değildi.

Kendisine kızgındı.

Freyja'yı görmeye hiç gitmemeliydi. Asla gitmemeliydi. Suçluluk duygusu bedenine ağır bir şekilde oturmuştu.

Revna, Austri'nin salının yanında suya girdi, yüzü gergin ve solgundu, kokusu acı bir umutsuzlukla doluydu. Uzanıp Austri'nin saçlarını düzeltti ve Fenrir'in duyamayacağı bir şeyler fısıldadı. Austri'yi alnından son bir kez öptü ve sonra Fenrir'in yanına geldi, elleri önünde sıkıca kenetlenmişti.

Kayıklar dışarı itildi, suyun üzerinde süzülerek büyük su dalgaları ve keder yarattı. Okçular oklarını fırlatarak

sallar alev aldı. Ateş durgun sulardan yansıyordu. Kimse konuşmuyordu; sadece boğuk boğuk ağlama sesleri duyuluyordu. Bu ses Fenrir'in uyanırken ve uyurken aklından uzun geceler boyunca çıkmayacaktı.

İnsanlar yavaş yavaş dağıldı, yorgunluk baş göstermişti ve muhtemelen uykuya hasret kalmışlardı. Fenrir Hel ve Tyr'dan herkese geri dönerken eşlik etmelerini istedi. Revna kıpırdamadan neredeyse yanmış teknelere baktı.

Gecenin en karanlık kısmı gelip geçti, Revna kesici soğuğun altında titriyordu. Adam onun arkasından yaklaştı ve ellerini nazikçe omuzlarına koyarak ısınması için kollarını aşağı yukarı ovuşturdu. Uzun bir süre boyunca Revna hareket etmedi, tepki vermedi. Ama adamın umurunda değildi. Gerekirse günlerce onunla birlikte dışarıda kalabilirdi.

Ama ufukta ilk ışık belirdiğinde bir adım geri çekildi, omuzları güçlükle adamın göğsüne bastırıyordu. Derin bir nefes alarak döndü ve alnını onun göğsüne dayadı. Fenrir rahat nefes alarak kollarını ona sıkıca sardı ve başını boynunun kıvrımlarına gömdü. Kızın bacakları tutmayınca yere oturdu ve onu kucağına çekti.

Biraz daha karanlık bir dünyada güneşin doğuşunu izlerken hiçbir şey söylemediler.

KIRK ÜÇ

REVNA

R EVNA günlerce yatakta kalabilmeyi diledi. Kendisini mutluluktan gafil kılacak bir tonik içmek ve her şeyin karanlık olduğu, rüya ile uyanıklık arasındaki o yere kaymak istiyordu ve değişmedi.

Ama yapamadı. Eğer teslim olursa, bir daha asla yüzeye çıkamayacağını biliyordu.

Ve ödemesi gereken bir borcu vardı.

O ve Fenrir nihayet kaleye döndüklerinde güneş çoktan doğmuştu ama bir zamanlar yemyeşil olan arazi soğuk ve griydi. Revna uyumaya çalışmıştı, yorgunluk bedeninde yaşayan bir şeydi. Uykuya dalmaya her yaklaştığında, karanlık hayaller ve çarpıtılmış kelimelerle huzuru kaçıyordu. Kulaklarına dolan ve zihnini karartan fısıltılar.

Odin konuşmak istiyor.

Revna'nın göğsündeki düğüm yumruğunu sıktı, kırık kalbinin üzerindeki baskı neredeyse dayanılmazdı. Asgard onu ele geçirene kadar peşlerini bırakmayacaktı. Geri dönme tehditleri tepesinde bir bıçak gibi belirecekti. Ve Revna'nın içinde her eski, onarıcı dürtü yükseldi.

Kendini teslim etmek daha fazla kaybı önlemenin tek yolu gibi görünüyordu. O burada olduğu sürece Vanaheim acı çekmeye devam edecekti. Ama bu o kadar basit değildi, bu sefer değil. Arkasında bıraktıklarını

önemsediği, onu korkutan bir yoğunlukla sevdiği insanlar. Onları terk etme düşünceci ...

Kalenin duvarları ciğerlerindeki havayı çekerek üzerine kapanıyor gibiydi. İmkânsız seçimler ve yıkıcı sonuçlardan oluşan bir ağa yakalanmıştı. Ne yaparsa yapsın, hangi yolu seçerse seçsin, acı onu takip edecekti.

Revna yatağından güçlükle kalktı ve kendine baktı. Fenrir üzerini değiştirmiş, kanlı giysilerini ateşe atmıştı ama Revna hâlâ ölü gibi hissediyordu. Fenrir'in tüniğini çıkarıp Fenrir'le odalarının yanındaki doğru yürüdü, soğuk suyun saçlarından akıp vücuduna inmesine izin verdi ve her şeyi alıp götürmesini diledi. Fenrir, onun henüz oraya gitmeye hazır olmadığını bildiğinden, biraz yiyecek getirmek için mutfığa inmişti. Austri'nin işgal ettiği bir alanda olmanın ona vereceği boşluğu biliyordu.

Sudan bir adım geri çıktı ve başını kayaya yasladı, elini göğsüne bastırdı, derin ve ölçülü nefesler aldı. Revna her şeyin durmasını istiyordu. Tüm bu karanlık, tüm bu kaos, yaşamı böylesine hiçe saymasına neden oluyordu. Savaşmaktan çok yorulmuştu. O kadar yorulmuştu ki

tekne batarken bile suyu dışarıda tutmaya çalışıyordu.

Yüzünü son bir kez yıkadıktan sonra sudan çıktı ve kurulamak için bir örgü aldı. Saçlarını tararken Fenrir köşeden çıktı, yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

"Gel ateşin önünde kurulan ve midene bir şeyler indir, *máni'm*," dedi yalvarırcasına.

Döndüğünden beri konuşmamışlardı -Revna aklından geçen sözcükleri dudaklarının arasından geçiremiyordu. Anlamsız da olsa özür dilemek için yanıp tutuşuyordu. Ama Asgard'ı harekete geçiren şey onun Vanaheim'daki varlığıydı. *Onun* direnişi yüzünden Austri artık burada değildi.

Fenrir'i takip etti ve ateşin önündeki sandalyeye oturdu, sıcak alevler nemli tenini kurutuyordu. Yanındaki masada ekmek, peynir ve elma dolu küçük bir tabak ve bir sürahi su duruyordu. Ne kadar basit bir yemek. Çünkü Austri artık yemek pişirmek için orada değildi. Çünkü tüm kale yas içindeydi ve bir önceki günden dolayı yorgun ve korkmuştu.

Revna'nın midesi bulandı ve boğazı düğümlendi. Herhangi bir şey yeme düşüncesi ürkütücü geliyordu. İmkansız gibi.

Fenrir ikisine de biraz su doldurdu. "Bir ısırik almaya çalış. Lütfen."

Endişe ve yorgunluk yüz hatlarına öylesine kazınmıştı ki, denemek zorunda kaldı. İsteksizce bir parça ekmek aldı ve bir parça koparıp ağzına attı, ardından büyük bir yudum su içti. Bir parça peynir ve bir ısırik elma ile devam etti.

"Teşekkür ," diye , Austri'nin cansız bedeni üzerinde Freyja'ya yalvardığından beri hiç konuşmadığını fark etti. Fenrir'in gözleri rahatlayarak kapandı. "Sanırım giyinip antrenman sahasına gideceğim. Yapmam gereken..."

Bu cümleyi nasıl bitireceğinden emin değildi ama Fenrir yine de başını salladı. "Hel ve Tyr ile buluşup herkesi kontrol etmem gerekiyor. Bana katılır mısın? Hazır olduğunda."

Her şeyi yeniden anlatma düşüncesi Revna'da ormanın içinde kaybolma isteği uyandırdı ama Fenrir'in niyetini anladı. Revna'nın karanlıkta kalmamasını sağlamaya çalışıyordu.

"Bir misilleme mi planlıyorsun?" diye sordu, sesi güçlenerek. İçinde iki taraf savaşıyordu. Biri Austri, Dagmar, Bokka ve Eldnee'nin intikamını almanın derin tatminini arzuluyordu. Asgard'ın acı çekmesini isteyen tarafı. Öylesine karanlık ve yakıcı bir nefretle doluydu ki, sevdiklerine haksızlık edenlerin bu nefretle boğulmasını istiyordu.

Diğer tarafı, Bakirelerini kurtarmak için bir tekneye binen, ateşini söndürüp eline mutfak bıçağını alan cüceden öğrenmiş olan tarafı, şiddetin sadece daha fazla şiddet ürettiğini biliyordu. Eğer Asgard'a misilleme yaparlarsa, pek çok kişi yaralanacaktı. Daha fazlası ölecekti. Ve hiçbir şey çözülemeyecekti. Şiddet ve savaş sonu olan çözümler değil, tekrar tekrar devam eden, nesiller boyu süren yanlışlardan ve acılardan beslenen döngülerdi.

Fenrir dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak derin bir nefes aldı. "İstiyorum, inan bana. Ama bunun yansımalarının anlık tatminden daha uzun süreceğini biliyorum. Risk altında olan çok şey var ve henüz ihtiyacımız olan müttefiklere sahip değiliz-"

"Freyja'ya ne oldu?" Freyja'nın Austri'ye yaklaşan yaban domuzunun görüntüsü zihninde canlandı.

"Seni *duydu*, Revna."

Sözleri birkaç uzun an boyunca kök salmadı. "Ne?"

Fenrir sandalyesinden kalktı ve onun önünde diz çöktü. Koyu renk saçları dağınıktı ve gözlerine dökülüyordu. Revna dalgınca bir elini uzatıp saçlarını yüzünden çekti, Fenrir'in gözleri bu kısa dokunuşla bir anlığına kapandı. "Çağrını duydu. Bir an konuşuyorduk, sonra..." başını salladı.

Revna, Fenrir'in o anda neler hissetmiş olabileceğini fark etti. Vanaheim'ın saldırı altında olduğunu ve kendisinin çok uzakta, hiçbir şey yapamayacak durumda olduğunu biliyordu. Revna onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini omuzlarına koydu.

"Çok üzgünüm, Revna. Burada olmadığım için çok üzgünüm." Revna'nın beline sarıldı ve onu kucağına çekerek üzerine oturttu, başını Revna'nın boynuna gömdü. "Hiç gitmemeliydim. Eğer yapmasaydım-"

Adamın saçlarını sertçe çekerek gözlerinin bir kez daha kendisiyle buluşmasını sağladı. "*Sakin* özür dilemeye kalkma. Bu senin taşıyabileceğin bir yük değil."

Gözlerindeki bir şey, çenesinin duruşu onu ele vermiş olmalıydı. "Senin de değil."

Cevap vermedi, veremezdi de. Bunun yerine ona yumuşak bir öpücük verdi ve kucağından indi. Giyinirken adamın gözlerini üzerinde hissetti ama ona dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Revna çok fazla şey hissediyordu. Vücudunun her köşesine çarpıyor, serbest bırakılması için yalvarıyordu. Tek seçenek hareket etmeye devam etmektir. Nefes almaya devam etmek.

Hızlı bir vedayla odadan çıktı.

Tüm kale sessizdi; yosunların bile ışıltısını azalttığı kederli bir sessizlik. Koridorlarda ne konuşma ne de gülme sesleri yankılanıyordu. Çılgınca koşuşturan gençlerin tanıdık sesleri de yoktu. Çok uzun zaman önce Fenrir onu bu koridorlardan geçirmiş, içinde ne kadar çok yaşam ve neşe olduğunu göstermişti. Ama şimdi burası lekelenmiş gibiydi. Her şeyin üzerine keder ve karanlıktan bir örtü çökmüştü ve Revna'nın göğsü daralmıştı.

Eğitim alanına ulaştığında, orada bir kişi dışında kimse yoktu.

Havvar kılıcını tahta bir hedefe defalarca indiriyor, öylesine dizginlenemez bir vahşetle kesip biçiyordu ki, Revna'nın boğazı bu manzara karşısında tıkanıdı. Nefesi büyük dalgalar ve hıçkırıklar halinde geliyordu. Kılıcın sapı koptuğunda onu bir kenara fırlattı ve tahtaya yumruk atmaya başladı, parmak eklemleri parçalandı ve parçalanmış tahtada anında kanamaya başladı.

Revna ona doğru koştu. "Havvar!"

Yılmadan vuruşlarına devam etti, tahta her darbeye koyu bir renk alıyordu. Revna ona ulaştığında tüm vücudunu kullanarak onu kenara savurdu, elleriyle kollarını kavrayarak savrulmasını engelledi.

Odaklanmamış mavi gözleri onunkilerle buluştu, yüzü parçalanırken toprakta dizlerinin üzerine çöktü. Boğazından bir hıçkırık dalgası koparken başını öne eğdi. Revna onun önünde diz çökerek ellerini omuzlarına koydu.

"Bu benim hatam. Hepsi benim hatam," diye boğuk bir sesle konuştu. "Austri benim yüzümden öldü."

Kalbi oldu. Sakladığı gözyaşları aniden gözlerinden taştı, yüzünden aşağı özgürce aktı. Nazik elleriyle Havvar'ın yüzünü kavradı ve kendi yüzüne doğru eğdi, ama Havvar'ın gözleri sıkıca kapanmış, ona bakmak istemiyordu.

"Havvar," dedi, sesi hissettiğinden daha kararlı çıkıyordu. "Bana bak lütfen."

Büyük bir isteksizlikle gözlerini açtı, daha fazla gözyaşını tutmaya çalışırken çenesi titriyordu.

Çok gençti. O çok gençti.

"Beni dinle Havvar ve söylediklerimin doğru olduğunu bil. Bu senin hatan değil." Adam grimsi mavi yüzünü ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama Havvar güçlü durdu. "Bu senin *değil*."

O benim, diye fısıldadı zihnindeki karanlık.

Başını sallamaya çalıştı. "Eğer o oku atmamış olsaydım-"

"Asgard saldırmak için başka bir neden bulabilirdi," diye onun yerine sözlerini tamamladı. "Bu senin suçun değil."

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm Komutan." Havvar hıçkırıklara boğuldu ve alnını onun omzuna yasladı.

Revna özürleri kaldıramadı, kendi yükleri olmayan bir şey için başkalarının suçlanmasına izin vermeye dayanamadı. Fenrir. Havvar. Buraya gelmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Thor istediğinde onunla gitmiş olsaydı. Bunun suçluluğu sinsi bir kurt gibi onu yiyip bitiriyordu.

Revna, Havvar'ın titreyen omuzları üzerinden Tyr'ın eğitim alanına girdiğini ve gözlerinin Revna'ya dikildiğini gördü. Yavaşça yaklaşımadan önce ona endişeli bir bakış attı. Tyr aralarındaki yere oturdu ve elini Havvar'ın sırtına koydu.

İyi misin? Revna'ya seslendi. Revna küçük bir baş sallaması yaptı ama hayır.

O iyi değildi.

Hıçkırıklarının en kötüsü geçtiğinde, Havvar onlara kimin katıldığını görmek için başını kaldırdı, Tyr'ı görünce yüzü kızardı. Konuşmak için ağzını açtı ama Tyr onu durdurmak için elini kaldırdı.

Tyr, "Bunu hissetmene ve işlemene izin ver Havvar," diye teşvik etti. "Nasıl istersen. Ama bir an bile bunu tek başına yapman gerektiğini düşünme."

Revna'ya anlamlı bir bakış attı; bu bakış, ifadenin yalnızca Havvar'a yönelik olmadığını gösteriyordu.

Yorgunluk Havvar'ın yüzünü ve vücudunu kaplamıştı. Tyr ve Revna ayağa kalkmasına yardım ederken bir grup savaşçı avluya girdi. Genç Jotunn'a şöyle bir baktılar ve onu aldılar. Bir süre sonra hepsi sessizce konuşarak onu avludan çıkarmaya başladı.

Revna dudaklarında minnettar bir gülümsemenin başlangıcını hissetti ama tam olarak oluşmadı. Tyr dönüp ona baktı ve Revna onun yüzündeki sempatiye zorlukla dayanabildi.

"Hâlâ Asgard'da yaşarken, Fenrir'in yıllarca süren tacizlerine tanık oldum." Tyr başını salladı. "Onu yakaladıklarını, kafese koyduklarını, bir elleriyle beslerken diğer elleriyle dövdüklerini izledim. *İzledim*. Hiçbir şey yapmadım ve bundan her gün pişmanlık duyuyorum. Ama bizim diyarlarımız, buna en çok ihtiyacı olanlara güç ve ses vermek için kurulmadı. Ben farklı olmasını istiyorum. Ben Aşk ve Savaş Tanrısıyım ve tek istediğim savaşın aşk diyarlarını yok etmemesi." Elini ve elçisini

her iki omzuna da kolunu koydu. "Kendine işkence ettiğini görebiliyorum Revna. Havvar'a söylediklerimde ciddiye aldım, buna tek başına katlanmak zorunda değilsin. Bir şeylerin değişmesinin tek yolu, kazanmamızın tek yolu bunu birlikte yapmamız."

Yanıt veremeyen Revna tamamen Tyr'ın kollarına girdi ve ona sarıldı. Tyr'ın gücü vücudunda titreşerek önceki geceki savaştan kalan tüm ağrı ve sızıları hafifletti.

"Teşekkür ederim, Tyr," diye fısıldadı. Birkaç dakika sonra geri çekildi ve derin bir nefes aldı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Aslında seni bulmaya ve fiyorda getirmeye geldim. Jormun sonunda Hel'in çağrısına cevap verdi. Fenrir gelip onunla tanışmanı istiyor. Resmi olarak."

Başıyla onayladı. Tyr bir kolunu onun omuzlarına doladı ve birlikte eğitim alanından dışarı çıktılar. "Ne beklemeliyim?"

"Jor karmaşık ve kurnaz biri. Dürüst olmak gerekirse, onu uzun zamandır tanıyorum ama gerçekte kim olduğunu çok az biliyordum gibi hissediyorum. Münzevi ve az bir adam. Konuştuğunda da keskin bir zekâsı var." Revna'ya doğru gülümsedi. "Siz ikiniz ya çok iyi anlaşıyorsunuz ya da birbirinizden nefret edeceksiniz."

Revna Tyr'ın yan tarafını çimdikledi ve onun kötü şaka girişimine gülümsedi. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

KIRK DÖRT

FENRİR

FENRİR, hissettiği öfkenin yersiz olduğunu bilerek fiyordun kayalık kıyısından kardeşini seyretti. Güneş saklanmıştı Yoğun bir kayrak bulutu tabakasının ardında, suyu karanlık ve inatçı bir hale getiriyordu. Jormun beline kadar suyun güvenliğinde duruyordu, beyaz saçları kasvetli fiyortun ortasında bir fener gibiydi. Tüm iyi niyetine rağmen Fenrir, kardeşinin nerede olduğunu bilmemenin verdiği rahatsızlığa engel olamıyordu.

Hel'in draugr'u onu takip etmesi için çağırdığında, kalede tur atıyor, sakinleri kontrol ediyordu. Sakinlerin yanında olmak için kalede kalması gerekiyordu ama draugr onu fiyortlara doğru yönlendirdiğinde ne için olduğunu anlamıştı. Tekrar ne zaman ortaya çıkacağını bilmediği kardeşiyle konuşma fırsatını geri çeviremezdi.

Hel, Jormun'a bir pantolon fırlattı. "Yeni kardeşimiz gelmeden önce lütfen sudan çıkıp bunları giyer misin?"

Jor pantolonu suya düşmeden havada kaptı, yarık gözleri donuktu. Yavaşça kıyıya doğru yürüdü ve bol pantolonu çekti.

Fenrir kendini sakinleştirmek için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nerelerdeydin?"

"Dışarıda bir sürü başka diyar var kardeşim. Görülecek ve duyulacak çok şey var. Tek bir yerde çok uzun süre kalmak istemiyorum."

Her zamanki gibi cevap vermiyorsun.

"Jor, dün gece Asgard tarafından saldırıya uğradık. Bununla ilgili bir şey *duydun* mu?" Hel'in sorusu sabırsızlıkla karışıktı. Fenrir de Jor gibi kız kardeşine baktı ve onun ses tonuna şaşırdı. Üçü arasında her zaman en akli başında olan oydu.

Jor'un çenesi büküldü. "Ben . İkiniz de iyi misiniz?"

Fenrir daha ağızını açamadan Jor'un gözleri arkasındaki boşluğa kaydı. Fenrir dönmeden önce onun kokusunu aldı. Revna ve Tyr ağaçlık patikadan onlara doğru geliyordu ve Fenrir'in tüm vücudu sanki iç çeker gibi oldu, gözlerini ona dikti.

Bitkin görünüyordu. O kadar solgundu ki Fenrir onu omzuna atıp dinlenmeye götürmek istedi. Yanına geldiğinde, gözlerinin kızardığını fark etti ve eski gözyaşlarının hafif tuzlu kokusunu alabildi. Adam soru sormak için kaşlarını çatınca, kadın başını hafifçe salladı ve adamın elini tuttu. Şakağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kardeşine döndü ve Jor'un onları ilgisizlikle izlediğini gördü.

"Revna, bu benim kardeşim Jormun," dedi Revna'nın gözlerini Jor'a dikmesini izleyerek. "Jormun, bu Revna," dedi kısa bir aradan sonra, Revna'nın agresif duruşunu düşünerek.

Jormun alaycı bir gülümsemeyle ağızının bir köşesini kaldırdı. "Yine o küçük kılıcınla beni dürtmeye mi çalışacaksın?"

Revna ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Sen konuştukça ellerim daha da seçirecek."

Tyr yüksek sesle gülerken Fenrir içini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. Sonra da inanılmaz bir şeyin gerçekleşmesini izledi.

Birbirlerine gülümsediler. Gerçek gülümsemeler.

Fenrir korkudan titremesini güçlükle engelledi.

Ama gülümseme geldiği kadar hızlı bir şekilde Revna'nın yüzünden düştü.

"Bir ölümlüye göre sağlam görünüyorsun. Sanırım Tanrılar ve canavarlar diyarında ne yapacağını göreceğiz," diyerek Jor yine alay etmeye çalıştı.

Fenrir homurdanarak tehdide doğru bir adım attı ama Revna onu geri çekti.

"Başka diyarlarda olduğunu söylemiştin," diye denedi Hel. "Neden?"

Jor'un yüzü bir ciddiyete dönüştü. "yozlaşmış bir tat var. Diyarlar arasındaki derin akıntıyı takip ettim,

kaynağını bulmaya çalışıyorum-"

"Myddheim?" Revna yarım adım öne çıkarak sordu.

Jormun'un çenesi cevap vermeden önce esnedi. "Suda kan var. Tekneler ve şişmiş cesetler denizlerinin dibini kaplıyor. Duman havayı boğuyor. Sanki savaşlarmış gibi görünüyor."

Fenrir Revna'nın irkildiğini hissetti ve Hel'e dönmeden önce elini daha sıkı kavradı. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Revna'nın sesindeki suçlama çok açıktı. Halkı ölüyordu ve hiç şüphesiz Hel, Valkyrler ile Otta'nın geride bıraktığı yeni ruhları kendi diyarına kabul etmişti.

Hel'in ağzı bir çizgi halinde kıvrıldı ama gözleri yumuşaktı. "Dün geldiğimde sana söylemek niyetindeydim."

Ama Hel kaosa varmıştı. Fiyort kıyısı boyunca esen küçük bir rüzgâr Fenrir'in burnuna Revna'nın karmakarışık ve lekeli duygularının kokusunu doldurdu.

"Asgard ne istiyordu?" Jormun bakışlarını Revna'ya sabitleyerek sordu, ancak soru cevap verecek herkese yöneltilmişti.

Asgard'ın onu isteyeceğini haftalar önce söylemişti.

Fenrir, Revna'nın bedenini kendi bedeniyle örtmek, ona kalkan olmak arzusundaydı.

Eğer ona izin verseydi.

"Beni istiyorlar," dedi bir adım öne çıkarak. "Baldur'a göre Odin benim Myddheim'dan gelen bir kurban olduğuma inanıyor ve Asgard'a ait olduğumu söylüyor."

Fenrir'in olan biten hakkında konuşabildiği birkaç kişi de aynı şeyi söylemişti: Thor, Odin'in emriyle Revna'nın kendisiyle birlikte Asgard'a gelmesini istemişti. *Konuşmak* istediğini. Fenrir, Tyr ve Hel'in gitmesini beklediklerini...

Köpek dişlerinin alt dudağına battığını hissetti.

"Lafı açılmışken" -Fenrir öne doğru bir adım atarak tekrar Revna'nın yanına geldi- "Bize söylemek istediğin bir şey var mı *kardeşim*? Revna'nın buraya nasıl geldiği hakkında?"

Fenrir, annesinin Revna'nın burada olmasındaki rolüyle ilgili itirafından beri Jormun'la yüzleşememişti. Bunu Jormun'un kendi ağzından duymak istiyordu, Fenrir'in kendisinin oynadığından şüphelendiği rolü.

"Onu buraya getiren gelgitlere yardım etmiş olabilirim. Ama görünüşe göre mutlu bir sonla bitmiş." Jor beyaz saçlarını geriye doğru itti.

gözlerinin içine düşmüştü. "Yeni karınla mutlu değil misin kardeşim?"

"Yaptıkların bizi hedef haline getirdi, Jormun," diye tersledi Hel, sesinde ölüme benzer bir soğukluk vardı. Onların gerçek isimlerini nadiren kullanır, her zaman onlara kardeş demeyi tercih ederdi. Gerçek adları kullanıldığında Hel öfkeden deliye dönerdi.

Fenrir ve Hel, annelerinin Jormun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu, onu her zaman istediği şekle sokabildiğini hiçbir zaman anlayamamışlardı. Fenrir sürekli acıma ve öfke arasında gidip geliyordu.

Şu anda öfke kazanıyordu.

Revna'nın Fenrir'i kavrayan eli gevşedi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tamamen bıraktı. Gözleri uzaklaştı ve Fenrir onun enerjisinin kendi içine çekildiğini hissettiğine yemin edebilirdi; kokusu tamamen nötrleşmişti.

Onu kaybetmiş gibi hissettim.

Zihninin karanlık dehlizlerinde sakladığı kırık dökük ve çarpık görüntüler, pençelerini kalbinin üzerinde gezdirerek ortaya çıktı. Revna, çorak ve yanmış bir arazide, dokunuşunun altında eriyip gidiyordu. Kehanetin sözleri, ulaşamadığı bir kenarın hemen üzerinde dönüp duruyordu.

O zaman kır. Freyja'nın meydan okuması kulaklarında çınladı.

İlk kez bunu düşünüyordu. Myddheim acı çekti. Vanaheim ağır bir bedel ödedi. Görevini yapsa da yapmasa da savaş yaklaşıyordu. Belki de annesi haklıydı. Belki de kim olduğunu hatırlamanın zamanı gelmişti.

Ama önce karısıyla konuşması gerekiyordu.

Ani bir rüzgâr ağaçları savurdu ve Revna'nın bakışları dallarda dans eden rüzgârı izlemek için kaydı. Fenrir kaşlarını çattı ve Revna'nın neye baktığını görmek için döndü ama Revna'nın gözleri dalları görmüyordu. Sanki kum ve taşların arasında bir şey arıyormuş gibi gözlerini aniden yere dikti. Sonra döndü ve ağaçların arasına doğru yürüdü.

Tyr ve Hel ona şaşkınlık dolu bakışlar fırlattı ama o onları görmedi bile, çoktan kızın peşinden koşmaya başlamıştı.

"Birkaç gün buralarda olacağım, sonra gideceğim," diye seslendi Jor. Revna olduğu durdu, Fenrir neredeyse ona çarpıyordu.

Kardeşine bir bakış attı, bakışları hiç okunmuyordu. Sonra geri döndü ve ormana doğru ilerlemeye devam etti.

Revna amaca yönelik adımlarıyla yaprakları ve dalları ayaklarının altında çıtırdatarak uzun bir süre yürüdü. Fenrir sessizce onu takip etti ve Revna'nın önden gitmesine izin verdi. Kaleye dönmek yerine ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti. Çalılıklar sıklaşıp dallar yolunu kapattığında Fenrir onlara seslenerek yolu açtı. Revna ona kızgın bir bakış fırlattı ama yine de bir şey söylemedi.

Gün solup geri çekilirken, ormanın zeminine uzun gölgeler düşürerek yürümeye devam ettiler. Revna köklere takılıyordu, yorgunluk onu aşağı çekiordu ama yine de devam etti, Revna da onu takip etti. Bir noktada yolları geri döndü ve onları rune kapısına götürdü. Revna durdu ve zorlukla nefes alarak baktı.

"Revna." Fenrir denedi.

Sonunda onunla yüzleşmek için döndü, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Ona doğru bir adım attı ama kadın geri çekilince durdu.

"Kapıyı aç, Fenrir."

Kadının ne dediğini, niyetini anlaması bir anını aldı. Ona doğru alçak sesle homurdandı. "*Sikeyim* hayır."

"Yap ."

"*Hayır.*"

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve adamın göğsünü itti. "Lütfen. Lütfen bunu yapmama izin ver."

"Hayır."

Revna tekrar ve tekrar onu itti, yalvardı. Ağır nefesleri hıçkırıklara dönüştü ve ona doğru yığıldı. Fenrir onu yere indirip kucağına çekerken gözleri akmayan yaşlarla doldu. sarıldı, keder ve öfkenin boğucu dalgalar halinde , kokusundan, bağlarından geçmesine izin verdi. Bu kalp kırıklığı anını paylaşıyordu.

Hıçkırıkları hafiflediğinde, ona bakmak için geri çekildi. Gözyaşları şimdi Fenrir'in yüzünden serbestçe akıyordu ve Fenrir'in aklına şu geldi

Daha önce hiç kimsenin önünde ağlamamıştı. Revna uzanıp onları fırçaladı ve geride bıraktıkları lekeleri öptü.

İç çekti ve alnını onunkine yasladı. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum." Fenrir bu duyguyu herkesten daha iyi anlıyordu ama sözünü kesmedi. "Olan her şey engellenebilirdi. Benim yüzümden oldu ve buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Çünkü seni serbest bıraktım. Çünkü o gemideki yerimi almadım. Çünkü Vanaheim'a geldim. Çünkü seni Jotunheim'a kadar takip ettim. Çünkü Baldur geldiğinde gitmedim. Çünkü ... çünkü Austri'ye savaşmama izin vermesi için yalvardım ..."

Revna'nın nefesi kesildi ve Fenrir bir elini göğsünde, bağlandıkları yerin üzerinde gezdirerek derin bir nefes almasını istedi. Ona söylemek istediği her şey boğazının arkasında düğümleniyor, kelimeler bir türlü oluşamıyordu. Ona ne kadar hatalı olduğunu söylemek istiyordu ama bunu duymayacaktı. Sesinin tonundan söylediklerine inandığını anlayabiliyordu. Ve bu onun kalbini kırdı.

diz çöküp ellerini tutana kadar kendini onun kucağından kurtardı. "Lütfen bunu düzeltmeme izin ver. Asgard'a gitmeme izin ver. Bırak *gideyim*."

Fenrir onun ellerini bıraktı ve aniden ayağa kalktı, toprak ayaklarının altında hafifçe titrerken ellerini saçlarının arasına soktu. Ondandır istediği şey, ona veremeyeceği tek şeydi. Bencilce sarılacağı tek şey. Fenrir Revna'dan vazgeçmezdi ve vazgeçemezdi de; Revna'nın bu yüzden ondan nefret etmeyeceğini umuyordu.

"Yapamam, Revna." Ona doğru baktı. "Sadece bencil olduğum için değil, senin hatan olmayan bir şey için suçu üstlenmene izin veremeyeceğim için. Her şeyin senin yüzünden olduğunu mu söylüyorsun? Peki ya Asgard? Odin ne olacak?"

Gözlerini kapattı, çok yenilmiş görünüyordu.

Fenrir tekrar onun önünde diz çöktü. "Lütfen bunun senin hatan olmadığını söylediğimde bana inan. Senden vazgeçmeyeceğimi söylediğimde lütfen beni dinle Revna. Benden bunu isteme. Yapamam."

"Lütfen," diye fısıldadı, hâlâ gözlerini açmamıştı. İçindeki her şey paramparça oldu, kırık parçalar kalbini deldi. Değil

Uzun zaman önce, ondan belirsizlikle birlikte yüzleşeceklerine dair söz vermesini istemişti. Tutmaya niyetli olduğu bir sözdü bu.

Ellerini kızın saçlarının arasına daldırdı, kızın gri gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapacağım. Ama şunu bil. Eğer kapıyı açarsam, seni takip ederim. Nereye gidersen git, takip ederim. Neyle savaşırsan savaş, ben de savaşırım. Ve karanlık ve yakıcı sona kadar seninle savaşacağım, senin için savaşacağım. Yaşamda ve ölümdede, gidebileceğin hiçbir yer yok ki seni takip etmeyeyim."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Çok uzun zamandır savaşıyorsun ve senden tekrar savaşmanı isteyeceğim. *Kendin* için savaşmanı. Lütfen kal ve savaş."

Revna bir süre onun yüzünü inceledi, sonra ellerini uzatıp başının dibindeki saçlarından geçirdi. Başını salladı. "Kal ve savaş."

İçini bir rahatlama kapladı, çenesini açtı, göğsündeki düğümü çözdü.

Eğilerek adamın ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu. Kadın Fenrir'in ağzını tekrar alırken, Fenrir'in elleri aşağı uzanıp kadının kalçalarına dayandı ve dili Fenrir'in alt dudağında gezindi. Küçük bir iniltiyle Fenrir ona doğru açıldı, onun tadına baktı ve kendini bu hissin içinde kaybetti.

"Fenrir," diye fısıldadı Revna, sesinde çaresizlik vardı, tırnakları adamın ensesindeki deriyi tırmalıyordu. "Lütfen."

"Emin misin?" Zorlukla kontrol altına aldığı bir çılgınlıkla onu istiyordu. Onu hissetmek, duymak, ikisinin de burada olduğunu kendine hatırlatmak için çok çaresizdi ama onun da aynı şeyi hissettiğinden emin olması gerekiyordu.

"Evet. Sana ihtiyacım var."

Fenrir derin bir öpücük için eğildi ve sonra belinden tutarak onu ayağa kalkmaya zorladı. Ona baktı, botlarını çıkardı, ardından hançerlerinin bulunduğu kemerini çözdü. Bir çekiştirmeyeyle pantolonunu gür kalçalarının üzerinden aşağı indirdi. Adam pantolonu çıkarırken kadın ellerini adamın omuzlarına koydu. Adam bir bacağını tutup omzuna attı ve hiç vakit kaybetmeden kadının ortasını yalamaya başladı.

Ona baktı, ağzının bir solukta açıldığını ve gözlerinin onunkilerle buluştuğunu izledi. Saçlarını geriye doğru taramak için bir elini uzattı ve tırnaklarının kafasına sürtünmesiyle ona karşı hırladı. Acele etmeden diliyle onu keşfetti. Bacakları titremeye başlayana kadar yaladı, öptü, emdi. Biriyle kıcını kavradı

elini uzattı, iki parmağını içine sokmak için ağzını çekti. Adamın dili en hassas noktasının etrafında dönerken kadın yüksek sesle inledi.

Onun boşalmasını istiyordu ama bunu onun sikinin üzerinde yapacaktı. Söyleyişin sıkılaştığını hissettiğinde ağzını ve parmaklarını ondan çekti. Kadın şaşkınlıkla ona baktı ama adam pantolonunun bağcıklarını çözerken anlayışlı bir şekilde aşağı inerek sikinin öne fırlamasına yetecek kadar itmesine yardım etti.

Kalçalarını kavrayarak onu üzerine oturttu. Kadın onu kavrayıp başını girişine yerleştirirken dişlerinin arasından tıslama sesi çıktı. Kendini onun sert uzunluğuna indirirken yüzünü izledi. Onu sıkıca kavrayan adam, kalçalarını iterek tamamen oturmasını sağladı. Bir süre bu şekilde kaldılar - nefes alıp verdiler, hissettiler.

"Bana bak." Sesi saf çakıl taşıydı ve duygu doluydu. Revna onu sikmeye başladığında gözleri onunkileri buldu. Yükseliyor, alçalıyor, kontrollü, çıldırtıcı hareketlerle kendini gıcırdatıyordu. Ona baktıkça çaresiz hissediyordu. Bunun bitmesini hiç istemedi, onsuz olmayı hiç istemedi. Sadece bu düşünce bile...

"Sen benim kalbimsin Revna," diye mırıldandı. "Birlikte. Her şeyle birlikte yüzleşeceğimize söz ver."

Kalçalarını onu uçurumun kenarına sürükleyecek şekilde döndürdü. "Söz veriyorum."

"Seni seviyorum, *máni*. Seni seviyorum. Seni seviyorum." "Seni seviyorum, kurdum."

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve Fenrir onu öpmek için eğildi, sonra ağzı onunkine çarptı. Dudaklar, dişler ve dil onun ritmiyle daha da çılgınlaştı. Çok yaklaşıyordu ve onunla birlikte gitmesine ihtiyacı vardı. Birlikte.

Bir elini aralarına soktu, başparmağını döndürerek kadının onu inanılmaz derecede sıkı kavramasına neden oldu. İçindeki her şey zengin bir sıcaklıkla kıvrılıyordu, serbest bırakılma ihtiyacı planladığından daha hızlı geliyordu.

"*Siktir*," diye hırladı. "Gel, Revna. *Şimdi*."

Öne doğru eğildi, kadının boynunun kenarını ısırды ve kadının uçurumun kenarına düştüğünü hissetti. Kız onun adını inlerken, adam da onu takip etti.

Hareketleri tembel bir öğütmeve doğru yavaşladı ve sonuna kadar birlikte hareket ettiklerinde onu derinden öptü.

Fenrir yapamadım salla ve hissetmek o o
oldu Öpüşmek Ona veda et.

KIRK BEŞ

REVNA

A O gece hep birlikte yemek salonunda toplanırken Revna kendini huzurlu hissediyordu. Bir seçim yapmıştı ve bu doğru . Bu Kaleye geri döndüklerinde ve bir önceki geceki savaşın hâlâ tahrip olmuş toprağını gördüğünde şaşırtıcı bir netlikle aklına geldi.

Vanaheim onun evi, içindeki insanlar da ailesi olmuştu.

Tyr'ın dediği gibi bunu birlikte atlatacaklardı.

Ve Fenrir.

Onu seviyordu. *Şiddetle*.

Onun herhangi bir şekilde incineceği düşüncesi, seçimini hem bu kadar kolay hem de bu kadar zor kılan şeydi. Bunu birlikte atlatacaklardı. Fenrir. Tyr. Hel. Vanaheim'ın tüm sakinleri. Buna inanmak zorundaydı. Bunu zihninde bir yakarış gibi tekrarlardı.

Sakinlerden bazıları, Austri'nin kimsenin aç kalmasını istemeyeceğini belirterek, mutfacı tekrar çalışır hale getirmek için gün boyunca bir araya gelmişlerdi. Muhteşem bir ziyafet hazırlamışlar, tüm iyi bal likörü ve bira fıçılarını açmışlar ve ölenlerin hayatını iyi yiyecek ve içeceklerle onurlandırmak için bir araya gelmişlerdi.

Salon mum ve meşale ışığında kehribar renginde parlıyor, baharat ve Avusturya anıları kokuyordu. Tüm masalarda kızarmış kümes hayvanları ve kaseler dolusu patates buharda pişiriliyordu. Avusturya'nın özel ekmek sepetleri, sıcak tutmak için ketenlerin altında duruyordu. Sebzeler ve meyveler

ve peynirler, midede genişleyen ve kalbi rahatlatan her şey.

İlk başta insanlar toplandı ve sessizce konuştular. Revna onların gözlerindeki fırtınanın henüz dinmediğini görebiliyordu. Sonra, gençlerin kahkaha sesleri birkaç sakinin de katılmasını sağladı - bir neşe anını yakaladılar ve ona tutundular. Bundan sonra sesler yükseldi, kahkahalar yükseldi ve insanlar ölüleri mümkün olan en iyi şekilde onurlandırdı. Sınırsız bir yaşamla.

Ormandan ayrıldığından beri Fenrir ona dokunmaktan vazgeçmemişti. Elini tutuyor, bir kolunu omzuna doluyor, bir elini bacağına koyuyordu. Ve eğer Revna dürüst olmak gerekirse, ona dokunmaktan, ona bakmaktan da vazgeçemiyordu. Güvenceye ve güvene ihtiyacı vardı.

Masanın karşısındaki Hel ona baktı, başını şüpheli bir şekilde eğmişti. Revna ona kapalı dudaklı bir gülümseme sundu ve Hel de gözlerini kısarak ona karşılık verdi.

Revna masadaki yiyecekleri karıştırdı ve Tanrıça'nın keskin bakışlarını görmezden gelerek bal liköründen yudum yudum içti. Hel'in Jormun'a söylediklerini düşünmeden edemiyordu. *Yaptıkların bizi hedef haline getirdi.* Revna'yı kıyılarına getiren de bu eylemlerdi. Hel'in bunu kendisine hakaret etmek için söylemediğini biliyordu ama yine de bunun ağırlığını hissediyordu. Gerçeği. Ağırlığı şakaklarında hissetti.

Fenrir sanki onun rahatsızlığını hissetmiş gibi ona doğru eğildi. "İyi misin?"

"Sadece biraz başım ağrıyor." Onun çenesini öptü. "Biraz uyuduktan sonra iyi olacağım."

Ona endişeli bir bakış attı. "Odamıza geri dönebiliriz-" "Henüz değil," diye fısıldadı. Onun bu gecenin tadını çıkarmasını istiyordu. Bu normalliğin askıya alındığı bir an. O da denedi ama etrafındaki gülümseyen yüzlere bakarken kendini her şeyden uzak hissetti. Sanki hayat onun etrafında yaşanıyor ama o herkes gibi buna tutunamıyordu. "Sanırım mutfağa gidip biraz çay alacağım. Geri geleceğim."

"beni." Fenrir ayağa kalkmaya çalıştı ama kadın onu geri itti.

"Hayır, bunu yapmak istiyorum." Revna henüz mutfağa gitmek istemiyordu ama kendini birkaç dakika rahatlatmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Başını salladı ve isteksizce elini bıraktı.

Koridoru geçti ve mutfağa açılan kapıdan geçti, adımlarını yavaşça atarak kendini Austri'yi görmemeye hazırlamaya çalıştı. Mekâna adım attığında kalbinin sıkıştığını hissetti. Her zaman onunla birlikte mutfakta olan birkaç kişi daha etrafta koşuşturuyordu. Onun içeri girdiğini gördüklerinde durakladılar, başlarıyla küçük bir selam verdiler ama hiçbir şey söylemediler. Onu suçlayıp suçlamadıklarını merak etti.

Köşedeki küçük rafta, içinde ateş otu ve nane karışımı olan toprak bir kap duruyordu. Austri bu karışımı onun baş ağrıları için yapmıştı, kâbuslarla uyandıktan sonra gelen baş ağrıları için. Her gün mutfağa gittiğinde bir fincan mutlaka onu bekliyordu. Kapağı kaldırarak burnunu kurutulmuş bitkilere dayadı ve derin derin içine çekti. Boğazına saplanan bıçağı, dizlerinin üzerine çöküp kırılma isteğini bir kenara bırakarak yutkundu. Bir kupa kaparak karışımı içine serpti ve üzerine sıcak su döktü. Asla Austri kadar iyi yapamayacaktı ama bunun bir önemi yoktu.

Fincanı demlenmeye bırakarak diğer merdivenden yukarı koştu ve doğruca şifa odasına gitti. Birinin onu aramaya gelmesine fazla zaman kalmadığını biliyordu, bu yüzden hemen bir uyku ilacı için gerekli malzemeleri topladı. Derin ve rüyasız bir uyku sağlayacak bir uyku ilacı. Revna Ingrid'e verdiği paha biçilmez bilgiler için sessizce teşekkür etti.

Ingrid'i ve Myddheim'daki diğer tüm Bakireleri düşününce başı döndü.

Suda kan var.

Jormun'un daha önceki sözleri kulağında sürekli çınlıyordu. Ne olduğunu, onları savaşa neyin sürüklediğini bilmiyordu ama Bakirelerin bu işe karışmaktan başka çareleri olmadığını biliyordu. Başarısız olduğu başka bir yol daha. Düzeltilmesi gereken başka bir yanlış.

Küçük keseyi göğüslerinin arasına sıkıştırdı ve odadan ıktı.

Sadece Hel'e doğru koşmak için.

"ay almaya gittiğini sanıyordum," diye suçladı.

Revna'nın yüzü nötr kaldı. "Öyleyim. Ama bu gece uyumak da istiyorum."

Hel'in eli dışarı fırladı ve Revna'nın ön kolunu yakaladı. "Etrafında bir ölüm bulutu var, *Revna*."

"Belki de dün gece ölümler Austri'yi kollarımda tuttuğum içindir, *Hel*." Kolunu çekti ve Hel'in yüzünün sempati dolu bir ifadeye bürünmesini izledi.

"Her ne düşünüyorsanız, her ne hissediyorsanız, haklısınız. Ama lütfen bunun sizi yok etmesine izin vermeyin."

Çok geç, diye düşündü Revna.

Cevap vermek yerine kolunu Hel'inkinden geçirdi ve çayını alması için onu mutfığa doğru yönlendirdi. Başka bir şey söylemediler ama Hel'in gücünün derisinin yüzeyinde titreştiğini hissedebiliyordu, bu his tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı ve Revna'nın baş ağrısını hafifletiyordu.

Masaya döndüklerinde Fenrir bir bacağına bankın üzerinden salladı ve onu kalçalarının arasına, sırtı kocasının önüne gelecek şekilde çekti. Çaydan bir yudum aldı ve kocasına sokularak sıcaklığın ve rahatlığın tadını çıkardı. Bir an için bile olsa.

Masanın karşısında Tyr iki ışık elfiyle konuşuyordu: Kaneff ve Alfa. Hel onların yanına oturdu ama gözlerini Revna ve Fenrir'den ayırmadı. Revna kasıtlı ve abartılı bir esnemeye Fenrir'in omzuna yaslandı.

"Belki de yatmaya hazırım," diye mırıldandı ona. Adam başını salladı ve veda etti. Revna masanın etrafında dönüp Tyr ve Hel'e sarılmak istedi, dostlukları ve onun için yaptıkları her şey için minnettardı. Bunun yerine onlara iyi geceler diledi ve sabah görüşeceklerini söyledi.

Fenrir, odalarına doğru ilerlerken kolunu Revna'nın beline doladı. Onun yanındaki katı his, her adımda kalbinin kırılmasına neden oluyordu. Her an kaybetmeye daha da yaklaşıyordu. Fenrir eğilip Revna'nın şakağına bir öpücük kondurduğunda, Revna'nın kederden dizlerinin bağı çözülürdü.

"Başın o kadar ağrıyor mu?" Yürüyüşlerini durdurdu ve onu yüzüne çevirdi. Eğildi, alnına nazik bir öpücük kondurdu ve kız onun kokusunu ve muhtemelen bağlarından süzülen duyguları çözmeye çalışan adamın ince nefesini duydu. Neyi düzelteceğini bilmek için.

"Evet," diye cevap verdi, tam olarak yalan söylemiyordu. Başı acı içindeydi ama kalbi de öyle. "Sadece bana bir süre sarılmana ihtiyacım var."

"Karımın emrettiği gibi." Ona kurtça bir gülümseme verdi, sonra onu kollarına aldı ve yolun geri kalanında taşıdı.

Fenrir odaya girdikten sonra Revna'yı yere bırakıp yatağa oturdu ve botlarının bağcıklarını çözüp çıkardı. Revna bu fırsattan keseyi göğsünün arasından çıkardı ve içindekileri bir fincana boşaltarak üzerine bira döktü; Fenrir'in duyularının hafif kokuyu almamasını umuyordu. İkinci bir fincan daha doldurdu ve adamın yatakta oturduğu yere doğru yürüdü. Fincanı ona uzatırken başını ona doğru eğdi ama sorgulamadı.

"Austri'ye," dedi fincanını kaldırarak. "O unutulmayacak."

Sonra büyük bir yudum aldı, Fenrir de aynısını yaptı. Adamın kaşları bir an için tuhaf tadı anlamaya çalışır gibi çatıldı ama Fenrir kadehi elinden alıp kendisiyle birlikte yatmasını isteyerek onun dikkatini dağıttı. Tunığini başının üzerine çekti ve sonra yatağa uzanarak kolunu ona açtı.

Revna tuniğine kadar soyundu ve onun yanına sokuldu. Yarı yarıya onun üzerine yuvarlandı ve burnunu onun boynunun kıvrımlarına gömdü. Daha önce hiçbir şey Fenrir kadar katı ve gerçek hissettirmemişti. Hiçbir şey onun kadar anlamlı gelmemişti.

Elini saçlarının arasından geçirdi, yavaş ve tembel bir öpücükle ağzını almak için yüzünü . Bocalamadan önce öpücüğü kesti ama artık çok geçti. Çenesi titremeye başladı ve gözlerinden yaşlar serbestçe aktı.

"Rev... na?" diye sordu, kelimeleri bulanıklaşmaya başlamıştı. "Rev-"

"Seni seviyorum, kurdum."

Ama onun duyup duymadığını bilmiyordu, çünkü gözleri dalgalanarak kapanmış ve nefesi derinleşmişti. Uzun bir süre ona sarıldı, gözyaşlarının tuzuyla tenini kabuklandırdı. Ona sarıldı. Onu hissetti. Uykuda çok rahatlamış olan yüz hatlarını büyülüyordu. Daha fazla bekleyemediğinde, kalbinin üzerine son bir öpücük kondurdu, giyindi ve gitti.

Kaderin cilvesine bakın ki, Revna hiçbir engelle karşılaşmadan kaleden çıkıp fiyorttan aşağı inmeyi başarmıştı. yoktu, önünde uzanan şey her şeyi mahvetmekle tehdit ediyordu. Jormun'u ikna etmek zorundaydı.

Suyun kenarına ulaştığında, ayın durgun yüzeyindeki yansımaları hayranlıkla için bir an durdu. Ayın dolunay ışığının yanında kendini belli etmeye çalışan soluk yeşil ışıklar, yumuşak bir uyum içinde gökyüzünü paylaşıyordu.

Ne yapacağını bilemeyerek bir taş aldı ve onu olabildiğince uzağa, suyun içine fırlatarak mükemmel bir şekilde durgun olan yüzeyi bozdu.

"Jormun."

Bekledi ama çok geçmeden dalgalar tekrar sessizliğe büründü. Başka bir taş aldı, tekrar fırlattı ve onun adını biraz daha yüksek sesle çağırdı.

Hala cevap yok.

Sikeyim.

Suya konsantre olmuşken sırtına çarpan bir taşla sıçradı ve hançerlerini çıkardı. Jormun bir ağaca yaslanmış, kaşlarını çatmıştı.

Onunla daha önce tanışmış olmak, Fenrir ve Hel'inkinden çok farklı olan görünüşünün yarattığı şoku durdurmaya yetmemişti. Açık ten, beyaz saçlar ve altından çok sarıya çalan, yarığa benzeyen şok edici gözbebekleri. Saçları başının yan taraflarına yakın bir şekilde tıraş edilmişti ama daha uzun olan beyaz tutamlar tepede geriye doğru itilmişti. Yılan derisini andıran narin siyah mürekkep kollarını ve boynunun yanlarını süslüyordu. Fenrir'den belki yarım baş daha uzundu ama biraz daha zayıftı. Sadece birazcık.

Çok güzeldi ve dehşet vericiydi. Yılan gibi bakışları her küçük hareketi takip ediyordu. Vücudunun her zaman sarmal ve saldırmaya hazır görünmesi.

"Ne istiyorsun, *sevgili kardeşim*?" diye tısladı.

Sadece birkaç kelime konuşmuş olmalarına rağmen, onun ölçüsünü almıştı ve Jormun açık sözlülüğü takdir ediyordu. "Beni Asgard'a götürmeni istiyorum."

Hiç irkilmedi bile. "Neden?"

"Çünkü benim yüzümden başkalarının acı çekmesine izin vermeyi reddediyorum. İnsanlar pazarlık yaparken ya da ölürken daha fazla seyirci kalmayacağım. Ben Odin'in istediği kişiyim ve onunla bir anlaşma yapmaya niyetliyim."

Jormun gözlerini Revna'ya daha da dikti. "Odin'in sadece seninle yetineceğini sana düşündüren ne? Fenrir'in senin peşinden geleceğini düşünmüyor musun?"

"Onu yapmamaya ikna edeceksin. En azından ben yapmam gerekeni yapana kadar." Revna Fenrir'in onun peşinden geleceğini biliyordu, tıpkı onun da onun için yapacağı gibi. Ayrıca Fenrir'in Odin'le olan bağına büyük olasılıkla koparacağını ve yer değiştireceğini de biliyordu. Ama Myddhiem'i, Vanaheim'ı ve en önemlisi Fenrir'i korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Bu anlamsız çatışmayı sona erdirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Revna Jormun'a yaklaştı. "Sanırım bana bunu borçlusun. Sen ve annen beni buraya getirmek için entrikalar çevirdiğinize göre, şimdi borcumu istiyorum. Beni Asgard'a götür."

Revna'nın Asgard'a giden tek yolu Jormun'du. Geçidin onu oraya götürebileceğini biliyordu ama onu yönlendirecek rünik desenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yanlış yaparsa kendini ateşler ülkesinde bulabilir. Ama Jormun...

Jormun diyarları birbirine bağlayan sulara kolayca seyahat edebilirdi. Tek yapması gereken onu Asgard'ın sularına sokmaktı. Gerekirse yolun geri kalanını yüzerek geçebilirdi.

"Beni asla affetmeyecekler."

Revna, bahsettiği kişilerin kardeşleri olduğunu tahmin etti ama hayır demediğini de fark etti.

"Biliyor musun, Fenrir birkaç yıl önce bana da benzer bir şey sormuştu." Revna soru sorarcasına başını eğdi. "Kardeşim onu Myddheim'a getirmemi istedi. Sadece seni görmek istediğini söyledi. İyi olduğundan emin olmak için. Ben reddettim."

Fenrir bunu Revna'ya hiç söylememişti ve midesi acı verici bir şekilde bulandı. "Neden reddettin?"

"Çünkü kendine daha fazla işkence etmesine izin veremezdim. Aesir'in gazabıyla yüzleşmesine de izin veremezdim."

Ve işte oradaydı. Jormun hiç düşünmeden yumuşak karnını ortaya çıkardı. Kullanabileceği bir kırılma noktası. Tüm sertliğine ve kurnazlığına rağmen Jormun kardeşlerini önemsiyordu.

"İşte tam da bu yüzden beni almanız gerekiyor. Çünkü burada kalırsam, Asgard beni ele geçirene kadar durmayacak ve kardeşinle kız kardeşin ikincil hasar haline gelebilir," dedi, sesi sabitti. "Lütfen, Jormun."

Kesik gözleri Revna'nın yüzünü aradı. Aradığı şeyi bulduğunda içini çekti. "İyi. Umarım nefesini tutabilirsin."

KIRK ALTI

FENRİR

FENRİR, Revna'yı kendine çekmek için yuvarlanırken inledi; Revna'nın sıcak bedeninin yokluğu onu . Uzandı Elini uzattı ve boş bir soğuktan başka bir şeyle karşılaşmadı.

Gözlerini araladı, sanki Revna'nın baş ağrısını bir şekilde içine çekmiş gibi hissediyordu - ne kadar imkânsız olsa da. Şakakları zonkluyor ve ağzı kuruyordu. Tereddütle başını kaldırdı ve karısını bulmak için odayı taradı. Sabahın erken ışıkları odayı kaplamıştı ama Revna'dan hiçbir iz yoktu. Genellikle silahlarının dayandığı yerde hiçbir şey yoktu.

Öne doğru oturdu ve avuçlarını gözlerine bastırdı. O kadar derin uyumuştı ki Revna'nın eğitim alanına gittiğini bile duymamıştı. Revna'nın kâbuslarından birinde uyuyup uyumadığını merak ederek suçluluk duygusuna kapıldı.

Yatağındaki kürkleri geriye attı ve doğruca şelaleye doğru yürüyerek serinliğin yorgunluğun kalan izlerini temizlemesine izin verdi. Kuruduktan ve giyindikten sonra su içmeye gitti ve masanın üzerinde, artık bayatlamış bira sürahisinin yanında duran küçük bir keseyi fark etti. Donup kaldı. Fenrir içindekileri burnuna götürdü, yüzündeki tüm kan çekilmişti.

Bu kokuyu biliyordu.

Küçük keseyi bıraktı ve bir önceki geceden kalma fincanlarının durduğu yere koştu. Önce birini, sonra diğerini

burnu. Belirgin bir fark vardı - dün gece tamamen Revna'ya odaklanmışken fark etmediği bir fark.

Koku onu dokuz yıl öncesine götürdü. Gelen bir tekneye. Revna'nın birasına ...

Sikeyim.

Fenrir kapıdan fırladı ve yanıldığını umarak eğitim alanına doğru koşmaya başladı. Orada olacağını umuyordu. Kuzgun saçlı ve gri gözleri ateşle doluydu. Sakinler, o yanlarından hızla geçerken endişeyle onu izliyordu. Derin bir nefes alarak onun kokusunun izini aradı ama bulamadı. Onu bulamadı.

Eğitim alanına girdiğinde göğsünün ortasını ovuşturdu ve Revna'ya ait olmayan bir avuç yüzle karşılaştı. Onlara hemen onu görüp görmediklerini sordu; hepsi başını salladı. Yine koşuyordu. Belki mutfaklara. Belki bahçeler. Belki Austri'ye yakın hissettiği bir yer.

Ama girdiği her boşlukta, o orada değildi. Kalbinin daha hızlı attığını hissetti, zihni şimdiye kadar yaşadığı tüm korkunç korkularla bulanıklaştı. Hel'in odasının kapısına vuruyordu ki Tyr'ın kapısı açıldı, Alfa ve Kaneff dışarı çıktı, Fenrir'in telaşlı yüzünü görünce gülümsemeleri kayboldu.

"Fen!" Tyr ona doğru koştu. "Ne-"

Hel koridorun diğer ucundan geldi, gözleri Fenrir'e takılınca bir elmayı ısırmanın ortasında durdu.

"Nerede o?" Sesi ancak bir fısıltının üzerinde çıkıyordu. Fenrir kız kardeşine doğru bir adım attı. "Nerede o, Hel?"

Hel'in gözleri omzunun üzerinden Tyr'ın gece arkadaşlarıyla birlikte durduğu yere kaydı. "Muhtemelen eğitim bahçesindedir-"

"Dün gece birama uyku koydu."

Hel'in gözleri kısa süreliğine kapandı ve başı öne düştü. "Özür dilerim kardeşim. Kendisi için olduğunu söylemişti. Her şey yüzünden, kâbuslar yüzünden bir gece dinlenmek istediğini düşündüm."

Fenrir kız kardeşine bakarken korku omurgasına yayıldı. Bunu bilmeliydi.

Onun yanından geçerek kalenin giriş holüne doğru ilerledi ve ondan bir iz bulmaya çalıştı. Tyr ve Hel'in arkasından yaklaştığını duyabiliyordu, kulaklarında çarpan kanının sesiyle boğuklaşıyordu.

Fenrir kalenin hemen dışında, köprünün diğer tarafında volta atan Jormun'u fark edince aniden durdu. Kardeşi volta atmayı bıraktı ve dudaklarını büzdü.

"Burada ne yapıyorsun?" Fenrir sordu. Jor kaleye neredeyse hiç bu kadar yaklaşmazdı, suyun yakınında kalmayı tercih ederdi, orada hızla yer değiştirip yüzebilirdi.

"İ-" Jormun boğazını temizledi. "Sana bir mesajım var. Revna'dan."

Fenrir'in tüm vücudu soğudu. Güç derisinin yüzeyine o kadar yakın bir yerde titreşiyordu ki, Fenrir'in bedeni ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalsa da yeryüzü şiddetli bir sarsıntı geçirdi.

"Karım nerede, Jormun?"

"Size üzgün olduğunu söylememi ve lütfen onu affetmemi istedi."

"*Nerede benim lanet karım?*" Fenrir bağırdı, kökleri sarsılan toprakta sürünüyordu.

"Onun peşinden gitmemenizi istedi. Bunun onun seçimi olduğunu söyledi," dedi Jormun.

Fenrir yavaşça kardeşine doğru ilerledi ve Jormun'un savunma pozisyonu almasını izledi. "Peki bunu *sana* neden söyledi, Jormun?"

"Çünkü benden onu Asgard'a götürmemi istedi. Ben de götürdüm."

Fenrir saldırdı, uzun yıllardır sakladığı pençelerini kardeşinin üzerine fırlattı. Kök ve dikenli sarmaşıklar ileri fırladı, Jormun'un etrafını sardı, vücudunu ve nefesini kısıtlayarak onu yere çekti. Ama kardeşi de topraktan çekildi. Tüm nemini ve suyunu sülük gibi çekerek, amansız bir sel halinde üzerine boşalttı. Fenrir nefes almaya çalıştı ama yüzündeki suyu atamadı. Suyun gücü onu tek dizinin üstüne düşürdü.

Bir altın patlaması Fenrir'in başını kaldırıp Tyr'ın önünde durduğunu ve yumuşak ışıktan bir kalkanın suyu engellediğini görmesine neden oldu. Sonra sel durdu ve Tyr kalkanı indirdi. Fenrir yüzünü sildi ve köpek dişleri tamamen aşağı inmiş bir halde hâlâ bağlı olan kardeşine doğru yürüdü.

"Bırak onu Fenrir." Hel'in sesi düzinelerce olarak çıktı, güçleri yüzeye çıktı. Onunla Jormun arasında durdu, draugr'u da yanı başındaydı. "*Bırakın* onu!"

Fenrir Hel'in omzunun üzerinden kardeşine ters ters baktı. "Eğer seni bir daha görürsem, seni öldürürüm."

Jormun onu bırakırken nefesi kesildi, Fenrir'in saldırısı sonucu oluşan kesik ve sıyrıklardan kan damlıyordu.

Fenrir'in Revna'ya ulaşması gerekiyordu. Çok geç olmadan.

KIRK YEDI

REVNA

REVNA'NIN ÇİZMELERİ, Asgard'ın cilalı koridorlarında çekilirken yüksek bir gıcırdama sesi çıkardı. Nemli hava su dolu vücudunu kurutmak için işe yaramaz.

Rün geçidinden geçmek daha çok tercih edilirdi. Jormun başının etrafında bir hava boşluğu yaratmış ve büyük deniz yılanı formuna geçerken ona tutunmasını söylemişti. Kendini Jormun'un sırtındaki iki büyük dikenin arasına sokmuş ve o kadar sıkı tutunmuştu ki elleri ve kollarındaki kaslar hâlâ acı verici bir şekilde kasılı duruyordu. Kıyıya yeterince yüzeye çıkmış ve yolun geri kalanını yüzerek tamamlamıştı.

Yaldızlı zırhlı muhafızlar tarafından karşılandı.

Tüm içgüdüleri ona savaşması, kollarını onların elinden çekip alması ve hançerlerini boyunlarına saplaması için yalvardı ama o direndi.

Beyaz badanalı uçurumun kenarındaki patikadan yukarı çıktıklarında, Revna'nın gözleri Asgard'ın parlaklığı ve zenginliği tarafından saldırıya uğramıştı. Mücevherlerle kaplı duvarlar ve inanılmaz derecede yontulmuş taşlar; zenginlik ve bollukla kaplı olmayan tek bir yüzey bile yoktu. Şimdi, canlı mozaik desenlerle kaplı büyük kubbeli tavanlar Revna'nın boynunu acı verici bir açıyla geriye doğru eğmesine neden oluyordu. Koku bile burnunun seçirmesine neden olan hastalıklı bir tatlılık taşıyordu.

Bunaltıcıydı ve evini özlemesine neden oluyordu. Vanaheim için. Geride bıraktığı adam için.

Muhafızlar onu, özenle yerleştirilmiş bitkiler, su akıntıları ve yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyelerle dolu bir avluya açılan bir kemerden geçirdiler. Ortadaki en büyük sandalyenin arkasında, ancak Yggdrasil olabilecek kadar büyük bir ağacın köküne benzeyen bir şey vardı.

Ağacın büyüüne kapılan Revna sandalyede oturan figürü fark etmedi. Muhafızlar onu dizlerinin üzerine çöktürdü, kemikleri sert mermere çarparak morardı. Geri dönmeden önce onlara bir bakış fırlattı, bu kez bakışlarını Odin'e yöneltti.

Ona bakarken, alay etme ihtiyacı hissetti. Onu Fenrir'in anısında gördüğünden beri hiç değişmemişti. Aynı kül rengi saçlar, aynı göz bandı. Aynı hoşnutsuz ağız yapısı. O kadar sıradan biriydi ki. Ama Revna tehlikeyi sadece dış görünüşe göre değerlendirmemesi gerektiğini herkesten iyi biliyordu. Gözünü kırpmadan ona baktı.

"Köpeğiniz ilk tanıştığımızda bu taktiği denemişti." Sesi emredici ve görünüşüyle çelişkili çıkmıştı. "Ve bak onu nereye getirdi."

Revna sessiz kaldı ve Odin acımasız, parlayan gözlerle onu inceledi.

"Neden buradasın, ölümlü?"

"Sen söyle. Varlığımı talep eden sendin."

Yüz hatlarında kısa bir süre alaycı bir ifade belirdi. "Tekrar soruyorum, neden buradasınız?"

Revna derin ve sakinleştirici bir nefes alarak göğsünün ortasındaki sıcaklığa odaklandı. Kurdunun hissine tutunarak onu desteklemesine izin verdi.

"İsteğiniz üzerine ve iyi niyetle buradayım." Tadına baktığı acılığı . "Ve bu iyi niyetle, Vanaheim'ı rahat bırakmanızı istiyorum. Size getirdiği çarpık zevkler uğruna birbirinizle savaşıma arzusuyla Myddheim'ı rahatsız etmeyi bırakmanızı istiyorum."

Sessiz kalma sırası Odin'deydi. Revna onun çenesinin bükülmesini ve gözlerinin kısılmasını izledi. Sonra, onu şaşırtacak şekilde, tüm yaldızlı muhafızlardan gitmelerini istedi.

Revna ayağa kalktı, artık sevdiklerine işkence eden bu adamın önünde diz çökmek istemiyordu.

Sandalyesinden kalktı ve ona baktı. "Ay öpücüğü kuzgunu hiç duydun mu?"

Revna kaskatı kesildi, kanı dondu ama cevap vermedi.

"Uzun zaman önce, rüyalar beni aylarca rahatsız ettikten sonra, gelecek hakkında bilgi almak için üç kız kardeşe gittim. Ay öpücüğü almış kuzgunu anlatan kehaneti aldım. Kanatları kemik kadar beyaz, karanlıkla dolu diyarların üzerinde uçuyor, arıyor; aşağıda koşan bir kurt, gölgelerin arasında süzülüyor. Bulanık derinliklerde saklanan bir yılan. Ve ölüm her zaman bekliyor, izliyor. Kuzgun sonunda bir dala konduğunda, bir zamanlar saf olan tüyleri siyaha boyandı ve diyarları karanlıktan kurtardı."

Odin durakladı ve başını salladı. "Ama kehanet burada sona erdi. Bu karanlığın geldiğine ya da etkilerinin nasıl hafifletileceğine dair hiçbir belirti yoktu. Ne zaman dair hiçbir fikir yoktu. Çaresiz, gözümü Yggdrasil'e verdim ve *görme* gücü için kendimi dokuz gün dokuz gece boyunca dallarına astım. Ama yine de yeterli olmadı."

Revna'nın kafası yanıyordu, sanki hayalet alevler zihnindeki bir şeyi tüttürmeye çalışıyordu. Kehanetinin sözcükleri onun görüntüleriyle uzlaşmaya çalışıyordu.

Odin döndü ve Yggdrasil'in köküne doğru yürüdü. O da isteksizce onu takip etti. Artık sarayın sınırları içinde değil, dışarıda yemyeşil bir vadiye benzeyen bir yerde olana kadar kök boyunca ilerlediler. Tüm bu süre boyunca Odin konuştu ve Revna'nın zihni yandı.

"Freyja'dan bana kehanet yöntemlerini öğretmesi için Asgard'da bize katılmasını istedim. Ama güç benimle asla onun konuştuğu gibi konuşmadı. Cadı onu ellerimde küle dönüşmesi için lanetledi. Ben de onu Asgard'da, *sevgilisinin* yanında tutmak için kendi aptal kalbiyle kandırdım." Revna'ya bilmiş, alaycı bir gülümseme verdi. "Ne de olsa, bir *Hjarta* bağında olanlar istemeden ayrılamazlar."

Kader bizi her zaman birbirimize geri çağıracaktır. Revna buna ruhunun derinliklerine kadar inanıyordu. Ayrılmak ne kadar acı verici olsa da, aralarındaki bağ hâlâ parlaktı. Odin konuşmaya devam ederken göğsünün ortasına bir sevgi nabızı gönderdi.

"Ama bağ bir şekilde tam olarak oluşamadı ve Freyja geręek sandığı aşkın benim manipölasyonumdan başka bir şey olmadığını anladı. Kocasını öldürdü, ben de onu hapsettim. Sonra ona bir seçenek sundum: Gücünden vazgeğmek... ya da *yanmak*."

Revna bir sonraki konuşmasında neredeyse diğer gözünü de çıkıracaktı. "Yandı. Ve yandı. Yaktı da yaktı. Üç kez ama yine de reddetti. Kaçtı ve yıllarca savaştık. Her savaş yılında bir şeyler kök saldı."

Kökün gövdeyle birleştiği yere geldiler, Revna'nın güçlölkle kavrayabildiği büyüklölkte bir imkansızlıktı bu. O kadar genişti ki etrafını göremiyordu. Budaklı ve kıvrımlı ağaç gökyüzüne doğru uzanıyor, yoğun bir bulut tabakasının ardında kayboluyordu.

"Yggdrasil çürümeye başladı. Dokuz diyarı da bozan hastalıklı bir karanlığa büründü. Ay öpücüğu kuzgun kehanetinin üzerimizde olduğunu biliyordum. Diyarlarda bir gün onun yıkımına dönüşecek bir kötölüğu doğduğunu biliyordum. O *canavarları* Jotunheim'da bir mağarada saklanırken bulduğumda, diyarları karanlıktan kurtaracak olan Ay Öpücüğu Kuzgun'u arama zamanının geldiğini biliyordum. Bu çabamda bir *kız kardeşten* yardım aldım."

Geleceği dokuyan Norn'un bir görüntüsü zihninde .
Göğsündeki işaret. Bir bağın işareti. *Skuld*.

"Hem geleceğin koruyucusu hem de bir Valkyr olarak, tehlikede olan çok şey vardı. Koruması gereken pek çok kız kardeşi vardı. Kehanette bulunulan kuzgunun nerede uçtuğunu bulmak için geleceği araştırdı ve bulduğu şey hayret vericiydi. Bu kuzgun, bu karanlığın şifacısı bir ölümlüydü. Myddheim'dan."

Revna , nemli giysileri aniden iliklerine kadar soğudu.

"Ama Freyja kurnaz olduğunu düşündü, girişimlerimizi engellemeye çalıştı. Onun gücü bu ölümlünün kim olduğunu gizledi. Aesir-Vanir savaşından sonra, sanki saklanabilecekmiş gibi Myddheim'a kaçtı. Orada yıllarca yaşadı, nedenini anlayamasam da. Ama gitmeden önce, Vanaheim'a dönmeden önce, gücünü kullanarak Myddheim'ın etrafında koruyucu bir bariyer oluşturdu. *Bir* gün dışında hiçbir şey girip çıkamazdı."

Kurban günü. Yılda bir gün.

"Onun müdahalesi yüzünden ilerlememiz yavaşladı. Ağaç çürümeye devam etti ve herkes tarafından fark edilmemesi için tüm gücümü onu korumak için kullanmak zorunda kaldım. İlerlemesini yavaşlatmak umuduyla köklerine kadim bir güç gönderecek kadar ileri gittim." Başını ağaca doğru eğdi, yıpranmış yüzünde bir kızgınlık ifadesi vardı. "O üç *canavarı* buraya getirdiğimde, beni rahatsız eden şeyleri oyalayabileceğimi düşünmüştüm. Onları ayırdım, o iti eğitmeyi düşündüm ama o çok inatçıydı."

"Neden onları öldürmüyorsun?" Revna araya girdi.

Odin ona sabırsız bir bakış fırlattı. "Onları öldürmek güçlerini kabul etmek olurdu. Onları kontrol etmek sadece benimkini güçlendirir." Yüzü kızgınlıktan kibirli bir ifadeye dönüştü. "Ayrıca, kurdun benim için başka bir faydası daha vardı ve işte aptal ölümlü, sen de burada devreye giriyorsun. Olan her şey *senin yüzünden oldu*."

"Sadede gel," diye çıkıştı. Omuzlarında yeterince suç taşıyordu. Onun bu yükü daha da artırmasına izin veremezdi.

"Güçler ve kaderler bana karşı çalışırken, bu ay öpücüğünü kuzgunun neye benzediğini asla tam olarak anlayamadık. Rastgele seçtik, ağaçtan kader havası taşıyan isimler kopardık, ağda farklı şekilde parlayan isimler."

Tüm o insanlar, tüm o fedakarlıklar.

"Ama her başarısızlıkta hayal kırıklığım daha da arttı." Yüzüne dehşet verici bir gülümseme yayıldı, göz bandını sıkıca çekerek omurgası boyunca buzların diken diken olmasına neden oldu. "Ta ki aklıma bir fikir gelene kadar. Çoğu kişi kurdu, oğlumun elini ısırp kopardığı için ceza olarak Myddheim'a sürdüğümüne inanıyor ama hayır, onu *yem* olarak sürdüm. Çünkü *kurtların* olduğu yerde *kuzgunlar* da vardır."

Urdu'nun sözlerinin yankısını duymak Revna'nın başını döndürdü. Gevşek iplikler kendilerini düzgün küçük düğümler halinde bağlarken yer dönüyordu. Fenrir başından beri onun kaderiydi, o da Fenrir'in. Birbirlerinin kaderi, birbirlerinin kıyameti.

"Kader bazen oldukça gerçekçi olabiliyor, *Revna*."

Odin elini salladı ve tepedeki bulutlar dağıldı, yüksek kıvrımlı dallar ortaya çıktı, eğilip bükülerek ...

Revna saf kötülüğün görüntüsüne bakarken boğazındaki safra yükseldi.

Yüzlerce ceset ağaçtan dışarı çıkmıştı. Kemiklerinden doku ve sinirler sıyrılmış, koyu, yapışkan kanla beneklenmişlerdi. Sanki içi boş gözeneklerinden çamurumsu bir karanlık sızıyordu.

Yıllar boyunca tüm o kurbanlar, ağaç tarafından eğildi, büküldü ve yenildi.

Hastalıklı dalları işaret etti. "Büyüyen karanlığı dağıtmaya çalıştım, kurbanların bedenlerine nüfuz etmesine izin verdim, ama bu sadece onu daha da bozdu ve ay öpücüğü almış kuzgun olmayan herkesin kemiklerini dışarı saçtı."

Revna gerçeğin etrafında dönüyor, doğrudan gözlerinin içine bakmaktan korkuyordu.

Her şeyi anlaması gerekiyordu.

"Neden Fenrir döndüğünde onunla anlaşma yaptınız? Neden kasıtlı olarak kurbanları durdurdu?"

"Çünkü kurt geri döndüğünde, o yakın bir tehditti. Ama bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Bir gün kuzgunu bana getireceğini biliyordum. *Seni* bana getireceğini."

Zihninin arkasında bir şey kaşınıyordu. Bir şey düşünmesini, hatırlamasını fısıldıyordu. Bunun baskısı kafatasını şiddetle zorluyordu. Odin'in ay öpücüğü almış kuzgun hakkında *bir* kehanet aldığı açıktı, ama *onun* kehanetini değil.

Revna köke doğru yürüdü ve tereddütle elini uzattı. Parmağı yüzeye henüz dokunmuştu ki kolundan yayılan bir titreme hissetti. Avucunu kökün üzerine koyduğunda Revna bir kalp atışı hissetti. Kendi kalbi mi yoksa ağacın kendisi mi, ayırt edemedi. Odin bir şeyler söylüyordu ama Revna onu duymazdan geldi.

Yggdrasil fısıldamaya başladı. Gümbürdemeye başladı. Revna vücudunun kilitlendiğini, ağzının acı bir tatla dolduğunu ve sonra çığlık attığını hissetti.

Yeryüzü kavrulmuş, ölmekte olan bir şeydi. Revna'nın döndüğü her yerde küçük yangınlar ve cesetler vardı. Çok fazla ceset.

Külle kaplı bedenler.

Hareket etmeyen bedenler.

Koştı, kurtarılabilecek birilerini aradı. Hâlâ burada olan herkes. Koştı, yer yükselmeye başladı ve yokuş yukarı koşmaya başladı, nefesini içine çektikçe nefesi kesiliyor ve boğazında düğümleniyordu

Duman. Tırnakları pürüzlü yüzeyi kavrayıp parçalayarak sürünene kadar toprak kaymış ve hareket etmişti.

Tepeye ulaştığında, titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalktı ve neye anlamaya çalıştı.

Bulunduğu noktadan dokuz âlemi ya da dokuz âlem olduğunu varsaydığı şeyi görebiliyordu. Dokuz büyük dünya dev bir ağacın etrafında dönüyordu. Yggdrasil. Ama ağaç yanıyordu ve ağır siyah dumanı dokuzunu da karanlıkla örtüyordu.

Her şey gitmişti, tamamen yok olmuştu. Yaşamdan yoksun. Ve onunla birlikte yok olduğunu hissetti.

Revna bu imkânsız manzaraya sırtını döndü ve bir kök buldu, kendini daha fazla tutamayarak yere çöktü. Yanağını yere koyarak uzandı ve kendini yanmaya bıraktı. Uzaklara sürüklenmeye.

Gözleri kapanmaya başladığında, uzaklarda bir yerden gelen acı dolu bir uluma sesi duydu. Bir yanı bu sesi tanıyordu ama bu onu sadece ağlatıyordu.

Bilincini korumak için savaşıırken, gözleri bir kurdun -onun kurdunun- ortaya çıkışını izledi. Ama artık çok geçti. Boğazından tiz bir viyaklama sesi gelirken burnu bedenini dürttü ve sonra gitmişti.

Revna kendine geldiğinde keskin bir nefes çekti, elini ağaçtan kurtardı ve göğsüne yaklaştırdı. Titriyordu ve hasta olacakmış gibi hissediyordu ama yutkundu.

Odin bir kenarda durmuş, elinde asası, duygusuz gözleriyle ona bakıyordu.

"Şimdi anlıyor musun?" Odin sordu. "Yggdrasil'in yozlaşmasının topraklara nasıl aktığını görüyor musun? Diyarların nasıl acı çekeceğini görüyor musun? Değerli Myddheim ve Vanaheim'ın benim yüzümden acı çekeceğini mi sanıyorsun?" Ağacı işaret ederek alay etti. "Görüyor musun?"

Revna Odin'e ters ters baktı. "Bence asıl görmesi gereken sensin, Yüce Baba. Doğru bakım altında hiçbir şey çürümez. Bir yanıklık dokunmadıkça hiçbir şey bozulmaz." Bir adım atarak parmağıyla Odin'i işaret etti. "Krallıkların başına bela olan sensin. Bu diyarların çürümesini talep eden sendin.

Yggdrasil'den bilgi, verilmeyeni almaya çalışan. Freyja'nın gücünü talep eden *sizdiniz*. Çocukları evlerinden alıp onlara hayvan gibi davranan *sizdiniz*. Alan, alan ve *alan sizdiniz*."

Cevap olarak verdiği gülümseme iliklerine bir soğukluk dalgası gönderdi. "Uyum ve kaos, aydınlık ve karanlık arasında bir denge sağlamak benim görevim. Bu senin kaderin. Bunu reddetmenin ağır sonuçları olacaktır. Kaderini kabul etmezsen, dokuz diyarı mahkûm eden, değer verdiğin herkesi mahkûm eden sen olacaksın Revna."

Asgard'a adımını atmadan önce Revna kararını vermişti. Sevdiklerini korumak için ne gerekiyorsa yapacak, kendilerini koruyamayanları koruyacaktı. Vanaheim'a ilk geldiğinde, Myddheim'a yardım etmenin bir yolunu bulacağına dair kendine bir söz vermişti.

Kader acımasızdı.

"Peki benim kaderimin ne olacağına inanıyorsun, *Büyükbaba*?"

Odin başının üzerinde çürümenin çeşitli aşamalarındaki bedenleri işaret etti. "Karanlığı kanatmak için."

Ona ölmesini söylüyordu.

KIRK SEKİZ

FENRİR

"**B** ROTHER!"
Fenrir Hel'in seslendiğini duyabiliyordu ama cevap veremiyordu. Onun

Odak noktası tamamen kapıya ulaşmak, Revna'ya varmaktı.

"Fen, lütfen!" Tyr seslendi. Bacaklarını daha hızlı pompaladı. Toprağı yuvarlıyor, dalları hareket ettiriyor, her şeyi yolundan çekilmeye zorluyordu.

Bunu bilmeliydi. Yemek sırasında ne kadar sessiz olduğunu fark etmeliydi. Ormanda onu öptüğünde ve bu ona veda ediyormuş gibi geldiğinde fark etmeliydi. Çünkü öyleydi.

Hayır.

Onun öldüğüne inanmayı reddetti. Fenrir bunu bilirdi, hissedirdi. Hissetmez miydi? Bir elini bağlanma izinin üzerine bastırdı ve kalbinin çılgınca çarptığını hissetti. Tutunduğu tek umut, eğer Asgard'a bir tür pazarlık yapmak için gittiyse, buna müdahale edebileceğiydi. Bedeli ne olursa olsun, Fenrir bunu ödeyecekti. Günlerinin geri kalanını bir kafeste kilitli geçirmek anlamına gelse bile.

En kötü sonucu düşünürken adımları biraz duraksadı. Eğer o gitmişse, Asgard onun ellerine düşecekti.

Geçit görüldüğünde arkasından bağırırlar yankılandı ama o görmezden gelmeye devam etti. Ulaşma mesafesine geldiğinde, önüne bir ışık kalkanı düştü ve o da kalkanın içine doğru koşarak neredeyse kış üstü düşüyordu. Döndü ve inanamayarak Tyr'a baktı.

"Beni ondan uzak tutmayı mı düşünüyorsun!" diye gürledi.

"Elbette hayır," dedi Tyr elini kaldırarak. "Size yardım etmemize izin verin."

Hel yavaşça ona doğru yürüdü. "Asgard'a girersen Revna'ya hiçbir faydan dokunmaz, hatta işleri daha da kötüleştirebilirsin. Lütfen bana anladığını söyle."

Fenrir onu ele geçirmekle tehdit eden şiddet düşüncelerini -tüm diyarı yerle bir etmek- uzaklaştırmak için başını salladı ve derin bir nefes aldı. Başını salladı ve çömelip ellerini saçlarının arasına soktu.

"Diğer taraftaki kapı şüphesiz korunuyor olacak," dedi sonunda, makul bir plan oluşturmaya çalışarak. "İçeri girmek için başka bir yola ihtiyacımız var."

"Jor-" Tyr denedi.

Hain kardeşinden göğsünden tehditkâr bir hırıltı yükseldi. "Hayır."

"Anne," diye mırıldandı Hel.

Sikeyim. Elbette haklıydı. Ama bu tamamen zaman kaybına dönüşebilirdi. Annesi Revna'yı Tanrılar ve canavarlar diyarına getirmek için komplo kurmuştu ama ya bu da planının bir parçasıysa? Revna'nın kendini feda etmesi, Fenrir'i harekete geçmeye zorlaması, onu değiştirmeye zorlaması.

Çünkü ona kim olduğunun, ne hatırlatılması gerekiyordu.

Annesinin sözleri neredeyse her gün kafasının içinde dolaşıp duruyordu, gerçekleşmeyi bekleyen bir kehanet gibi. Ama artık umursamadığını fark etti. Sevdiklerini kurtarmak için onların düşündüğü gibi bir canavara dönüşmesi gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Memnuniyetle.

Fenrir ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Siz ikiniz burada kalın ve Vanaheim'ın güvende olduğundan emin olun. Her ihtimale karşı-"

"Hayır."

"Kesinlikle hayır."

Hem Tyr hem de Hel aynı anda konuştu. Onlarla tartışacak zamanı yoktu, bu yüzden kapıyı uyandırdı ve Jotunheim rünlerine bastı.

Hepsi geçtikten sonra Fenrir tekrar koşmaya başladı ve içinden annesine seslendi. Sahip olduğı büyü ve güç ne olursa olsun, çocuğunun çağrısını duyacağını umuyordu.

Uzun süre ondan bir iz bulamayınca durdu ve kız kardeşine döndü.

"Hel," diye yalvardı ve için kendinden nefret etti. Ondan bunu istediğı için.

Çocukluk mağaralarının karanlık ve rutubetli ortamında geçirdikleri uzun yıllar boyunca anneleri Hel'i kendisiyle çalışmaya zorlamıştı. Günlerce uyanık kalıp büyüleri, bağları ve ritüelistik kan büyüsünü öğrenmesini sağlamıştı. Hel'in bu bilgiyi hiç istemediğini biliyordu ama aynı zamanda bunu annelerini çağırarak için kullanabileceğini de biliyordu.

Kız kardeşi çenesini kaldırdı ve başıyla küçük bir selam verdi. Yere diz çöktü, kendi etrafında bir daire çizdi ve başına bir rün yerleştirdi. İlahi söylemeye başladığında, göğsündeki kınından bir hançer çıkardı ve elini keserek kanı rune üzerine damlattı. Gözleri buğulandı ve draugr'u bedeninden ayrılıp onu korumak için arkasını döndü.

Bunun Hel'e neye mal olduğunu bilen Fenrir'in içini suçluluk duygusu kapladı. Bunu kız kardeşinden istiyordu...

Ona durmasını, başka bir yol bulacaklarını söylemek niyetiyle bir adım ileri atmıştı ki annesi göründü.

Hel ilahi söylemeyi bıraktı ve duygusuzca annelerine baktı.

"Ne-"

"Revna Asgard'da ve beni ona göndermeni istiyorum," dedi Fenrir, sorusunu bölerek. Kızın yüzü hiç etkilenmemişti ve bir an için ona Jor'u o kadar çok hatırlattı ki yumruklarını sıktı.

Omuz silkti. "Belki de bu onun kaderi."

"Eğer mutluluğumu önemsiyorsan, bunu benim için yaparsın. Beni, yani bizi önemseydiğini kanıtlamak için tek bir şans." Fenrir

Hel ile kendi arasında bir işaret yaptı.

Gözlerinde duyguya benzer bir şey parladı. "Belki de sana değer verdiğim için istediğini yapmamam gerekiyordur."

"Kim olduğumu hatırlamamı istedin," diye çıkıştı. "Hatırlıyorum amına koyayım."

Angrboda volta atmaya başladı ve Fenrir hayal kırıklığı içinde çılgık atma isteğine direndi. Boşa harcanan her an, Revna'nın acı çekebileceği bir başka andı.

"Onu geri almak için ne yapacağını düşündün mü oğlum? Ne yapmak istiyorsun? Kim olmak istediğini?"

Sonunda kurdu serbest bırakıp bırakmayacağını bilmek istiyor. Cevap vermedi ama yüzündeki niyeti görmesine izin verdi. Karısını geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bencil olduğu ve onu varlığından çok sevdiği için, evet, ama aynı zamanda onun bu suçun ağırlığını taşımasına izin veremeyeceği için. Tüm sorunlarına kendisinin neden olduğuna inanarak ölebileceğini mi? Bu dayanılmaz bir düşünceydi.

"Kardeşim." Hel gelip onun önünde durdu. "Onu geri alacağız ama sen de kendi hayatına dikkat etmelisin. Seni seven ve sana ihtiyacı olanlar için."

"Onu kaybedemem Hel," diye fısıldadı.

Adamın yüzünü inceledi, sonra elini yanağına koyarak başını salladı. Sonra annelerine döndü. "Lütfen."

Sadece tek bir kelimeydi ama Hel'in ağzından çıkmıştı ve çok katmanlı duygularla doluydu, anneleri çarpılmış gibi görünüyordu. Bu şimdiye kadar sergilediği en anaç bakıştı.

Ve tek gereken de buydu, kendi korkunç tarzında el üstünde tuttuğu kızının bir bakışı. Angrboda uzlaşmak için başını eğdi ve işe koyuldu. Fenrir Hel'i tek koluyla kucakladı ve teşekkür etmek için başının tepesini öptü, kelimeler onun ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

"Ona ait bir şeyiniz var mı? Kıyafetleri? Silahlar?"

Fenrir bir an bile düşünmeden annesinin yanına gitti ve bir hançer çıkardı. Kalbinin üzerinde bağlarının bulunduğu bölgeyi ortaya çıkarmak için tuniğini aşağı çekti ve hançeri üzerinde gezdirerek kan çekti.

"Ben onunum." Hançeri ona uzattı. "Tamamen. Aşk ve bağlılıkla."

Annesi başını salladı, Revna ile tamamladıkları bağıın gücünü anlamıştı. Birkaç dakika içinde bir kayanın yanında bir kapı belirdi.

"Teşekkür ," dedi annesinin bakışlarına karşılık vererek.

"En azından üçünüzün birbirinize sahip olmanıza sevindim."

Fenrir, Jormun'u düşününce yükselen kötü tadı yuttu ama onu düzeltmedi. Zaman yoktu.

Başka bir şey söylemeden kapıdan içeri adım attı.

KIRK DOKUZ

REVNA

REVNA İKİYE BÖLÜNMÜŞ GİBİ HİSSEDİYORDU.

Yarısı istekli, anlayışlı- diğeri isteksiz, isyankar. Kaderin çekiciliği ve korkunun soğuk pençesi arasında sıkışıp kaldım.

Ay öpüşlü kuzgun olduğunu biliyordu ama bunun ne anlama geldiğini kabullenmemişti; zihninin bir kısmı onu kehanetin bu kısmını takip eden tüm karanlıkla ilişkilendirmekten koruyordu. Odin'in bunu yüksek sesle söylediğini duymak, sanki zihninin kendi katmanlarını soyduğunu ve kilitli kalmış kadim bir gerçeği ortaya çıkardığını hissetti.

Hava etrafını sarmış, kalbini ve zihnini itiyor ve çekiyor gibiydi. Ağaç belirdi, dalları arasındaki rüzgâr anlamaya çalıştığı bir fısıltıydı. Revna doğuştan gelen yanlışlık hissinden kurtulamıyordu.

Revna Odin'in durduğu yere doğru baktı, mızrağına ağır bir şekilde yaslanmıştı, çenesi . Tanrıların kralına göre zayıf görünüyordu.

...

Güçsüz.

Tamamen değil ama hızla azaldığını fark etti. Yggdrasil'den güç talep etmişti ve karşılığında Yggdrasil de onu zayıflatmıştı. Kaybettiklerini geri almaya çalışıyordu. Bu sadece Dokuz'a dengesini geri kazandırmakla ilgili değildi, gücünü de geri kazandırmakla ilgiliydi.

Ama bunun bir önemi var mıydı?

Revna diyarların acı çektiğini ve çekmeye devam edeceğini biliyordu. Onu görmüştü; hissetmişti.

Yine de korkunç uzuvlara baktığında, bunun o kadar basit olamayacağını fark etti. Odin'in geçmişteki girişimleri pek çok nedenden ötürü yanlış olmuştu - trajik girişimleri, temsilcisi olduğunu iddia ettiği dengeden yoksundu.

Revna kollarını kavuşturarak, "Madem pazarlıklara ve bağlara yatkınsın, seninle bir anlaşma yapmak isterim," dedi.

"geri getirmek yeterli değil mi? Bu senin kaderin."

Ona sakarin bir gülümseme verdi. "Oh, ama acı çeken sadece diyarlar değil, öyle değil mi *Allfather*?"

Onun cevap niteliğindeki sessizliği, ihtiyacı olan tek onaydı.

"Eğer karanlığı yumuşatmaya yardım edersem, Myddheim ve Vanaheim'ı rahat bırakacaksın. Hayatlarını huzur içinde yaşamalarına izin vereceksin."

"Diyarlara karşı harekete geçmeme gerek kalmayacak," diye yanıtladı Odin.

Bir sonraki talebini dile getirmeden önce yutkundu. "Peki ya senden Fenrir'le olan bağını koparmanı isteseydim? Onu serbest bırakmanı?"

Revna, Fenrir'in onun ne yaptığını öğrendiğinde Odin'le olan bağını koparacağını iliklerine kadar biliyordu. Kendini Asgard'a teslim etme kararını verdiğiğinde bunu biliyordu.

Onu korumak için, değer verdiği pek çok kişiyi korumak için kendini zincire vurmuştu. Ve şimdi, her ne kadar çarpık olsa da, kendisi bu seçimi yapmak, bu riski almak zorunda kalmadan önce onu serbest bırakmaya çalışacaktı. Yaptıklarının yıkımını ve tüm yansımalarını azaltacağı umuduyla onu elinden gelen her şeyle korumak için.

Cevap vermeden önce Odin'in yüzünde kısa bir süre öfke parıltısı belirdi. Tek gözünü ona dikti. "Hayır. Kurtla aramızdaki bağ hâlâ ediyor. Eğer değişirse, geliştirdiğimiz herhangi bir nezaket ya da barış artık olmayacak. Vanaheim'ın güvenliği için hem senin hem de benim anlaşmamız geçerli olmalı. Ama anlaştığımız gibi, Myddheim'a dokunulmayacağına dair size söz verebilirim."

Revna dilini çiğnedi. "Ondan gerçekten korkuyor musun?"

Odin'in eli mızrağını biraz daha sert kavradı. "Gerçek bilgelik, eşit oranda endişe ve cesaretle ve bir kavganın ne zaman yapılmaya değmeyeceğini bilmekle gelir. Yıllardır rüyalarım musallat oldu

O canavarın midesindeki ölümümle. Onu avucumun içine almamak benim için aptallık olur."

Durdu ve ölümünden, uğruna diyarları feda edecek kadar korkan bu adama baktı. Boğazından mağlup bir kıkırdama kaçtı. Kurtulamayacağı bir ağın içine hapsolmuştu. O çırpındıkça ağ daha da sıkılaşıyordu.

Savaş. Kaos. Yıkım. Bu kaçınılmazdı.

Fenrir, Odin onu bu gereksiz pazarlığa zorlasa da zorlamasa da savaşıacaktı. Çoktan Asgard'a doğru yola çıkmış olabilir. Ne yaptığını ve neden yaptığını anlamış olabilir.

Odin'in önerdiği eylemin acıya yol açacağını ruhunun derinliklerine kadar bildiği halde diyarları nasıl kurtarabilirdi? Kocasını nasıl kurtarabilirdi? Revna kendini hiç bu kadar hasta ve çaresiz hissetmemişti.

Alışkanlık ve rahatlık arayışıyla belindeki hançerlere uzandı. Kulaklarını yüksek bir uğultu doldursa da, elindeki yıpranmış derinin tanıdıklığı içinde bir şeyleri yatıştırdı.

Onları yanınızda tutun. Her zaman.

Austri'nin sözleri, nedenini asla açıklayamadı. Onlara aşılanmış-

Revna'nın nefesi göğsünde sıkışırken, yakıcı bir berraklık içine çarparak onu yaktı.

*Ay öpücüğü almış bir kuzgun, gölgeler
peşinde Zincirleri çözülmüş, karanlık
kırılıyor*

Bir zamanlar Fenrir'i bağlayan zincirler, şimdi yeni bir şeye dönüştü, ama hala ...

Kehanet. *Onun .*

*Bu kökler ve kanatlar, iç içe geçmiş
kaderler Bir cov'nant mühürlü, hem güç
hem de bağ*

O Revna'ydı. Kuzgun. Kaderi Fenrir'inkine bağlıydı ama aynı zamanda Yggdrasil'inkine de. Düşünceleri daha önceki bir zamana sürüklendi. Bağlardan bahseden bir konuşmaya.

Galdrloka.

Kafasındaki uğultu aniden kesildi ve içindeki bir şey içini çekti.

Baldur kimsenin onun gerçek gücünü bilmediğini söylemişti. Tanrılar bunu denerken delirmişler.

Ama o Tanrı değildi.

Elinden geldiğince dikkat çekmeden, sağ bıçağını kınından parmağının ucunu kesecek kadar çıkardı. İçgüdüsel olarak parmak ucunu kökteki bir çentiğe bastırdı. Revna kanın emilmesini ve ardından siyaha dönüşmesini hayretle izledi.

şimdi anlıyordu.

Revna'nın aklının bir köşesinde, Odin'in bariz dürüstlüğünün, ona söylediği her şeyin kendisiyle birlikte öleceğini bildiğinden emin olduğu bir yerden geldiğini fark etmişti. Onun zaten l olduğunu düşünüyordu. Ve bu ona özgürlük veriyordu. *G.*

Odin'in sesi onu kendine getirdi.

"Sabrım , kızım. Kaderini kabul etmeye hazır mısınız?

İstekli olmalısınız."

Söylediklerinin ağırlığını fark ettiğinde Revna'nın midesi bulandı. Onun üzerinde asılı olan herkes bunu kendi iradesiyle yapmıştı. znt onu dizlerinin üzerine kmekle tehdit etti ama kendini toparladı. "Peki onları nasıl ikna ettin?"

"Buraya geldiklerinde, kaderlerinin daha büyük bir fedakrlığın parçası olmak olduğuna zaten yarı yarıya inanıyorlardı. Onlara son itici gücü ben verdim. Bunun dokuz kişinin iyiliği için olduğunu bilerek ldler."

Ve arpık bir şekilde, onu da aynı şeye ikna etmiş, tonozlu salonlarından hayatındaki ipleri çekmişti. Ve o da buna izin vermişti.

Uzun yıllar boyunca yanlışların hesabını sormaya çalışmıştı. Efendisinin onun yerine Helga'yı öldüresiye dövmesini. Fenrir'in kendini feda etmesini. Myddheim'in her geçen yıl daha da kötüye gitmesinin. Jotunheim'da öldürülen dev için. Asgard'ın Vanaheim'a saldırması için. Austri için.

Yorulmuştu. Hiçbir şey yapamıyormuş gibi hissetmekten çok yorulmuştu.

Ama şimdi yapabiliyordu.

Onun amacı, kaderi, kendini feda etmek değildi. Kaderiyle buluşmak ve ona sahip çıkmak, sevdiklerine en iyi şansı vermektir.

Revna döndü ve kendini kökün üzerine çıkardı, dibine ulaşana kadar uzun uzun yürüdü. Yggdrasil ayaklarının altında uğulduyordu ve ağacı rahatlatmak için garip bir arzu duydu. Birkaç derin nefes alarak içgüdülerini takip etti. Bir hançer çıkarıp parmağının derinliklerine sapladı. Pürüzlü yüzeyin üzerine diz çöktü ve kanıyla çizmeye başladı. Göğsündekinin aynısı olan bağlama işaretine bakarken haklı olduğunu umdu.

Yggdrasil ciddi bir şekilde titremeye başladı, sanki uyanmış gibi, sanki heyecanlanmış gibi. Şimdi her iki elinde birer hançer tutarak son bir kez Odin'e baktı.

"Nesin sen-" diye sormaya başladı, panik yüzünden okunuyordu. Revna gülümsedi. "Siktir git, Allfather."

Toplayabildiği tüm güç ve öfkeyle iki hançeri de Yggdrasil'in sert tahtasına sapladı.

Ingrid, Asta, Ellika ve tüm Bakireler için.

Gunnilda için.

Tyr, Hel ve Jormun için. Austri ve

tüm Vanaheim için. Fenrir için,

onun kurdu için.

Göğsünün ortasındaki sıcaklığa odaklandı ve bağın içinden gönderebileceği tüm sevgiyi gönderdi.

Elleri hançerlerin üzerinde yanmaya başladığında acı dolu bir tıslama duydu ve boğazından bir çığlık kaçtı.

"Revna! *Hayır!*" Fenrir'in uluyan sesi çok uzaklardan geliyordu.

Ona dönmek istedi. Ona kaçmasını söylemek istedi ama bedeni görünmez bir kısıpaca kilitlenmişti. Yer sarsılmaya başladı ve vücudu da onunla birlikte sarsıldı.

Sonra karanlık patladı.

ELLI

FENRIR

TFenrir Asgard'a girerken yer şiddetli bir şekilde sarsıldı; kapı onu Yggdrasil'in kökünün yakınındaki avluya bıraktı. Hel ve Tyr bir an sonra silahları hazır halde tökezleyerek içeri girdi.

Fenrir derin bir nefes alarak karısını aradı. O buradaydı. Buraya gelmişti.

Yeryüzü yeniden titredi ve kalbini durduran bir soğuk damarlarından geçerek göğsündeki bağlama izini sardı.

"Sen misin kardeşim?"

"Hayır-"

Kan donduran bir çığlık havayı yırttı ve Fenrir bu çığlığın acı veren tanıdıklığı karşısında bedeninin yer değiştirmeye hazırlandığını hissetti. Sese doğru koşmaya başladı, kökü takip ederek sarayın dışına çıktı, ta ki solan otlardan başka bir şey kalmayana dek.

İleride Odin'i görebiliyordu, öfkeli ve donmuştu.

Bir başka çığlık gözlerini yukarı kaldırmasına neden oldu ve bir an için hasta olabileceğini düşündü.

Revna kökün üzerinde, gövdenin yükselen yamacına yakın bir yerdeydi, elleri hançerlerini kavramış ve Yggdrasil'e saplıyordu. Bu kez, yeryüzü şiddetli bir yalpalamayla Revna'nın tüm vücudunun şiddetle sarsılmasına neden olmadan önce hissetmişti.

"Revna!" diye bağırdı. "Hayır!"

Güç ve karanlık patlak verdiğinde tekrar koşuyordu.

Vücudu gümbürtüyle yere düştü ve her parçası acı içinde çığlık attı. Kan şakağından aşağı süzüldü ve kulakları yüksek perdeden bir uğultuyla çınladı. Etrafına bakarak duman ve tozun arasından görmeye çalıştı. Hel'in draugr'unu ve Tyr ile Hel'i altında tutan bir kalkanın parıltısını seçebiliyordu.

Ayağa fırlayan Fenrir sallanarak ağaca doğru baktı. Revna'yı aradı. Ama onu göremedi.

"Revna!"

Duman azalmaya başladığında, çevredeki arazi külle kaplandı ve tüm sesleri emdi.

Yggdrasil artık görünmüyordu ve kanını buza çeviren bir dehşetle nedenini görebiliyordu. Gri ışıktan parıldayan bir kalkan ağacın tamamını kaplamıştı. Koruyucu bariyerin içinde o kadar yoğun bir duman vardı ki karısından hiçbir iz yoktu. Kalkana doğru koştu ama geri püskürtüldü.

Ayağa kalkmak için çabalayarak bariyere vurdu ve "Revna!" diye bağırdı.

Kanlı bir el dumanın arasından sıyrıldı ve kalkana çarptı. O yaralı avucu nerede olsa tanırdı, o nasırlı parmakları bilirdi. Sanki istenmiş gibi, bariyerin içindeki duman temizlendi ve Fenrir Revna'yı tam olarak görebildi.

Kadın başını kaldırmaya çalışırken bir feryatla dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerinden siyah yaşlar damlıyor, burnundan ve ağzının kenarlarından siyah kan akıyordu.

Fenrir kılıcını çıkardı ve bariyere defalarca vurdu ama boşuna. Kılıç bariyerin yıkılmaz yüzeyinde kırıldı. Kılıcı bir kenara fırlattı ve yüzeye yumruk atmaya başladı; en güçlü taş gibi parmak eklemlerini kırdı.

Adının boğuk sesi çaresizliğini kırdı ve Revna'nın kendini yukarı çekmeye çalışmasını, alnını bariyere dayayıp nefes nefese kalmasını, ağzından daha fazla kan akmasını izledi. Gözleri sarkmış, koyu gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

", Revna. Lütfen ," diye yalvarırken gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Savaş, *máni'm*. Lanet olası *dövüş*."

O zaman ona baktı, gri gözleri her kırışıta kararıyordu ve Fenrir bir hıçkırık ve ardından sinirli bir çığlık attı.

Arkasından gelen bir sesle başını çevirdiğinde Hel ve Tyr'ın Fenrir ile Odin'in savaşçılarından oluşan bir maiyet arasında bariyer oluşturduğunu gördü.

İçinden öfke ve korku akıyordu. Parmaklarını toprağa gömdü, ona seslendi, Yggdrasil'e seslenmeye çalıştı - *onu bırakması* için yalvardı.

Cevap gelmedi.

Fenrir başını tam Revna'nın alnının dayandığı bariyere yasladı.

"Seni seviyorum," diye boğuk bir ses çıkardı.

Karısına bakmak için geri çekildiğinde, büyük siyah bir kütlenin doğruca ona doğru gittiğini gördü. Bir köke benziyordu ama duman gibi hareket ediyordu. Onu uyaramadan Revna'nın sırtına, tam kalbine saplandı. Omurgası keskin bir nefesle kavislendi, ağzından siyah .

Fenrir'in kendini tuttuğu her neyse o anda kırıldı. Daha da büyüdü, dişleri ve pençeleri yerlerine oturdu. Et ve kemikler, kas ve sinirler geriliyor, çatlıyor, kırılıyor ve yeniden şekilleniyordu. Ve ciğerlerini yakan, uzun zamandır bastırılmış bir ulumayla kurdu serbest kaldı, başını kaldırdı ve öfkeyle doldu.

Odin'le arasındaki bağın acı verici bir şekilde koptuğunu zar zor hissetti ve bunu görmezden geldi.

Revna'ya yeni gözlerle bakarak, daha fazla siyah duman mızrağının vücudunu delip geçmesini izledi. Bir hırıltı çıkardı ve kazmaya başladı, büyük pençeleri toprağı yırtıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü o ne kadar derine kazıyorsa, bariyer de onu takip ediyordu.

Fenrir yere çökerek burnunu karısının yanına yaklaştırdı ve tiz bir inilti çıkardı. Gözleri onu bulmadan önce başı dönmüştü. Onun kurt formunu gördüğünde yüzü çöktü. Titreyen bir el yüzüne uzandı.

Fenrir kurdunu hatırladı ve geri çekilerek bir elini onunkinin üzerine koydu, tam o sırada bir başka sarmal siyah iplik uzanıp Revna'nın ayak bileklerine dolandı ve onu sürükleyerek götürdü. Revna acı içinde çığlık attı ve Fenrir o korkunç sesle ölecekmiş gibi hissetti.

Bariyeri yumrukladı, pençeledi ve tekmeledi ama faydası olmadı. Ağacı çevreleyen toprak kaymaya ve çalkalanmaya başladı ve karanlık tek bir hızlı çekişle Revna'yı alt bedeni toprak tarafından yenene kadar aşağı çekti.

Gözlerinden, burnundan ve ağzından düşen siyahlık güzel yüzünün büyük bir kısmını kaplarken, geniş, odaklanmamış gözler ona bakıyordu.

"Fenrir," diye seslendi. Kelimeyi zar zor duyabiliyordu ama onun dudaklarındaki adının neye benzediğini biliyordu.

"Revna!"

Ama yeryüzünün son bir sarsıntısıyla karanlık onu altına çekti.

Ve o gitmişti.

ELLI BİR

FENRİR

TBARIYER ORTADAN KAYBOLDU. FENRİR, Revna'nın az önce altına çekildiği yere doğru süründü ve ellerini toprağa daldırdı, gözyaşları hala görüşünü bulanıklaştırıyordu. Kazdı, kazdı ama toprak affetmiyordu ve katıydı. Ona ulaşması gerekiyordu, onu takip etmesi gerekiyordu. Söz vermişti...

Nereye gidersen git, takip ederim. Sen neyle savaşırısan, ben de savaşırım.

Ne ondan bir iz, ne tanıdık bir koku, ne de kanından bir damla vardı. Sadece soğuk bir boşluk.

O gitmişti.

Ve Asgard onun acısını hissedecekti.

Bir böğürmeyle kurt formuna geri döndü ve Hel ile Tyr'ın savaşa tutuştuğu yere döndü. Fenrir kendini ileri fırlattı, devasa bedeninin onlara ulaşması için sadece bir sıçramaya ihtiyacı vardı. Sonra Tyr ve Hel'in üzerinde durdu ve dokuz diyarın tamamında hissedilecek bir kükreme çıkardı.

Fenrir başını eğdi ve dişlerini gösterdi, birkaç savaşçının dönüp kaçışını izledi; geri çekilen formlarını tersledi.

Ama onlar onun avı değildi.

O anda tek istediği Revna'yı geri almaktı. Ve Odin'i öldürmek.

Yüce Baba hiçbir yerde bulunamamıştı. Öfkesini gökyüzüne bir kez daha kükredi, sonra yüzünü kalan üzerine doğrulttu

savaşçılar. Şimdilik, Odin'in kalan savaşçıları idare etmek zorundaydı. Burnunu genişçe sallayarak birkaçını kenara savurdu, tekrar ayağa kalkıp kalkmamalarını umursamadı.

"Kardeşim!" Hel'in sesi, düzinelerce üst üste bindirilmiş sesle ortaya çıkarak emretti.

Geri çekilerek, gözleri yaşlarla dolu olan kadına baktı. Kendi kederinde onun üzüntüsüne ayıracak zamanı, yeri yoktu. Bunun yerine başını tekrar kaldırdı, Odin'i aradı, bir dövüş aradı. Bir hırıltı burnundaki deriyi geri çekti ve gücünün bir dalgasını yeryüzüne göndererek geri çekilen savaşçıları ayaklarından düşürdü.

Hel onun bacağının tüylerini yakaladı ve dikkatini çekmeye çalışarak çekiştirdi.

"Sanırım Revna'nın nerede olduğunu biliyorum!" diye bağırdı.

Kız kardeşinin sözleri üzerine kulakları dikildi ve başını eğip soru sorarcasına mız mızmızlandı, hareketsiz kalmanın kontrolü tüm vücudunun titremesine neden oldu. Kızın konuşmaya isteksiz olduğunu anlayabiliyordu.

"Krallığımın kapılarına gitmemiz gerekiyor."

Sikeyim.

Fenrir'in midesi vücudundaki dipsiz bir çukura battı, bu his bitmek bilmedi ve işkenceye dönüştü.

Karısı Helheim'daydı, takip edemeyeceği tek yerde. Bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ayağa kalktı, beyni nereye gitmeleri gerektiğine yetişemedi vücutu çoktan nişan almıştı. Annesinden kendileri için bir kapı açmasını isterken nasıl geri döneceklerini düşünmemişlerdi ve Fenrir bu dikkatsizliğinden anında pişman oldu. Sarayın diğer tarafındaki kapıya ulaşmaları gerekiyordu.

Yoluna çıkmaya cüret eden herkesi ortadan kaldırırды.

Fenrir eğildi ve Hel ile Tyr'ı sırtına tırmanmaları için dürttü. Onlar yerleştikten sonra koşmaya başladı.

Avluya daldı ve yeterince hızlı hareket etmeyen herkesi bir kenara fırlattı. Sola doğru yönelerek onları elinden geldiğince dışarıda tuttu, ta ki artık boşluklara sığamaz hale gelene kadar. Bacağına bir ok saplandığını hissetti ve boşuk bir çığlık attı ama de koşmaya devam etti. Etrafını belli belirsiz bir parıltı sarmıştı; Tyr koruyucu bir kalkan oluşturmuştu.

Onları salona götürecek bir açıklığa geldiler ama Fenrir kurt formuna sığmıyordu. Diz çöktü, insan formuna geri dönmeden önce Hel ve Tyr'ın kaymasına izin verdi. Yıllarca şekil değiştirmedeği için kendini güçsüz hissediyor ve ileri geri gidip gelmekten hafifçe başı dönüyordu.

Umurunda değildi, bunun onu durdurmasına izin vermedi.

Fenrir koridordan aşağı koştu, kapı görüş alanındaydı. Neredeyse rünlü kemere varmak üzereydi ki, önüne düşen bir yıldırım yolunu kesti.

Üçü de dönerek alaycı Thor'la yüzleşti. "Kafesine geri dönüyorsun, köpek," diye tükürdü Thor.

Fenrir ona saldırmak için bir hamle yaptı ama Tyr bir koluyla onu durdurdu ve kapıya doğru itti. "Git." Hel'e de gitmesi için başıyla işaret etti. "İkiniz de gidin. Ben onu oyalarım."

Fenrir onu geçmeye çalışarak, "Seni bırakmayacağım Tyr," dedi.

Tyr küçük bir kahkaha attı. "Dostum, pantolon bile giymiyorsun." Fenrir yere baktı, şekil değiştirmenin bu yönünü tamamen unutmuştu. Tyr'ın yüzü ciddileşti. "Git Revna'yı bul. Ve onu eve getir."

Tyr dönüp Thor'a doğru koşmadan önce onu bir kez daha itti. Gök gürültüsü tepesinde homurdandı ve yıldırım Tyr'ın kalkanının üzerine düştü, ses dişlerini takırdattı.

Tyr onun tereddüt ettiğini hissetmiş gibi son bir kez daha geri döndü. "Git!"

Hel, Fenrir'in kolunu çekiştirdi ve hızla Helheim'a açılan kapıdaki rünlere dokundu.

Kapı onları Hel'in diyarının girişindeki çorak ve sarp araziye bıraktı. Soğuk bir hayalet esintisi saçlarını uyarırcasına kaldırdı.

Fenrir ölü ya da kayıp bir ruh değildi, bu yüzden Helheim'a giremezdi. Ama karısının şu anda ikamet ettiği yer orasıysa, bunun onu durdurmasına izin vermeyecekti.

"Nerede o Hel?" diye sordu etrafına bakınarak. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Çorak kayalardan başka bir şey yoktu.

Fenrir daha önce onun diyarında hiç bulunmamıştı ama büyük taş kapılara doğru yaklaştıkça Hel'in gücünün daha da arttığını hissedebiliyordu. Bu güç Hel'den yayılıyordu ve Fenrir bir an için kız kardeşinden korktu.

"O aşağı çekildiğinde, bir şeyin benim alanıma geçtiğini hissettim." Fenrir'in midesi bulandı ama devam etti, "Ölülerin genelde girdiği gibi hissetmedim. Daha derindi. Daha karanlıktı. Genelde gitmeye cesaret edemediğim bir yere kadar."

"O öldü mü?"

Hel ona döndü ve gözyaşlarının göz kapaklarının altından dökülüşünü ve ağzının hüznü bir gülümsemeye dönüşmesini izledi. O da karısını seviyordu.

"Emin değilim."

Fenrir onun sözlerinden uzaklaştığını hissetti, zihni ve bedeni bu olasılıkla işbirliği yapmak ya da uzlaşmak istemiyordu. Vücudundaki yakıcı acıyı görmezden geldi ve kapılara bir adım daha yaklaştı.

Kız kardeşi elini uzatarak onu durdurdu.

"Benimle gelemezsin," dedi Hel, sesi özür diler gibiydi ama taş gibi sertti. "Buradan ayrılamazsın."

"Ben de seninle geliyorum Hel," diye hırladı Fenrir kız kardeşine.

Gözlerini bulanıklık kapladı ve havada bir şey . "Hayır, yapmayacaksın. Buna izin veremem."

Onu görmezden geldi, etrafından dolaşmaya çalışırken görünmez ipler etrafına dolandı ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Ölüm onu sıkıca kavrarken kasları zayıflamış, başı hafiflemişti. Başını salladı ve kız kardeşine hırladı.

"Beni ondan uzak tutma Hel," diye .

Onun önünde diz çöktü. "Senin ölümünü onaylamayacağım Fenrir. Beni dinlemeli ve bana güvenmelisin. Burası *benim* diyarım. Eğer girersen, çıkamazsın. Ve sana ihtiyacı olan başkaları da var. Anlıyor musun?"

Bu Revna için ne anlama geliyordu? Nasıl gidecekti? Soruları sormak için ağzını açtı ama kelimeleri oluşturamadı. Kalbi parçalara ayrılıyordu ve her bir parça nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Nefes al ve odaklan," diye nazikçe emretti Hel. "Onu hissedebiliyor musun?"

Kız kardeşinin dediğini yaptı, zihnini boşaltmaya çalıştı, acının ötesini hissetmeye çalıştı. Tüm bu acının sadece iç kenarlarında, onu hissetti. Donuk ve dalgali ama hissetti. Karısının sıcaklığı tam merkezindeydi. Ona tutundu ve kız kardeşine başını salladı.

"Burada bekleyin, elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Hel ona doğru uzandı ve taş kapılardan geçmeden önce omzunu sıktı. Onu tutan ipler çözüldü ve öne doğru düştü, elleri kayaya takıldı.

Kız kardeşini tekrar kovalama isteğini bastırdı. Karısını bulmak için.

Daha önce hep yaptığı gibi Hel'e güvenmek zorundaydı. Revna'nın onun için kayıp olmadığına inanmalıydı.

Artık kendisi olmak istemeyen Fenrir kurt formuna geri döndü ve Helheim'in kapılarının önüne uzandı.

Ve orada bekledi. Tek başına.

Tek başın a.

Yalnız

ELLİ İKİ

HEL

S Hel kendi dünyasına girdiğinde etrafını ISLAK ÖLÜM SARMIŞTI. serin ve rahatlatıcı hissi kemiklerine yerleşti, onu güçlendirmek, ona şarkı söylemek.

Nöbetçileri selamlamak için eğildi, oniks zırhları mavi meşale ışığında parlıyordu. Amaçlı adımları mağaranın giriş holünde yankılanırken, kalbindeki devasa yarığa doğru ilerledi. Büyük obsidyen sarkıtlar tepeden canavar dişleri gibi aşağı doğru iniyor, keskin uçlarından sıcak sıvı damlıyordu. Kararmış kafataslarıyla paslanmış ateş çukurları, ortadaki karanlık çukuru çevreleyerek sıcak sıcak yanıyordu.

Her şey korku uyandırmak için titizlikle hazırlanmıştı. Ondan beslenmek için.

Hel, uçurumun çıkıntısına adım atmadan önce uçurumun mürekkep gibi karanlığına baktı. Kollarını açarak uçurumun kenarına doğru eğildi ve derinliklerine düştü. Karanlığın onu boğucu bir şekilde sarmasına izin verdi. Dibe yaklaştığını hissettiğinde, vücudunu konumlandırdı ve bir güç dalgası göndererek ayaklarının üzerine indi.

Gözleri alıştı ve üç kapısı olan mükemmel dairesel odaya baktı. Biri Niflheim'in çorak topraklarına açılıyordu. Biri Helheim'in bağırsaklarına açılıyordu ki orayı gerçekten aşağılık olanlara ayırmıştı.

Ve diğer ...

Hel, arkasında yatan korktuğu için önüne taş ve çelik bir kapı yerleştirmişti. Duvardan bir fener aldı ve kapıya yaklaştı.

Yaklařtıķķa meşale daha da sönükleşiyor gibiydi. Tüm gücüyle kapıyı kenara itti ve aşağıdaki karanlıķa bakarken kollarındaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Meşaleyi kaldırdığında, aşağı, aşağı, aşağı inen kabaca yontulmuş merdivenleri seğebildi. Hel ölümcül bir nefes alarak ilk adımı attı.

Elindeki fener sadece önündeki bir sonraki adıma kadar görmesine izin veriyordu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca onları dikkatle takip etti. Aşağı indikęe hava daha da soğuyor, nefes almak daha da zorlaşıyordu.

Hel, Revna'yı kendi kanından kardeşi gibi seviyordu ve o basamakların dibinde bulabileceklerinden çok korkuyordu. Arkadaşından geriye ne kalacağı konusunda dehşete düşmüştü.

Merdivenler nihayet düzleştiğinde ve sadece düz bir zemin kaldığında Hel durdu ve el fenerini sonsuz karanlıķa doğru kaldırdı. Karanlık her taraftan ona doğru geliyor, onu kuşatıyor ve *teslim* olmaya zorluyordu.

Ama o Ölüm Tanrıçasıydı ve karanlık onun bir uzantısıydı. Gözlerini kapadı, bir güç dalgası göndererek ölü ya da diri bir ruh aradı. Soğuşun, acının altında bir yerlerde bir şey hissetti.

İki şey.

İçini öfke ve korku kaplayan Hel, meşalesini ve çenesini daha yukarı kaldırarak kendisini bekleyen karanlıķa baktı.

"Onu geri ver," diye hırladı, bitmek bilmeyen karanlıķın içinde binlerce ses yankılanıyordu.

Derin, gürleyen bir hırıltı karşılık verdi.

SONSÖZ

S Bir zamanlar bir adı vardı.

O var olmuştu.

değil mi?

Karanlığın içinde bir yerlerde bir isim aradı. Herhangi bir isim.
Hissetmek için her şeyi yaparım.

Çok zayıf bir ses duyduğunu sandı. Bir uluma... Ama
hiçbir şey yoktu.

Sadece etrafını saran ve onu altına çeken canavarın alçak, gürleyen
hırıltısı .

O da buna izin vermişti.

Çünkü artık bir adı yoktu. O . Yalnızdı...

Ve sadece karanlık vardı.

TEŞEKKÜR

Vay anasını, ilk kez bir kitaba teşekkür yazısı yazıyorum. Bu kitabın ortaya çıkması uzun zaman aldı ve bazı gerçekten özel insanların yardımı, sevgisi ve desteği olmadan mümkün olamazdı.

Kocam Jasen'e: Senin sarsılmaz inancın, dinleyen kulağın ve sınırsız sarılmaların olmasaydı . Koşulsuz desteğin, sabrın ve bir şeyler yemem gerektiğini hatırlattığın için sana minnettarım. Kendi kendime atadığım CFO/CTO/CSO ve amigo kız olduğum için teşekkür ederim - özellikle de teknoloji beni alt etmeye çalıştığında. Bu yıl oldukça zorlu bir yolculuktan ve bunu başka biriyle yapmak istemezdim. Seni seviyorum. Hem de çok.

Enerjimin düştüğü günlerde beni heyecanlandıran ve gururlandıran aileme kocaman sarılıyorum. İlk günden beri bana inandınız ve bunu asla hafife almıyorum. Teşekkür , teşekkür ederim, teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

Kayınvalideme: Kitaba buraya kadar geldiyseniz, baharatlı bölümler hakkında konuşmamıza gerek yok. Asla. Desteğiniz ve utandığımda bile beni alkışladığınız için teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar.

Editörüm ve şampiyonum Kearstie'ye: Siz olmasaydınız bu kitap bu hale gelmezdi. Elimi tuttuğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Kendime karşı nazik olmam gerektiğini sürekli hatırlattığın için. Siz bir editörden daha fazlasısınız; harika bir arkadaşsınız ve artık bana bağlısınız.

Heather'a, hayattaki eşime: Arkadaşlığınız ve cesaretlendirmeniz son birkaç yıldır benim için çok şey ifade ediyor. Her şey için tüm kalbimle teşekkür ederim. Bu yıl nihayet gerçek hayatta kucaklaşacağımız yıl olacak. Bunu hissedebiliyorum.

Ali'ye, gölün ötesindeki ruh kardeşime: Sen benim hayatımdaki güneş ışığının kaynağısın. Sınırsız coşkun ve Pedro Pascal resimleri/videoları için teşekkür ederim. Harika bir kalbin var ve sana arkadaşım diyebildiğim için çok minnettarım. Te quiero, mi amiga.

Amber'a, Hoa Hoa Hoa kızıma: Beni bu kadar yüksek sesle desteklediğin için teşekkür ederim. Sen benim ilk Booksta arkadaşlarımdan biriydin ve birbirimizin DM'lerine girdiğimiz için çok mutluyum. Sen harika bir insansın ve sana minnettarım. Bellar.

Lex'e, pek çok (korkutucu) yönden ikizim: Sen olmasaydın bu yolculuğun sonuna kadar gelemezdim. Saatlerce süren telefon görüşmeleri ve sesli notlar için teşekkür ederim; cesaretlendirdiğin ve anlayış gösterdiğin için. Arkadaşlığınız bu yıl beni kurtardı. Brian ve Dane'in güçlerini birleştirip birlikte yazacağımız günü iple çekiyorum. (Kears, bizim hakkımızda haklıydın.)

Elyse'e, düzeltmen ve VA olağanüstü: Beni saçımı başımı yolmaktan kurtardın ve sana sonsuza dek minnettarım. Desteğiniz için çok teşekkür ederim.

Bookstagram topluluğuna: Sonunda sahtekârlık sendromuma karşı koyabilmemin ve "Siktir et, bunu yapacağım" diyebilmemin nedeni sizlersiniz. Bu topluluğun kitaplara, yazmaya olan sevgilerini paylaşımlarını ve seksle yıllar süren utançlarından kurtulmalarını izlemek, bir parçası olmaktan büyük onur duyduğum bir şeydi. Asla durmayın. Harikasınız.

Ve son olarak, sana, sevgili okuyucu: Yeni bir yazara şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Hayallerimi gerçekleştirdiniz.

YAZAR HAKKINDA

Rachel'ın kitaplara ve yazmaya olan aşkı, okuldaki kitap fuarına katılmanın heyecanını yaşamasıyla başladı ve o zamandan beri bu duygunun peşinden gidiyor. Baharatlı fantastik romanlar yazmaktan hoşlanıyor.

İlgi çekici dünyalar, karmaşık karakterler ve bir tutam karanlık. Kafasını klavyesine çarpmadığı zamanlarda onu yürüyüş parkurunda ya da kanepesine gömülmüş. Güney'de yaşıyor Kocası ve zihninde sürekli dönüp duran, henüz kira ödememiş tüm karakterlerle birlikte Kaliforniya.

E-posta: rachel@authorrachelnharker.com

Instagram: [@author.rachelnharker](https://www.instagram.com/author.rachelnharker)

Web sitesi: www.authorrachelnharker.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

